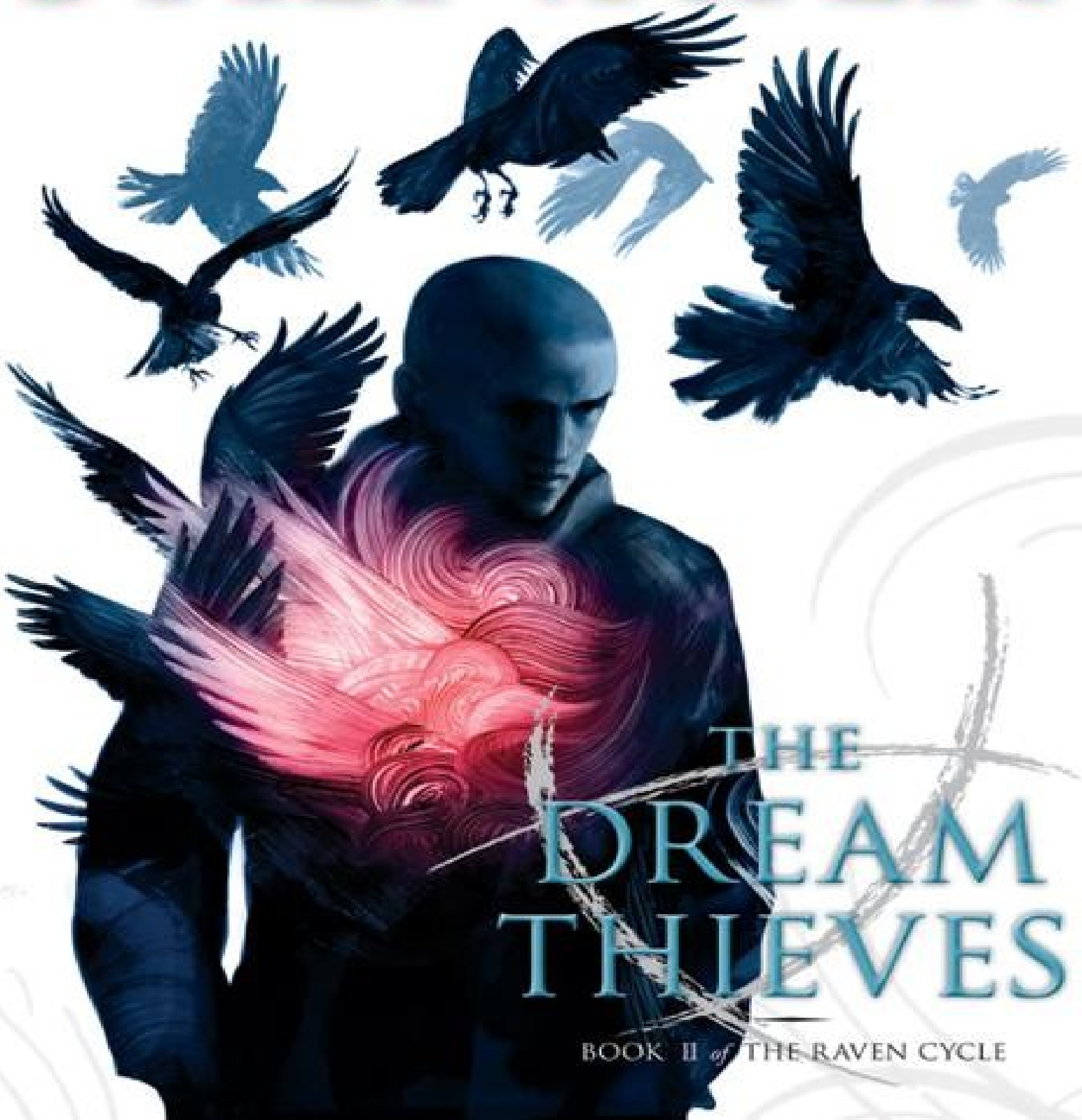
#1 *New York Times* bestselling author of *Shiver*

MAGGIE STIEFVATER

THE DREAM THIEVES

BOOK II of THE RAVEN CYCLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAGGIE STIEFVATER

SCHOLASTIC PRESS • NEW YORK

Jackson için, ve onun tüm mqrvelous
saatleri [sic]

Ya uyuduysan ve ya
Uykunda rüya
gördün Ve ya
rüyanda
Cennete gittin.
Ve orada garip ve güzel bir çiçek kopardı Ve ya
eğer
Uyandığında
Elinde o çiçek vardı. Ah, sonra ne
oldu?

- SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

Geceleri zihinlerinin tozlu dehlizlerinde rüya görenler, gündüz uyandıklarında bunun boş olduğunu anlarlar; ama gündüz rüya görenler tehlikeli insanlardır, çünkü rüyalarını açık gözlerle gerçekleştirip bunu mümkün kılabilirler.

- T. E. LAWRENCE

Köpek besleyen insanlardan nefret ediyorum. Onlar insanları ısırmaya cesaret edemeyen korkaklardır.

- AUGUST STRINDBERG

Sır garip bir şeydir.

Üç çeşit sır vardır. Birincisi herkesin bildiği türdendir, en az iki kişiye ihtiyaç duyarsınız. Biri saklamak için. Biri asla bilmeyecek. İkincisi daha zor bir sır türüdür: kendinizden sakladığınız sır. Her gün binlerce itiraf, itirafçılarından saklanıyor, bu insanların hiçbiri asla itiraf etmedikleri sırlarının aynı üç kelimeden ibaret olduğunu bilmiyor: *Korkuyorum.*

Ve bir de üçüncü tür sır vardır, en gizli tür. Kimsenin bilmediği bir sır. Belki bir zamanlar biliniyordu ama mezara götürüldü. Ya da belki de işe yaramaz bir gizemdir, esrarlı ve yalnızdır, kimse onu aramadığı için bulunamamıştır.

Bazen, bazı nadir zamanlarda, bir sır keşfedilmeden kalır çünkü zihnin kavrayamayacağı kadar büyük bir şeydir. Çok garip, çok büyük, düşünmek için çok korkunçtur.

Hepimizin hayatında sırlar vardır. Saklayanlar ya da saklananlar, oynayanlar ya da oynananlarız. Sırlar ve hamamböcekleri - her şeyin sonunda geriye kalacak olan budur.

Ronan Lynch her türlü sırla yaşadı.

İlk sırrı babasıyla ilgiliydi. Niall Lynch palavracı bir şair, ezik bir müzisyen, Belfast'ta yetişmiş ama Cumbria'da doğmuş sevimli bir şanssızdı ve Ronan onu başka hiçbir şeyi sevmediği kadar seviyordu.

Niall bir haydut ve şeytan olmasına rağmen, Lynch'ler zengindi. Niall'ın işi gizemliydi. Her seferinde aylarca ortadan kayboluyordu ama bunun kariyerinden mi yoksa bir alçak olmasından mı kaynaklandığını söylemek zordu. Her zaman hediyeler, hazineler ve akıl almaz miktarlarda parayla dönerdi ama Ronan için en harikulade şey Niall'dı

Kendisi. Her ayrılık son ayrılıkmış gibi geliyordu ve bu yüzden her dönüş bir mucize gibiydi.

"Ben doğduğumda," dedi Niall Lynch ortanca oğluna, "Tanrı kalıbı öyle bir kırdı ki yer yerinden oynadı."

Bu zaten bir yalandı, çünkü Tanrı Niall'ın kalıbını gerçekten kırdıysa, yirmi yıl sonra Ronan'ı ve iki kardeşi Declan ve Matthew'u yaratmak için kendisine bir taklit yapmıştı. Üç kardeş de babalarının yakışıklı birer kopyasıydı ama her biri Niall'ın farklı bir yönünü ortaya çıkarıyordu. Declan'ın bir odaya girip elini sıkma şekli aynıydı. Matthew'un bukleleri Niall'ın cazibesi ve mizahıyla birleşmişti. Ronan ise geriye kalan her şeydi: erimiş gözler ve savaş için yapılmış bir gülümseme.

Hiçbirinde annelerine dair çok az şey vardı ya da hiç yoktu.

"Gerçek bir depremdi," diye açıkladı Niall, sanki biri ona sormuş gibi - Niall'ı tanıdığım kadarıyla muhtemelen öyleydi. "Richter ölçeğine göre dört nokta bir. Dördün altındaki herhangi bir şey kalıbı sadece çatlatırdı, kırmazdı."

O zamanlar Ronan inanma işinde değildi, ama bu sorun değildi, çünkü babası hayranlık istiyordu, güven değil.

"Ve sen, Ronan," dedi Niall. *Ronan*'ı her zaman diğer kelimelerden farklı söylerdi. Sanki tamamen başka bir kelime söyleyecekmiş de -*bıçak*, *zehir* ya da *intikam* gibi bir şey- son anda Ronan'ın adıyla değiştirmiş gibi. "Sen doğduğunda nehirler kurudu ve Rockingham County'deki sığırlar kan ağladı."

Bu hikâyeyi birden fazla kez anlatmıştı ama Ronan'ın annesi Aurora yalan olduğunda ısrar etmişti. Ronan ortaya çıktığında tüm ağaçların çiçek açtığını ve Henrietta kuzgunlarının güldüğünü söylemişti. Anne ve babası onun doğumu hakkında ileri geri tartışırken, Ronan her iki versiyonun da doğru olabileceğine hiç işaret etmedi.

Lynch kardeşlerin en büyüğü olan Declan bir keresinde "Peki ben doğduğumda ne oldu?" diye sormuştu.

Niall Lynch ona baktı ve "Bilemem. Burada değildim." Niall *Declan* dediğinde, her zaman *Declan* demek istiyormuş gibi geliyordu.

Ve sonra Niall bir ay daha ortadan kayboldu. Ronan, Niall'ın parasının nereden geldiğine dair kanıt bulmak için geniş Lynch çiftliği olarak bilinen Barns'ı arama fırsatını değerlendirdi. Babasının işiyle ilgili hiçbir ipucu bulamadı ama paslanmış metal bir kutunun içinde sararmış bir gazete kupürü buldu. Babasının doğduğu yıla aitti. Kuzey İngiltere'de hissedilen Kirkby Stephen depreminin hikâyesini acımasızca anlatıyordu.

ve güney İskoçya. Dört nokta bir. Dörtten daha azı onu kırmazdı, sadece çatlatırdı.

O gece Niall Lynch karanlıkta eve geldi ve uyandığında Ronan'ı küçük beyaz ebeveyn yatak odasında başında dikilirken buldu. Sabah güneşi ikisini de melekler gibi karlı yapmıştı ki bu zaten yalanın en iyi kısmıydı. Niall'ın yüzüne kan ve mavi yapraklar bulaşmıştı.

"Sadece doğduğun günü hayal ediyordum," dedi Niall, "Ronan."

Ronan'a altında yara olmadığını göstermek için alnındaki kanı sildi. Kana bulanmış yapraklar minik yıldızlar gibi şekillenmişti. Ronan onların babasının zihninden geldiğinden ne kadar emin olduğunu fark etti. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Dünya aniden sonsuzlaştı ve genişledi.

Ronan ona "Paranın nereden geldiğini biliyorum" dedi.

"Kimseye söyleme," dedi babası.

Bu ilk sırdı.

İkinci sır ise mükemmel bir şekilde gizlenmişti. Ronan bunu söylemedi. Ronan bunu düşünmedi. Kendinden sakladığı ikinci sırrı asla dile getirmedi.

Ama yine de arka planda çalıyordu.

Bir de şu vardı: Üç yıl sonra Ronan, arkadaşı Richard C. Gansey III'ün arabasını hayal ediyordu. Gansey ona her konuda güvenirdi, silahlar hariç. Asla silahlarla ve asla bununla, Gansey'in siyah şeritlerle kaplı cehennem rengi 73 model Camaro'suyla değil. Ronan uyanık olduğu saatlerde yolcu koltuğundan daha uzağa gitmezdi. Gansey şehri terk ettiğinde, anahtarları da yanında götürdü.

Ama Ronan'ın rüyasında Gansey orada değildi ve Camaro oradaydı. Araba terk edilmiş bir otoparkın eğimli köşesinde duruyordu, dağlar uzakta mavi bir hayalete dönüşmüştü. Ronan'ın eli sürücü tarafındaki kapı koluna dolandı. Tutuşunu denedi. Bu bir rüya gücüydü, sadece kapıyı açma fikrine tutunmaya yetecek kadar sağlamdı. Her şey yolundaydı. Ronan sürücü koltuğuna gömüldü. Dağlar ve park yeri bir rüyaydı ama arabanın içinin kokusu bir anıydı: benzin, vinil, halı ve birbirine çarpan yıllar.

Anahtarlar içinde, diye düşündü

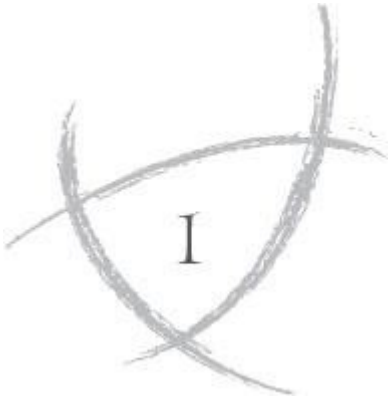
Ronan. Ve öyleydiler.

Anahtarlar kontaktan metalik bir meyve gibi sarkıyordu ve Ronan uzun bir süre onları zihninde tuttu. Anahtarları hayalden hayale karıştırdı.

hafızasına geri götürdü ve sonra avucunu onların etrafına kapattı. Fob'un yumuşak derisini ve aşınmış kenarını; yüzüğün ve bagaj anahtarının soğuk metalini; kontak anahtarının ince, keskin sözünü parmaklarının arasında hissetti.

Sonra uyandı.

Elini açtığında anahtarlar avucunun içinde duruyordu. Rüyadan gerçeğe. Bu onun üçüncü sırrıydı.

Teorik olarak, Mavi Çavuş muhtemelen bu çocuklardan birini öldürecekti.

"Jane!" Bağırış tepenin karşısından geldi. Mavi'ye doğru yönelmişti, Jane gerçek adı olmamasına rağmen. "Acele edin!"

Çok psişik bir ailede kâhin olmayan tek kişi olarak, geleceği defalarca söylenmişti ve her seferinde gerçek aşkını öpmeye kalkarsa onu öldüreceği söylenmişti. Dahası, bu yıl aşık olacağı da önceden söylenmişti. *Ve* hem Mavi hem de geleceği gören üvey teyzesi Neeve, çocuklardan birini bu Nisan ayında görünmez ceset yolunda yürürken görmüşlerdi, bu da onun önümüzdeki on iki ay içinde öleceği anlamına geliyordu. Tüm bunlar korkutucu bir denklem oluşturuyordu.

Şu anda, söz konusu çocuk, Richard Campbell Gansey III, oldukça öldürülemez görünüyordu. Geniş yeşil tepenin zirvesindeki nemli rüzgârda, ateşli sarı polo tişörtü göğsüne çarpıyor ve bir çift haki şort görkemli bir şekilde bronzlaşmış bacaklarını tokatlıyordu. Onun gibi çocuklar ölmezdi; bronzlaşır ve halk kütüphanelerinin dışına yerleştirilirlerdi. Blue arabadan tepeye tırmanırken elini ona doğru uzattı; cesaretlendirmekten çok hava trafiğini yönetiyormuş gibi görünen bir hareketti bu.

"*Jane.* Bunu görmelisin!" Sesi eski Virginia parasının ballı aksanıyla doluydu.

Mavi omzunda teleskopla tepeye doğru sendeleyerek tırmanırken zihninde tehlike seviyesini test etti: *Ona hâlâ aşık mıyım?*

Gansey teleskopu ondan almak için dörtnala tepeden aşağı indi.

"Bu o kadar ağır değil," dedi ona ve geldiği yoldan geri döndü.

Ona aşık olduğunu düşünmüyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştı ama yine de bunu anlayabileceğinden emindi. Yılın başlarında onu öptüğünü hayal etmişti ve *bunu* hâlâ kolayca hayal edebiliyordu. Ama Mavi'nin mantıklı yanı, ki bu genellikle onun tek yanıydı,

Richard Campbell Gansey III'ün güzel bir ağza sahip olmasıyla ilgili olduğunu düşündüm.

Her neyse, kader ona kime aşık olacağını söyleyebileceğini düşündüyse, kader başka bir şeyi hak etmişti.

Gansey ekledi, "Senin daha kaslı olduğunu düşünmüştüm. Feministlerin büyük kasları yok mu?"

Kesinlikle ona aşık değilim.

Blue, "Bunu söylerken gülümsemeniz durumu komik hale getirmiyor," dedi.

Galler kralı Owen Glendower'ı bulma arayışının son adımı olarak Gansey, yerel arazi sahiplerinden yürüyüş izni talep ediyordu. Her bir arazi Henrietta ley hattını (ruhani açıdan önemli yerleri birbirine bağlayan görünmez, mükemmel düzlükte bir enerji hattı) kesiyor ve bu hattın üzerinde yer alan mistik bir orman olan Cabeswater'ı çevreliyordu. Gansey, Glendower'ın Cabeswater'ın içinde bir yerlerde saklandığından ve yüzyıllardır uyuduğundan emindi. Kralı kim uyandırırsa ona bir iyilik yapılması gerekiyordu - son zamanlarda Blue'nun aklından çıkmayan bir şeydi bu. Ona öyle geliyordu ki buna gerçekten *ihtiyacı olan* tek kişi Gansey'di. Gansey'nin birkaç ay içinde ölmüş olması gerektiğini bilmediğinden değil. Ve bunu ona söyleyecek de değildi.

Glendower'ı yakında bulursak, diye düşündü Mavi, *kesinlikle Gansey'*i *kurtarabiliriz.*

Dik tırmanış onları ormanlık eteklerin üzerinde yükselen geniş, çimenli bir tepeye getirdi. Çok ama çok aşağıda Henrietta, Virginia vardı. Kasabanın etrafı çiftlik evleri ve büyükbaş hayvanlarla dolu otlaklarla çevriliydi, bir demiryolu modeli kadar küçük ve düzenliydi. Yükselen mavi dağ silsilesi dışında her şey yeşildi ve yaz sıcağıyla parıldıyordu.

Ama çocuklar manzaraya bakmıyorlardı. Yakın bir daire oluşturmuşlardı: Adam Parrish, zayıf ve güzel; Noah Czerny, lekeli ve kambur; ve Ronan Lynch, vahşi ve karanlık. Ronan'ın dövmeli omzunda evcil kuzgunu Chainsaw tünemişti. Kavrayışı dikkatli olsa da, siyah kaslı T'sinin askısının iki yanında pençelerinden ince ince çizilmiş çizgiler vardı. Hepsi Ronan'ın elinde tuttuğu bir şeye baktı. Gansey teleskobu kibarca çimenlerin üzerine fırlattı ve onlara katıldı.

Adam, Blue'nun da çemberlerine girmesine izin verdi ve gözleri bir an için onunkilerle buluştu. Her zamanki gibi yüz hatları Blue'nun ilgisini çekmişti. Geleneksel anlamda yakışıklı sayılmazlardı ama *ilginçtiler*. Henrietta'nın tipik çıkık elmacık kemiklerine ve derin bakışlı gözlerine sahipti ama onunki daha narindi. Bu onu biraz uzaylı gibi gösteriyordu.

Biraz aşılmaz.

Bunu ben seçiyorum, Kader, diye düşündü vahşice. *Richard Gansey değil III. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.*

Adam'ın eli onun çıplak dirseğinin üzerinde gezindi. Bu dokunuş çok iyi bilmediği bir dilde fısıltı gibiydi.

"Aç şunu," diye emretti Ronan'a. Sesi kuşkuluydu.

"Şüpheci Thomas," diye dudak büktü Ronan, ama fazla kin gütmeden. Elindeki küçük uçak maketi parmaklarıyla aynı genişlikteydi. Saf beyaz, özelliksiz plastikten yapılmıştı, neredeyse gülünç derecede ayrıntıdan yoksundu: uçak şeklinde bir şey. Alt taraftaki pil kapağını açtı. Boştu.

"O zaman bu imkânsız," dedi Adam. Kendini yakasına fırlatmış olan bir çekirgeyi kopardı. Gruptaki herkes bunu yaparken onu izledi. Bir ay önce garip bir ritüel pazarlığı yaptığından beri tüm hareketlerini dikkatle inceliyorlardı. Adam bu ekstra ilgiyi fark ettiyse de belli etmedi. "Aküsü ve motoru yoksa uçamaz."

Blue artık bu şeyin ne olduğunu biliyordu. Ronan Lynch, sırların koruyucusu, erkeklerin savaşçısı, bir çocuğun şeytanı, hepsine rüyalarından nesneler çıkarabildiğini söylemişti. Örnek A: Testere. Gansey heyecanlanmıştı; her şeye inanması gerekmeyen ama inanmak isteyen bir çocuktu. Ama hayatta bu noktaya kadar kendisine sunulan her gerçeği sorgulayarak gelmiş olan Adam kanıt istemişti.

"Ronan, Adam'ın hafif Henrietta tonunun daha tiz bir versiyonunu taklit ederek, "'Bataryası ve motoru yoksa uçmaz,' dedi. "Noah: kontrolör."

Noah telsiz kumandasını bulmak için topak topak çimenleri karıştırdı. Uçak gibi o da beyaz ve parlaktı, tüm kenarları yuvarlatılmıştı. Elleri kumandanın etrafında sağlam görünüyordu. Uzun süredir ölü olmasına ve her ne kadar daha hayalet gibi görünmesi gerekse de, ley hattının üzerinde dururken her zaman daha canlı görünüyordu.

"Uçağın içinde pil yoksa ne olması gerekiyor?" Gansey sordu.

Ronan, "Bilmiyorum. Rüyamda küçük füzeler vardı ama sanırım onlar gelmedi."

Mavi, uzun otlardan birkaç tohum başını hırıldayarak kopardı. "İşte."

"İyi düşündün, kurtçuk." Ronan onları ambarın içine tıktı. Kumandaya uzandı ama Adam onu yakaladı ve kulağından tutup salladı.

"Bunun ağırlığı bile yok," dedi ve kumandayı Blue'nun avucuna bıraktı.

Çok hafifti, diye düşündü Mavi. Beş küçük beyaz düğmesi vardı: dördü haç şeklinde dizilmişti ve biri tek başına duruyordu. Blue'ya göre bu beşinci düğme Adam gibiydi. Hâlâ diğer dördüyle aynı amaç için çalışıyordu. Ama artık diğerleri kadar yakın değildi.

Ronan kumandayı alıp uçağı Noah'ya uzatarak, "İşe yarayacak," dedi. "Rüyada işe yaramıştı, şimdi de işe yarayacak. Kaldırın."

Hâlâ kambur duran Noah, sanki bir kalem fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi küçük uçağı baş ve işaret parmakları arasında kaldırdı. Blue'nun göğsündeki bir şey heyecanla gümbürdedi. Ronan'ın o küçük uçağı hayal etmiş olması imkânsızdı. Ama zaten o kadar çok imkânsız şey olmuştu ki.

"Kerah," dedi Chainsaw. Bu onun Ronan'a verdiği isimdi.

"Evet," diye onayladı Ronan. Sonra da diğerlerine buyurgan bir tavırla, "Say bakalım," dedi.

Adam yüzünü buruşturdu ama Gansey, Noah ve Blue mecburen "Beş-dört-üç -" diye bağırdılar.

Patlama sırasında Ronan düğmelerden birine bastı.

Ses çıkarmadan, küçük uçak Nuh'un elinden havaya fırladı. İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Gansey yüksek sesle gülerken hepsi başlarını geriye eğip yükselişini izledi. Mavi sisin içindeki küçük beyaz figürü görebilmek için gözlerini siper etti. O kadar küçük ve çevikti ki, yamacın binlerce metre üzerinde gerçek bir uçak gibi görünüyordu. Chainsaw çılgınca bir çığlıkla Ronan'ın omzundan kendini fırlatarak onu kovalamaya başladı. Ronan uçağı bir sağa bir sola savurarak tepenin etrafında dönmeye başladı, Chainsaw da hemen arkasındaydı. Uçak tekrar başının üstünden geçtiğinde beşinci düğmeye bastı. Tohum kafaları omuzlarından yuvarlanarak açık kapaktan aşağı döküldü. Mavi alkışladı ve bir tanesini yakalamak için avucunu uzattı.

"Seni inanılmaz yaratık," dedi Gansey. Sevinci bulaşıcı ve koşulsuzdu, sırıtışı kadar genişti. Adam izlemek için başını arkaya eğdi, gözlerinin etrafında durgun ve uzak bir şey vardı. Noah *vay* be diye nefes aldı, avuçları hâlâ uçağın geri dönmesini bekler gibi havadaydı. Ronan ise elleri kumandanın üzerinde, bakışları gökyüzünde, gülümsemeden ama kaşlarını da çatmadan öylece duruyordu. Gözleri korkutucu derecede canlı, ağzının kıvrımı vahşi ve memnundu. Birdenbire rüyalarından bir şeyler çıkarabilmesi hiç de şaşırtıcı gelmemeye başladı.

O anda Mavi hepsine biraz aşık oldu. Sihirlerine.

Onların arayışı. Korkunçlukları ve gariplikleri. Kuzgun çocukları.

Gansey Ronan'ın omzunu yumrukladı. "Glendower büyücülerle seyahat ederdi, biliyor muydun? Büyücülerle yani. Büyücüler. Havayı kontrol etmesine yardımcı oluyorlardı - belki bize soğuk bir hava hayal edebilirsin."

"Har."

"Geleceği de söylediler," diye ekledi Gansey, Mavi'ye dönerek.

"Bana bakma," dedi kısaca. Psişik yeteneklerinin eksikliği dillere destandı.

"Ya da geleceği söylemesine yardım etti," diye devam etti Gansey, bu pek mantıklı değildi ama onu kızdırmamaya çalıştığını gösteriyordu. Blue'nun çabuk sinirlenmesi ve diğer insanların psişik yeteneklerini daha güçlü hale getirme yeteneği de efsaneviydi. "Gidelim mi?"

Mavi teleskopu almak için acele ederken Ronan ona bir bakış attı ve diğer çocuklar haritaları, kameraları ve elektromanyetik frekans okuyucularını getirdiler. Ronan'ın bakışları hâlâ uçağına ve dünyanın masmavi tavanına karşı beyaz bir kuş ve siyah bir kuş olan Chainsaw'a çevriliyken mükemmel düzlükteki ley hattına doğru yola koyuldular. Onlar yürürken, ani bir rüzgâr çimenlerin üzerinde alçaktan eserek, hareket eden suyun ve gölgelerde saklı kayaların kokusunu getirdi ve Mavi büyünün gerçek olduğu, büyünün gerçek olduğu, büyünün gerçek olduğu bilgisiyle tekrar tekrar heyecanlandı.

Lynch kardeşlerin en büyüğü olan Declan Lynch asla yalnız değildi. Asla kardeşleriyle birlikte değildi, ama asla yalnız da değildi. Başkalarının enerjisiyle çalışan sürekli hareket eden bir makineydi: burada bir pizzacıda bir arkadaşının masasına yaslanıyor, burada bir kızın avucunu ağzına götürerek bir oyuğa çekiliyor, burada yaşlı bir adamın Mercedes'inin kaputunun üzerinde gülüyordu. Topluluk o kadar doğaldı ki Declan'ın çeken mıknatıs mı yoksa çekilen filizler mi olduğunu söylemek imkansızdı.

Bu durum Gri Adam'a onunla konuşma fırsatı bulma konusunda hiç de azımsanmayacak bir zorluk çıkarıyordu. Günün büyük bir kısmında Aglionby Akademisi kampüsünde dolaşmak zorunda kalmıştı.

Bekleyiş tamamen nahoş değildi. Gri Adam meşe gölgeli okuldan oldukça etkilendiğini fark etti. Kampüs, ancak yaş ve zenginlikle mümkün olabilecek eski püskü bir ağırbaşlılığa sahipti. Yatakhaneler okul döneminde olduğundan daha boştu ama *boş* değillerdi. Hâlâ fotoğraf çektirmek için üçüncü dünya ülkelerine seyahat eden CEO'ların oğulları, yanlarında on yedi yaşındaki kazara doğan çocuklardan daha ağır şeyler taşıyan turne punk müzisyenlerinin oğulları ve ölüp de onları asla geri almaya gelmeyecek adamların oğulları vardı.

Bu yaz çocukları, az sayıda olsalar da, tamamen gürültüsüz değillerdi.

Declan Lynch'in yatakhanesi diğer binalar kadar güzel değildi, ama yine de parayla yakışıklıydı. Yetmişli yıllardan kalmaydı, Gri Adam'ın çok sevdiği renkli bir on yıldı. Ön kapıya sadece bir anahtar koduyla girilebilmesi gerekiyordu ama birisi kapıyı lastik bir kapı durdurucusuyla açmıştı. Gri Adam onaylamayarak gıdakladı. Elbette kilitli bir kapı onu dışarıda tutmazdı ama önemli olan düşünceydi.

Aslında Gri Adam buna inandığından emin değildi. Önemli olan eylemdi.

İçeride, yatakhane iyi bir otelin nötr tonlu karşılamasını sunuyordu. Kapalı kapılardan birinin arkasından Kolombiyalı bir hip-hop parçası yükseliyordu, baştan çıkarıcı ve vahşi bir şeydi. Gri Adam'ın sevdiği türden bir müzik değildi ama cazibesini duyabiliyordu. Kapıya bir göz attı. Aglionby'deki yatakhane odaları numaralandırılmamıştı. Bunun yerine, her kapının üzerinde yönetimin öğrencilerin sahip olmasını umduğu bir özellik yazılıydı. Bu kapının üzerinde *Merhamet* yazıyordu. Gri Adam'ın aradığı kapı bu değildi.

Gri Adam ters yönde ilerledi ve Declan Lynch'inkine gelene kadar kapıları (*Çalışkanlık*, *Cömertlik*, *Dindarlık*) okudu. *Coşku.*

Gri Adam bir keresinde bir makalede *efervesan* olarak adlandırılmıştı. Çok düzgün dişleri olduğu için böyle dendiğinden oldukça emindi. Dişler bile coşku için bir ön koşul gibi görünüyordu.

Declan Lynch'in dişlerinin iyi olup olmadığını merak etti.

Kapının arkasından hiç ses gelmiyordu. Kapı kolunu usulca denedi. Kilitliydi. *İyi çocuk,* diye düşündü.

Koridorun aşağısında müzik kıyamet gibi gürlüyordu. Gri Adam saatini kontrol etti. Araba kiralama dükkânı bir saat içinde kapanacaktı ve nefret ettiği bir şey varsa o da toplu taşımaydı. Bu kısa sürmeliydi.

Kapıyı tekmeledi.

Declan Lynch içerideki iki yataktan birinde oturuyordu. Çok yakışıklıydı, koyu renk saçları ve oldukça seçkin bir Roma burnu vardı.

Mükemmel dişleri vardı. "Bu nedir?" dedi.

Gri Adam cevap olarak Declan'ı yatağından kaldırdı ve bitişikteki pencereye çarptı. Ses tuhaf bir şekilde boğuktu; en gürültülü kısmı, omurgası pervaza çarparken çocuğun nefesinin kesilmesiydi. Ama sonra tekrar ayağa kalktı ve dövüşmeye başladı. Kötü bir boksör değildi ve Gri Adam bu sürprizin ona avantaj sağlamasını beklediğini anlayabiliyordu.

Ama Gri Adam gelmeden önce Niall Lynch'in oğullarına boks yapmayı öğrettiğini biliyordu. Gri Adam'ın babasının ona öğrettiği tek şey *trebuchet*'nin nasıl telaffuz edileceğiydi.

Bir an için dövüştüler. Declan yetenekliydi ama Gri Adam daha yetenekliydi. Çocuğu yatakhanede bir o yana bir bu yana savurdu ve Declan'ın

Ödülleri, kredi kartlarını ve araba anahtarlarını şifonyerden süpürmek için omzunu kaldırdı. Kafasının çekmeceye çarpma sesi koridordaki bas sesinden ayırt edilemiyordu. Declan savurdu, ıskaladı. Gri Adam Declan'ın bacaklarını altından tekmeledi, onu mobilyanın yanındaki duvara fırlattı ve sonra başka bir raunt için yaklaştı, sadece zeminin ortasına yuvarlanan bir motosiklet kaskını almak için durakladı.

Declan ani bir hız patlamasıyla şifonyeri kullanarak kendini yukarı çekti, sonra da çekmeceden bir tabanca çıkardı.

Gri Adam'a doğrulttu.

"Dur," dedi basitçe. Silahın emniyetini kapattı.

Gri Adam bunu beklemiyordu.

Durdu.

Declan'ın yüzünde birkaç farklı duygu öncelik için savaşıyordu ama şok bunlardan biri değildi. Silahın bir saldırı olasılığı için değil, bir saldırı ihtimaline karşı olduğu açıktı.

Gri Adam bu şekilde yaşamanın, her an kapının tekmelenmesini beklemenin nasıl bir şey olduğunu düşündü. *Hoş değil*, diye düşündü. *Muhtemelen hiç hoş değildir.*

Declan Lynch'in onu vurmaktan çekineceğini sanmıyordu. Duruşunda hiç tereddüt yoktu. Eli biraz titriyordu ama Gri Adam bunun korkudan değil, yaralanmadan kaynaklandığını düşündü.

Gri Adam bir an düşündü, sonra miğferi fırlattı. Çocuk bir el ateş etti ama gürültüden başka bir şey değildi. Miğfer çocuğun parmaklarına çarptı ve çocuk hâlâ sersemlemişken Gri Adam bir adım öne çıkıp silahı çocuğun uyuşmuş elinden aldı. Emniyeti tekrar takmak için bir an bekledi.

Sonra Gri Adam silahı Declan'ın yanağına vurdu. Bunu birkaç kez yaptı, sadece ne demek istediğini anlatmak için.

Sonunda Declan'ın dizlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Çocuk oldukça cesurca bilincini korumaya çalışıyordu. Gri Adam ayakkabısıyla onu yere kadar bastırdı ve sonra sırt üstü yatırdı. Declan'ın gözleri tavandaki vantilatöre odaklanmıştı. Burnundan kan akıyordu.

Gri Adam diz çöktü ve silahın namlusunu Declan'ın karnına dayadı; Declan nefes nefese kaldıkça silahın namlusu bir yükselip bir alçalıyordu. Silahı çocuğun sağ böbreğinin üzerinde gezdirerek konuşmaya başladı: "Seni buradan vurursam ölmen yirmi dakika sürer ve sağlık görevlileri ne yaparsa yapsın ölürsün. Greywaren nerede?"

Declan hiçbir şey söylemedi. Gri Adam ona vereceği cevabı düşünmesi için biraz zaman tanıdı. Kafa yaraları düşünceleri yavaşlatmaya meyilliydi.

Declan sessiz kaldığında, ağzını Declan'ın kalçasına doğru sürükledi. Çocuğun nefesini kesecek kadar sert bastırdı. "Al, beş dakika içinde ölürsün. Tabii bunun için seni vurmama gerek yok. Şemsiyenin şuradaki ucu da aynı işi görür. Beş dakika içinde gitmiş olursun ve üç dakika içinde bunu dilersin."

Declan gözlerini kapattı. En azından birini. Sol gözü çoktan şişmiş ve kapanmıştı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. Sesi uyku doluydu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Yalanlar politikacılarınız içindir," dedi Gri Adam, sert bir şekilde. Sadece Declan'ın onun hayatı ve stajı hakkında bilgi sahibi olduğunu bilmesini istiyordu. Araştırmasını yaptığını bilmesini istiyordu. "Kardeşlerinin şu anda nerede olduğunu biliyorum. Annenin nerede yaşadığını biliyorum. Kız arkadaşının adını biliyorum. Anlaştık mı?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Declan tereddüt etti. "Gerçek bu. Nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece nerede *olduğunu* biliyorum."

"İşte plan." Gri Adam ayağa kalktı. "Benim için o şeyi bulacaksın ve bulduğunda bana vereceksin. Sonra da gitmiş olacağım."

"Bunu sana vermek için seni nasıl bulabilirim?"

"Anladığını sanmıyorum. Ben senin gölgenim. Ben yuttuğun tükürüğüm. Geceleri seni uyutmayan öksürüğüm."

Declan, "Babamı sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Niall Lynch." Gri Adam kelimeleri ağzından çıkarmaya çalıştı. Ona göre Niall Lynch oldukça kötü bir babaydı; kendini öldürtmüş, sonra da oğullarının güvenlik kapılarını açık bıraktıkları bir yerde yaşamalarına izin vermişti. Ona göre dünya kötü babalarla doluydu. "Bu soruyu bana da sordu."

Declan Lynch düzensiz bir şekilde nefes verdi: yarım nefes ve sonra diğer yarısı.

Gri Adam artık onun sonunda korktuğunu görebiliyordu.

"Tamam," dedi Declan. "Onu bulacağım. O zaman bizi yalnız bırakırsınız. Hepinizi." Gri Adam tabancayı çekmecesine geri koydu ve iterek kapattı. Saatini kontrol etti. Kiralık arabasını almak için yirmi dakikası vardı. Orta boy bir arabaya geçebilir. Küçük arabalardan da en az kendisi kadar nefret ederdi.

toplu taşımadan nefret ederdi. "Evet."

"Tamam," dedi Declan tekrar.

Gri Adam odadan çıktı ve kapıyı yarıya kadar kapattı. Tam olarak kapanmıyordu; içeri girerken menteşelerden birini bozmuştu. Bir yerlerde zararı karşılayacak bir bağış olduğundan emindi.

Durakladı, kapının aralığından dışarıyı izliyordu.

Bugün Declan Lynch'ten öğreneceği daha çok şey vardı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Declan orada kanlar içinde ve iki büklüm yatıyordu. Sonra sağ elinin parmakları yerde sürünerek cep telefonunun düştüğü yere gitti. Yine de hemen 911'i aramadı. Acı verici bir yavaşlıkla -omzu neredeyse kesinlikle yerinden çıkmıştı- başka bir numara tuşladı. Hemen karşı yatakta bir telefon çaldı. Gri Adam bu yatağın Declan'ın en küçük kardeşi Matthew'a ait olduğunu zaten biliyordu. Zil sesi, Gri Adam'ın bildiği ama göz yumamayacağı bir Iglu & Hartly şarkısıydı. Gri Adam Matthew Lynch'in nerede olduğunu zaten biliyordu: nehirde bir teknede yerel çocuklarla birlikte yüzüyordu. Tıpkı ağabeyi gibi, yalnız kalmaktan hiç hoşnut değildi.

Declan en küçük kardeşinin telefonunun gereğinden uzun süre çalmasına izin verdi, gözleri kapalıydı. Sonunda bitir tuşuna bastı ve başka bir numara çevirdi. Hâlâ 911 değildi. Arayan her kimse telefonu açmadı. Ve arayan her kimse Declan'ın zaten gergin olan yüz ifadesini daha da gerginleştirdi. Gri Adam telefonun çaldıkça çalan tiz sesini duyabiliyordu, ardından yakalayamadığı kısa bir sesli mesaj geldi.

Declan Lynch gözlerini kapadı ve nefes aldı, "Ronan, hangi cehennemdesin?"

Sorun açığa çıkmak," dedi Gansey telefona, motorun sesinden duyulacak şekilde yarı bağırarak. "Glendower gerçekten de sadece ley hattı boyunca yürürken bulunabilseydi, son birkaç yüz yıl içinde çoktan nasıl bulunmamış olurdu anlamıyorum."

Gansey'in öfkeli turuncu-kırmızı eski Camaro'su Pig'le Henrietta'ya dönüyorlardı. Arabayı Gansey kullanıyordu, çünkü Camaro söz konusu olduğunda her zaman o kullanırdı. Ve sohbet Glendower hakkındaydı, çünkü Gansey'le birlikteyken sohbet neredeyse her zaman Glendower hakkındaydı.

Arka koltukta Adam'ın başı, telefon konuşmasına ve yorgunluğuna eşit dikkat verecek şekilde arkaya eğikti. Ortada oturan Blue, tığ işi taytından çim tohumu toplarken konuşulanları daha iyi dinleyebilmek için öne doğru eğilmişti. Noah onun diğer tarafındaydı, ancak ley hattından uzaklaştıkça bedensel olarak kalacağından asla emin olunamazdı. Sıkı bir uyumdu, bu sıcakta daha da sıkıydı, klima zorlanıyor, çatlaklarla dolu aracın her aralığından kaçıyordu. Camaro'nun klimasının sadece iki ayarı vardı: açık ve bozuk.

Gansey telefona, "*Tek* mesele bu." dedi.

Ronan yolcu tarafındaki kapının çatlak siyah viniline yaslandı ve bileğindeki deri bantları çiğnedi. Tadı benzin gibiydi, Ronan'a hem seksi hem de yazlık gelen bir tattı bu.

Onun için bu sadece bazen Glendower'la ilgiliydi. Gansey'nin Glendower'ı bulması gerekiyordu çünkü imkânsızın kanıtını istiyordu. Ronan imkânsızın var olduğunu zaten biliyordu. Babası imkânsız biriydi. *O* imkânsızdı. Çoğunlukla Ronan Glendower'ı bulmak istiyordu çünkü Gansey Glendower'ı bulmak istiyordu. Sadece bazen onu gerçekten bulurlarsa ne olacağını düşünüyordu. Bunun ölmek gibi bir şey olabileceğini düşündü. Ne zaman

Ronan daha küçüktü ve mucizelere karşı daha bağışlayıcıydı, ölüm anını coşkulu bir zevkle değerlendirirdi. Annesi ona, cennetin kapısında Tanrı'nın gözlerinin içine baktığında, aklındaki tüm soruların cevaplandığını söylemişti.

Ronan'ın bir sürü sorusu vardı.

Waking Glendower da böyle olabilir. Daha az melek katılıyor ve belki daha ağır bir Gal aksanıyla. Biraz daha az yargılama.

"Hayır, bunu anlıyorum." Gansey, Bay Gansey profesör sesini kullanıyordu; farelere ve küçük çocuklara "Kalkın*, kalkın, beni takip edin!*" emrini veren ve kesinlik yayan sesini. En azından Ronan üzerinde işe yaramıştı. "Ancak Glendower'ın 1412 ile 1420 yılları arasında getirildiğini ve mezarının bakımsız bırakıldığını varsayarsak, doğal toprak birikimi onu gizlemiş olacaktır. Starkman.... ortaçağ işgal katmanlarının beş ila on yedi fitlik bir tortu birikiminin altında olabileceğini öne sürüyor. Bir sel yatağında olmadığımı *biliyorum*. Ama Starkman şu varsayım altında çalışıyordu... Doğru, elbette. GPR hakkında ne düşünüyorsun?"

Mavi Adam'a baktı. Adam alçak sesle "Yere nüfuz eden radar" diye tercüme ederken başını kaldırmadı.

Telefonun diğer ucundaki kişi, Gansey'nin Galler'de birlikte çalıştığı, şaşırtıcı derecede yaşlı bir İngiliz profesör olan Roger Malory'ydi. Gansey gibi o da yıllarca ley hatları üzerinde çalışmıştı. Gansey'den farklı olarak, onları eski bir kralı bulmak için kullanmıyordu. Daha ziyade, katılacak geçit törenleri olmadığında bir hafta sonu eğlencesi olarak onları inceliyor gibiydi. Ronan onunla şahsen tanışmamıştı ve tanışmak da istemiyordu. Yaşlılar Ronan'ı endişelendiriyordu.

"Fluxgrate gradyometri?" Gansey önerdi. "Zaten birkaç kez uçakla yukarı çıktık. Kış gelip yapraklar dökülene kadar daha fazlasını görebilecek miyiz bilmiyorum."

Ronan huzursuzca yer değiştirdi. Uçağın başarılı gösterisi onu aşırı canlı bırakmıştı. Kendini bir şeyleri yakıp kül edecekmiş gibi hissediyordu. Sıcaktan bitkin düşmemek için elini doğrudan havalandırma deliğinin üzerine bastırdı. "Yaşlı bir kadın gibi sürüyorsun."

Gansey elini salladı, bu evrensel bir *sus* sembolüydü. Otoyolun yanında dört siyah inek başlarını kaldırıp Camaro'nun geçişini izledi.

Arabayı ben kullansaydım... Ronan hayalinde var ettiği, odasındaki çekmecede duran Camaro'nun anahtarlarını düşündü. Olasılıkların zihninde yavaşça gevşemesine izin verdi. Telefonunu kontrol etti. On dört cevapsız arama. Tekrar kapıdaki çantasına koydu.

"Peki ya proton manyetometresi?" Gansey Malory'ye sordu. Sonra da kızgınlıkla ekledi: "Bunun su altı tespiti için olduğunu biliyorum. Ben olsam su altı tespiti *için* isterdim."

Bugünkü çalışmalarını sona erdiren şey suydu. Gansey araştırmalarının bir sonraki adımının Cabeswater'ın sınırlarını belirlemek olduğuna karar vermişti. Daha önce ormana sadece doğu tarafından girmişler ve diğer kenarlarına hiç ulaşamamışlardı. Bu kez, ormana daha önceki giriş noktalarının kuzeyinden yaklaşmışlar, ormanın kuzey elektromanyetik sınırını bulduklarında onları uyarmak için yere yerleştirilmiş cihazlar kullanmışlardı. Birkaç saatlik bir yürüyüşün ardından grup bir göle ulaşmıştı.

Gansey olduğu yerde kalakalmıştı. Göl geçilemez bir yer değildi: Sadece birkaç dönümlük bir alanı kaplıyordu ve etrafındaki patikada ihanet yoktu. Gölün güzelliği de onu hayrete düşürmüş değildi. Aslında göllere göre oldukça sevimsizdi: Boğulmuş bir tarlanın içine gömülmüş, doğal olmayan kare şeklinde bir havuz. Sığırlar ya da koyunlar bir kenarı boyunca çamurdan bir yol açmışlardı.

Gansey'i durduran şey gölün insan yapımı olduğu gerçeğiydi. Ley hattının bazı bölümlerinin sular altında kalabileceği ihtimali daha önce aklına gelmeliydi. Ama gelmemişti. Ve her nedense, Glendower'ın yüzlerce yıl sonra bir şekilde hâlâ hayatta olduğuna inanmak imkânsız olmasa da, tonlarca suyun altında bu başarıyı gösterebildiğine inanmak imkânsızdı.

Gansey, "Altına bakmanın bir yolunu bulmalıyız," demişti.

Adam cevap vermişti, "Gansey, *hadi* ama. İhtimaller -" "Altına bakıyoruz."

Ronan'ın uçağı suya çakılmış ve ulaşılamaz bir şekilde yüzüyordu. Arabaya kadar uzun bir yol yürümüşlerdi. Gansey Malory'yi aramıştı.

Sanki, diye düşündü Ronan, *üç bin mil ötedeki huysuz bir ihtiyarın parlak fikirleri olacakmış gibi.*

Gansey telefonu kapattı. "Eee?"

Adam sordu.

Gansey dikiz aynasında Adam'ın gözleriyle karşılaştı. Adam iç çekti.

Ronan muhtemelen gölün etrafından dolaşabileceklerini düşündü. Ama bu Cabeswater'a balıklama dalmak anlamına geliyordu. Kadim orman Glendower için en olası yer gibi görünse de, yeni uyanan ley hattının cızırtılı oynaklığı burayı biraz öngörülemez hale getirmişti. Hatta Ronan bile, bu ormandan çıkıp çıkmamayı pek umursamıyordu.

ölümlü bobin, canavarlar tarafından çiğnenme veya kazara kırk yıllık bir zaman döngüsünde sıkışıp kalma ihtimalinin ürkütücü olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Her şey Adam'ın suçuydu - ley hattını uyandıran oydu ama Gansey bunun bir grup kararı olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Adam'ın bunu başarmak için yaptığı pazarlık her neyse, *onu* da biraz öngörülemez hale getirmiş gibi görünüyordu. Kendisi de bir günahkâr olan Ronan, Gansey'nin Adam bir azizmiş gibi davranmaya devam etmeleri konusundaki ısrarından etkilendiği kadar bu ihlalden etkilenmemişti.

Gansey bir yalancı değildi. Bu yalan ona hiç yakışmadı.

Gansey'nin telefonu cızırdadı. Mesajı okuduktan sonra boğuk bir çığlıkla vitesin yanına bıraktı. Aniden melankoliye bürünerek başını kederle koltuğa yasladı. Adam, Ronan'a telefonu açmasını işaret etti ama Ronan telefonları dünyadaki neredeyse her nesneden daha fazla hor görüyordu.

Bu yüzden kaşlarını kaldırmış, bekliyordu.

Sonunda, Mavi onu yakalayabilecek kadar öne doğru uzandı. Mesajı yüksek sesle okudu: "'Çok zahmet olmazsa bu hafta sonu sana gerçekten ihtiyacım olabilir. Helen seni alabilir. Aktiviteleriniz varsa dikkate almayın."

"Bu Kongre'yle mi ilgili?" Adam sordu.

Kongre sözcüğünü duyunca Gansey derin bir iç çekti ve Mavi'nin alaycı bir sesle, "Kongre!" diye fısıldamasına neden oldu. Gansey'nin annesinin adaylığını açıklamasının üzerinden çok zaman geçmemişti. Bu ilk günlerde, kampanya henüz Gansey'i doğrudan etkilememişti ama ona başvurulması kaçınılmazdı. Hepsi de temiz, yakışıklı, cesur genç kaşif ve A alan öğrenci Gansey'in hiçbir umut vaat eden politikacının oynamaktan kaçınamayacağı bir kart olduğunu biliyordu.

"Beni zorlayamaz," dedi Gansey.

"Yapmak zorunda değil," diye burnunu çekti Ronan. "Ana kuzusu." "Bana bir çözüm hayal et."

"Gerek yok. Doğa sana zaten bir omurga vermiş. Ne diyorum biliyor musun? Washington'ı siktir et."

Gansey, "İşte bu yüzden böyle şeylere asla gitmek zorunda değilsin," diye cevap verdi.

Diğer şeritte, Camaro'nun yanına bir araba yanaştı. Sokak savaşlarının uzmanı Ronan bunu ilk fark eden oldu. Beyaz bir boya parıltısı. Sonra bir el sürücü tarafındaki camdan dışarı uzandı, orta parmağını tavana doğru uzattı. Diğer araba ileri fırladı, sonra geri çekildi, sonra tekrar ileri fırladı.

"Oh, Tanrım," dedi Gansey. "Kavinsky mi o?"

Tabii ki Aglionby Akademisi öğrencisi ve Henrietta'nın en kötü şöhretli eğlence amaçlı kalpazanı Joseph Kavinsky'ydi. Kavinsky'nin kötü şöhretli Mitsubishi Evo'su çocuksu bir güzelliğe sahipti, ay beyazı, doymak bilmez siyah bir ızgara ağzı ve gövdenin her iki yanında büyük bir bıçak grafiği vardı. Mitsubishi bir ay boyunca polis otoparkında tutulduktan sonra yeni serbest bırakılmıştı. Yargıç ona bir daha yarışırken yakalanırsa Mitsubishi'yi parçalayacaklarını ve Kaliforniya'daki zengin serserilerin sokak yarışçılarına yaptıkları gibi ona da izleteceklerini söylemişti. Söylentiye göre Kavinsky gülmüş ve hakime bir daha asla kenara çekilmeyeceğini söylemiş.

Muhtemelen yapmazdı. Söylentilere göre Kavinsky'nin babası Henrietta'nın şerifini satın almış.

Kavinsky, Mitsubishi'nin hacizden kurtulmasını kutlamak için farlara üç kat anti-lazer boya sürmüş ve kendisine yeni bir radar dedektörü almıştı.

Söylentiye göre.

"O pislikten nefret ediyorum," dedi Adam.

Ronan da ondan nefret etmesi gerektiğini biliyordu.

Cam açıldığında sürücü koltuğunda Joseph Kavinsky oturuyordu, gözleri sadece gökyüzünü yansıtan beyaz çerçeveli güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı. Boynundaki zincirin altın halkaları sırıtarak parlıyordu. Bir mültecinin yüzüne sahipti, boş gözlü ve masum.

Tembel bir gülümseme takındı ve Gansey'e "- unt" ile biten bir şeyler mırıldandı.

Kavinsky'nin aşağılık olmayan hiçbir yanı yoktu.

Ronan'ın kalbi yerinden fırladı. Kas hafızası.

"Yap şunu," diye ısrar etti. Dört şeritli otoyol, gri ve pişmiş bir halde önlerinde uzanıyordu. Güneş Camaro'nun kaputunun kırmızı-turuncusunu tutuşturmuştu ve kaputun altında, devasa bir şekilde güçlendirilmiş ve trajik bir şekilde az kullanılmış motor uykulu bir şekilde gürledi. Durumla ilgili her şey, birinin ayağının gaz pedalına basmasını gerektiriyordu.

"Sokak yarışlarından bahsetmediğinizi biliyorum," dedi Gansey sert bir sesle. Noah boğuk bir kahkaha attı.

Gansey ne Kavinsky'yle ne de Kavinsky'nin yolcusu Prokopenko'yla göz teması kurdu. Prokopenko Kavinsky'yle her zaman, bir elektronun bir çekirdekle dost olması gibi dostane ilişkiler içinde olmuştu ama son zamanlarda resmi bir ahbap statüsü kazanmış gibiydi.

"Hadi ama dostum," dedi Ronan.

Adam umursamaz ve uykulu bir sesle, "Bunun işe yarayacağını neden düşündüğünü bilmiyorum. Domuzun beş kişilik bir yükü var -"

"Noah sayılmaz," diye yanıtladı

Ronan. Noah *"Hey"* dedi.

"Sen *ölüsün*. Hiçbir ağırlığın yok!"

Adam devam etti, "- biz air-co'muzu taktık, o da muhtemelen Evo'sunda, değil mi? Sıfırdan altmışa dört saniyede çıkıyor. Bu ne yapıyor, sıfırdan altmışa beş mi? Altı mı? Hesabı sen yap."

"Onu yendim," dedi Ronan. Bir yarışın önünde eriyip gittiğini görmenin korkunç bir yanı vardı. *Tam oradaydı*, adrenalin gerçekleşmeyi bekliyordu. Ve Kavinsky, onca insan arasından. Ronan'ın derisinin her santimi gereksiz bir beklentiyle karıncalanıyordu.

"O arabada olmaz. BMW'nizde değil."

"O arabada," diye karşı çıktı Ronan. "Benim BMW'mde. O boktan bir sürücü." Gansey, "Bunun konuyla ilgisi yok. Böyle bir şey olmadı. Kavinsky pisliğin teki."

Diğer şeritte Kavinsky sabrını kaybetti ve yavaşça öne geçti. Blue arabayı gördü. "*O!"* diye haykırdı. O bir pislik değil. *Pisliğin* teki."

Bir an için Camaro'daki tüm çocuklar sessiz kaldı ve Blue'nun Joseph Kavinsky'nin bir pislik olduğunu nereden öğrenmiş olabileceğini düşündüler. Elbette yanıldığından değil.

"Görüyorsunuz," dedi Gansey. "Jane de aynı fikirde."

Ronan, güneş gözlüklerinin ardından onlara bakan Kavinsky'nin yüzünü bir anlığına yakaladı. Hepsini korkak olarak yargılıyordu. Ronan'ın elleri kaşınmaya başladı. Sonra Kavinsky'nin beyaz Mitsubishi'si hafif bir duman bulutu içinde ilerledi. Camaro Henrietta çıkışına ulaştığında onlardan hiçbir iz yoktu. Otoyolda dalgalanan ısı, Kavinsky'nin anısını bir serap haline getirdi. Sanki hiç olmamış gibi.

Ronan koltuğuna yığıldı, içindeki tüm mücadele tükenmişti. "Hiç eğlenmek istemiyorsun, yaşlı adam."

Gansey sinyalini yakarak, "Bu hiç eğlenceli değil," dedi. "Bu bela demek."

Gri Adam'ın niyeti her zaman ağır olmak değildi.

Aslında Gri Adam'ın insanları hırpalamakla hiç ilgisi olmayan bir konuda yüksek lisans derecesi vardı. Bir noktada, *Anglosakson Şiirinde Kardeşlik* adında pek de başarılı olmayan bir kitap bile yazmıştı ve ülke çapında en az on yedi üniversite dersinde zorunlu okuma olarak okutulmuştu. Gri Adam bu derslerin okuma listelerinden bulabildiği kadarını dikkatle toplamış ve onları bir klasörün içine kapak daireleri, ilk geçiş sayfaları ve takma adına yazılmış iki takdir mektubuyla birlikte yerleştirmişti. Ne zaman kalbinde küçük bir havai fişek patlamasına ihtiyaç duysa, klasörü başucu çekmecesinden çıkarır ve bir ya da yedi biranın tadını çıkarırken içindekilere bakardı. Bir iz bırakmıştı.

Bununla birlikte, Anglosakson şiiri Gri Adam için ne kadar keyifli olsa da, ona bir kariyerden ziyade bir hobi olarak daha iyi hizmet ediyordu. Pragmatizmle yaklaşabileceği, ona istediği zaman okuma ve çalışma özgürlüğü veren bir işi tercih ediyordu. İşte Henrietta'daydı.

Gri Adam, her şeye rağmen oldukça hoş bir hayat olduğunu düşündü.

Declan Lynch ile sohbet ettikten sonra şehrin hemen dışındaki Pleasant Valley Bed and Breakfast'a yerleşti. Saat epeyce geç olmuştu ama Shorty ve Patty Wetzel buna aldırmıyor gibiydi.

"Ne kadar süre bizimle olacaksın?" Patty, Gri Adam'a üzerinde anatomik olarak yanlış bir horoz bulunan bir kupa uzatarak sordu. Portikodaki bavullarına baktı: gri bir spor çantası ve gri sert kenarlı bir valiz.

"Başlamak için muhtemelen iki hafta," diye yanıtladı Gri Adam. "Sizinle birlikte iki hafta." Kahve şaşırtıcı derecede berbattı. Açık gri ceketini omuzlayarak koyu gri V yakasını ortaya çıkardı. Wetzel'lerin ikisi de aniden ortaya çıkan omuzlarına ve göğsüne baktı. "Biraz daha omurgalı bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Patty kıkırdayarak buzdolabından üç Corona çıkardı. "Ayyaş gibi görünmek istemeyiz ama... misket limonu?"

"Lime," diye kabul etti Gri Adam. Bir an için, uzun bir günün ardından karşılıklı olarak alkollü bir içkinin tadını çıkaran üç yetişkinin sesinden başka bir ses duyulmadı. Üçü de sessizliğin diğer tarafından sıkı dostlar olarak çıktılar.

"İki hafta mı?" Bücür sordu. Gri Adam, Shorty'nin sözcükleri oluşturma biçimine sonsuz bir hayranlık duyuyordu. Henrietta aksanının en temel önermesi, İngiliz dilinin temelindeki beş sesli harfin dörde birleştirilmesini içeriyor gibiydi.

"Aşağı yukarı. Bu sözleşmenin ne kadar süreceğinden emin
değilim." Shorty karnını kaşıdı. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir tetikçiyim."

"Bugünlerde iş bulmak zor, değil mi?"

Gri Adam, "Muhasebede daha kolay vakit geçirirdim," diye cevap verdi.

Wetzel'ler bundan büyük keyif aldılar. Ev yapımı kahkahalarla geçen birkaç dakikanın ardından Patty, "Gözleriniz çok keskin!" diye atıldı.

"Onları annemden aldım," diye yalan söyledi. Annesinden aldığı tek şey bronzlaşamamaktı.

"Şanslı kadın!" Patty öyle dedi.

Wetzel'lerin birkaç haftadır pansiyonerleri olmamıştı ve Gri Adam, bir Corona daha içmeden önce yaklaşık bir saat boyunca onların yoğun karşılamasının odağı olmasına izin verdi. Kapı arkasından kapandığında Wetzel'ler Gri Adam'ı desteklemeye karar vermişlerdi.

Dünyanın pek çok sorununun insani nezaket sayesinde çözüldüğünü düşünüyordu.

Gri Adam'ın yeni evi malikânenin bodrum katının tamamıydı. Açıkta duran kirişlerin altından geçerek her açık kapıdan içeri baktı. Her yer yorganlar, antika beşikler ve artık ölmüş Viktorya dönemi çocuklarının loş portreleriyle doluydu. İki yüz yıllık tuzlu jambon gibi kokuyordu. Gri Adam geçmiş duygusunu seviyordu. Ancak çok fazla horoz vardı.

İlk yatak odasına dönerek orada bıraktığı spor çantasının fermuarını açtı. Greywaren'i tespit etmek için kullandığı daha küçük cihazlara ulaşana kadar pantolonları, kozmetik ürünleri ve boxer külotlara sarılmış çalıntı eserleri ayıkladı. Yatağın yanındaki küçük, yüksek pencereye bir EMF dedektörü, eski bir radyo ve bir jeofon yerleştirdi ve ardından bavuldan bir sismograf, bir ölçüm alıcısı ve bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Bunların hepsi

Profesör tarafından sağlandı. Kendi haline bırakılan Gri Adam daha ilkel konum araçları kullanmıştır.

Şu anda kadranlar ve göstergeler çılgınca titriyordu. Greywaren'in enerji anormalliklerine neden olduğu söylenmişti ama bu sadece... gürültüden ibaretti. Sıfırlama düğmesi olan aletleri sıfırladı ve olmayanları salladı. Değerler anlamsız kalmaya devam etti. Belki de sorun kasabanın kendisiydi - her yer şarj olmuş gibiydi. Çok fazla dehşete kapılmadan, aletlerin işe yaramaz hale gelmesinin mümkün olduğunu düşündü.

Yine de zamanım var. Profesör onu bu işe ilk verdiğinde kulağa imkânsız gelmişti: Sahibinin rüyalardan nesneler çıkarmasını sağlayan bir kalıntı mı? Elbette buna inanmak istemişti. Büyü ve entrika - destanların malzemesi. Ve o ilk buluşmadan bu yana geçen süre içinde profesör, var olmaması gereken sayısız başka eser elde etmişti.

Gri Adam çantasından bir dosya çıkardı ve yatak örtüsünün üzerinde açtı. Üstünde bir ders programı vardı: Ortaçağ Tarihi, Bölüm I. Zorunlu okuma: *Anglo-Sakson Şiirinde Kardeşlik*. Kulaklıklarını takarak The Flaming Lips'in çalma listesini sıraya koydu. Esasen mutlu hissediyordu.

Yanı başında telefon çaldı. Gri Adam'ın sevinç patlaması söndü. Ekrandaki numara Boston'a ait değildi ve dolayısıyla ağabeyi de değildi. Bu yüzden telefonu açtı.

"İyi akşamlar," dedi.

"Öyle mi? Sanırım." Arayan Dr. Colin Greenmantle'dı, kirasını ödeyen profesör. Gözleri Gri Adam'ınkilerden daha yoğun olan tek adam. "Sizi çağırmayı ne kolaylaştırırdı biliyor musunuz? Adını bilseydim, söyleyebilirdim."

Gri Adam cevap vermedi. Greenmantle adı olmadan beş yıl dayanmıştı; adı olmadan bir beş yıl daha dayanabilirdi. Sonunda, diye düşündü Gri Adam, eğer yeterince uzun süre kullanmaya direnirse, kendisi de kendi adını unutabilir ve tamamen başka biri olabilirdi.

"Buldun mu?" Greenmantle sordu.

"Daha yeni geldim," diye hatırlattı Gri Adam ona.

"Sadece soruya cevap verebilirdiniz. Sadece şunu söyleyebilirdin. *Hayır*."

"*Hayır* demek *henüz değil demek değildir*."

Şimdi Greenmantle sessizdi. Küçük pencerenin hemen dışında yerde bir cırcır böceği cıvıldıyordu. Sonunda, "Bu sefer hızlı hareket etmeni istiyorum," dedi.

Gri Adam uzunca bir süredir bulunamayan, satın alınamayan, elde edilemeyen şeylerin peşindeydi ve içgüdüleri ona Greywaren'in çabucak elde edilebilecek bir parça olmadığını söylüyordu. Greenmantle'a onu aramaya başladıklarından bu yana beş yıl geçtiğini hatırlattı.

"Alakası yok."

"Bu ani acele niye?"

"Onu arayan başka insanlar da var."

Gri Adam gözlerini aletlere dikti. Greenmantle'ın Henrietta'ya yaptığı yavaş keşfi mahvetmesine izin vermek istemiyordu.

Declan Lynch'in zaten bildiği şeyi söyledi. "Her zaman onu arayan başka insanlar olmuştur."

"Her zaman Henrietta'da değillerdi."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Monmouth Manufacturing'e döndüğünde Ronan uyandı. Bir denizcinin gemisini kayalıklara çarptırması gibi uyandı, daldı, dikkatsizce, toplayabildiği kadar hızla, çarpışmaya hazırlandı.

Ronan rüyasında eve döndüğünü görmüştü. Ahırlara giden yol bir ampulün flamanı gibi kıvrımlıydı, tirbuşon dönüşleri ve bozuk arazide nefes nefese yükselişler vardı. Bunlar Gansey'in evcilleştirilmiş dağları ve etekleri değildi. Singer's Falls'un doğusundaki bu tepeler aceleci yeşil kıvrımlar, ani yükselişler ve kayalarla kaplı ormanlarda keskin balta izleriydi. Üzerlerinden sis yükselir ve bulutlar içlerine inerdi. Gece, Barns'a geldiğinde Henrietta'dakinden birkaç ton daha karanlıktı.

Ronan bu yolculuğu defalarca, gerçek hayatta sürdüğünden çok daha fazla kez hayal etmişti. Zifiri karanlık yollar, aniden beliren eski çiftlik evi, sessiz annesiyle birlikte odadaki tek, sonsuz ışık. Ama uykusunda asla eve varamamıştı.

Bu sefer de görmemişti. Ama geri getirmek istediği bir şeyi hayal etmişti.

Yatağında, hareket etmek için mücadele etti. Uyandıktan hemen sonra, rüya gördükten sonra, bedeni kimseye ait değildi. Cenazede yas tutan biri gibi ona yukarıdan baktı. Sabahın erken saatlerindeki bu Ronan'ın dış görünüşü, içinde hissettiklerine hiç benzemiyordu. Uyuyan bu çocuğun zalim ağzının keskin çizgisine takılmayan her şey, dövmesinin acımasız kancalarına dolanacak, boğulmak üzere derisinin altına çekilecekti.

Ronan bazen bu şekilde kapana kısılacağını, bedeninin dışında yüzeceğini düşünüyordu.

Uyanıkken Ronan'ın ahıra gitmesine izin verilmiyordu. Niall Lynch öldüğünde -öldürüldüğünde, ölmediğinde, Ronan onu bulduğunda hâlâ yanında duran bir levyeyle dövülerek öldürüldüğünde, bir silahla

Hâlâ kanıyla, beyniyle ve yüzünün daha iyi bir kısmıyla kaplıydı, belki de sadece bir saat önce, iki saat önce canlı olan bir yüz, Ronan sadece birkaç metre ötede rüya görürken, tam bir gece uykusu, bir daha asla gerçekleştirilemeyecek bir başarı - bir avukat onlara babalarının vasiyetinin ayrıntılarını açıklamıştı. Lynch kardeşler zengindiler, Virginia'nın prensleriydiler ama sürgündüler. Tüm para onlarındı ama bir şartla: Çocuklar bir daha araziye adım atmayacaklardı. Ne evi ne de içindekileri rahatsız edeceklerdi.

Anneleri de dahil.

Ronan, *bunun mahkemede asla* kabul *edilmeyeceğini* söylemişti. *Bununla savaşmalıyız.*

Declan *"Fark etmez."* demişti. *Annem onsuz bir hiç. Gitsek iyi olur.*

Savaşmalıyız, diye ısrar etmişti Ronan.

Declan çoktan arkasını dönmüştü. *Kavga etmiyor.*

Ronan parmaklarını oynatabiliyordu. Vücudu yine kendisine aitti. Kutunun serin ahşap yüzeyini ellerinde hissetti, her zamanki deri bileklikleri avuçlarına doğru kayıyordu. Kutunun içine oyulmuş harflerin çıkıntılarını ve vadilerini hissetti. Çekmecelerin ve hareketli parçaların yarıklarını. Yaratmanın verdiği heyecan nabzını hızlandırdı. Hiç yoktan bir şey yapmanın verdiği huşu. Bir rüyadan bir şey çıkarmak o kadar da kolay bir şey değildi.

Bir rüyadan sadece tek bir şey almak kolay bir şey değildi.

Bir kalemi bile geri getirmek küçük bir mucizeydi. Kâbuslarındaki şeylerden herhangi birini geri getirmek - Ronan'dan başka kimse onun zihninde yaşayan dehşeti bilmiyordu. Vebalar ve şeytanlar, fatihler ve canavarlar.

Ronan'ın bundan daha tehlikeli bir sırrı yoktu.

Gece onun içinde çalkalandı. Kutunun etrafına dolanarak düşüncelerini yeniden ele geçirdi. Şimdi biraz titremeye başlamıştı. Gansey'nin söylediklerini hatırladı:

Seni inanılmaz yaratık!

Yaratık onun için iyi bir kelimeydi, diye düşündü Ronan. *Neyim ben?*

Belki Gansey uyanıktı.

Ronan ve Gansey uykusuzluktan muzdaripti, ancak bunun için çok farklı çözümleri vardı. Ronan uyuyamadığında -ya da uyuyamadığında- müzik dinliyor, içki içiyor ya da sokaklara çıkıp araç sorunu arıyordu. Ya da üçünü birden. Gansey uyuyamadığında, Glendower'la ilgili her şeyi derlediği kabarık günlüğünü inceliyor ya da çok yorgun olduğunda

okudu, bir mısır gevreği kutusu ve bir kutu boya kullanarak inşa ettiği Henrietta'nın bel yüksekliğindeki modeline bir bina daha ekledi. İkisi de diğerinin uyumasına yardımcı olamıyordu. Ama bazen uyanık olan tek kişinin sen olmadığını bilmek daha iyiydi.

Ronan, koluna girmiş Testere'yle birlikte odasından dışarı fırladı. Gansey ana caddede bağdaş kurmuş oturuyor, yeni boyanmış bir karton parçasını tek pencereli klimaya doğru yavaşça sallıyordu. Geceleri özellikle küçük görünüyordu ya da depo özellikle büyük görünüyordu. Sadece günlüğünün yanında yere koyduğu küçük lambayla aydınlanan oda, kitaplar, haritalar ve üç ayaklı ölçüm aletleriyle dolu bir büyücü mağarası gibi esniyordu. Gece, yüzlerce pencere camına karşı düz siyahtı ve onları sadece başka bir duvar haline getiriyordu.

Ronan az önce hayalini kurduğu tahta kutuyu Gansey'nin yanına bıraktı ve sonra küçük sokağın diğer ucuna çekildi.

Gansey burnundan aşağı kayan gece tel çerçeveleriyle tuhaf ve bilgeydi. Ronan'dan kutuya ve tekrar kutuya baktı ve hiçbir şey söylemedi. Ama minyatür bir dikiş boyunca yapıştırıcı sürmeye devam ederken kulaklıklarından birini çıkardı.

Boynundaki bir kemiği patlatan Ronan, Chainsaw'ı kendini eğlendirmesi için yere bıraktı. Çöp sepetini ters çevirip içindekileri gözden geçirmeye başladı. Gürültülü bir işlemdi, iş başındaki bir sekreter gibi hışırdıyordu.

Senaryo tanıdık ve eskimiş gibiydi. İkisi Monmouth'ta neredeyse Gansey'nin Henrietta'da geçirdiği süre kadar birlikte yaşamışlardı.

- neredeyse iki yıl. Elbette bina başlangıçta böyle görünmüyordu. Vadideki pek çok terk edilmiş fabrika ve depodan sadece biriydi. Hiçbir zaman yıkılmadılar. Sadece unutulmuşlardı. Monmouth İmalat da farklı değildi.

Ama sonra Gansey çılgın hayalleri ve gülünç Camaro'suyla kasabaya gelmiş ve binayı nakit parayla satın almıştı. Her gün önünden geçmelerine rağmen kimse fark etmemişti. Çavdar otlarının ve sarmaşıkların arasında dizlerinin üzerindeydi ve o onu kurtardı.

Ronan ve Gansey arkadaş olduktan sonraki sonbaharda, Adam'dan önceki yaz, boş zamanlarının yarısını Glendower'ı aramakla, diğer yarısını da ikinci kattaki hurdaları çıkarmakla geçirmişlerdi. Zemin, pul pul dökülmüş boya kıvrımlarıyla kaplıydı. Kablolar tavandan orman sarmaşıkları gibi sarkıyordu. Yontulmuş kontrplaklar, nükleer çağdan kalma iğrenç masalara karşı sundurmalar oluşturuyordu. Çocuklar, polisler durmalarını isteyene kadar büyümüş arsada çöp yaktılar ve sonra

Gansey durumunu açıklamış, polisler de işi bitirmek için arabalarından inmişlerdi. O zamanlar bu Ronan'ı şaşırtmıştı; Gansey'nin güneşi bile duraklamaya ve ona zaman tanımaya ikna edebileceğini henüz fark etmemişti. Glendower ve Monmouth Manufacturing üzerinde aylarca çalışmışlardı.

Haziran ayının ilk haftasında Gansey, karnına Galce *kral* oyulmuş başsız bir kuş heykeli buldu. İkinci hafta, üst kattaki banyoya, tuvaletin hemen yanına bir buzdolabı bağladılar. Üçüncü hafta, biri Niall Lynch'i öldürdü. Dördüncü hafta, Ronan taşındı.

Mısır gevreği kutusundan bir ön sundurmayı yerine yerleştiren Gansey, "İlk çıkardığın şey neydi? Her zaman biliyor muydun?"

Ronan kendisine soru sorulmasından memnun olduğunu fark etti. "Hayır. Bir demet çiçekti. İlk seferinde."

O rüyayı hatırladı - tekinsiz, yaşlı bir orman, gölgeliklerde büyüyen mavi, bluzumsu çiçekler. Sık sık rüyalarına giren bir arkadaşıyla birlikte fısıldayan ağaçların arasında yürümüştü ve sonra devasa bir varlık, bir fırtına bulutu gibi aniden gölgelikten içeri girmişti. Dehşetten ve bu yabancı gücün *onu*, sadece onu istediğinden emin olan Ronan, havaya uçmadan önce kapabildiği her şeyi kapmıştı.

Uyandığında, elinde daha önce kimsenin görmediği türden bir avuç mavi çiçek tutuyordu. Ronan şimdi onları Gansey'e açıklamaya çalışıyordu; erciklerin yanlışlığını, taç yapraklarının tüylülüğünü. Onların imkânsızlığını.

Gansey'e bile o anın sevincini ve dehşetini itiraf edemiyordu. Kalbini çarptıran düşünce: *Tıpkı babam gibiyim.*

Ronan konuşurken Gansey'nin gözleri yarı kapalı, geceye doğru dönmüştü. Düşüncesiz ifadesi ya şaşkınlıktan ya da acıdan kaynaklanıyordu; Gansey için bunlar çoğu zaman aynı şeydi.

Gansey, "Bu bir kazaydı," diye düşündü. Yapıştırıcıyı kapattı. "Şimdi bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Ronan becerisini mi abartmalı yoksa görevin zorluğunu mu vurgulamalı karar veremedi. "Bazen ne getireceğimi kontrol edebilirim ama ne hayal edeceğimi seçemem."

"Bana nasıl bir şey olduğunu anlat." Gansey uzanıp cebinden bir nane yaprağı çıkardı. Dilinin üzerine koydu ve etrafında konuştu. "Anlat bana. Ne oluyor?"

Çöp sepetinin yakınlarından, küçük bir kuzgunun büyük bir zarfı uzunlamasına yırtmasıyla tatmin edici bir yırtılma sesi geldi.

"Önce," diye yanıtladı Ronan, "bir bira alacağım." Gansey ona alaycı bir bakış fırlattı.

Gerçek şu ki Ronan bu süreci kendisi de pek iyi anlamıyordu. Bunun uykuya dalma *şekliyle* ilgili olduğunu biliyordu. İçtiği zaman rüyalar daha esnek oluyordu. Gergin bir kaygıdan çok, bir anda kırılana kadar dikkatli bir şekilde manipüle edilebilen bir şekerleme gibiydi.

Bunu söylemek üzereydi ama onun yerine ağzından çıkan şu oldu: "Çoğunlukla Latince."

"Pardon?"

"Her zaman öyleydi. Sadece büyüyene kadar Latince olduğunu bilmiyordum." "Ronan, bunun için bir neden yok," dedi Gansey sertçe, sanki Ronan yere bir oyuncak fırlattı.

"Hadi canım, Sherlock. Ama işte burada."

"Latince olan sizin düşünceleriniz mi? Yoksa diyaloglar mı? Diğer insanlar da Latince mi konuşuyor? Mesela ben senin rüyalarında mıyım?"

"Oh, evet, bebeğim." Bunu söylemek Ronan'ı çok eğlendirmişti. O kadar güldü ki Testere ölmediğini doğrulamak için kâğıt parçalamayı bıraktı. Ronan bazen rüyasında Adam'ı da görüyordu; Adam asık suratlı, zarif ve Ronan'ın beceriksizce iletişim kurma çabalarını akıcı bir şekilde küçümseyen bir çocuktu.

Gansey devam etti. "Peki ben Latince biliyor muyum?"

"Dostum, gerçek hayatta Latince konuşuyorsun. Bu iyi bir karşılaştırma değil. Evet, eğer oradaysan iyi. Ama genelde yabancılar konuşur. Ya da tabelalar - tabelalar Latince. Ağaçlar da Latince konuşur."

"Cabeswater'daki gibi."

Evet, Cabeswater'daki gibi. Tanıdık, bildik Cabeswater'da, her ne kadar Ronan bu bahardan önce oraya hiç gitmemiş olsa da. Yine de oraya ilk kez varmak unuttuğu bir rüya gibi gelmişti.

"Tesadüf," dedi Gansey, çünkü öyle değildi ve söylenmesi gerekiyordu. "Peki ya bir şey istediğinde?"

"Eğer bir şey istiyorsam, onu istediğimi bilecek kadar farkında olmalıyım. Neredeyse uyanık. Ve onu gerçekten istemeliyim. Ve sonra onu *tutmalıyım*." Ronan Camaro'nun anahtarları örneğini vermek üzereydi ama vazgeçti. "Onu bir rüya gibi değil, gerçekmiş gibi tutmalıyım."

"Anlamıyorum."

"Onu tutuyormuş gibi yapamam. Onu gerçekten tutmalıyım." "Hala anlamıyorum."

Ronan da bilmiyordu ama bunu daha iyi nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bir an sessiz kaldı, düşündü, Chainsaw'ın zarfın cesedini karıştırmak için yere dönmesinden başka ses yoktu.

"Bakın, bu el sıkışmak gibi bir şey," dedi sonunda. "Hani bir adam tokalaşmak için içeri girer ve sen onunla daha önce hiç tanışmamışsındır, o da elini uzatır ve tokalaşmadan hemen önceki o anda terli olup olmayacağını bilirsin ya? Aynen öyle."

"Yani bunu açıklayamayacağınızı söylüyorsunuz." "Açıkladım."

"Hayır, isimleri ve fiilleri hoş ama mantıksız bir biçimde bir arada kullandınız."

"Açıkladım," diye ısrar etti Ronan, o kadar vahşice ki, Chainsaw başının belada olduğundan emin bir şekilde kanat çırptı. "Bu bir kâbus dostum - rüyanda ısırıldığını görürsün ve uyandığında kolun ağrır. İşte *bu.*"

"Oh," dedi Gansey. "Acıyor mu?"

Bazen bir rüyadan bir şey çıkardığında, bu öyle anlamsız bir telaş oluyordu ki, gerçek dünyayı saatlerce solgun ve doymamış bırakıyordu. Bazen ellerini hareket ettiremiyordu. Bazen Gansey onu bulur ve sarhoş olduğunu düşünürdü. Bazen de gerçekten sarhoştu.

"Bu evet anlamına mı geliyor? Bu şey de ne böyle?" Gansey tahta kutuyu eline almıştı. Tekerleklerden birini çevirdiğinde, diğer taraftaki düğmelerden biri basılı kaldı.

"Bir bulmaca kutusu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Rüyamda öyle diyorlardı."

Gansey tel kafeslerinin üstünden Ronan'a baktı. "O sesi *bana* karşı kullanma. Hiçbir fikrin yok mu?"

"Sanırım bir şeyleri tercüme etmesi gerekiyor. Rüyamda yaptığı buydu."

Yakından bakıldığında, oymalar harfler ve kelimelerden oluşuyordu. Düğmeler o kadar küçük ve harfler o kadar hassastı ki, nasıl yapılmış olabileceğini görmek imkânsızdı. Ayrıca, gökkuşağı çizgili kutuda herhangi bir dikiş olmadan karakter tekerleklerinin kutuya nasıl sabitlenebildiği de imkansızdı.

Ahşabın damarları.

Gansey, "Bu taraf Latince," diye gözlemledi. Çevirdi. "Burada Yunanca. Bu ne - Sanskritçe, sanırım. Bu Kıpti mi?"

Ronan, "Kıpti'nin neye benzediğini kim bilebilir ki?" dedi.

"Görünüşe göre sen. Bunun o olduğundan oldukça eminim. Tekerleklerin olduğu taraf da biziz. En azından bizim alfabemiz ve İngilizce kelimelere ayarlı. Ama bu taraf ne? Diğerleri ölü diller ama bunu tanımıyorum."

Ronan ayağa kalkarak, "Bak," dedi. "Bu işi fazla karmaşıklaştırıyorsun." Gansey'e doğru yürüyerek kutuyu aldı. Ðngiliz tarafındaki tekerleklerden birkaçını çevirdi ve aynı anda diğer taraflardaki düğmeler de hareket etmeye ve yer değiştirmeye başladı. İlerleyişlerinde mantıksız bir şeyler vardı.

Gansey, "Bu başımı ağrıtıyor," dedi.

Ronan ona İngiliz tarafını gösterdi. Harflerde *ağaç* yazıyordu. Latince tarafına çevirdi. Harfler *bratus* okunacak şekilde değişmişti. Sonra Yunanca tarafa çevirdi. .δένδρον

"Yani İngilizceden diğer tüm dillere çevrilmiş. Bu hepsinde 'ağaç'. Bunun hangi dil olduğunu hâlâ bilmiyorum. *T'ire?* Bu kulağa pek ... gibi gelmiyor." Gansey sözünü kesti, yok olmuş dilsel tuhaflıklar hakkındaki bilgisi tükenmişti. "Tanrım, çok yorgunum."

"Uyu öyleyse."

Gansey ona bir bakış attı. Ronan'ın, onca insan arasında uykunun bu kadar kolay elde edilebilecek bir şey olduğunu düşünecek kadar nasıl aptal olabileceğini soran bir bakıştı bu.

Ronan, "O zaman ahırlara gidelim." dedi.

Gansey ona bir bakış daha attı. Ronan'ın, onca insan arasında Gansey'nin bu kadar az uykuyla bu kadar yasadışı bir şeyi kabul edeceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabileceğini soran bir bakıştı bu.

Ronan, "Hadi gidip biraz portakal suyu alalım." dedi.

Gansey düşündü. Anahtarlarının masanın üzerinde, nane bitkisinin yanında durduğu yere baktı. Yanındaki saat, Gansey'nin çöplükte bir çöp kutusunun yanında bulduğu, iğrenç derecede çirkin, eski bir numaraydı *ve 3:32'*yi gösteriyordu.

Gansey, "Tamam." dedi.

Gidip biraz portakal suyu aldılar.

İnanılmaz bir telefon serserisisin," dedi Blue.

Orla hiç alınmadan, "*Bu* senin işin olmadığı için kıskanıyorsun," diye cevap verdi.

"Ben değilim." Annesinin mutfağında yere oturan Blue, ayakkabısını bağlayan büyük kuzenine ters ters baktı. Orla, hem dar kesimi hem de şal desenli baskısıyla göz kamaştıran gömleğiyle onun üzerinde yükseliyordu. İspanyol paça pantolonu küçük hayvanları saklayabilecek kadar genişti. Telefonu Blue'nun üzerinde hipnotik bir sekiz şeklinde salladı.

Söz konusu telefon, 300 Fox Way'in ikinci katında faaliyet gösteren psişik yardım hattıydı. Dakikası bir dolar karşılığında müşteriler arketiplerini nazikçe yokluyor - Orla cevap verirse nazikten biraz daha fazla bir yoklama - ve kaderlerini nasıl iyileştireceklerine dair bir dizi incelikli öneri alıyorlardı. Evdeki herkes sırayla cevap verdi. Orla'nın da belirttiği gibi Blue hariç herkes.

Blue'nun yaz işi kesinlikle duyu ötesi algılama gerektirmiyordu. Aslında, beş duyudan fazlasına sahip olsaydı Nino'nun yerinde çalışmak muhtemelen dayanılmaz olurdu. Blue'nun genellikle nefret ettiği şeyleri yapmama gibi bir politikası vardı ama Nino'da çalışmaktan nefret ediyordu ve henüz istifa etmemişti. Ya da kovulmayı. Garsonluk sabır, sabit ve ikna edici bir gülümseme ve diyet gazozları doldururken sürekli diğer yanağını çevirme becerisi gerektiriyordu. Blue herhangi bir zamanda bu özelliklerden sadece birine sahipti ve bu hiçbir zaman ihtiyacı olan özellik değildi. Nino'nun müşterilerinin çoğunlukla kabalığın flörtün daha yüksek sesli bir türü olduğunu düşünen Aglionby oğlanları olması da işe yaramıyordu.

Sorun iyi para kazanıyor olmamızdı.

"Oh, lütfen," dedi Orla. "Herkes senin bu yüzden bu kadar sinirli olduğunu biliyor." Mavi kuzeniyle yüzleşmek için ayağa kalktı. Büyük burnu dışında Orla çok güzeldi. İşlemeli bir saç bandıyla taçlandırılmış uzun kahverengi saçları vardı,

Burnu çıtçıtla delinmiş uzun bir yüz ve platform takozlarla uzatılmış uzun bir vücut. Ayakta durduğunda bile boyu ancak bir metreyi bulan Mavi'nin boyu Orla'nın koyu kahverengi boğazına ancak geliyordu.

"Psişik olup olmamak umurumda değil." Bu kısmen doğruydu. Mavi, Orla'nın durugörü yeteneğini kıskanmıyordu. Ama denemeden bile farklı olabilme yeteneğini kıskanıyordu. Blue denemek zorundaydı. Hem de çok.

Yine telefonu sallayarak. "Bana yalan söyleme, Mavi. *Aklını* okuyabiliyorum."

Mavi, düğmeli cüzdanını tezgâhtan sıyırarak, "*Yapamazsınız*," diye cevap verdi. Medyum olmaması bu süreçten bihaber olduğu anlamına gelmiyordu. Fırının saatine bir göz attı. Neredeyse geç kalmıştı. Neredeyse geç. Zar zor zamanında. "Bazı insanların aksine, benim öz değer duygum mesleğime bağlı değil."

"Ooooooooh," diye bağırdı Orla, koridorda dörtnala, leylek gibi koşarak. Henrietta aksanını Eski Güney'in görkemli ve sümüklü bir versiyonuyla değiştirdi. "Birileri üçüncü Richard Campbell Gansey ile çok fazla takılıyor. 'Kendime verdiğim değer mesleğime bağlı değil.'" Bu son kısım, Gansey'in aksanının mümkün olan en abartılı yorumuyla söylendi. Sesi sarhoş bir Robert E. Lee gibiydi.

Mavi, Orla'yı geçip kapıya doğru uzandı. "Bu sana telefon fahişesi dememle mi ilgili? Sözümü geri almıyorum. Kimsenin geleceğini senin sesinle duymaya ihtiyacı yok. Anne, Orla'nın gitmesini sağla. Benim gitmem gerek."

Maura okuma odasındaki tüneğinden yukarı baktı. Kızının biraz daha uzun bir versiyonuydu, yüz hatları Blue'nunkilerin aksine eğleniyordu. "Nino'ya mı gidiyorsun? Gel bir kart al."

Geç kalmasına rağmen Mavi dayanamadı. *Sadece bir dakika sürecek.* Küçüklüğünden beri tek kart okuma ritüelini çok severdi. Annesinin genellikle müşterileri için yaptığı ayrıntılı Kelt haçı tarot açılımlarının aksine, Blue için yaptığı tek kart okuması eğlenceli, sevgi dolu ve kısaydı. Bu bir durugörü deneyiminden çok, Blue'nun her zaman kahraman olduğu otuz saniyelik bir masaldı.

Mavi annesine katıldı, dikenli yansıması masanın donuk parlaklığında belli belirsiz görünüyordu. Tarot kartlarından başını kaldırmayan Maura, Blue'nun elini şefkatle sıktı ve rastgele bir kartı çevirdi. "Ah, işte buradasın."

Kupa sayfasıydı, Maura'nın ona hep Mavi'yi hatırlattığını söylediği kart. Bu destede sanat, mücevherlerle süslü bir kadeh tutan taze yüzlü bir gencin resmiydi. Kupa takımı ilişkileri temsil ediyordu - aşk ve

arkadaşlık - ve sayfa yeni ve tomurcuklanan olasılıkları temsil ediyordu. Bu masal Mavi'nin daha önce defalarca dinlediği bir masaldı. Annesinin bundan sonra ne söyleyeceğini tam olarak tahmin edebiliyordu: *İçinde taşıdığı şu potansiyele bir bakın!*

Mavi onun sözünü kesti. "Potansiyel ne zaman gerçek bir şey olmaya başlar?" "Ah, Mavi."

"Bana 'ah, Blue' deme." Mavi annesinin elini bıraktı. "Sadece ne zaman potansiyel olmaktan çıkıp daha fazlası olmaya başladığını bilmek istiyorum."

Maura kartı hızlıca destesine geri karıştırdı. "Hoşuna gidecek cevabı mı yoksa gerçek cevabı mı istiyorsun?"

Mavi homurdandı. İstediği tek bir cevap vardı.

"Belki de sen zaten daha fazlasısın. Sadece orada bulunarak diğer medyumları çok güçlü kılıyorsun. Belki de diğer insanlarda ortaya çıkardığın potansiyel senin daha fazlasıdır."

Mavi hayatı boyunca nadir bulunan biri olduğunu biliyordu. Ve işe yarar olmak güzeldi. Ama bu yeterli değildi. Ruhunun düşündüğü gibi, *daha fazlası* değildi.

Çok soğukkanlı bir şekilde, "Ben yardımcı olmayacağım" dedi.

Koridorda Orla, Gansey'in Güneyli nektarıyla tekrarladı: "*Ben yardımcı olmayacağım.* O zaman milyonerlerle takılmayı bırakmalısın."

Maura dişlerinin arasından huysuzca bir *tıss* yaptı. "Orla, yapman gereken bir telefon görüşmesi yok mu?"

"Önemli değil. Ben işe gidiyorum," dedi Mavi, Orla'nın sözlerinin içine işlemesini engellemeye çalışarak. Ama okulda, etrafı medyumlar ve zengin oğlanlarla çevriliyken olduğundan çok daha havalı göründüğü doğruydu.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, mesele o değil. Bu ne yaptığımla ilgili, ne olduğumla değil.*

Yine de biraz zayıf hissettiriyordu. Aralarında en fakiri olan Adam ona daha çok benzediğinde her şey çok daha kolay olmuştu. Şimdi sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi hissediyordu. Diğerleri Güç Takımı'ydı ve onun da Yaratıcılık Takımı ya da öyle bir şey olması gerekiyordu.

Annesi veda etmek için ona bir kart salladı. "Hoşça kal. Akşam yemeğine evde olacak mısın? Orta yaş krizindeyim."

"Oh," dedi Blue, "sanırım bir dilim alacağım. Eğer zaten yapıyorsan."

Blue, Nino'nun yerine vardığında Gansey, Adam, Noah ve Ronan'ın arkadaki büyük masalardan birine çoktan el koymuş olduklarını gördü.

Onlara gelemediği için Glendower tartışmasını ona getirmişlerdi.

Ha! diye düşündü. *Al bakalım, Orla!*

Adam ve Gansey duvar boyunca uzanan çatlak turuncu bir kulübede oturuyordu. Noah ve Ronan karşıdaki sandalyelerde oturuyordu. Asılı yeşil ışığın sağladığı spot ışığında ahşap bir kutu duruyordu. Etrafında bir tabur yabancı dil sözlüğü vardı.

Mavi çaba sarf ederek çocuklarla ilgili şu anki imajını onları ilk gördüğü zamanla karşılaştırdı. O zamanlar sadece yabancı değil, düşmandılar da. Onları o şekilde gördüğünü hatırlamak zordu. Kimlik krizi her neyse, çocuklarla değil evde yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Bunu tahmin edemezdi.

Mavi masaya bir sürahi buzlu çay getirdi. "Nedir o?" "Jane!"

Gansey sevinçle söyledi.

Adam dedi ki, "Kutunun içinde bir büyücü."

Noah, "Ev ödevinizi yapacak," diye ekledi.

"Ve kız arkadaşınla çıkıyordu," diye bitirdi Ronan.

Mavi kaşlarını çattı. "Hepiniz sarhoş musunuz?"

Onun sorusunu geçiştirdiler ve bunun yerine heyecanla tahta kutunun prensiplerini gösterdiler. Bunun sihirli bir çeviri kutusu olduğunu keşfettiğinde çoğu insandan daha az şaşırmıştı. Çocukların diğer sözlükleri de getirecek kadar ileri görüşlü olduklarını keşfettiğinde daha çok şaşırdı.

Gansey, "Her zaman doğru olup olmadığını bilmek istedik," dedi. "Ve öyle görünüyor."

"Bekleyin," diye cevap verdi Mavi. On dört numaralı masadaki bir çiftin içki siparişlerini almak için çocukların yanından ayrıldı. İkisi de buzlu çay istiyordu. Nino's buzlu çayıyla haksız bir şöhrete sahipti - hatta vitrinde Henrietta'nın en iyisi olduğunu ilan eden bir tabela bile vardı - buna rağmen Blue çay yapma sürecinin tamamen sıradan olduğunu doğrulayabilirdi. *Kuzgun çocuklar propaganda için kolay bir av olmalı,* diye düşündü.

Döndüğünde, bileğine dokunan Adam'ın yanındaki masaya yaslandı. Ne yapacağını bilemedi. Geri mi dokunacaktı? O an geçmişti. Ona doğru cevabı vermediği için vücuduna kızdı. "Bu arada o diğer dil nedir?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Gansey pipetinin etrafında. "Burada çay neden bu kadar güzel?"

"İçine tükürdüm. Şu şeye bir bakayım."

Kutuyu kabul etti. Sanki içinde tüm bu kadranların işleyişini bulacakmış gibi bir ağırlığı vardı. Aslında Gansey'nin Glendower'daki günlüğüne çok benziyordu. Cömertçe hayal edilmişti - Ronan'dan beklediği bu değildi.

Parmakları pürüzsüz, soğuk kadranlarda dikkatli bir şekilde gezinen Blue, kutunun İngilizce tarafındaki çarkları *mavi* renkte görünecek şekilde hareket ettirdi. Düğmeler içeri çekildi ve kutunun diğer tarafındaki tekerlekler akıcı ve sessiz bir şekilde döndü.

Mavi her iki yüzünü okumak için yavaşça çevirdi: *hyacinthus*, ਜਾਮਨੀ, नील, celea. Bir tarafı boştu.

Gansey onun için her iki tarafı da işaret etti. "Latince, Kıpti, Sanskritçe, bilmediğimiz bir şey ve... bunun Yunanca olması gerekiyor. Boş olması komik değil mi?"

Ronan alaycı bir tavırla, "Hayır, eski Yunanlılarda mavi için bir kelime yoktu," dedi.

Masadaki herkes ona baktı. "Ne
oluyor Ronan?" dedi Adam.

"Gansey, " Bu kadar başarılı bir klasik eğitimin nasıl olup da okul gazetelerinizde yer almadığını hayal etmek zor," diye düşündü.

"Asla doğru soruları sormuyorlar," diye yanıtladı Ronan.

Restoranın ön tarafındaki kapı açıldı. Yeni partiyi oturtmak Blue'ya düşecekti ama o masanın yanında oyalandı ve kaşlarını çatarak kutuya baktı.

Dedi ki, "Doğru bir sorum var. Bu taraftaki dil nedir?" Ronan'ın yüzünde huysuz bir ifade vardı.

Gansey başını öne eğdi. "Bilmiyoruz."

Mavi, dudağını büken Ronan'ı işaret etti. "Öyle. Orada bir yerde. Bunu biliyorum."

"Bir bok bildiğin yok," dedi Ronan.

Çok kısa bir duraklama oldu. Bu tür bir zehrin Ronan için alışılmadık bir şey olmadığı doğruydu. Ama Mavi üzerinde bu kadar güçlü bir şekilde kullanılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendini toparladı, her şey diken diken olmuştu.

Sonra Gansey çok yavaş bir sesle, "Ronan, Jane'le bir daha asla böyle konuşmayacaksın," dedi.

Hem Adam hem de Mavi, bakışlarını peçetesine yoğunlaştırmış olan Gansey'e baktı. O anı tuhaf kılan söyledikleri değil, söylerken kimseye bakmamasıydı.

Yanaklarında garip bir sıcaklık hisseden Blue, Gansey'e, "Beni savunmana ihtiyacım yok. *Sakın*" -bu Ronan'a yönelikti- "benimle böyle konuşmana izin vereceğimi sanma. Özellikle de haklı olduğuma kızdığın için."

Ön tarafa doğru dönerken Adam'ın "Tam bir *pisliksin*," dediğini ve Noah'nın güldüğünü duydu. Hostes standında kimin durduğunu görünce morali bozuldu: Joseph Kavinsky. Başka bir yerden geldiği belli olan kuzguni bir çocuktu. Yüz yapısıyla ilgili her şey

- Uzun burnu; çukurlaşmış, iri göz kapakları; kaşlarının koyu renk kavisi - büyüdüğü Vadi yüzlerine hiç benzemiyordu. Diğer kuzgun çocuklar gibi kocaman güneş gözlükleri, dikenli saçları, küçük bir küpesi, boynunda bir zinciri ve beyaz bir atleti vardı. Ama diğer kuzgun çocuklardan farklı olarak Mavi'yi korkutuyordu.

"Hey, bebeğim," diye selamladı Mavi'yi. Zaten çok yakın duruyordu ve huzursuzca hareket ediyordu. Her zaman hareket ediyordu. Dudaklarının dolgun çizgisinde düzensiz ve kaba bir şey vardı, sanki yeterince yaklaşırsa onu yutacakmış gibi. Onun kokusundan nefret ediyordu.

Okulunda bile kötü şöhretliydi. Sınavları atlatmak için bir şey istediniz, onda vardı. Sahte ehliyet istediniz, o bulabilirdi. Canını yakacak bir şey istedin, o vardı.

"Ben oyuncak bebek değilim," dedi Mavi buz gibi bir sesle, lamine edilmiş bir menüyü eline alarak. Yüzü yine yanıyordu. "Tek kişilik masa mı?"

Ama onu dinlemiyordu bile. Topuklarının üzerinde sallanarak restoranda başka kimlerin olduğunu görmek için çenesini yukarı kaldırdı. Ona tekrar bakmadan, "Partim çoktan geldi," dedi.

Yürüyüp gitti. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Kendisini her zaman bu kadar önemsiz hissettirmeyi başardığı için Kavinsky'yi mi yoksa bunun geleceğini bildiği ve kendini buna karşı koruyamadığı için kendisini mi affedemeyeceğinden emin değildi.

Menüyü hostes masasına geri koydu ve hepsinden nefret ederek, bu işten nefret ederek, garip bir şekilde aşağılanmış hissederek bir saniye orada durdu.

Sonra derin bir nefes aldı ve on dört numaralı masanın çayını doldurdu.

Kavinsky doğrudan arkadaki büyük masaya yöneldi ve diğer çocukların hepsinin duruşu büyük ölçüde değişti. Adam çalışılmış bir ilgisizlikle masaya baktı. Smudgy Noah başını omuzlarına doğru eğdi ama gözlerini yeni gelenden alamadı. Gansey masaya yaslanarak durdu ve saygılı olmaktan ziyade tehditkâr bir tavır takındı.

o. Ancak Ronan en çok değişime uğrayan kişiydi. Kollarını kavuşturmuş, rahat duruşu aynı kalsa da omuzları gözle görülür bir gerginlikle düğümlenmişti. Gözlerindeki bir şey tıpkı uçağı araziye indirdiği zamanki gibi vahşi ve canlıydı.

Kavinsky, Gansey'e, "Ön tarafta senin POS'unu gördüm," dedi. "Ve Lynch için bir şeyim olduğunu hatırladım."

Gülerek Ronan'ın önüne kuru, karmakarışık bir yığın bıraktı.

Ronan hediyeye baktı, tek kaşı görkemli bir küçümsemeyle kalkmıştı. Arkasına yaslanarak iplerden birini çekti ve bunun her zaman taktıklarına benzeyen bir bileklik koleksiyonu olduğunu gördü.

"Ne kadar tatlı, dostum." Ronan onu spagetti gibi yukarı kaldırdı. "Her şeyle gider."

"Tıpkı annen gibi," dedi Kavinsky gülerek. "Onlarla ne yapmam gerekiyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Sadece seni düşündüm. Onları geri ver. Beyaz tavşan boku." "Fil," diye mırıldandı Gansey.

Kavinsky, "Bu işe politika karıştırma Dick," diye cevap verdi. Bir avucunu Ronan'ın tıraşlı kafasına vurdu ve ovuşturdu. Ronan onu ısırmaya hazır görünüyordu. "Pekâlâ, ben çıkıyorum. Yapılacak işler var. Kitap kulübünüzün tadını çıkarın hanımlar."

Giderken Mavi'ye bakmadı bile. *Sana asılmaması iyi bir şey*, dedi kendi kendine. Kendini görünmez hissetti. Görülemez. *Noah da böyle mi hissediyor?*

Gansey, "Bana keyif veren tek şey, otuz yaşına geldiğinde çalışacağı ikinci el araba galerisini hayal etmek" dedi.

Ronan başını eğmiş, deri bantları incelemeye devam ediyordu. Ellerinden biri yumruk olmuştu. Mavi, Kavinsky'nin hediyesinin gerçek anlamının ne olduğunu merak etti. Ronan'ın gerçek anlamını bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Gansey. "Bela."

Gri Adam şu anki kiralık arabasından nefret ediyordu. Gençken insanlar tarafından yeterince idare edilmediği izlenimine kapılmıştı ve artık etrafında olmak asla hoş olmayacaktı. Arabayı aldığından beri, araba onu birkaç kez ısırmaya çalışmış ve hız sınırına ulaşma çabalarına direnerek hatırı sayılır bir zaman geçirmişti.

Ayrıca, şampanyaydı. Bir araba için saçma bir renk.

Başka bir araçla değiştirebilirdi ama Gri Adam mümkün olduğunca akılda kalmamaya özen gösterirdi. Önceki kiraladığı arabanın arka koltuğunda talihsiz ve muhtemelen suçlayıcı bir leke vardı. Onunla arasına biraz mesafe koymak daha iyiydi.

Arabayı Greenmantle'ın makineleri ve kadranlarıyla doldurduktan sonra, Gri Adam elektrikli bir kaz avına çıktı. Yanıp sönen ışıkların, uğuldayan alarmların ve dağınık iğnelerin Greywaren'ın tutarlı bir haritasını çizmemesine pek aldırmadı. Henrietta'nın hatırı sayılır bir cazibesi vardı. Şehir merkezi, zarif yağlı sandviç dükkânları ve agresif bir şekilde aşağıdan gelen hurdacılar, sallanan verandalar ve kare sütunlarla doluydu, tüm binalar yorgun ama kütüphane kitapları gibi düzenliydi. Geçerken arabanın penceresinden baktı. Verandalardaki sandalyelerde oturan yerliler de ona bakıyordu.

Değerler anlamsız gelmeye devam edince Şampanya Canavarı'nı köşedeki eczaneye park etti, eczane şehrin en iyi ton balığı reklamını yapıyordu! Kırmızı dudaklı bir bayandan bir sandviç ve milkshake sipariş etti ve paslanmaz çelik tezgâha yaslandığı sırada elektrikler kesildi.

Kırmızı dudaklı kadın etli bir yumrukla artık çalışmayan milkshake makinesine vurdu ve kulağa sevecen gelen yumuşak bir aksanla küfretti. "Bir dakika içinde tekrar çalışacak" diye güvence verdi.

Tüm raflar, tebrik kartları ve ilaçlar ön pencerelerden gelen dolaylı ışıkta ürkütücü ve kıyamet gibi görünüyordu. "Bu çok sık oluyor mu?"

"Bu bahardan beri, evet efendim. Sönüyor. Dalgalanmalar da oluyor, trafolar patlıyor ve her şey alev alıyor. Aglionby'de kimse maça gelmediğinde stadyumun ışıklarını da yakıyor. Eminim tüm o korkunç çocuklar yaz için gitmişlerdir. Yani, çoğu. Ama sen kalmıyorsun, değil mi?"

"Birkaç hafta."

"O zaman ayın dördünde burada olacaksın."

Gri Adam zihninde bir takvim oluşturmak zorunda kaldı. Pek fazla bayram kutlamazdı.

"Buraya gel ve vilayet gösterisini izle," dedi kadın, yarım kalmış milkshake'ine bıkkın bir hareketle. "Adliye binasından havai fişekleri güzel bir şekilde görebilirsin. Diğerlerine aldanmayın."

"İnsanların evde yaptıkları mı?"

"Aglionby olanlar," dedi. "Bazı çocuklar girmemeleri gereken her türlü şeyi havaya uçuruyor. Yaşlı kadınları korkutuyorlar. Şerif onu neden durdurmuyor anlamıyorum."

"O mu?" Gri Adam, *Aglionby'lerin* çoğul *olanlarının* nasıl
aniden tekil bir *adam* oldu.

Hayallere dalmış gibiydi, büyük camlı pencerelerin önünden yavaşça geçen arabaları izliyordu. Sonunda devam etti, "Muhtemelen HEPCO'nun hatası; kablolarının eski olduğunu biliyorlardı ama değiştirdiler mi? Hayır."

Konuşmadaki ani değişim karşısında gözlerini kırpıştırdı. "HEPCO MU?"

"Pardon? Oh, Henrietta Elektrik Şirketi." Ama aksanıyla kulağa *Henretta Lektrick Poywurr Cuhmpuhnnay* gibi geliyordu. Sanki onun sesiyle çağrılmış gibi, elektrik tekrar geldi. "Oh, işte yine geldi. Endişelenmenize gerek olmadığını söylemiştim."

"Ah," dedi Gri Adam, başının üstündeki çatırdayan floresan ışıklarına bir bakış atarak, "endişelenmedim."

Kıkırdadı. Son derece memnun ve bilmiş bir gülüştü bu. "Sanmıyorum."

Ton balığı güzeldi. Ancak geldiğinden beri yediği tek balıktı, bu yüzden şehirdeki en iyisi olup olmadığını söyleyemedi.

Sürmeye devam etti. Otoyolun karşısına geçerken Viktorya döneminden kalma tarlalar, dik ahırlar ve beyaz çiftlik evleri, aktif keçiler ve

ölmüş kamyonetler. Her şey aynı renk paletine boyanmıştı, kırmızı yeşiller ve koyu yeşil kırmızılar; çöpler bile sanki eğimli tepelerden çıkmış gibi görünüyordu. Sadece dağlar yersiz görünüyordu, her ufukta mavi hayaletler.

Gri Adam'ı çok şaşırtan bir şekilde, Greenmantle'ın sayaçları bir uzlaşmaya varmış gibi görünüyordu.

Onu başka bir arka yola yönlendirdiler. Rambler'lar ve posta kutuları toprağı delip geçiyordu.

Telefonu çaldı.

Kardeşiydi.

Gri Adam'ın midesi kendini sıktı.

Telefon sadece iki kez çaldı. *Cevapsız arama*. Kardeşi telefonu açmasını hiç istememişti; sadece şunu istemişti: Gri Adam arabayı durdurmuş, aramaya cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu. Kardeşinin geri arayıp aramayacağını merak ediyordu. İçindeki kabloları çözmeye çalışıyordu.

Sonunda, kapıda havlayan bir Labrador retriever onu tekrar cezalandırdı. Telefonu torpido gözünün içine, gözden uzak bir yere kapattı.

Greenmantle'ın cihazlarına geri dönelim.

Onu boş bir araba garajı olan sarı bir eve götürdüler. Bir elinde EMF okuyucusu, diğerinde sezyum manyetometresi ile sıcağın içine tırmandı ve enerji alanını takip etti.

Issız bir çamaşır ipinin altına eğildi. Bir köpek kulübesi vardı ama köpek yoktu. Havada kuru, karmaşık bir mısır tarlası kokusu vardı ama mısır tarlası yoktu. Işıkları kapalı, ürkütücü bir eczaneyi anımsadı.

Arka bahçede yedi kusursuz sıranın geliştiği iddialı bir sebze bahçesi vardı - ders kitabı domatesleri, bezelye, fasulye ve havuç. Sonraki dört sıra o kadar verimli değildi. EMF okuyucunun giderek daha çılgınca yanan ışığını takip ettikçe sıralar daha da seyreldi. Son üç sıra, uzaktaki tarlalara doğru uzanan çıplak toprak şeritlerinden ibaretti. Birkaç kurumuş sarmaşık bambu kazıklara sarılmıştı, iskeletten başka bir şey değildi.

Aletler Gri Adam'ı ölü sıraların diğer tarafına, beton bir kuyu kapağının tam önüne dikilmiş bir gül ağacına yönlendirdi. Kuru sarmaşıkların aksine, gül aşırı canlıydı. Sıradan yeşil bir gövdenin üzerinde, eski kamışlardan düzinelerce bükülmüş filiz, birbirlerinin etrafında sıkıca kıvrılıyordu. Her bir mutasyona uğramış kamış, yeni büyümenin parlak kırmızısına boyanmıştı.

sanki içlerinden kan akıyormuş gibi ürkütücü görünüyordu. Yeni filizler kötücül kırmızı dikenlerle kıllanmıştı.

Bu öfkeli büyümenin nihai sonucu, yukarıdaki dalların kararmış budaklarında açıkça görülüyordu. Ölmüştü. Gül, ölümüne büyüyordu.

Gri Adam bunun derin yanlışlığından etkilendi.

Metrelerdeki birkaç dalga, enerjinin doğrudan çalıya ya da altındaki zemine odaklandığını doğruladı. Bir enerji anomalisi muhtemelen bu iğrenç aşırı büyümeyi açıklayabilirdi. Ancak bunun Greywaren'la nasıl bağlantılı olabileceğini anlayamamıştı. Tabii -

Eve doğru bakarak makinelerini bıraktı ve kuyunun kapağını kaldırdı.

EMF okuyucu çığlık attı, her ışık öfkeyle kırmızı yanıyordu. Manyetometrenin değerleri tırtıklı bir şekilde yükseldi.

Serin hava, nüfuz edilemeyecek kadar karanlık açıklıktan dışarıya doğru spiral çiziyordu. Arabada bir el feneri vardı ama derinlikleri delmeye başlayacağını sanmıyordu. İş o noktaya gelirse, kuyuya saklanmış bir nesneyi çıkarmak için neler gerekeceğini düşündü.

Başladıkları gibi aniden her iki makine de sessizleşti. İrkilerek kolunu deneysel bir şekilde salladı - hiçbir şey yoktu.

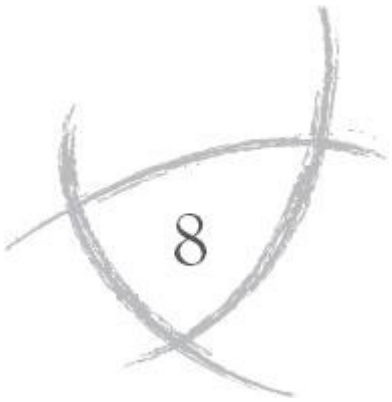
Onları gül ağacının etrafında taşıdım. Hiçbir şey. Kuyunun üzerine astım. Hiçbir şey olmadı. Onu buraya getiren vahşi enerji her neyse gitmişti.

Greywaren'in darbelerle çalışan bir şey olması ve kuyudaki saklandığı yerden yeni çıkmış olması mümkün, diye düşündü.

Ama bunun HEPCO'nun küçük sorunuyla ilgili olmasının daha olası olduğunu düşündü. Stadyumun gücünü etkileyen aynı enerji dalgalanmaları burada da iş başında olabilirdi. Bu su kaynağından kaçıyor. Bir şekilde o kararmış gülü zehirliyor.

Gri Adam kuyu kapağını yerine koydu, ensesindeki ter lekesini sildi ve doğruldu.

Telefonuyla gülün fotoğrafını çekti. Ve sonra arabaya geri döndü.

Adam Parrish'in Ronan'ın rüyalarından daha büyük sorunları vardı.

Başlangıç olarak, yeni evi. Bugünlerde St. Agnes papaz evinin üst katındaki küçük bir odada yaşıyordu. Her yer 17. yüzyılın sonlarında inşa edilmişti ve öyle görünüyordu. Adam sürekli kafasını kahramanca eğimli tavanlara çarpıyor ve çoraplı ayaklarına ölümcül kıymıklar batırıyordu. Tüm oda çok eski evlerin kokusuna sahipti - alçı şırası, ahşap tozu ve unutulmuş çiçekler. Mobilyaları kendisi temin etmişti: çıplak zeminde düz bir IKEA şilte, komodin ve çalışma masası olarak plastik bidonlar ve karton kutular, üç dolara satılan bir halı.

Hiçbir şeydi, ama Adam Parrish'in hiçbir şeyiydi. Ondan nasıl da nefret ediyor ve seviyordu. Onunla ne kadar gurur duyuyordu, ne kadar zavallıydı.

Adam Parrish'in hiçbir şeyinde klima yoktu. Virjinya yazının sıcağından kaçış yoktu. Pantolonunun paçasından aşağı süzülen ter hissine fazlasıyla aşinaydı.

Bir de Aglionby okul harcını ödeyen üç yarı zamanlı iş vardı. Okul başladığında daha rahat bir sonbahar geçirebilmek için çalışma saatlerini şimdiden sıkıştırıyordu. İşlerin en kolayı olan Boyd's Body & Paint, LLC'de sadece iki saat geçirmiş, fren balatalarını değiştirmiş, yağı değiştirmiş ve şuradaki, hayır, *şuradaki* gıcırdama sesini neyin çıkardığını bulmuştu ve şimdi, izinli olmasına rağmen, başka bir şey için mahvolmuştu. Yapış yapış ve ağrılı ve her şeyden önemlisi yorgun, her zaman yorgun.

Bisikletini evinin dışındaki merdivene zincirlerken görüşünün köşesinde küçük ışıklar dans ediyordu. Terli elinin tersini terli alnının önünde gezdirerek merdivenleri tırmandı ve Mavi'nin tepede beklediğini fark etti.

Blue Sargent ona fiziksel olarak acı veren bir şekilde güzeldi. Ona kalp krizi geçirmiş gibi ilgi duyuyordu. Şu anda, onun kapısına karşı oturmuş

Dantel tayt ve yırtık büyük boy Beatles tişörtünden yapılmış bir tunik. Süpermarketin haftalık indirimli ürünlerine boş boş göz gezdiriyordu ama onu görünce elindekileri bıraktı.

Tek sorun, Blue'nun bir başka rahatsız edici şey olmasıydı. O da Gansey gibi Adam'ın kendini açıklamasını istiyordu. Ne *istiyorsun*, Adam? Neye *ihtiyacın* var, Adam? *İstemek* ve *ihtiyaç,* gittikçe küçülen kelimelerdi: özgürlük, özerklik, her zamanki banka bakiyesi, tozsuz bir şehirde paslanmaz çelikten bir daire, ipeksi siyah bir araba, Mavi'yle öpüşmek, sekiz saat uyku, cep telefonu, yatak, Mavi'yi sadece bir kez öpmek, su toplamayan bir topuk, kahvaltıda domuz pastırması, Mavi'nin elini tutmak, bir saat uyku, tuvalet kağıdı, deodorant, bir soda, gözlerini kapatmak için bir dakika.

Ne *istiyorsun*, Adam?

Gözlerim açıkken uyanık hissetmek için.

"Hey," dedi. "Postan var."

O biliyordu. Aglionby Akademisi'nin kuzgun armasıyla süslenmiş, görmezden gelinmiş, açılmamış zarfı çoktan görmüştü. İki gündür sanki farkına varmazsa kaybolacakmış gibi üzerinden geçip duruyordu. Notlarını çoktan almıştı ve zarf üç ayda bir düzenlenen bağış toplama galası için yeterince büyük değildi. Bu sadece bir mezunlar şöleni ya da bir fotoğraf kitabı reklamı olabilirdi. Okul her zaman Aglionby deneyimini geliştirecek fırsatlar için bildirimler gönderiyordu. Yaz kampları ve uçuş dersleri, lüks yıllıklar ve kuzgun amblemli özel giysiler. Bunlar Adam'ın attıklarıydı. Bunlar, çocuklarının çerçeveli resimleriyle süslenmiş evlerdeki varlıklı ebeveynlerin gözleri içindi.

Ancak bu kez, bunun bir bağış toplama bildirimi olduğunu düşünmüyordu.

Onu almak için eğildi, sonra duraksadı, parmakları kapı kolundaydı. "İçeri geliyor musun? Duş almam lazım."

Bir ritim vardı. *Birbirimizi tanımazken bu daha kolaydı*, diye düşündü Adam birden.

Mavi dedi ki, "Bir tane alabilirsin. Benim için sakıncası yok. Vardiyamdan önce gelip bir merhaba diyeyim dedim."

Anahtarı kilide soktu ve ikisini de içeri aldı. Eğilmeden durabilecekleri tek yer olan odanın ortasında durdular.

"Yani," dedi.

"Yani," dedi.

"İşte ne var ne yok?"

Adam bir anekdot düşünmekte zorlandı. Aklı, vardiyalarının sonunda attığı bir kutudaydı. "Dün Boyd bana gelecek sezon için teknisyeni olmak isteyip istemediğimi sordu. Ralli sezonunda."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Mezun olduktan sonra bir işim olacaktı. Yılın altı ya da yedi haftası dışarıda olurdum." Aslında bu gurur verici bir teklifti. Boyd'la birlikte seyahat eden teknisyenlerin çoğu Adam'dan çok daha uzun süredir bu işi yapıyordu.

Mavi tahmin etti, "Hayır dedin."

Ona şöyle bir baktı. Onu Gansey'i okuyabildiği kadar kolay okuyamıyordu.

Kadının memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını anlayamadı.

"Üniversiteye gidiyorum." Süslü bir tamirci olmak için Aglionby'de kendini öldürmeyeceğini eklemedi. Dışarıda başka neler olduğunu bilmeseydi, bu yeterince iyi olabilirdi. Aglionby Akademisi'nin bitişiğinde büyümemiş olsaydı. Yıldızları hiç görmeseydiniz, mumlar yeterdi.

Gazetelerin üzerinde duran yarım yamalak yapılmış bir yakıt pompasına parmağını soktu. "Evet."

Orada, cevabının hemen arkasında gizlenen bir şey vardı, özel bir sıkıntı. Onun yüzüne dokundu. "Bir sorun mu var?"

Bu pek adil değildi. Dokunuşunun ikisinin de dikkatini sorudan uzaklaştıracağını biliyordu. Yeterince emin, Mavi gözlerini kapattı. Avucunu onun serin yanağına bastırdı, sonra bir süre durakladıktan sonra boynuna indi. Eli ne hissettiğinin aşırı farkındaydı: boynunun dibindeki başıboş tüyler, güneşin anısından gelen teninin hafif yapışkanlığı, yutkunurken hareket eden boğazının yumrusu.

Diğer eliyle onu yakaladı ve daha yakına çekti. Dikkatlice. Şimdi ona doğru bastırıyordu, terli tişörtünden utanmasına neden olacak kadar yakındı. Çenesi başının üst kısmına dayanmıştı. Kolları ona gevşekçe dolanmıştı; nefesinin tişörtünün kumaşını ısıttığını hissetti. Kalça kemiğinin ona doğru bastırıldığını unutamıyordu.

Bu yeterli değildi. İçi acıyordu. Ama geçmesine izin verilmeyen bir çizgi vardı ve bunun nerede başladığından asla emin olamıyordu. Bu kesinlikle ona yakındı. Kendini tehlikeli ve kinetik hissediyordu.

Sonra parmakları temkinli bir şekilde sırtına bastırarak omurgasını hissetti. O zaman çok ileri gitmemişti.

Onu öpmek için eğildi.

Mavi kendini onun kollarından kurtardı. Kaçmak için acele ederken ayağı takıldı. Başını eğimli tavana çarptı.

"*Hayır* dedim," diye nefesini tuttu, elini kafatasının arkasına dayadı.

İçine bir şey battı. "*Altı* hafta önce falan." "Hâlâ
hayır!"
Birbirlerine baktılar, ikisi de
incinmişti. "Sadece," dedi kadın, "...
sadece, öpüşmek yok."

Hâlâ ağrıyordu. Derisi sinir uçlarından oluşan bir takımyıldızı gibiydi. "Anlamıyorum."

Mavi sanki öpülmüş gibi dudaklarına dokundu. "Sana *söylemiştim*."

Sadece bir cevap istiyordu. O muydu, yoksa kadın mıydı bilmek istiyordu. Nasıl soracağını bilmiyordu ama yine de sordu. "Sana bir şey... oldu mu?"

Yüzü bir an boş kaldı. "Ne? Oh. Hayır. *Hayır.* Bir nedeni olmak zorunda mı? Cevap sadece hayır! Bu yeterince iyi değil mi?"

Doğru cevap evetti. Bunu biliyordu. Ama asıl cevap, nefesinin kokup kokmadığını ya da bunu sadece ona soran ilk kişi olduğu için mi yaptığını ya da hesaba katmadığı başka bir engel olup olmadığını bilmek istemesiydi.

"Ben duş alacağım," dedi. Hâlâ incinmiş gibi görünmemeye çalışıyordu ama öyleydi ve öyle de oldu. "Döndüğümde burada olacak mısın? Vardiyan ne zaman başlıyor?"

"Bekleyeceğim." İncinmiş gibi görünmemeye çalışıyordu ama öyleydi ve öyle de oldu.

Blue plastik yatak sehpasının üzerinde duran birkaç haritayı karıştırırken, Adam kalbi durana kadar soğuk bir duşun içinde durdu. *Ne* istiyorsun*, Adam?* O bile bilmiyordu. Eğimli eski duşun içinden, aynada kendisinin yarım bir görüntüsünü yakaladı ve irkildi. Bir an için kendi yansımasıyla ilgili bir şeyler yanlış görünmüştü. Geniş gözleri ve zayıf yüzü ona bakıyordu, sıkıntılıydı ama alışılmadık değildi.

Ve işte böyle, yine Cabeswater'ı düşünüyordu. Bazı günler başka hiçbir şey düşünmediğini hissediyordu. Hayatında pek fazla şeye sahip olmamıştı, doğru dürüst onlara sahipti, kendisine ve başka kimseye değil, ama şimdi sahipti: bu pazarlığa. Gansey'in ley hattını uyandırmak için Cabeswater'a kurbanını sunmasının üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti. Tüm ritüel zihninde yüzüyormuş ve gerçeküstü bir hal almıştı, sanki bir televizyon ekranında kendisini izliyormuş gibiydi. Adam kurban vermeye tamamen hazır bir şekilde gitmişti. Ama sonunda yaptığı kurbanın aklına nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi: *Ben senin ellerin olacağım. Gözlerin olacağım.*

Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı, gerçekten. Bu neredeyse daha kötüydü. Anlayamadığı bir teşhisi olan bir hastaydı.

Adam duştayken yazdan kalma kahverengi teninde bir tırnağını kaşıdı. Tırnağının çizgisi bir anda beyazdan kızgın kırmızıya dönüştü ve onu incelerken, suyun derisi üzerindeki akışında garip bir şey olduğunu fark etti. Sanki ağır çekimdeymiş gibi. Suyun akışını duş başlığına kadar takip etti ve tam bir dakika boyunca suyun metalden fışkırmasını izledi. Düşünceleri, metale yapışan yarı saydam damlaların ve yeşil yapraklardan titreyen yağmurun bir karmaşasıydı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Suda garip bir şey yoktu. Yaprak yoktu. İş yerinde aptalca bir şey yapmadan önce biraz uyuması gerekiyordu.

Duştan çıkarken omurgası, omuzları ve ruhu ağrıyan Adam kurulandı ve yavaşça giyindi. Korkuyordu - umuyordu? - Ama banyo kapısını açıp saçlarını kuruladığında Blue'nun kapıda durduğunu ve neşeyle biriyle konuştuğunu gördü.

Ziyaretçinin Aziz Agnes'in ofisindeki kadın olduğu ortaya çıktı, siyah saçları nemden kıvrılmıştı. Muhtemelen Ronan'ın bildiği resmi bir unvanı vardı, alt rahibe ya da öyle bir şey, ama Adam onu sadece Bayan Ramirez olarak tanıyordu. Ayin yapmak dışında bir kilisenin işlemesi için gereken her şeyi yapıyor gibiydi.

Adam'ın aylık kira çekinin tahsilatı da dahil.

Onu gördüğünde midesi bulandı. Son çekinin karşılıksız çıktığına dair kesin bir hisle doldu. Kadın ona yetersiz bakiye olduğunu söyleyecek, Adam da hesabın esneyen deliğine para sokmak için çırpınacak, sonra da bankaya bir iade çek ücreti ve Bayan Ramirez'e bir tane daha ödemek zorunda kalacak, bir sonraki ayın kirasını daha da geciktirecekti, sonu gelmeyen acınası bir yetersizlik döngüsü.

İnce bir sesle, "Sizin için ne yapabilirim hanımefendi?" diye sordu.

Yüz ifadesi değişti. Söylenmesi gerekeni nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

Adam'ın parmakları kapının çerçevesine sıkıca yapıştı.

"Ah, tatlım," dedi, "sadece buradaki küçük odanın kirasını sana bildiriyordum."

Benden bu *kadar*, diye düşündü. *Yeter artık. Lütfen, daha fazla dayanamayacağım.*

"Yeni bir vergi tahakkukumuz var," diye başladı. "Bu bina için. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak sizden nasıl ücret aldığımızı biliyorsunuz. Yani biz... kiranız

değişecek. Bina maliyetinin aynı yüzdesinde kalmak zorunda. İki yüz dolar daha az."

Adam *iki yüz* duydu ve soldu, sonra geri kalanını duydu ve yanlış anladığını düşündü. "Daha az mı? Her yıl mı?"

"Her ay."

Blue çok sevinmiş görünüyordu ama Adam kirasının üçte iki oranında düşmesini bir türlü kabullenemiyordu. Yılda yirmi dört yüz dolar birden serbest kalmıştı. Adam durduramadan şüpheli Henrietta aksanı ağzından kaçtı. "Neden değiştiğini söyledin?"

"Vergi tahakkuku." Onun şüphesine güldü. "Bu vergiler normalde mutlu tarafta işe yaramıyor, değil mi!"

Kadın Adam'ın cevap vermesini bekledi ama Adam ne diyeceğini bilmiyordu. Sonunda, "Teşekkür ederim hanımefendi," demeyi başardı.

Mavi kapıyı kapatırken tekrar odanın ortasına doğru sürüklendi. Buna hâlâ tam olarak inanamıyordu. Hayır, inanamıyordu. Sadece takip etmedi. Aglionby'den mektubu aldı. Düz yatağının üzerine çökerek sonunda mektubu açtı.

İçeriği gerçekten de çok inceydi, Aglionby antetli kağıdına yazılmış tek satırlık bir mektuptu. Mesajını iletmesi uzun sürmedi. Ertesi yılın harcı ek masrafları karşılamak için artıyordu, ancak bursu artmıyordu. Harç zammının onun için bir zorluk teşkil ettiğini ve onun istisnai bir öğrenci olduğunu anlıyorlardı, ancak Aglionby için bekleme listesinin oldukça uzun olduğunu ve tam harç ödeyebilecek istisnai çocukların yaşadığını ona mümkün olduğunca nazik bir şekilde hatırlatmaları gerekiyordu. Sonuç olarak, Bay Parrish'e yerini koruyabilmesi için gelecek yılın okul ücretinin yüzde ellisinin ay sonuna kadar ödenmesi gerektiğini hatırlattılar.

Bu yılki ve gelecek yılki okul ücretleri arasındaki fark yirmi dört yüz dolardı.

Yine o numara. Bu bir tesadüf olamaz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Mavi yanına oturarak sordu. Bu konuda konuşmak istemiyordu.

Bu işin arkasında Gansey olmalı. Adam'ın parayı ondan asla kabul etmeyeceğini biliyordu, bu yüzden tüm bunları o planladı. Bayan Ramirez'i bir çek almaya ve izini kaybettirmek için bir vergi tahakkuku yapmaya ikna etti. Gansey iki gün önce eşleşen bir harç bildirimi almış olmalıydı. Zam onun için bir şey ifade etmezdi.

Kısa bir an için, hayatı Gansey'in yaşaması gerektiği gibi hayal etti. Cebindeki araba anahtarları. Ayağındaki yepyeni ayakkabılar. Aylık faturalara dikkatsizce bir bakış. Gansey'e zarar veremezlerdi. Hiçbir şey ona zarar veremezdi; paranın her şeyi satın alamayacağını söyleyen insanlar Aglionby çocukları kadar zengin birini görmemişlerdi. Onlar dokunulmazdı, hayatın sıkıntılarına karşı bağışıklıkları vardı. Sadece ölüm bir kredi kartıyla uzaklaştırılamazdı.

Bir gün, diye düşündü Adam mutsuzca, *bir gün o ben olacağım.*

Ama bu numara doğru değildi. Gansey'den asla yardım istemezdi. Adam harç zammını nasıl karşılayacağından emin değildi ama *bu* değildi, Gansey'nin parası değildi. Bunu hayal etti: katlanmış bir çek, aceleyle cebe atılmış, bakışlar karşılaşmamıştı. Gansey, Adam sonunda aklını başına topladığı için rahatlamıştı. Adam teşekkür edemiyordu.

Mavi'nin onu izlediğini fark etti, dudakları büzülmüş, kaşları gerilmişti.

"Bana öyle bakma," dedi.

"Ne gibi? Senin için endişelenmeme izin yok mu?"

Sesinde sıcaklık tısladı. "Senin acımanı istemiyorum."

Gansey'nin ona acımasına izin verilmiyorsa, Blue'nun da acımasına kesinlikle izin verilmiyordu. Ne de olsa o ve Adam aynı gemideydiler. O da Adam gibi işe gitmek üzere yola çıkmamış mıydı?

Mavi, "O zaman acıma!" dedi.

Öfke içinde hırladı ve anında ona sahip oldu. Parrish'lerde bu ikili bir duyguydu. Hafif kızgınlık diye bir şey yoktu. Sadece hiçbir şey ve sonra bu: her şeyi kapsayan öfke.

"Benim neyim acınası, Mavi? Bana neyin acınası olduğunu söyle." Ayağa fırladı. "Elde ettiğim her şey için çalıştığım için mi? Beni acınası yapan ve Gansey'i yapmayan bu mu?" Mektubu salladı. "Bunu bana vermedikleri için mi?"

İrkilmedi ama gözlerinde bir şey kaynıyordu. "Hayır."

Sesi korkunçtu; o da duymuştu. *"Senin lanet merhametini istemiyorum."*

Yüzü şok olmuştu. "Ne dedin sen?"

Komodin olarak kullanılan kutuya bakıyordu. Her nasılsa yataktan birkaç metre uzağa taşınmıştı. Yan tarafı kötü bir şekilde ezilmiş, eski içindekiler şiddetle yere saçılmıştı. Kutuyu tekmeleme eylemini ancak şimdi hatırlıyordu, ama tekmeleme *kararını* değil.

Öfkeyi kapatmamıştı.

Mavi uzun bir süre ona baktı ve sonra ayağa kalktı.

"Dikkatli ol, Adam Parrish. Çünkü bir gün istediğin şeyi elde edebilirsin. Henrietta'da onlarla böyle konuşmana izin verecek kızlar olabilir, ama ben onlardan biri değilim. Şimdi gidip vardiyama kadar şu merdivenlerde oturacağım. Eğer o zamana kadar *insan* olabilirsen, gel beni al. Olmazsan, sonra görüşürüz."

Kafasını çarpmamak için biraz eğildi ve sonra kapıyı arkasından kapattı. Bağırsa ya da ağlasa her şey daha kolay olurdu. Bunun yerine sözleri düşüncelerinin içindeki çakmak taşına çarpmaya devam etti, tekrar tekrar, başka bir kıvılcım ve bir başkası. O da en az Gansey kadar kötüydü. *Nereden kurtulacaktı?* Mezun olup buradan uçtuğunda ve o hâlâ burada kapana kısılmışken, tüm bunlar yüzünden kendini aptal gibi hissedecekti.

Kapıyı açmak ve bu gerçeği ona haykırmak istedi.

Kendini olduğu yerde kalmaya zorladı.

Bir an sonra, öfkesinin içinde nasıl ayrı bir şey, babasından gelen kirli, sürpriz bir hediye olduğunu görecek kadar sakinleşti. Yeterince uzun süre beklerse, nasıl hissettiğini dikkatlice analiz ederse, duygunun ataletini kaybedeceğini hatırlayacak kadar sakinleşti. Bu fiziksel acıyla aynıydı. Acının neden acı verdiğine zihinsel olarak karar vermeye çalıştıkça, beyni acıyı daha az hatırlıyor gibiydi.

Böylece içindeki öfkeyi parçalara ayırdı.

Kapıdan çıkarken kolumu tuttuğunda böyle mi hissettiğini merak etti. *Yüzümü buzdolabının içine sokmasına neden olan şey bu muydu? Yatak odamın kapısının önünden geçerken bunu mu hissetmişti? Varlığımı her hatırladığında savaştığı şey bu muydu?*

Kızdığı kişinin Mavi bile olmadığını anlayacak kadar sakinleşmişti. Patlama sırasında patlama bölgesinde duracak kadar şanssızdı.

Asla kaçamazdı, gerçekten. İçinde çok fazla canavar kanı vardı. İninden ayrılmıştı ama soyu ona ihanet etmişti. Ve neden acınacak halde olduğunu biliyordu. Okul parasını ödemek zorunda olduğu ya da yaşamak için çalışmak zorunda olduğu için değildi. Asla olamayacağı bir şey olmaya çalıştığı içindi. Sahtekarlık acınasıydı. Mezun olmasına gerek yoktu. Glendower'a ihtiyacı vardı.

Bazı geceler Glendower'a yapacağı iyiliği nasıl ifade edeceğini hayal ederek uykuya daldı. Kelimeleri tam olarak doğru seçmesi gerekiyordu. Şimdi cümleleri ağzında evirip çeviriyor, umutsuzca onu rahatlatacak bir tanesine ulaşmaya çalışıyordu. Normalde kelimeler zihninde yuvarlanıp dururdu ama bu sefer tek düşünebildiği *Beni Düzelt* oldu.

Aniden başka bir görüntü yakaladı.

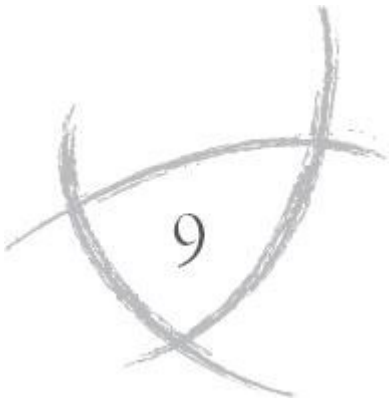
Bunu yaptıktan hemen sonra, "*Bu ne anlama geliyor?"* diye düşündü. Kimse bir görüntü *yakalayamazdı*. Ve kesinlikle bunu bir kereden fazla yapmamıştı. Ama hissi devam ediyordu; gözünün ucuyla gördüğü, hissettiği ya da hatırladığı bir hareket. Gözlerinin hemen arkasında yakalanmış bir enstantane.

Duyularına güvenemeyeceğine dair garip, rahatsız edici bir his vardı içinde. Sanki bir görüntüyü tadıyor, bir duyguyu kokluyor ya da bir sese dokunuyormuş gibi. Birkaç dakika öncesiyle aynıydı, kendisinin biraz yanlış bir yansımasını gördüğü fikri.

Adam'ın önceki endişeleri kaybolmuş, yerini içinde taşıdığı bu yırtık pırtık beden için daha acil bir endişe almıştı. Pek çok kez darbe almıştı. Sol kulağındaki duyma yetisini çoktan kaybetmişti. Belki de o gergin, sefil gecelerden birinde başka bir şeyi daha yok olmuştu.

Sonra başka bir görüntü

yakaladı. Döndü.

Adam aradığında Ronan, Noah ve Gansey Henrietta'daki Dollar City'de aylak aylak dolaşıyorlardı. Teorik olarak pil almak için oradaydılar. Pratikte oradaydılar çünkü hem Blue hem de Adam'ın işi vardı, Ronan'ın şekilsiz öfkesi her zaman geceleri daha da kötüleşiyordu ve Dollar City Henrietta'da evcil hayvanlara izin veren birkaç dükkandan biriydi.

Ronan timsah şeklindeki silgi paketini incelerken Gansey telefonuna cevap verdi. Day-Glo hayvanlar altı farklı dehşet ifadesi takınmıştı. Ronan'ın kolunun kıvrımına gömülmüş olan Testere onlara kuşkuyla bakarken Noah da ağzını ona uydurmaya çalıştı. Koridorun sonundaki tezgâhtar da Chainsaw'a aynı güvensizlikle bakıyordu. Dollar City *Evcil Hayvanlar Hoş Geldiniz* dediğinde, leş kuşlarını kastettiklerinden emin değildi.

Ronan katibin huysuz bakışlarından çok hoşlanıyordu.

"Alo? Oh, hey," dedi Gansey telefona, kapağında tabanca yazılı bir deftere dokunarak. *Oh, hey'*e sesinin tınısında kesin bir değişiklik eşlik ediyordu. Bu Adam olduğu anlamına geliyordu ve bu bir şekilde Ronan'ın öfkesini körükledi. Geceleri her şey daha kötüydü. "Hâlâ işte olduğunu sanıyordum. Ne oldu? Burjuvazi Oyun Parkı'ndayız."

Ronan, Gansey'e akıllıca hindi şeklinde kalıplanmış plastik bir duvar saati gösterdi. Saat kadranının altında asılı duran saz, saniyeleri gösteriyordu.

"Mon dieu!" Gansey dedi ki. Telefona, "Eğer emin değilseniz, muhtemelen o değildi. Bir kadını başka bir şeyle karıştırmak zordur."

Ronan neden kızgın olduğundan tam olarak emin değildi. Gansey öfkesini uyandıracak hiçbir şey yapmamış olsa da kesinlikle sorunun bir parçasıydı. Şu anda, gülümseyen domateslerin basılı olduğu bir çift plastik tabağa bakarken hücresini kulağı ile omzu arasına dayamıştı. Düğmeleri çözülmüş yakasından güzel bir

Köprücük kemiğinin bir kısmı. Kimse Gansey'nin gençliğin görkemli bir portresi, şanslı ve paralı bir çiftin bakımlı bir ürünü olduğunu inkâr edemezdi. Normalde o kadar gösterişliydi ki bu katlanılabilir bir şeydi, çünkü Ronan'ın kaba saba ailesiyle aynı türden olmadığı açıktı. Ama bu gece, Dollar City'nin floresan ışıkları altında, Gansey'nin saçları dağılmıştı ve kargo şortu Domuz'u pisletmekten yağlı bir harabeye dönmüştü. Top-Siders ayakkabılarının içinde çıplak bacaklı ve çorapsızdı ve çok açık bir şekilde gerçek bir insan, ulaşılabilir bir insandı ve bu, her nasılsa, Ronan'ın yumruğunu duvara vurma isteği uyandırdı.

Telefonu ağzından uzak tutan Gansey onlara, "Adam evinde bir hayalet gördüğünü düşünüyor," dedi.

Ronan Noah'a baktı. "Şu anda bir hayalet görüyorum."

Noah kaba bir hareket yaptı, bu hareket bir kedi yavrusunun hırlaması gibi komik ve tehditkâr olmayan bir hareketti. Tezgâhtar sesli bir şekilde gıdakladı.

Chainsaw bu gıdaklamayı kişisel bir hakaret olarak algıladı. Ronan'ın bileğindeki deri bantları sinirli bir şekilde kopardı ve ona Kavinsky'nin daha önceki tuhaf hediyesini hatırlattı. Diğer çocuğun kendisini bu kadar yakından incelediğini düşünmek hiç de rahatlatıcı bir duygu değildi. Kavinsky beş bandı derinin tonuna varıncaya kadar tam olarak doğru seçmişti. Ronan onun ne elde etmeyi umduğunu merak etti.

"Ne kadar süre için?" Gansey telefona sordu.

Ronan alnını en üst rafa dayadı. Metal kenar kafatasına sürtündü ama kıpırdamadı. Geceleri eve duyduğu özlem durmaksızın ve her yerdeydi, havadaki bir kirleticiydi. Dollar City'nin ucuz fırın eldivenlerinde gördü onu - yemek saatinde annesiydi o. Yazar kasa çekmecesinin çarpma sesinde duydu - bu gece yarısı eve gelen babasıydı. Aniden burnuna gelen oda spreyi kokusunda kokladı - bu, ailece çıktıkları New York gezileriydi.

Gece ev çok yakındı. Yirmi dakika içinde orada olabilirdi. Raflardaki her şeyi parçalamak istiyordu.

Noah koridorda dolaşmıştı ama şimdi elinde bir kar küresiyle neşeyle geri döndü. Ronan bu vahşete hayranlıkla bakmak için rafı itene kadar onun arkasında durdu. Mevsimine göre süslenmiş bir palmiye ağacı ve iki yüzü olmayan güneşlenen adam, boyalı, hatalı bir ifadeyle birlikte içine hapsolmuştu: *BIR YERLERDE HER ZAMAN NOEL VARDIR.*

"Parıltı," diye fısıldadı Noah saygıyla, sallayarak. Elbette, ebedi tatilin üzerine yağan sahte kar değil, simdi.

kumlar. Hem Ronan hem de Testere, renkli parçaların palmiye ağacına takılmasını şaşkınlıkla izledi.

Koridorun ilerisinde Gansey telefona, "Gelip Monmouth'ta kalabilirsin. Gece için."

Ronan sertçe güldü, Gansey'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. Adam korkunç olmasına rağmen onun evinde kalmak konusunda ısrarcıydı. Oda beş yıldızlı bir konaklama yeri olsaydı bile nefret dolu olurdu. Çünkü burası Adam'ın umutsuzca ve utançla özlediği çürük evi değildi, Adam'ın gururunun izin vermediği yeni evi Monmouth Manufacturing de değildi. Ronan bazen Adam'ın doğru yolun acı verici olmasına o kadar alıştığını düşünüyordu ki, acı vermeyen her yoldan şüphe duyuyordu.

Gansey'nin sırtı onlara dönüktü. "Bakın, neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ramirez mi? Kiliseden kimseyle konuşmadım. Evet, yirmi dört yüz dolar. O kısmı biliyorum. I -"

Bu Aglionby mektubundan bahsettikleri anlamına geliyordu; hem Ronan hem de Gansey aynı mektuplardan almışlardı.

Şimdi Gansey'nin sesi alçak ve öfkeliydi. "Bir noktadan sonra bu hile değil

- Hayır, haklısın. Haklısın, kesinlikle anlamıyorum. Bilmiyorum ve asla da anlamayacağım."

Muhtemelen Adam kira değişikliği ile harç zammı arasında bir bağlantı kurmuştu. Karmaşık bir varsayım değildi ve Adam zekiydi. Bunu Gansey'nin üzerine yıkmak da kolaydı. Yine de Adam doğru düşünebilseydi, St. Agnes'la sonsuz bağlantıları olan kişinin Ronan olduğunu düşünürdü. Ve kira değişikliğinin arkasında kim varsa, kilise ofisine hem bir tomar para hem de kilisedeki bir kadını sahte bir vergi tahakkuku konusunda yalan söylemeye ikna etmek için yanıp tutuşan bir niyetle girmek zorunda olduğunu. Bu şekilde ele alındığında, her şey *Ronan'*ın elinden çıkmış gibi görünüyordu. Ancak Ronan Lynch olmanın muhteşem yanlarından biri de kimsenin ondan kimse için iyi bir şey yapmasını beklememesiydi.

"Ben değildim," dedi Gansey, "ama böyle olmasına sevindim. Güzel. Bundan ne çıkaracaksanız çıkarın."

Mesele şu ki, Ronan bir yüzün kırılmak üzereyken nasıl göründüğünü biliyordu. Bunu aynada yeterince sık görmüştü. Adam'ın her yerinde kırılma çizgileri vardı.

Ronan'ın yanındaki Noah çok şaşırmış bir şekilde "Oh!"

dedi. Sonra yanıp söndü.

Kar küresi eskiden Nuh'un ayaklarının olduğu yere düştü. Yuvarlanırken nemli, sallantılı bir elips bıraktı. Testere şok olmuş bir halde Ronan'ı ısırdı. Sesten geriye sıçrarken onu sıkmıştı.

Katip "*Hadi*" dedi.

Travesti görmemişti. Ama bir olay yaşandığını açıkça biliyordu.

"Heyecanlanma," dedi Ronan yüksek sesle. "Bunun bedelini ödeyeceğim."

Kalbinin göğsünde nasıl çarptığını asla itiraf etmezdi.

Gansey sertçe döndü, yüzü şaşkındı. Ortadaki manzara -Nuh'un olmadığı, yarısı rafın altına yuvarlanmış çirkin kar küresi- hiçbir açıklama getirmiyordu. Adam'a, "Bekle," dedi.

Birden Ronan'ın tüm vücudu soğudu. Biraz değil, tamamen üşüdü. Ağzı kurutan ve kanı yavaşlatan türden bir soğuk. Ayak parmakları uyuştu, sonra da parmakları. Zincirli testere dehşet verici bir gıcırdama sesi çıkardı.

"Kerah!" diye bağırdı.

Donmuş elini başının üzerine koyarak onu rahatlattı ama kendisi rahatlamadı.

Sonra Noah şiddetli bir pırıltıyla yeniden ortaya çıktı, sanki elektrikler yeniden geliyormuş gibi. Parmakları Ronan'ın kolunu kavradı. Nuh ısıyı sürükleyerek görünür hale getirirken temas noktasından soğuk sızdı. Henrietta yaz havasının kesinlikle mükemmel bir nefesi etraflarında dağıldı, Noah öldüğünde ormanın kokusu.

Hepsi Nuh'un ilk tezahür ettiğinde odanın sıcaklığını düşürebildiğini biliyordu ama bu ölçek yeni bir şeydi.

"Vay be! Önce sormanın yolu, pislik!" dedi Ronan. Ama onu itmedi. "Neydi *o*?"

Noah'nın gözleri kocaman olmuştu.

Gansey, Adam'a "Seni sonra ararım." dedi. Tezgâhtar, "İşiniz bitti mi?" diye sordu.

"Neredeyse!" Gansey güven veren ballı sesiyle telefonunu arka cebine sokarak geri aradı. "Bir dakika içinde kâğıt havlu almaya geleceğim! *Ne oluyor burada?*" Bu son kısım Ronan ve Noah'ya tıslayarak söylendi.

"Noah kişisel bir gün aldı."

"Kaybettim..." Noah kelimeleri bulmakta zorlandı. "Hava yoktu. *Gitti*. Çizgi!"

"Ley hattı mı?" Gansey sordu.

Noah bir kez başını salladı, aynı zamanda omuz silkme gibi bir şeydi bu. "Bana hiçbir şey kalmadı." Ronan'ı serbest bırakarak ellerini sıktı.

"Bir şey değil dostum," diye hırladı Ronan. Hâlâ ayak parmaklarını hissetmiyordu. "Sağ ol. Bunu yapmak istememiştim... sen oradaydın. Oh, *parıltı*."

"Evet," diye yanıtladı Ronan hışımla. "Parıltı."

Gansey sızıntı yapan kar küresini hızla aldı ve ön tezgâha doğru gözden kayboldu. Bir makbuz ve bir rulo kağıt havlu ile geri döndü.

Ronan, "Parrish'in nesi vardı?" diye sordu.

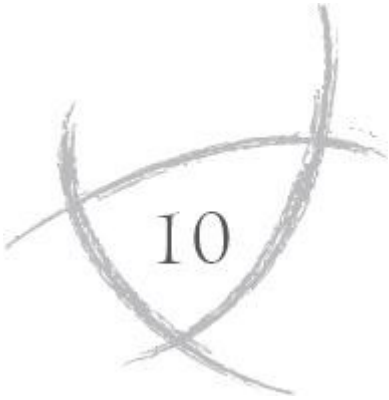
"Dairesinde bir kadın görmüş. Onunla konuşmaya çalıştığını söyledi. Biraz korkmuş görünüyordu. Sanırım ley hattı dalgalanıyor olmalı."

Söylemedi. *Belki de Cabeswater'da kendini feda ettiği gün Adam'ın başına korkunç bir şey gelmiştir. Belki de ley hattını uyandırarak tüm Henrietta'yı mahvetmiştir.* Çünkü bu konuda konuşamazlardı. Tıpkı Adam'ın o gece Camaro'yu çalması hakkında konuşamadıkları gibi. Ya da Gansey'nin ondan yapmamasını istediği her şeyi yapmasından. Adam gururu konusunda aptalsa, Gansey de Adam konusunda aptaldı.

Ronan yineledi, "Ley hattı dalgalanıyor. Doğru ya. Evet, bahse girerim budur."

Dollar City'nin tüm tuhaflığı mahvolmuştu. Gansey çıkış yolunu gösterirken Noah Ronan'a, "Neden kızgın olduğunu biliyorum," dedi.

Ronan ona dudak büktü ama nabzı hızlanmıştı. "Söyle o zaman, Kahin." Noah, "Başkalarının sırlarını söylemek benim işim değil," dedi.

Benimle gelebileceğini düşünüyordum," dedi Gansey dikkatle, iki saat sonra. Monmouth Manufacturing'in zemininde büyük bir kâğıt tomarını açarken bir omzuyla telefonu kulağına bastırdı. Odadaki çok sayıda alçak lamba kâğıdın üzerinde bir dizi projektör oluşturuyordu. "Annemdeki partiye. Orada bir stajyerlik olabilir, eğer bu işte iyiysen."

Telefonun diğer ucundaki Adam hemen cevap vermedi. Bunu düşünüp düşünmediğini ya da öneriye sinirlenip sinirlenmediğini söylemek zordu.

Gansey kâğıdı açmaya devam etti. Bu, tesadüfen ilgilenen bir uydudan görülen ley hattının yüksek çözünürlüklü bir baskısıydı. Görüntüleri birleştirip renkli olarak basmak bir servete mal olmuştu ama bir tuhaflık tespit ederse buna değecekti. Başka hiçbir şey olmasa bile, keşiflerini izlemek için kullanabilirlerdi. Ayrıca çok da güzeldi.

Ronan'ın odasından Noah'nın kahkahasını duydu. O ve Ronan ikinci katın penceresinden aşağıdaki otoparka çeşitli nesneler fırlatıyorlardı. Müthiş bir çarpışma oldu.

Ronan'ın sesi öfkeyle yükseldi. "*O* değil, Noah."

"İşten çıkıp çıkamayacağıma bakmam gerekecek," diye cevap verdi Adam. "Sanırım çıkabilirim. Sence çıkmalı mıyım?"

Rahatlayan Gansey, "Ah, evet." dedi. Masa sandalyesini baskının köşesine sürükledi. Kendi üzerine yuvarlanmaya çalışıyordu. Diğer köşeye *Trioedd Ynys Prydein*'in bir kopyasını koydu.

"Blue'dan haber aldın mı?" Adam sordu.

"Bu gece mi? İşi var, değil mi?" Yuvarlan, yuvarlan, yuvarlan. Düz tutmak için ayağıyla itti. Döşeme tahtalarının üzerinde dönüm dönüm ormanların, dağların ve nehirlerin açıldığını görmek şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi. Eğer

Bir tanrı olsaydı, diye düşündü, yeni dünyasını tam olarak böyle yaratırdı. Halı gibi açarak.

"Evet. Ben sadece... sana benim hakkımda bir şey söyledi mi?" "Ne gibi?"

Uzun bir sessizlik. "Öpüşmek hakkında, sanırım."

Gansey yuvarlanırken durakladı. Aslında Blue öpüşmekle ilgili pek çok şey itiraf etmişti. Yani, hayatı boyunca gerçek aşkını öptüğü takdirde onu öldüreceğinin söylendiğini. O anı hatırlamak çok tuhaftı. Hatırladığına göre ondan şüphe etmişti. Artık şüphe etmezdi. Mavi hayali ama mantıklı bir şeydi, tıpkı bir ornitorenk ya da süslü bir çay partisi için daire şeklinde kesilmiş sandviçlerden biri gibi.

Gansey'den Adam'a itirafından bahsetmemesini de istemişti.

"Öpüşmek mi?" diye kaçamak bir ifadeyle tekrarladı. "Neler oluyor?"

Ronan'ın odasından bir gürültü daha geldi, ardından şeytani kahkahalar yükseldi. Gansey, flaşörlü araçlar gelmeden önce onları durdurması gerekip gerekmediğini merak etti.

"Bilmiyorum. İstemiyor," dedi Adam. "Sanırım onu suçlayamam. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ona neden istemediğini sordun mu?" Gansey cevabı duymak istememesine rağmen sordu. Bu konuşmadan aniden sıkılmıştı.

"Çok *genç* olduğunu söyledi."

"Muhtemelen öyledir." Gansey'nin Blue'nun kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. On birinci sınıfı yeni bitirdiğini biliyordu. Belki on altı yaşındaydı. Belki de on sekiz yaşındaydı. Belki de yirmi iki yaşındaydı ve sadece çok kısa boylu ve düzelticiydi.

"Bilmiyorum, Gansey. Bu gerçek bir şey gibi mi geliyor? Sen benden çok daha fazla kişiyle çıktın."

"*Artık kimseyle* çıkmıyorum."

"Glendower hariç."

Gansey bu noktada tartışamazdı. "Bak Adam, bunun seninle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence senden gayet hoşlanıyor."

Adam belli ki bu cevaptan hoşlanmamıştı, çünkü cevap vermedi. Bu, Gansey'ye Nino'da Adam'ın adına ona ilk yaklaştığı anı hatırlaması için yeterli zamanı verdi. Ne kadar felaket olmuştu. O zamandan beri, bunu daha iyi yapabileceği bir düzine farklı yol düşünmüştü.

Ki bu aptalcaydı. Her şey yoluna girmişti, değil mi? Artık Adam'la birlikteydi. Tanıştıkları anda Gansey'nin birinci sınıf bir aptal olup olmaması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Hayatta olmaz dostum!" Noah bağırdı ama sesi ciddi gibi çıkmıyordu. Sözleri çoktan kahkahaya dönüşmüştü. "İmkânı yok -"

Gansey rulo halindeki baskıya öyle sert bir tekme attı ki, metrelerce ötede, ışık çemberinin dışında, sonuna kadar sallanıp durdu. Ayağa kalkarak fabrikanın doğu duvarındaki pencerelere doğru yürüdü. Bir dirseğini çerçeveye dayayarak alnını cama dayadı ve aşağıdaki Henrietta'nın büyük, siyah yayılımına baktı.

Bir keresinde rüyasında Glendower'ı bulduğunu görmüştü. Gerçekte bulmamıştı ama ertesi gün bulmuştu. Rüyanın verdiği hissi asla unutmayacaktı. Bu sevinç değildi, onun yerine acının yokluğuydu. O hafifliği unutamazdı. Özgürlüğü.

"İşlerin çirkinleşmesini istemiyorum," dedi Adam sonunda. "Çirkinleşiyorlar mı?"

"Hayır. Sanırım değil. Ama bir şekilde hep böyle oluyorlar."

Gansey, Henrietta'dan ayrılırken küçücük araba ışıklarının azalmasını izledi ve ona kasabanın minyatür versiyonunu hatırlattı. Ön planda erken, yasadışı bir havai fişek püskürdü. "Şey, o gerçekten bir *kız* gibi değil. Yani, tabii ki bir kız. Ama benim biriyle çıktığım zamanlardaki gibi değil. *Mavi*. Ona sorabilirsin. Onu her gün görüyoruz. Onunla konuşmamı ister misin?"

Bu kesinlikle, yüzde yüz emin olduğu bir şeydi ve bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

"Konuşma konusunda gerçekten kötüyüm, Gansey," dedi Adam ciddiyetle. "Ve sen bu konuda gerçekten iyisin. Belki - belki doğal bir şekilde ortaya çıkarsa?"

Gansey'in omuzları çöktü; nefesi camı buğulandırdı ve kayboldu. "Elbette."

"Teşekkürler." Adam durakladı. "Sadece bir şeyin basit olmasını istiyorum."

Ben de öyle, Adam. Ben de öyle.

Ronan'ın yatak odasının kapısı pat diye açıldı. Kapının çerçevesine asılan Ronan, Gansey'nin yanından bakmak için eğildi. Hem şimdiki tehlikeli Ronan'a hem de Gansey'in onunla ilk tanıştığı zamanki neşeli Ronan'a benzediği o şeyi yapıyordu. "Noah burada mı?"

Gansey, Adam'a "Bekle," dedi. Sonra Ronan'a: "Neden öyle olsun ki?" "Sebebi yok. Sebebi yok." Ronan kapısını çarptı.

Gansey Adam'a sordu, "Üzgünüm. Parti için giydiğin takım hâlâ sende mi?"

Adam'ın yanıtı ikinci kattaki kapının açılma sesine gömüldü. Noah eğilerek içeri girdi. Yaralı bir ses tonuyla, "Beni pencereden attı!" dedi.

Ronan'ın sesi kapalı kapısının arkasından geliyordu: "Sen zaten ölüsün!"

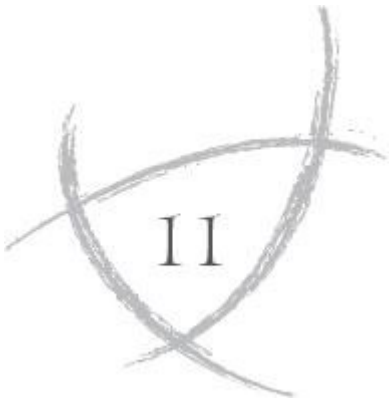
"Orada neler oluyor?" Adam sordu.

Gansey Noah'a baktı. Hiç de kötü görünmüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Buraya gelmelisin."

"Bu gece değil," diye yanıtladı Adam.

Onu kaybediyorum, diye düşündü Gansey. *Onu Cabeswater'a kaptırıyorum.* Ormandan uzak durarak eski Adam'ı elinde tutacağını, her şeyin ters gitmeye başladığı o gece olanların sonuçlarını erteleyeceğini düşünmüştü. Ama belki de bunun bir önemi yoktu. Cabeswater ne olursa olsun onu alacaktı.

Gansey dedi ki, "Peki. Sadece kırmızı bir kravatınız olduğundan emin olun."

O gece Ronan rüyasında ağaçları gördü.

Büyük ve yaşlı bir ormandı, meşeler ve çınarlar soğuk dağ toprağını iterek yükseliyordu. Yapraklar esintide sıçrıyordu. Ronan ayaklarının altındaki dağın büyüklüğünü hissedebiliyordu. Yaşlılığını. Çok aşağıda dünyayı saran bir kalp atışı vardı, Ronan'ınkinden daha yavaş, daha güçlü ve daha amansız.

Buraya daha önce de gelmişti, birçok kez. Bu tekrar eden rüya ormanıyla büyümüştü. Kökleri damarlarına dolanmıştı.

Etrafındaki hava kıpırdadı ve onun içinde adını duydu.

Ronan Lynch Ronan Lynch Ronan Lynch

Orada Ronan'dan, ağaçlardan ve ağaçların hayal ettiği şeylerden başka kimse yoktu.

Farkındalık ve uyku arasındaki bıçak sırtında dans ediyordu. Böyle rüya gördüğünde bir kraldı. Dünya onun eğip bükmesiydi. Yakmak onun.

Ronan Lynch, Greywaren, tu es Greywaren.

Ses her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. *Greywaren* kelimesi derisini

karıncalandırdı. "Kız

mı?" dedi.

Ve işte oradaydı, bir ağacın arkasından dikkatle bakıyordu. Ronan onu rüyasında ilk gördüğünde uzun bal sarısı saçları vardı ama birkaç yıl sonra bu saçlar, çoğunlukla beyaz bir takkeyle gizlenen, sık kırpılmış bir peri kesimine dönüşmüştü. O yaşlanmış olsa da, kız yaşlanmamıştı. Nedense Ronan'a New York'taki işçilerin eski siyah-beyaz fotoğraflarını hatırlatıyordu. Aynı türden kimsesiz, yetim bir görünümü vardı. Onun varlığı Ronan'ın rüyalarından bir şeyler çıkarmasını kolaylaştırıyordu.

Elini ona doğru uzattı ama kadın hemen ortaya çıkmadı. Korkuyla etrafına bakındı. Ronan onu suçlayamazdı. Etrafta korkunç

kafasındaki şeyler.

"Haydi." Bu rüyadan ne almak istediğini henüz bilmiyordu ama rüyada o kadar canlı ve farkında olduğunu biliyordu ki bunu yapmak kolay olacaktı. Ama Yetim Kız ulaşamayacağı bir yerde duruyordu, parmakları ağaç kabuğuna yapışmıştı.

"Ronan, manus vestras!" dedi. *Ronan, ellerin!*

Derisi ürperdi ve süründü ve yıllar önce Gansey'i öldüren eşek arılarıyla dolu olduğunu fark etti. Bu sefer fazla değillerdi, sadece birkaç yüz tane. Bazen rüyasında onlarla dolu arabalar, onlarla dolu evler, onlarla dolu dünyalar görüyordu. Bazen bu eşek arıları rüyalarında Ronan'ı da öldürüyordu.

Ama bu gece değil. Bu ağaçlardaki en zehirli şeyken olmaz.
Uykusu parmaklarının arasındayken olmaz.

Bunlar eşek arısı değil, diye düşündü.

Ama değillerdi. Ellerini kaldırdığında, parmakları her biri bir kan damlası kadar canlı, kıpkırmızı uğur böcekleriyle kaplıydı. Buruk yaz kokularıyla havada dönüyorlardı. Her kanat basit bir dilde vızıldayan bir sesti.

Her zaman korkak olan Yetim Kız, ancak onlar gittikten sonra ortaya çıktı. O ve Ronan ormanın bir bölümünden diğerine geçtiler. Ağaçlar tepelerinde mırıldanırken o bir pop şarkısının nakaratını tekrar tekrar mırıldandı.

Ronan Lynch, loquere pro nobis.

Bizim adımıza konuş.

Birden, neredeyse boyu kadar uzun, çizgili bir kayayla karşılaştı. Tabanında dikenler ve meyveler yetişiyordu. Bu bir rüya olamayacak kadar tanıdıktı ve Ronan bir belirsizlik dalgası hissetti. Şu anda içinde bulunduğu bir rüya mıydı, yoksa bir anı mıydı? Bu gerçekten oluyor muydu?

Kız ona İngilizce olarak "Uyuyorsun," diye hatırlattı.

Onun sözlerine sarıldı, yeniden bir kral oldu. Kayaya bakarken, ne yapması gerektiğini biliyordu - *zaten* ne yaptığını. Canının yanacağını biliyordu.

Ronan dikenleri ve böğürtlenleri yakalarken kız dar yüzünü başka tarafa çevirdi. Her diken batışı onu uyandırmakla tehdit eden bir eşekarısı iğnesiydi. Parmakları sırtındaki mürekkep gibi kan ve meyve suyuyla kararana kadar onları ezdi. Yavaşça kayanın üzerine kelimeler çizdi:

Arbores loqui latine. Ağaçlar Latince konuşur.

"Bunu daha önce de yapmıştın," dedi.

Zaman bir çember, bir rutin, Ronan'ın çalmaktan hiç bıkmadığı yıpranmış bir kasetti. Sesler ona fısıldıyordu: *Gratias tibi ago.*

Teşekkür ederim.

Kız dedi ki, "Gözlükleri unutma!"

Ronan onun bakışlarını takip etti. Çiçeklerin, kırık sarmaşıkların ve dökülmüş yaprakların arasında parıldayan beyaz bir nesne vardı. Onu koparıp aldığında Kavinsky'nin güneş gözlüğü ona bakıyordu, gözleri yoktu. Başparmağını plastiğin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi, nefesini renkli camların üzerinde buğulandırdı. Kulaklıktaki küçük vidanın kazınmış çemberini bile hissedinceye kadar bunu yaptı. Rüyadan anıya, anıdan gerçeğe.

Gözlerini kıza doğru kaldırdı. Kız korkmuş görünüyordu. Bugünlerde hep korkmuş görünüyordu. Dünya korkutucu bir yerdi.

Dedi ki: "Beni de yanında
götür." Uyandı.

O gece, Gri Adam rüyasında bıçaklandığını gördü.

İlk başta her bir yarayı tek tek hissetti. Özellikle de ilkini. Kırılmamış ve bütündü ve sonra bu bütünlük o hırsız, bıçak tarafından çalındı. Bu yüzden o delik en kötüsüydü. Sol köprücük kemiğinin yarım santim yukarısındaydı ve onu yarım nefes boyunca yere yapıştırmıştı.

Sonra tekrar, ama omzunun topuzuna daha yakın, köprücük kemiğine bakıyor. Ve sonra göbek deliğinin iki santim altına. *Bağırsak* kelimesi hem fiil hem de isimdi. Bir kesik daha ve bir kesik daha. Kaygan.

O zaman saldırgan Gri Adam'dı. Bıçağın kabzası elinde çıkıntılı ve kalıcıydı. Bu et parçasını bir ömür boyu bıçaklamıştı. Başladığında doğmuştu ve işi bittiğinde ölecekti. Onu hayatta tutan ısırıktı: bıçağın derinin yeni bir santimini ayırdığı an. Direnç ve sonra hiçbir şey. Yakala ve bırak.

Sonra Gri Adam bıçak oldu. Havada soluk soluğa bir bıçaktı ve sonra nefesini tutarak içeride bir silah oldu. Oburdu, çiğniyordu, asla tatmin olmuyordu. Açlık bir türdü ve o bu türün en iyisiydi.

Gri Adam gözlerini açtı. Saate
baktı.

Yuvarlandı ve tekrar uyumaya başladı.

O gece, Adam rüya görmedi.

Şiltenin üzerine kıvrılmış, yaz sıcağından kavrulan koluyla yüzünü örtüyordu. Bazen ağzını ve burnunu kapatırsa boğulma tehlikesi geçiriyordu,

uyku onu devirecekti.

Ancak hem pişmanlık hem de kısa süreli görüntünün anısı uykuyu uzak tuttu. Kadının yanlışlığı, ölümcüllüğü hâlâ odanın havasında asılı duruyordu. Ya da belki onun içinde. *Ben ne yaptım ki?*

Evini düşünecek kadar uyanıktı - ev *değil, hiçbir zaman ev olmadı, o insanlar yoktu* ve *varsa bile senin için bir hiçti* - ve *kendini* kaybettiğinde Mavi'nin yüzünü düşünecek kadar. Kendini feda ederken ormanın kokusunu tam olarak hatırlayacak kadar uyanıktı. Tüm hayatı boyunca kötü kararlar verip vermediğini merak edecek kadar uyanıktı. Kendisi daha doğmadan önce bile kötü bir karar vermiş olabilir miydi?

Yazın bitmiş olmasını diledi. En azından Aglionby'deyken kâğıtlarını çevirip notlarını görebiliyordu, *bir konudaki* başarısının somut kanıtını.

Gansey'den gelen daveti düşünecek kadar uyanıktı. *Orada bir staj olabilirdi*. Adam bunun bir iyilik olduğunu biliyordu. Bu onu yanlış mı yapıyordu? O kadar uzun süre hayır demişti ki ne zaman evet diyeceğini bilemiyordu.

Ve belki de, diyordu zihninin küçük, dikkatli bir parçası, *belki de bir hiç uğruna olacak. Tırnaklarının altındaki Henrietta kirinin kokusunu aldıklarında.*

Gansey'nin ona bu konuyu dikkatli bir şekilde sormasından nefret ediyordu. Tıpkı Adam'ın babasının yanında parmak ucunda yürümeyi öğrendiği gibi parmak ucunda yürüyordu. Bir sıfırlama düğmesine ihtiyacı vardı. Adam Parrish'in reset düğmesine basmalı ve onu yeniden başlatmalıydı.

Uyumadı ve uyuduğunda da rüya görmedi.

Ertesi sabah, teyzesi Jimi yanan bitkilerle dolu bir tabağı yatak odasına getirdiğinde, Blue okuldaki yaz kitaplarını inceliyordu. Orla'nın annesi olan Jimi, Orla kadar uzun, ama birkaç kat daha genişti. Orla'nın tüm zarafetine de sahipti, yani kalçalarını Blue'nun odasındaki her mobilyaya çarpıyordu. Bunu her yaptığında, "anne aşığı!" ve "*hepsini bağla*" gibi şeyler söylüyordu. Kulağa gerçek küfürlerden daha kötü geliyorlardı.

Mavi gözlerini sayfadan kaldırdı, burun delikleri dumandan sızlıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Lekeleme," diye yanıtladı Jimi. Tabağı Blue'nun duvarlarına yapıştırdığı tuval ağaçlarının önünde tuttu ve dumanı sanata yönlendirmek için bağlı bitkilere üfledi. "O korkunç kadın çok fazla kötü enerji bıraktı."

Korkunç kadın, o yılın başlarında tavan arasında kara büyü yaptıktan sonra ortadan kaybolan Blue'nun üvey teyzesi Neeve'ydi. Bulaşma ise negatif enerjiyi temizlemek için sempatik bitkilerin dumanını kullanma pratiğiydi. Şahsen Blue her zaman bir bitkinin gözüne girmek için onu ateşe vermekten daha iyi yollar olması gerektiğini düşünmüştü.

Jimi lavanta ve adaçayını Blue'nun yüzüne doğru salladı. "Kutsal duman, önümdeki bu genç kadının ruhunu temizle ve ona biraz sağduyu ver."

"Hey!" diye itiraz etti Mavi, doğrulup oturarak. "Bence çok mantıklıyım, teşekkürler!

İçinde pelin otu yok, değil mi? Çünkü yapacak işlerim var!"

Jimi pelin otunun basiretini geliştirdiğini söyledi. Geçici olarak zihin değiştiren etkilerine aldırmıyor gibiydi. Tıpkı Orla gibi somurtkan bir sesle, "Hayır, annen izin vermezdi," dedi.

Mavi sessizce annesine teşekkür etti. Gansey ve Adam'ın gelmesi gerekiyordu ve Mavi'nin isteyeceği son şey, annesini eve getirmekten sorumlu olmaktı.

hafifçe uçmuşlardı. Yine de, biraz rahatsızlıktan öte, Adam'ın gerginliğini azaltacak bir şeyle iyileşebileceğini düşündü. Adam'ın özür dileyip dilemeyeceğini merak ediyordu.

"O halde," dedi, "benim dolabımı da yapar mısın?" Jimi kaşlarını çattı. "Neeve oraya hiç girdi mi?"

"Neeve ile," diye yanıtladı Blue, "asla bilemezsin." "Orada fazladan küçük bir dua edeceğim."

Küçük dua Blue'nun beklediğinden biraz daha uzun sürdü ve birkaç dakika sonra dumandan kaçtı. Koridorda, Jimi'nin Neeve'in eski odasını kirletmeye hazırlanmak için tavan arasının kapısını çoktan açmış olduğunu gördü. Bu bir davet gibi gelmişti.

Koridora şöyle bir göz attıktan sonra merdiven boşluğuna adım attı ve tırmandı. Hava hemen ısındı ve kokmaya başladı. Neeve'in kullandığı tılsımlardan biri olan asafetida'nın pis kokusu hâlâ mekâna sinmişti ve tavan arasının yaz sıcağı bu kokuyu iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Merdivenlerin başında duraksadı. Neeve'in eşyalarının çoğu hâlâ buradaydı, ama daha sonra kaldırılmak üzere şiltenin üzerine yığılmış ve kutulanmıştı. Tüm maskeler ve semboller eğimli, bitmemiş duvarlardan kaldırılmış ve mumlar dikkatlice plastik bir kutuya konik olarak paketlenmişti. Ancak Neeve'in aynaları bozulmamıştı - doğrudan birbirlerine dönük iki boy aynası. Ve yanlarında, yerde duran derin siyah bir kâse vardı. Neeve'in kehanet kâsesi.

Neeve neredeyse bir aydır bu odada bulunmamış olsa da, tabanı yakın zamandaki sıvının hatırasıyla kayganlaşmıştı. Blue bunu başka kimin kullanacağından emin değildi. Maura, Persephone ve Calla'nın bu ritüeli genellikle hoş karşılamadıklarını biliyordu. Teknik teorik olarak basitti: Kazı yapan kişi bir aynaya ya da sıvı dolu karanlık bir kaseye bakar, zihnini kendi dışındaki bir alana çeker ve yansımada geleceği ya da başka bir yeri görürdü.

Maura, Blue'ya pratikte bunun öngörülemez ve tehlikeli olduğunu söylemişti.

Ruhun, zihnin dışında olduğunda savunmasız olduğunu söylemişti.

Blue bu kâseyi en son gördüğünde, Neeve ley hattında gizli bir yerde kazı yapıyordu. Muhtemelen Cabeswater'da bir yere. Ve Blue onu yarıda kestiğinde, Neeve'*i* orada keşfettiği karanlık yaratık tarafından ele geçirilmiş bulmuştu.

Şimdi, tavan arasının boğucu sıcağında, Mavi titriyordu. Cabeswater'ı arayışlarına eşlik eden dehşeti unutmak kolaydı. Ama kehanet kâsesinin tabanındaki parlak daire her şeyi bir anda geri getirdi.

Seni kim kullanıyor? Mavi merak etti. Ve tabii ki bu sorunun sadece ilk yarısıydı.

Diğer yarısı da öyleydi: *Peki şimdi ne arıyorsun?*

Ronan Lynch cennet ve cehenneme inanırdı.

Bir keresinde şeytanı görmüştü. Ahırlarda alçak, geç bir sabahtı, güneş sisi yakıp kül etmiş, sonra soğuğu yakıp kül etmiş, sonra da her şey sıcaktan parıldayana kadar toprağın kenarlarını yakıp kül etmişti. O korunaklı tarlalar hiç ısınmazdı ama o sabah hava terlemişti. Ronan daha önce sığırların nefes nefese kaldığını hiç görmemişti. Bütün inekler sıcaktan köpürürken dillerini dışarı çıkarmışlardı. Annesi Ronan'ı onları ahırın gölgesine koyması için gönderdi.

Ronan yanan metal kapıya doğru gitmişti ve o sırada çoktan ahıra girmiş olan babasını görmüştü. Ondan dört metre ötede kızıl bir adam duruyordu. Tam olarak kırmızı değildi, bir ateş karıncasının yanık turuncusuydu. Boynuzları ve toynakları yüzünden gerçek bir insan da değildi. Ronan yaratığın yabancılığını, ne kadar *gerçek* olduğunu hatırladı. Dünyadaki her kostüm onu yanlış çizmişti; her çizgi romandaki her çizim. Hepsi şeytanın bir hayvan olduğunu unutmuştu. Ronan kızıl adama bakarken vücudunun karmaşıklığına, mucizevi parçaların uyum içinde, kendisininkinden farksız bir şekilde hareket etmesine hayran kalmıştı.

Niall Lynch'in elinde bir silah vardı -Lynch'lerin her boyutta çok sayıda silahı vardı- ve Ronan kapıyı açtığı anda babası o şeyi kafasından on üç kez vurmuştu. Zarar görmemiş şeytan boynuzlarını sallayarak Niall Lynch'e cinsel organını göstermiş, sonra da kaçıp gitmişti. Bu görüntü Ronan'ın aklından hiç çıkmamıştı.

Ve böylece Ronan tersine bir evanjelist oldu. Gerçek onun içinde patladı ve büyüdü ve bunu kimseyle paylaşmama görevi ona verildi. Hiç kimse oraya varmadan önce cehennemi görmemeliydi. Kimse şeytanla yaşamak zorunda kalmamalıydı. İnançla ilgili pek çok vaaz, inanç için artık ona ihtiyaç duymadığınızda mahvoldu.

Şimdi Pazar günüydü ve her Pazar olduğu gibi St. Agnes'e gidiyordu. Gansey yanında değildi - sadece Noel'de kiliseye gitmeyi gerektiren bir dine mensuptu - ama Noah da onunla gelmişti. Noah hayattayken Katolik değildi ama son zamanlarda dinini bulmaya karar vermişti. Kilisedeki hiç kimse onu fark etmemişti ve Tanrı'nın

Ama Ronan, Tanrı'nın da muhtemelen görmezden geldiği biri olarak, arkadaşlığı umursamadı.

Bugün Ronan eski ve büyük kapıdan içeri adımını attı ve koro üyeleri gözlerini ona dikmişken kutsal sudan biraz aldı. Declan için sıraları taradı. Onu her Pazar kiliseye götüren şeytandı ama Declan'ın yanındaki sıraya götüren kardeşi Matthew'du.

Ağabeyi en arkadaki sıraya oturmuş, kafatasının topuzunu tahtaya dayamış, gözlerini kapatmıştı. Her zamanki gibi kilise için giyinmişti: yakalı gömleği masumiyet kadar beyaz, kravatının düğümü sıkı ve kutsal, pantolonu itaatkâr bir şekilde ütülenmişti. Ancak bu hafta Declan'ın her iki gözünün altında zombi morlukları, elmacık kemiğinin üzerinde korkunç derecede kırmızı, dikişli bir yarık ve kesinlikle kırık bir burun vardı.

Ronan'ın ruh hali düzeldi. Hâlâ nemli olan parmaklarından Declan'ın yüzüne kutsal su döktü. "Ne oldu sana böyle?"

Üç sıra ileride oturan iki kadın birbirlerine fısıldadı. Org arka planda mırıldanıyordu.

Declan gözlerini açmadı. "Hırsızlık." Mümkün olduğunca az çabayla mırıldandı, ağzını sadece kelimenin çıkmasına yetecek kadar açtı.

Ronan ve Noah birbirlerine baktılar.

"Ah, hadi ama," dedi Ronan. Başlayanlar için Henrietta'ydı. Ve bitirenler için de Henrietta'ydı. Kimse soyulmadı, soyulduysa da dayak yemedi. Dayak yiyecek biri *varsa* o da Lynch kardeşler olmazdı. Henrietta'da Ronan'dan daha kötü çok az kişi vardı ve daha kötü olanlar da küçük beyaz Mitsubishi'leriyle etrafta koşturup kalan Lynch'leri soymakla meşguldü. "Ne çalmışlar?"

"Bilgisayarım. Ve biraz para." "Ve

senin yüzün."

Declan cevap olarak yavaş ve dikkatli bir şekilde nefes aldı. Ronan sıraya kaydı ve Noah da onun yanına geçerek en uca oturdu. Dizliği indirirken kardeşinin üzerindeki keskin, antiseptik hastane kokusunu aldı. Bir an için ne yapacağını şaşırdı ve nefesini tutmak zorunda kaldı. Diz çöktü ve başını kollarının üzerine koydu. Gözlerinin ardındaki görüntü, babasının başının yanındaki kanlı levyeydi. *Yeterince erken çıkmadım, özür dilerim, özür dilerim. Yapabileceğim onca şey varken neden değiştiremiyorum* - Etraflarında fısıltılı konuşmalar gelip giderken, o babasının görüntüsüne odaklandı

ağabeyinin yüzüne baktı ve başarısız bir şekilde Declan'ı dövebilecek kişiyi hayal etmeye çalıştı. Bir Lynch kardeşini dövmeyi başaran tek kişi başka bir Lynch kardeşiydi.

Ronan bu düşünce çizgisini tükettikten sonra, kilisede her zaman yaptığı gibi kendinden nefret etmenin kısa ayrıcalığına teslim oldu. Bu nefreti kabullenmenin tatmin edici bir yanı vardı, her Pazar kendine verdiği bu küçük hediyenin rahatlatıcı bir yanı.

Bir dakika sonra Matthew'un da onlara katılmasıyla dizlik eğildi. Dizlik bükülmese bile Ronan, Matthew'un kilisenin her zaman gerektirdiğini düşündüğü ağır dozdaki kolonyasından onun varlığını anlayabilirdi.

"Hey, dostum," diye fısıldadı Matthew. Ronan'a *dostum* diyebilen tek kişi oydu. Matthew Lynch ayı gibi bir çocuktu, kare şeklinde, sert ve ciddiydi. Başı diğer aile üyelerine hiç benzemeyen yumuşak, altın rengi buklelerle kaplıydı. Ve onun durumunda, mükemmel Lynch dişleri kolay, çukurlu bir gülümsemeyle çerçevelenmişti. İki çeşit gülümsemesi vardı: önce çenesini utangaç bir şekilde eğiyor, gamzesini çıkarıyor ve sonra BAM, gülümsüyordu. Ve BAM'dan önce bir anlığına alay eden, bulaşıcı bir kahkaha. Her yaştan kadın ona *sevimli* derdi. Her yaştan erkek ona *dostum* derdi. Matthew ağabeylerinden çok daha fazla şeyde başarısız oldu ama Declan ya da Ronan'ın aksine her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Ronan başına bir şey geleceğine dair binlerce kâbus görmüştü.

Matthew farkında olmadan Noah'ya yeterince yer bırakmış ama selam vermemişti. Ronan bir keresinde Noah'ya görünmez olmayı seçip seçmediğini sormuş, Noah da incinmiş bir halde esrarengiz bir şekilde, "Neden yüzüme vurmuyorsun!" diye cevap vermişti.

"Declan'ın *yüzünü* gördün mü?" Matthew Ronan'a fısıldadı. Org acı acı çalıyordu.

Declan sesini kilise seviyesinde olacak kadar alçak tuttu. "Ben haklıyım. *burada*."

"Hırsız," dedi Ronan. Gerçekten de gerçek, Declan'ın onu öldürebileceğini düşündüğü bir hastalık gibiydi.

"Bazen seni aradığımda," diye mırıldandı Declan, konuşurken ağzını oynatmamaya çalışmasından kaynaklanan o tuhaf, alçak sesle, "gerçekten açmanı istiyorum."

"Konuşuyor muyuz?" Ronan sordu. "Şu anda olan şey bu mu?"

Noah sırıttı. Pek dindar görünmüyordu.

"Bu arada, Joseph Kavinsky yanında olmanı istediğim biri değil," diye ekledi Declan. "Homurdanma. Ben ciddiyim."

Ronan sadece toplayabildiği kadar küçümseyen bir bakış attı. Bir kadın koridorda ilerlemeye devam etmeden önce Matthew'un başını sevgiyle okşamak için Noah'nın üstünden uzandı. Matthew'un on beş yaşında olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu, ki sorun değildi, çünkü o da umursamıyordu. Hem Ronan hem de Declan bu etkileşimi, dahi çocuklarını iş başında izleyen ebeveynlerin memnun ifadeleriyle izlediler.

Declan tekrarladı, "Yani, gerçekten tehlikeli."

Bazen Declan bir yaş büyük olmanın ona Henrietta'nın daha kötü yanları hakkında özel bir bilgi verdiğini düşünüyordu. Demek istediği, Ronan Kavinsky'nin kokainman olduğunu biliyor muydu?

Noah kulağına fısıldadı, "Çatlak hız ile aynı şey mi?"

Ronan cevap vermedi. Bunun kiliseye uygun bir konuşma olduğunu düşünmüyordu.

"Serseri olduğunu düşündüğünü *biliyorum*," dedi Declan, "ama sandığın kadar belalı biri değilsin."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledi Ronan, tam da sunak çocukları arka kapıdan girerken.

"Çocuklar," diye yalvardı Matthew. "*Kutsal* olun."

Hem Declan hem de Ronan sessizliğe gömüldü. Matthew'un neşeyle eşlik ettiği açılış ilahisi, Matthew'un hoş bir şekilde gülümsediği okumalar ve Matthew'un hafifçe uyuduğu vaaz boyunca sessiz kaldılar. Komünyon boyunca sessiz kaldılar, Noah sıralarda kaldı ve Declan koridorda topallayarak ilerledi ve konağı kabul etti ve Ronan kutsanmak için gözlerini kapattı - *lütfen Tanrım ben neyim, bana ne olduğumu söyle* - ve Matthew şaraba başını salladı. Ve nihayet rahip ve sunak çocukları kiliseden çıkarken son ilahi boyunca sessiz kaldılar.

Declan'ın kız arkadaşı Ashley'i ana kapının hemen dışındaki kaldırımda beklerken buldular. Az önce *People* ya da *Cosmopolitan*'ın ön sayfasında ne varsa onu giymişti ve saçları da ona uygun bir sarı tonuna boyanmıştı. Her bir kulak memesinde üç küçük altın küpe vardı.

Declan'ın onu aldattığından habersiz görünüyordu ve Ronan ondan nefret ediyordu. Adil olmak gerekirse, o da Ronan'dan nefret ediyordu.

Ronan ona gülümseyerek hırladı. "İçeri girersen alev alacağından mı korkuyorsun?"

"Kadınlara eşit ruhani ayrıcalıklar tanımayan bir törene katılmayı reddediyorum," dedi. Bunu söylerken Ronan'ın gözleriyle karşılaşmadı ve belli belirsiz kıs kıs gülmesine rağmen Noah'ya hiç bakmadı.

"Siz ikiniz politikalarınızı aynı katalogdan mı alıyorsunuz?" Ronan sordu. "Ronan -" Declan başladı.

Ronan arabasının anahtarlarını çevirdi. "Ben de tam gidiyordum." Matthew'un dört yıl önce icat ettikleri kardeşçe el sıkışmayı gerçekleştirmesine izin verdi ve ardından Declan'a, "Hırsızlardan uzak dur," diye öğüt verdi.

Ronan Lynch için sokak yarışı yapmak beklenildiği kadar kolay değildi. Çoğu insan hız sınırına uyuyordu. Basında yer alan tüm yol öfkesine rağmen, sürücülerin çoğu ya güvenlik konusunda çok bilinçli, ya çok utangaç, ya çok ilkeli ya da kışkırtamayacak kadar umursamazdı. Trafik ışıklarında birkaç dakika drag yarışı yapmayı düşünenler bile genellikle araçlarının bu iş için uygun olmadığının farkındaydı. Yarışlar sokakta öylesine bulunacak şeyler değildi. Geliştirilmeleri gerekiyordu.

Demek Ronan Lynch belayı böyle buldu.

Başlangıç olarak parlak renkli bir araba. Ronan hayatının saatlerini şeker kaplı araçlardan oluşan kısa ve basit bir oyundaki tek siyah araba olarak geçirmişti. Hatchback'lere, coupe'lere baktı. Neredeyse hiçbir zaman üstü açık değildi. Kimse saçını başını dağıtmak istemezdi. Bu bir sokak yarışçısının istek listesiydi: her tür arabada satış sonrası parçalar, esneyen egzoz boruları, asfaltı kazıyan zemin efektleri, kavernöz kaput kepçeleri, füme farlar, çamurluklara boyanmış uyumsuz alevler. Kanatla gelen herhangi bir araba. Arabayı kaldırmak için bir tutamağa ne kadar benziyorsa o kadar iyiydi. Tıraşlı bir kafa silueti ya da yana doğru sallanan bir şapka umut verici bir işaretti, tıpkı kapının üzerinden sarkan bir kol gibi. Aynaya dayanmış bronzlaşmış bir el daha iyiydi. Gümbür gümbür bas sesi savaş çağrısıydı. HOTGURL ya da LVBUNY gibi şeyler yazmadığı sürece plakalar da öyleydi. Tampon çıkartmaları, üniversite radyosu olmadıkları sürece iticiydi. Oh, ve beygir gücü hiçbir şey için sayılmazdı. Çoğu zaman en iyi spor arabalar, kaputlarının altında yatabileceklerden korkan orta yaşlı bankacılar tarafından kullanılırdı. Ronan da birden fazla yolcusu olan arabalardan kaçınırdı, tek başına giden bir sürücünün lastik yakma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünürdü.

bir ışık. Ama artık doğru türden yolcuların normalde uysal olan bir sürücüyü kızdırabileceğini biliyordu. Ronan'ın, arkadaşlarıyla dolu, gürültülü, çoğu ölü kırmızı bir Honda'dan yarı sarkan sıska, bronzlaşmış bir çocuktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktu.

Ve işte böyle başladı: Burun ışığa doğru. Sürücünün gözleriyle tanış. Arabaya fazladan birkaç beygir gücü vermek için air-co'yu kapat. Motoru çalıştır. Tehlike gibi gülümse.

Ronan belayı böyle bulurdu, belanın Kavinsky olduğu zamanlar hariç. Çünkü o zaman bela onu bulurdu.

Kiliseden sonra Ronan ve Noah, Kavinsky'nin annesiyle birlikte yaşadığı cehennem gibi zengin mahallesine doğru yola koyuldular. Ronan'ın aklından, hayalindeki güneş gözlüğünü Kavinksy'nin posta kutusuna koyabileceği ya da Mitsubishi'nin sileceklerinin arasına sıkıştırabileceği gibi yarım bir düşünce geçti. BMW'nin kliması gün ortasının öfkeli ışıkları altında sonuna kadar açıktı. Ağustos böcekleri birbirlerine ötüyordu. Hiçbir yerde gölge yoktu.

"Şirket," dedi Noah.

Kavinsky bir kavşakta BMW'nin yanına yanaştı. Üstlerinde trafik ışığı yeşile dönmüştü ama arkalarındaki cadde boştu ve iki araba da hareket etmedi. Ronan'ın avuçları aniden terledi. Kavinsky camını indirdi. Ronan da onu takip etti.

"İbne," dedi Kavinsky gaz pedalına basarak. Mitsubishi inledi ve biraz ürperdi. Görkemli ve iğrenç bir eserdi.

"Rus," diye yanıtladı Ronan. O da gaz pedalına bastı. BMW biraz daha alçak sesle homurdandı.

"Hey şimdi, bunu çirkinleştirmeyelim."

Ronan orta konsolu açarak bir gece önce rüyasında gördüğü güneş gözlüklerini çıkardı. Açık camdan Kavinsky'nin yolcu koltuğuna fırlattı.

Işık önce sarıya, sonra kırmızıya döndü. Kavinsky gözlüğü aldı ve inceledi. Kendi güneş gözlüğünü burnunun yarısına kadar indirdi ve biraz daha inceledi. Ronan yeni gözlüğün kendisine ne kadar benzediğini görünce çok sevindi. Yanlış yaptığı tek şey renk tonunu biraz daha koyulaştırmış olmasıydı. Usta kalpazan Kavinsky'nin bunları takdir etmesi gerekirdi.

Sonunda Kavinsky bakışlarını Ronan'a kaydırdı. Gülümsemesi sinsiydi. Ronan'ın oyunu fark etmesinden memnundu. "Aferin Lynch. Nereden buldun

onları?"

Ronan ince ince gülümsedi. Klimayı kapattı. "Böyle mi olacak? Elde etmesi zor mu?"

Karşıdaki ışık sarıya döndü. "Evet," dedi Ronan.

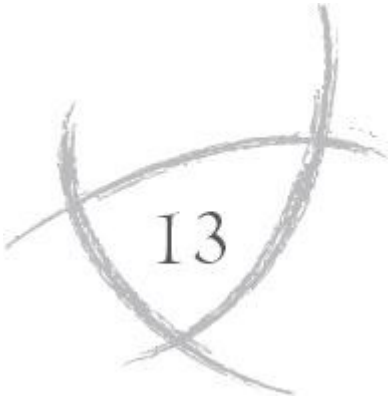
Üstlerindeki trafik ışığı yeşile döndü. Belirli bir başlangıç olmaksızın, her iki araç da patladı. İki saniye boyunca Mitsubishi öndeki aracı sıkıştırdı ama sonra Kavinsky vitesi üçüncüden dörde geçirdi.

Ronan yapmadı.

Geçip gitti.

Ronan tam köşeyi dönerken Kavinsky iki kez kornaya bastı ve kaba bir hareket yaptı. Sonra Ronan gözden kayboldu ve Monmouth İmalat'a doğru hızla yol almaya başladı.

Dikiz aynasından baktığında, kendine hafifçe gülümseme izni verdi. Mutlu olmak böyle bir şeydi işte.

Blue çocukları evinde ağırlamaktan çok hoşlanıyordu.

Onların evdeki varlığı birkaç farklı nedenden ötürü kabul edilebilirdi. Bunlardan en basiti, Blue'nun bazen 300 Fox Way'in psişik olmayan nüfusunun yüzde 100'ü olmaktan yorulmasıydı - bu günlerde bu oran giderek artıyordu - ve çocuklar geldiğinde bu oran dramatik bir şekilde artıyordu. İkinci neden ise Blue'nun tüm çocukları, özellikle de Richard Campbell Gansey III'ü, onlar oradayken çok farklı bir ışık altında görmesiydi. Onunla ilk tanıştığı zamanki parlak, kendine güvenen çocuktan ziyade, 300 Fox Way Gansey kendini küçümseyen bir izleyiciydi, aynı anda hem hevesli hem de sezgisel sanatlar için uygun değildi. İlkel bir ülkedeki ayrıcalıklı bir turistti: gurur verici bir şekilde meraklı, bilmeden aşağılayıcı, kendi haline bırakılırsa hayatta kalamayacağı kesin.

Üçüncü neden ise kalıcılığı çağrıştırmasıydı. Blue'nun okulda *tanıdıkları*, sevdiği insanlar vardı. Ama bunlar sonsuza dek kalıcı değildi. Birçoğuyla arkadaş olsa da, ömür boyu bağlanmak istediği kimse yoktu. Ve bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Sıradan arkadaşlar edinme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Blue için bir aile vardı - ki 300 Fox Way'de hiçbir zaman kan bağı söz konusu olmamıştı - ve bir de diğer herkes vardı.

Çocuklar onun evine geldiklerinde, *herkes* gibi olmayı bıraktılar.

Şu anda hem Adam hem de Gansey evin daracık odasında bulunuyorlardı. Açık, umut verici güneşli bir gündü; her pencereden içeri giriyordu. Gansey ve Mavi, Ronan geldikten sonra, özel bir tartışma yapmadan bugünün keşif günü olduğuna karar verdiler.

Gansey agresif yeşil polo tişörtüyle mutfak masasında oturuyordu. Sol elinde, yanında getirdiği süslü bir kahve içeceğinin cam şişesi duruyordu.

Onu. Sağ elinde Maura'nın şifalı çaylarından biri duruyordu. Blue'nun annesi birkaç aydır gelirlerini artırmak için bir dizi sağlıklı çay üzerinde çalışıyordu. Blue *sağlıklı* olmanın *lezzetli* olmakla eşanlamlı olmadığını erkenden öğrenmiş ve kendini test grubundan sesli bir şekilde çıkarmıştı.

Gansey daha iyisini bilmiyordu, bu yüzden kendisine verileni kabul etti.

"Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum. Ama riski en aza indirmek istiyorum," dedi Mavi buzdolabını karıştırırken. Birisi bütün bir rafı iğrenç market pudingiyle doldurmuştu. "Tamamen *güvenli* hale getirebileceğimizi sanmıyorum ama daha tedbirli olmanın bir yolu mutlaka vardır."

Blue bir an için Maura'nın çaylarından birini içme sürecinden bahsettiğini sandı. Sonra onun Cabeswater hakkında konuştuğunu fark etti. Blue burayı içinde tutmakta zorlandığı bir şekilde seviyordu. Arka bahçelerindeki büyük kayın ağacını, Fox Yolu'nu kaplayan meşeleri ve genel olarak ormanları hep sevmişti ama hiçbir şey onu Cabeswater'ın ağaçlarına hazırlamamıştı. Kadim, çarpık ve *duyarlı*. Ve - onun adını biliyorlardı.

Daha fazlası için *bir* ipucu gibi hissettirdi.

Maura Gansey'yi dikkatle izledi. Blue bunun Gansey'nin söylediği herhangi bir şey yüzünden değil, önündeki fincanda demlediği o korkunç iksirden bir yudum almasını beklediği için olduğundan şüphelendi. "Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi Mavi ve bir yoğurt seçti. Altında meyve vardı, ama onun etrafında yerdi. Kendini bir sandalyeye attı. masaya. "'O zaman Blue'yu yanına alma' diyeceksin." Annesi, "*Madem biliyordun, neden sordun?*" der gibi elini salladı.

Gansey dedi ki, "Ne? Mavi her şeyi daha gürültülü yaptığı için mi?"

Mavi kızgınlıkla, Gansey'nin artık ona o kadar sık *Jane* dediğini fark etti ki, gerçek adını söylediğini duymak garip geldi.

"Evet," diye yanıtladı Maura. "Ama aslında doğru olsa da bunu söylemeyecektim. Buranın kuralları olması gerektiğini söyleyecektim. Enerji ve ruhla ilgili her şeyin kuralları vardır - sadece biz bunları her zaman bilemeyiz. Bu yüzden bize öngörülemez görünüyor. Ama aslında sadece aptal olduğumuz için. Geri dönmek istediğine emin misin?"

Gansey şifalı çayından bir yudum aldı. Maura'nın çenesi, boğazından aşağıya doğru inen yumruyu izlerken kalktı. Yüzü hiç değişmedi ve hiçbir şey söylemedi ama bir süre sonra elini hafifçe yumruk yapıp göğüs kemiğine vurdu.

"Bunun ne işe yaradığını söylemiştiniz?" diye sordu kibarca. Boğazını temizleyene kadar sesi biraz tuhaftı.

"Genel sağlık," dedi Maura. "Ayrıca, rüyaları yönetmesi gerekiyor."

"*Rüyalarımı* mı?" diye sordu.

Maura çok bilmiş bir kaşını kaldırdı. "Başka kiminkini yönetiyor olabilirsin ki?"

"Mm."

"Ayrıca, yasal konularda da yardımcı oluyor."

Gansey nefes almadan içebildiği kadar süslü kahvesini yutuyordu ama durdu ve şişeyi masanın üzerine koydu. "Yasal konularda yardıma ihtiyacım var mı?"

Maura omuz silkti. "Bir medyuma sor."

"Anne," dedi Blue. "Ciddiyim." Gansey'e, "Cabeswater." diye sordu.

"Ah, doğru. Başka kimse benimle gelmek zorunda değil," dedi. "Ama yadsınamaz bir gerçek var ki, ben bir ley hattı üzerinde mistik bir kral arıyorum ve burası da bir ley hattı üzerinde mistik bir orman. Bu tesadüfü göz ardı edemem. Başka bir yere bakabiliriz ama bence Glendower orada. Ve ley hattı uyandığına göre zaman kaybetmek istemiyorum. Sanki zaman tükeniyor."

"Onu hâlâ bulmak istediğine emin misin?" Maura sordu.

Mavi bu sorunun yersiz olduğunu zaten biliyordu. Bakışlarını ona çevirmeden ne göreceğini zaten biliyordu. Bir manken gibi giyinmiş ve bir haber spikeri gibi saçlarını düzeltmiş zengin bir çocuk görecekti - ama gözleri Cabeswater'daki rüya havuzu gibiydi. Doymak bilmez *arzusunu* iyi saklıyordu ama bir kez gördüğüne göre artık görmeden duramazdı. Ama bunu Maura'ya açıklayamazdı.

Ve bunu Blue'ya asla açıklamak *zorunda kalmayacaktı*. Bu onun *daha fazlasıydı*.

Gayet resmi bir şekilde, "Evet, biliyorum," dedi. "Bu seni öldürebilir," dedi Maura.

Sonra odadaki insanların üçte ikisi diğer üçte birinin dokuz aydan daha kısa bir süre içinde ölmesi gerektiğini bildiğinde ve ölmesi gereken kişi bunu bilenlerden biri olmadığında ortaya çıkan garip an vardı.

"Evet," dedi Gansey. "Biliyorum. Bunu daha önce bir kez yaptım. Ölmüştüm yani. Meyve parçalarını sevmiyor musun? En iyi kısmı o." Bu son cümleyi, ona çoğunlukla boş olan yoğurt kabını veren Mavi'ye yöneltti. Ölüm hakkında konuşmaktan bıktığı çok açıktı.

Maura iç çekerek pes etti, tam o sırada Calla hışımla mutfağa girdi. Calla kızgın değildi. Sadece mümkün olduğunda öfkelenirdi. Buzdolabını yırtarak açtı ve içinden bir puding kabı çıkardı.

Calla elinde nefret ettiği market pudingiyle dönerken, pudingi Gansey'e doğru salladı ve gürledi: "Cabeswater'ın, içindeki herkesin senden çok daha uzun süredir oynadığı bir video oyunu olduğunu unutma. Hepsi seviye atlamanın nerede yapılacağını biliyor."

Odadan hızla çıktı. Maura da onu takip etti.

"Pekâlâ," dedi Gansey.

"Evet," diye onayladı Mavi. Bir saniye sonra Maura'yı takip etmek için sandalyesini geri itti ama Gansey elini uzattı.

"Bekle," dedi alçak bir sesle.

"Neyi bekleyeyim?"

Koridora ve okuma odasına doğru bir bakış atarak, "Şey, Adam," dedi.

O anda Mavi'nin aklına Adam'ın öfkelenmesi geldi. Yanakları ısındı. "Peki ya o?"

Gansey başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Bu dalgın bir alışkanlıktı, o kadar sık yapıyordu ki alt dişlerini kapatacak bir şeyinin kalmış olması şaşırtıcıydı. "Ona şu öpüşmeme lanetinden bahsettin mi?"

Mavi daha önce yanaklarının sıcak olduğunu düşündüyse bile, şimdi içlerinde yanan ateşin yanında bu hiçbir şeydi. "Ona söylemedin, değil mi?"

Hassas bir şekilde mağdur görünüyordu. "Bana yapmamamı söylemiştin!" "Şey, hayır. Söylemedim."

"Sizce de öyle değil mi?"

Mutfak pek de özel görünmüyordu ve ikisi de seslerinin duyulmasını engellemek için bilinçsizce mümkün olduğunca yakına eğilmişlerdi. Mavi tısladı, "Her şey kontrol altında. Bunu *seninle* tartışmak istemiyorum, onca insan varken!"

"'Tüm insanların'!" Gansey yankıladı. "Ben ne tür bir insanım?"

Artık hiçbir fikri yoktu. Telaşla, "Sen benim büyükannem falan değilsin," diye cevap verdi.

"*Bunu* büyükannenle mi konuşacaksın? Ben kendiminkiyle flört hayatımı tartışmayı hayal bile edemiyorum. Sanırım çok hoş bir kadın. Eğer kel ve ırkçı kadınlardan hoşlanıyorsanız." Sanki birini arıyormuş gibi mutfağa göz gezdirdi. "Seninki nerede bu arada? Her kadın akraban bu evde bir yerlerde değil mi?"

Mavi öfkeyle fısıldadı, "Yapma - yapma -" "Couth?
Görgüsüz mü?"
"Saygısız! Büyükannelerimin ikisi de öldü." "Tanrım.
Neden öldüler?"
"Annem hep 'burnunu sokma' derdi."

Gansey gizemli olduklarını tamamen unuttu ve muazzam bir kahkaha attı. Güçlü bir şeydi bu kahkaha. Bunu sadece bir kez yaptı ama gözleri o şekilde kaldı.

İçinde bir şey karmaşık bir çekişme yaşadı.

Olamaz*!* diye düşündü. Ama sonra kendini sakinleştirdi. *Richard C. Gansey III'ün güzel bir ağzı var. Artık güldüğünde gözlerinin de güzel olduğunu biliyorum. Bu hala aşk değil.*

O da düşündü: *Adam. Adam'ı hatırla.*

"Durumunuz için bir aile geçmişi olması mantıklı," dedi. "Ailenizdeki tüm erkekleri yiyor musunuz? Nereye gidiyorlar? Bu evin bodrumu var mı?"

Mavi ayağa kalktı. "Eğitim kampı gibi. Beceremiyorlar. Zavallı
şeyler." "Zavallı ben," dedi.

"Evet! Burada bekle." Onu masada bıraktığı için biraz rahatlamıştı; nabzı sanki koşuyormuş gibi atıyordu. Maura ve Calla'yı hâlâ koridorda, alçak sesle konuşurken buldu. Annesine, "Bak. Hepimiz kesinlikle Cabeswater'a gidiyoruz. Bu öğleden sonra, Ronan'ın işi bitince. Planımız bu. Plana sadık kalacağız."

Maura bu açıklama karşısında Blue'nun korktuğundan çok daha az üzülmüş görünüyordu. Aslında, hiç de sıkıntılı görünmüyordu.

"Neden bana söylüyorsun?" Maura sordu. "Yüzün neden bu kadar
kırmızı?" "Çünkü sen benim annemsin. Çünkü sen bir otorite figürüsün.
Çünkü
Tehlikeli patikalarda yürüyüş yaparken insanları seyahat planlarınızdan haberdar etmeniz gerekir. Yüzüm hep böyle görünüyor."

"Hm," dedi Maura.
"Hm," dedi Calla.
Mavi şüpheyle, "Bana gitme demeyecek misin?" diye sordu. "Bu
sefer değil."
"Anlamı yok," diye kabul etti Calla.
"Ayrıca tavan arasında bir kehanet kâsesi var," dedi Mavi.
Annesi okuma odasına baktı. "Hayır, yok." Mavi ısrar etti,
"Birisi onu kullanıyor."

"Hayır, yapmadılar."

Blue, sesini biraz sertleştirerek, "Orada olmadığını ve kimsenin kullanmadığını söyleyemezsiniz. Çünkü ben bir bebek değilim ve *her zaman* kendi gözlerimi ve beynimi kullanıyorum."

"O zaman sana ne söylememi istiyorsun?" Maura sordu.

"Gerçeği. Az önce *sana* gerçeği söyledim."

"O yaptı!" Gansey mutfaktan seslendi. "Kapa

çeneni!" Blue ve Calla aynı anda konuştu.

Maura bir elini kaldırdı. "Tamam.

Onu kullandım." "Ne için kullandın?"

Calla, "Butternut'ı aramak için." dedi.

Benim babam! Blue muhtemelen şaşırmamalıydı - Neeve'den babasını bulması istenmişti ve Neeve gitmiş olsa da babasının nerede olduğuna dair gizem devam ediyordu. "Kehanetin kötü bir fikir olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Votka gibi," dedi Calla. "Gerçekten kimin yaptığına bağlı." Kaşığını puding kabının üzerine koymuş, tıpkı Maura'nın yaptığı gibi diğer odaya bakıyordu.

Mavi neye baktıklarını görmek için boynunu büktü. Sadece Adam vardı. Okuma odasında tek başına oturuyordu, dağınık sabah ışığı onu yumuşak ve tozlu gösteriyordu. Tarot destelerinden birini çantasından çıkarmış ve tüm kartları yüzleri yukarı bakacak şekilde üç uzun sıra halinde dizmişti. Şimdi masaya yaslanmış ve her birinin üzerindeki resmi teker teker inceliyor, bitirdiğinde dirseklerinin üzerinde bir sonrakine geçiyordu. Kendini kaybeden Adam'a hiç benzemiyordu ve her şeyiyle ilk tanıştığı Adam'a benziyordu. Korkutucu olan da buydu zaten - hiçbir uyarı yoktu.

Maura kaşlarını çattı. Alçak bir sesle, "Sanırım o çocukla bir konuşma yapmam gerekiyor," dedi.

"Birinin var," diye cevap verdi Calla, merdivenlerden yukarı çıkarken. Her basamak bir protesto iniltisi çıkardı, Calla da bir sonrakini tepinerek cezalandırdı. "Ben değil. Tren enkazlarını geride bıraktım."

Telaşlanan Blue, "O bir tren enkazı mı?" diye sordu.

Annesi dilini şaklattı. "Calla dramayı sever. Tren kazası! Bir trenin raydan çıkması uzun sürdüğünde, buna *kaza* demekten hoşlanmıyorum. Ben buna *raydan çıkma* demeyi seviyorum."

Mavi üst kattan Calla'nın sevinçli kıkırdamasını duydu.

"İkinizden de nefret ediyorum," dedi Mavi, annesi gülerek Calla'nın yanına gitmek için merdivenleri dörtnala çıkarken. "Güçlerini iyilik için kullanman gerekiyor, biliyorsun!"

Bir süre sonra Adam gözlerini kaldırmadan ona, "Hepinizi duyabiliyorum, biliyorsun," dedi.

Mavi onun Gansey'le mutfakta yaptığı konuşmadan değil de Maura ve Calla'dan bahsettiğini umuyordu. "Bir tren enkazı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu, başlangıçta rayların üzerinde olduğum anlamına gelir," diye cevap verdi. "Ronan'ın işi bitince Cabeswater'a gidecek miyiz?"

Gansey kapı aralığında Mavi'nin yanında belirdi. Elindeki boş şişeyi ona doğru salladı.

"Adil ticaret," dedi ona, tamamen Blue'ya adil ticaret kahve içeceği seçtiğini söyleyebilmek için adil ticaret kahve içeceği seçtiğini belirten bir şekilde, böylece Blue ona *karbon ayak izini ve tüm bu saçmalıkları iyi yaptığını* söyleyebilecekti.

Blue, "Şişeyi geri dönüştürsek iyi olur." dedi.

Yumruğuyla kapı pervazına vurmadan önce ona bir gülümseme attı. "Evet, Parrish. Cabeswater'a gidiyoruz."

Herkese sorabilirsiniz: 300 Fox Way, Henrietta, Virginia, ruhani, görünmeyen, gizemli ve henüz gerçekleşmemiş şeyler için gidilecek yerdi. Çatısı altındaki kadınlardan herhangi biri, makul olmayan bir ücret karşılığında avucunuzu okuyor, kartlarınızı çekiyor, enerjinizi temizliyor, sizi ölmüş akrabalarınızla buluşturuyor ya da yaşadığınız korkunç haftayı dinliyordu. İş günü boyunca kehanet genellikle işe yarıyordu.

Ancak izin günlerinde, karışık içkiler ortaya çıktığında, genellikle bir oyun haline geldi. Maura, Calla ve Persephone evde dergiler, kitaplar, mısır gevreği kutuları, eski tarot kartları - üzerinde kelimeler ya da resimler olan her şeyi arayıp buldular. Kadınlardan biri bir resim seçip diğerlerinden saklıyor, diğer ikisi de tahminlerini ne kadar doğru yapabileceklerini deniyorlardı. Birbirlerine sırtlarını dönerek, kartları açarak, masanın üzerinde farklı sayıda mum varken, su dolu kovaların içinde dururken, ön koridordan üç ya da yedi merdiven inip çıkarken tahminlerde bulundular. Maura buna sürekli eğitim diyordu. Calla buna numara çevirmek diyordu. Persephone buna *televizyonda hiçbir şey yoksa yapabileceğimiz şey mi* diyordu*?*

O gün, Blue, Gansey ve Adam gittikten sonra yapılacak iş kalmamıştı. Pazar günleri kiliseye gitmeyenler için bile sessizdi. Bu 300 Fox Way'deki kadınların Pazar günleri ruhani olmadıklarından değildi. *Her* gün ruhani oldukları için Pazar günleri özellikle öne çıkmıyordu. Gençler evden ayrıldıktan sonra kadınlar işi gücü bırakıp eski püskü ama rahat oturma odasında oyunu kurdular.

Calla bir süre sonra, "Neredeyse aşkın olacak kadar sarhoşum," dedi. İçki içen tek psişik o değildi ama aşkınlığa en yakın olan oydu.

Persephone kuşkuyla kendi bardağının dibine baktı. Çok küçük bir sesle (sesi her zaman küçüktü) üzgün bir şekilde, "Ben sarhoş değilim.

Hepsi."

Maura, "İçindeki Rus yüzünden," diye teklif etti.

Persephone, "Estonyalı," diye cevap verdi.

O anda kapı çaldı. Maura nazikçe küfretti: iyi seçilmiş ve son derece spesifik bir kelime. Calla daha az heceli birkaç kelime daha söyleyerek küfür etti. Sonra Maura ön kapıya gitti ve uzun boylu bir adamla birlikte oturma odasında yeniden belirdi.

Çok ... griydi. Omuzlarındaki kaslı eğimi vurgulayan koyu gri V yakalı bir tişört giymişti. Pantolonu daha koyu bir griydi. Saçları küllü bir sarıydı, rengi solmuştu ve ağzının etrafındaki bir haftalık moda sakalları da öyle. Gözbebekleri bile griydi. Yakışıklı olduğu odadaki kadınların hiçbirinin dikkatinden kaçmamıştı.

"Bu Bay -?"

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Gri."

Kadınların hepsinin ağzı bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. Maura, "Bir okuma istedi." dedi.

"Kapalıyız," dedi Calla, tamamen umursamaz bir tavırla.

Persephone bebek sesiyle, "Calla çok kaba," dedi. "Kapalı değiliz ama meşgulüz, öyle mi?"

Bunu sesinde bir soru ve Maura'ya doğru endişeli bir bakışla söyledi.

"Ben de ona öyle söyledim," dedi Maura. "Ancak anlaşılan o ki Bay.... Gray - gerçekten bir *okumaya* ihtiyacı yok. Kendisi medyumları araştıran bir roman yazarı. Sadece gözlem yapmak istiyor."

Calla bardağındaki buzu şıngırdattı. Kaşlarından biri son derece şüpheci görünüyordu. "Ne yazıyorsunuz Bay *Gray*?"

Ona kolayca gülümsedi. Olağanüstü düzgün dişleri olduğunu fark ettiler. "Gerilim romanları. Çok okur musunuz?"

Sadece tısladı ve bardağını ona doğru eğdi, önce erik dudak izi.

"Kalmasının sakıncası var mı?" Maura sordu. "Şiirden anlıyor."

Calla alay etti. "Bana bir kıta ver, sana bir içki getireyim."

Gri Adam en ufak bir tereddüt ya da *öz-bilinç* belirtisi göstermeden ellerini koyu gri pantolonunun ceplerine soktu ve *"At nereye gitti? Gençlik nereye gitti? Hazine veren nereye gitti? Nerede şölen koltukları, nerede salondaki şenlik? Eyvah, parlak kadeh; eyvah, postallı savaşçı; eyvah, prensin şanı! Nasıl*

zamanın geçip gittiğini, sanki hiç olmamış gibi gecenin tacının altında gizlendiğini."

Calla dudaklarını dişlerinin arasından kaldırdı. "Bunu orijinal Eski İngilizce ile yaparsan içkine alkol koyarım."

O yaptı.

Calla ona bir içki getirmeye gitti.

Maura döndükten ve Gri Adam yıpranmış kanepeye oturmaya teşvik edildikten sonra, "Seni uyarıyorum, eğer bir şey yapmaya kalkarsan Calla'nın elinde Mace var," dedi.

Calla ona içkisini uzattı ve ardından küçük kırmızı çantasından küçük siyah bir biber gazı kabı çıkardı.

Maura grubun üçüncü üyesini işaret etti. "Ve Persephone Rus."

"Estonyalı," diye düzeltti Persephone usulca.

"Ve" - Maura son derece ikna edici bir yumruk yaptı - "Bir adamın burnunu beynine nasıl yumruklayacağımı biliyorum."

"Ne tesadüf," dedi Gri Adam nazikçe. "Ben de öyle."

Maura'nın kartlarını koltuk minderlerinden sıyırmasını hem kibar hem de gurur verici bir dikkatle izledi. Gözünden kaçan bir tanesini almak için eğildi.

"Bu adam mutsuz görünüyor," diye gözlemledi. Resimde on kılıçla sıkıştırılmış bir adam tasvir ediliyordu. Kurban, on kılıç saplandıktan sonra çoğu insanın yaptığı gibi yüzüstü yatıyordu.

"Calla'nın onunla işi bittikten sonraki adam," dedi Maura. "Onun için iyi haber şu ki, onlular bir döngünün sonunu temsil ediyor. Bu kart ise olabilecek en kötü durumu temsil ediyor."

Gri Adam, "Sırtınızda on nokta ve ağzınızda tozdan daha kötü bir şey yok gibi görünüyor," diye onayladı.

"Bak," dedi Maura, "yüzü biraz seninkine benziyor."

Gri Adam kartı inceledi. Parmağını kurbanın sırtına saplanan kılıcın üzerine koydu. "Ve bu kılıç biraz sana benziyor."

Maura'ya baktı. Sadece bir *bakıştı*. Arkasına baktı. Bu da bir bakıştı. *Bakış*.

"Pekala," dedi Calla.

"Bu şerefe nail olur musunuz Bay Gray?" Maura ona kâğıt destesini uzattı. "'Üst mü alt mı' diye sormanız gerekecek."

Bay Gray sorumluluğu ciddiyetle kabul etti. Calla'ya "Üstte mi altta mı?" diye sordu.

"Üç fincan. Ve tabii ki en üstte," dedi Calla, gülümsemesi erik rengi ve hınzırcaydı. "Olunacak tek yer."

Bay Gray üstteki kartı çıkardı ve ters çevirdi. Tabii ki üç kupaydı.

Maura sırıttı. "İmparatoriçe, alttan." dedi.

Gri Adam kartı altından çıkardı ve odadakilere gösterdi. İmparatoriçe'nin elbisesine bolca kömür sürülmüştü ve tacı mürekkepli meyveler ya da mücevherlerle süslenmişti.

Gri Adam yavaşça el çırptı.

"Asaların dördü, altta," dedi Calla.

"Onlu bozuk para, üstte," diye karşılık
verdi Maura. "Kupa ası, altta," diye
karşılık verdi Calla.

Maura kanepenin kolunu tokatladı. "Güneş, alt."

"Kılıçların dördü, üstte!" Calla geri döndü, ağzında ölümcül bir mor kıvrım vardı. Gri Adam kartları tekrar tekrar çevirerek doğru tahminleri ortaya çıkardı.

Persephone'nin sessiz sesi Maura ve Calla'nın giderek artan rekabetini böldü. "Kılıçların kralı."

Herkes dönüp dizlerini birleştirmiş ve ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş halde oturan Persephone'ye baktı. Persephone bazen aynı anda hem sekiz yaşında hem de seksen yaşında görünürdü; şimdi o zamanlardan biriydi.

Gri Adam'ın eli itaatkâr bir şekilde güvertenin üzerinde gezindi. "Üstte mi altta mı?"

Persephone gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım en üstten on altı kart."

Maura ve Calla'nın ikisi de kaşlarını kaldırdı. Calla'nınki daha da
yukarı kalktı.

Gri Adam kartları dikkatle saydı, saydığını iki kez kontrol etti ve sonra diğerlerinin görmesi için on altıncı kartı çevirdi. Kılıçların şahı, kendi duygularının efendisi, kendi aklının efendisi, aklın efendisi, onlara baktı, ifadesi anlaşılmazdı.

"Bu Bay Gray'in kartı," dedi Persephone.

Maura, "Emin misin?" diye sordu. Persephone'nin sözsüz onayıyla Maura Gri Adam'a döndü. "Bunun senin kartın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gri Adam sanki sırlarını ona açıklayacakmış gibi kartı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Tarot hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu korkunç bir kart mı?"

"Hiçbir kart korkunç bir kart değildir," dedi Maura. Gri Adam'a baktı, kılıçların şahını karşısındaki adama uydurdu. "Ve her okumada yorum çok farklı olabilir. Ama... kılıçların şahı güçlü bir karttır. Güçlüdür ama tarafsızdır - soğuktur. Duygular yerine gerçeklere dayanarak karar verme konusunda çok ama çok iyidir. Hayır, kötü bir kart değil. Ama ondan başka bir şey alıyorum. Şöyle bir şey..."

"Şiddet," diye bitirdi Calla.

Bu, odadaki herkesi anında etkileyen bir kelimeydi. Maura, Persephone ve Calla için Maura'nın üvey kız kardeşiyle ilgili anılar en yakın tarihli olanlar olduğu için ilk sırada yer aldı, ardından Gansey ve kırık başparmağı geldi. Gri Adam, burnundan kan akan Declan Lynch'in yüzen bakışlarını hatırladı. *Şiddet*.

"Evet, şiddet," dedi Maura. "Kastettiğin bu muydu Persephone? Evet."

Üçü de bilinçsizce birbirlerine doğru eğilmişlerdi.

Bazen Maura, Persephone ve Calla üç ayrı kadın yerine aynı varlığın üç parçası gibi görünüyorlardı. Üçü birden Bay Gray'e döndü.

"Çalışmalarım bazen şiddet içeriyor" diye itiraf etti.

"Bir roman üzerinde çalıştığını söylediğini sanıyordum." Maura'nın ses tonu biraz huysuzdan da öteydi.

"Bu bir yalandı," dedi Gri Adam. "Özür dilerim. Okuma yapamayacağımı söylediğinizde hızlı düşünmem gerekti."

"Peki gerçek ne?"

"Ben bir tetikçiyim."

Bu itiraf birkaç dakika süren bir sessizliğe yol açtı. Gri Adam'ın cevabı çok kayıtsız görünüyordu ama sesi aksini söylüyordu. Bu, derhal bir açıklama ya da niteleme gerektiren türden bir cevaptı ama hiçbir şey söylemedi.

Maura, "Bu hiç komik değil," dedi.

Gri Adam, "Hayır, değil," diye onayladı.

Odadaki herkes Maura'nın cevabını bekliyordu. "Peki bu gece sizi buraya *işiniz* mi getirdi?" diye sordu.

"Sadece araştırma." "*İş* için mi?"

Bay Gray hiç istifini bozmadan, "Her şey iş için araştırmadır. Kendi yolunda."

Sözlerinin kabul edilmesini kolaylaştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Onlardan kendisine inanmalarını mı, alay etmelerini mi yoksa kendisinden korkmalarını mı istediğini anlamak imkânsızdı. Sadece bu itirafı ortaya koydu ve bekledi.

Sonunda Maura, "Değişiklik olsun diye odada Calla'dan daha ölümcül birinin olması iyi olabilir," dedi.

Kız ona *baktı*. O da ona *baktı*. İçinde sözsüz, zımni bir anlaşma vardı.

Hepsi birer içki daha içti. Gri Adam alaycı bir mizahla bilgili sorular sordu. Bir süre sonra ayağa kalktı, herkesin boş bardaklarını mutfağa götürdü ve saatine bakarak izin istedi. "Kalmak istemediğimden değil."

Sonra hafta içinde dönüp dönemeyeceğini sordu.

Maura da evet dedi.

O gittikten sonra Calla, o çıkarken çaldığı cüzdanına baktı. "Kimlik sahte," dedi ve cüzdanı kapatıp adamın oturduğu kanepenin minderlerine tıkıştırdı. "Ama kredi kartlarını özleyecek. Neden evet dedin ki?"

"Böyle bir şey," diye cevap verdi Maura, "gözüm üzerinde olursa kendimi daha iyi hissederim."

"Oh," dedi Persephone, "sanırım hepimiz gözünü neye diktiğini biliyoruz."

Adam, Gansey'nin ne kadar acımasız olacağını düşündüğünü hatırladı. Aglionby Akademisi'ndeki ilk ayında oraya gelme kararından şüphe duymadığı tek bir gün bile olmamıştı. Diğer çocuklar çok yabancı ve ürkütücüydü; asla onlardan biri gibi görünemeyecekti. Diğer Aglionby öğrencileri gibi bir odaya sahip olabileceğini düşünmekle ne kadar da saflık etmişti. Ve Gansey onların en kötüsüydü. Diğer çocuklar Aglionby'ye devam ediyor ve kenar mahallelerdeki hayata uyum sağlıyorlardı. Ama Gansey'in, sağlam bir hayatla geldiğini ve Aglionby'yi bu hayatın içine sığdırdığını unutmak mümkün değildi. Spor salonuna adım attığında tüm gözlerin üzerine çevrildiği çocuk oydu. Latince dersinde çağrıldığında en kolay gülümseyen öğrenciydi. Derslerden sonra öğretmenlerle eşitmiş gibi sohbet etmek için hep arkada dolaşırdı - *Bay Gansey, bir dakika bekler* misiniz*? İlginizi çekeceğini düşündüğüm bir makale buldum* - ve en güzel ilginç arabaya ve en vahşi yakışıklı arkadaşlara sahip olan çocuktu, Ronan Lynch. Mümkün olan her yönden Adam'ın tam tersiydi.

Konuşmadılar. Neden konuşsunlar ki? Adam sınıfa girdi ve başını eğip dinleyerek aksanını nasıl düzelteceğini öğrenmeye çalıştı. Öfkeli bir güneş olan Gansey evrenin öbür ucundan parlıyordu, yerçekimi Adam'ı etkileyemeyecek kadar uzaktı. Gansey tüm okulla arkadaş gibi görünse de, her zaman onunla birlikte olan Ronan'dı. Ve bu arkadaşlık, sözsüz bakışlar ve alaycı ağız bükmeler, Adam'a Gansey'nin zalim olması gerektiğini düşündürüyordu. Ronan ve Gansey, dünyanın geri kalanının yumruk çizgisi olduğu bir şakaya gülüyorlar, diye düşündü.

Hayır, Adam ve Gansey konuşmadı.

Yılın altıncı haftasında Adam okula giderken Camaro'nun yanından bisikletle geçene kadar tek kelime etmediler. Koyu renkli lastik izleri yolun kenarına doğru uzanıyordu; kaputu açıktı. Alışılmadık bir manzara değildi:

Adam Camaro'yu en az iki kez bir çekicinin arkasında görmüştü. Motorun yanında duran Gansey'nin Adam'ın yardımını isteyeceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu. Muhtemelen hazırda beklettiği bir tamirciyi çoktan aramıştı.

Ama Adam durdu. O anda ne kadar korktuğunu hatırladı. Aglionby'de geçirdiği onca acı dolu gün içinde o an şimdiye kadarki en kötü andı: Richard C. Gansey III'ün yanan turuncu Camaro'sunun yanında eski motosikletinin ayağını yere vurmak ve onun dönmesini beklemek. Midesi korkudan harabeye dönmüştü.

Gansey dönüp yavaş ve sevimli aksanıyla, "Adam Parrish, değil mi?" dedi.

"Evet. Di - Richard Gansey?"

"Sadece Gansey."

Adam Camaro'yu durduran şeyin ne olduğunu çoktan fark etmişti. Cesaretle sordu, "Tamir etmemi ister misin? Arabalardan biraz anlarım."

"Hayır," diye cevap verdi Gansey sertçe.

Adam kulaklarının nasıl yandığını, hiç durmamış olmayı nasıl dilediğini, Aglionby'den nasıl nefret ettiğini hatırladı. O bir hiçti, biliyordu ve elbette Gansey, herkes gibi, bunu onda görebiliyordu. Onun değersizliğini. İkinci el üniforması, boktan bisikleti, aptal aksanı. Onu durmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Sonra Gansey, gözleri *gerçek* Gansey'le dolu, "Mümkünse bana nasıl tamir edeceğimi göstermeni istiyorum. Eğer dilini konuşamıyorsam bu arabaya sahip olmanın bir anlamı yok. Dil demişken, bana *her gün* Latince öğretiyorsun. Ronan kadar iyisin."

Bu hiç olmamalıydı, ama o sabah okula gitmek için geçen kısa sürede arkadaşlıkları pekişmişti - Adam Camaro'nun topraklama kablosunu nasıl daha sağlam bağlayacağını gösteriyor, Gansey Adam'ın bisikletini yarıya kadar bagaja kaldırıyor, böylece okula birlikte gidebiliyorlar, Adam Aglionby'ye gidebilmek için bir tamircide çalıştığını itiraf ediyor ve Gansey yolcu koltuğuna dönüp "Galler kralları hakkında ne biliyorsun?" diye soruyordu.

Bazen Adam o gün durmasaydı ne olacağını merak ediyordu. Şu anda ona ne oluyor olurdu?

Muhtemelen hâlâ Aglionby'de olmazdı. Camaro'nun içinde büyülü bir ormana doğru gidiyor olmazdı.

Cabeswater'a dönmeye karar verdikleri için Gansey'nin başı dönüyordu. Hareketsiz durmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Ronan'a korkunç bir müzik açmasını emretti - Ronan bu konuda her zaman çok mutluydu
- Sonra da şehirden çıkarken her ışıkta Camaro'yu taciz etti. "Sırtını ona ver!" Gansey nefes nefese bağırdı. Elbette kendisiyle ya da vites kutusuyla konuşuyordu. "Korku kokusunu üzerine çekmesine izin verme!" Blue motorun her devirlenişinde feryat ediyordu ama mutsuz değildi. Noah, Ronan'ın kafalığının arkasında davul çalıyordu. Adam, kendi adına, vahşi değildi, ama diğerleri için bunu mahvetmemek için *vahşi* görünmemek için elinden geleni yaptı.

Adam'ın kendini feda etmesinden bu yana Cabeswater'a geri dönmemişlerdi.

Ronan camını indirdi, içeri sıcak bir hava, asfalt ve biçilmiş çimen kokusu doldu. Gansey de onu takip etti. Adam'ın beli şimdiden vinil koltuğa yapışmış, terlemişti ama elleri üşüyordu. Cabeswater'a döndüğünde ona sahip çıkacak mıydı?

Ne yaptım ben?

Gansey kolunu dışarı sarkıtarak arabanın yan tarafını sanki bir atmış gibi okşadı. "Bu kadar yeter, Pig. Bu kadar yeter."

Adam her şeyi dışarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Daha önce baktığı tarot kartlarının bir fiskesi gibi başka bir görüntü yakalamak üzereymiş gibi hissetti. Yolun kenarında duran biri miydi?

Gözlerime güvenemiyorum.

Gansey arkasına yaslandı, başı yana düştü, sarhoş ve mutluluktan aptallaşmıştı. "Bu arabaya bayılıyorum," dedi, motorun sesinden duyulacak kadar yüksek bir sesle. "Bunlardan dört tane daha almalıyım. Birinin kapısını açıp diğerinin içine düşeceğim. Biri oturma odası olur, biri mutfağım olur, birinde uyurum.
..."

"Peki ya dördüncüsü? Uşak'ın kileri mi?" Mavi bağırdı.

"Bu kadar bencil olma. Misafir odası." Camaro onları ormana götürecek çakıllı yolda hızla ilerliyor, arkasından bir toz bulutu paraşütle atlıyordu. Tırmandıkça tarla uzayıp gidiyordu, yeşil ve sonsuz. Tepeye ulaştıklarında, Cabeswater'ın başladığı ağaç sınırını görebileceklerdi.

Adam'ın midesi ani bir sinirle sıkıştı, bisikletini Gansey'in arabasının yanında ilk kez durdurduğu günkü kadar vahşiydi. Neredeyse bir şey söyleyecekti.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Bu başka bir görüntü müydü?* Boş bir ekran.

Tepeye tırmandılar.

Tarla uzayıp gidiyordu. Çalılık otlar yerini bir akarsuyun olması gereken yere bıraktı ve sonra daha fazla dönümlük otların arasından devam etti. Yüzlerce dönüm tarla.

Hiç ağaç yoktu.

Araba sessizleşti.

Gansey el frenine basmadan önce arabayı birkaç metre daha sürdü. Arabadaki herkesin başı o uçsuz bucaksız tarlaya ve eski dereye doğru çevrilmişti. Bir zamanlar ağaçlar vardı ve şimdi yok olmuş değillerdi. Ne kütükler ne de lastik izleri vardı. Sanki hiç ağaç olmamış gibiydi.

Gansey elini uzattı ve Ronan hemen torpido gözünü açıp günlüğü aldı. Gansey yavaşça, Cabeswater'ın koordinatlarını özenle yazdığı yere kadar sayfaları karıştırdı. Blue'nun nefesi duyulur şekilde kesildi.

Bu çok saçmaydı. Monmouth Manufacturing'in koordinatlarını kontrol etmek gibiydi. Hepsi nerede olduğunu biliyordu.

"Jane," dedi Gansey, telefonunu ona geri uzatarak, "lütfen GPS'i kontrol et."

Sayfadaki sayıları okudu. Sonra tekrar okudu.

Mavi, telefondaki haritayı karıştırarak ekrandan onları okudu. Bunlar aynıydı. Onları her seferinde buraya getiren koordinatlardı. Latince profesörlerini ve Neeve'i buraya getiren koordinatlar.

Yanlış bir dönüş yapmamışlardı. Yolu şaşırmamış ya da yanlış yere park etmemişlerdi. Cabeswater'ı buldukları yer burasıydı. Her şey burada başlamıştı.

Noah sonunda söyledi: "Gitti."

Ve Camaro bozuldu.

Zamanlama duygusu kusursuzdu. Sıradan koşullarda, araba sesle dolu olurdu: radyo bangır bangır, konuşma ateşleniyor. Camaro'nun ciğerlerine dolan sıvının ilk ince seslerine seyirci kalmazdı. Ama şimdi, imkânsızın sessizliğinde, hepsi motorun bir an için durduğunu duydu. Sesi kısılmış radyonun, düşünce akışını kaybetmiş gibi teklediğini duydular. Klima üfleyicisinin yumruğunun içine kibarca öksürdüğünü duydular.

Başlarını kaldırıp birbirlerine bakacak kadar zamanları vardı.

Sonra motor durdu.

Aniden direksiyon hakimiyetini kaybeden Gansey, yavaşlayan arabayı bankete doğru itti. Dişlerinin arasından tısladı, bu ses kirli çakıllardaki lastiklerin gürültüsüyle aynıydı.

Sonra mutlak bir sessizlik oldu.

Anında sıcaklık bastırmaya başladı. Motor, ölmekte olan bir adamın ayağının seğirmesi gibi tıkırdıyordu. Adam alnını dizlerine dayadı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu.

Ronan bir anda hırladı, "Bu araba. Bu lanet *araba*, dostum. Eğer bu bir Plymouth Voyager olsaydı, uzun zaman önce savaş suçlarından dolayı ezilmiş olurdu."

Adam, Domuz'un durumunun kendi hislerini mükemmel bir şekilde özetlediğini düşündü. Gerçekten ölmemişti, sadece kırılmıştı. Cabeswater'ın gitmesinin kendisi için ne anlama geldiği sorusu içinde kalmıştı. *Neden her şey bu kadar basit olamıyor?*

"Adam?" Gansey sordu.

Adam başını kaldırdı. "Alternatör. Belki."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Gansey Domuz öldüğü için neredeyse rahatlamış görünüyordu. Şimdi nihayet yapacak somut bir şeyi vardı. Eğer yapamazsa

Cabeswater'ı keşfederse, en azından onları yolun kenarından alabilirdi. "Anladığım bir dilde söyle."

"In indiget homo battery," diye mırıldandı Ronan.

"O haklı," dedi Adam. "Eğer oraya bırakacak yeni bir akümüz olsaydı, bakana kadar eve dönebilirdik."

Yeni bir akü yüz dolara mal olacaktı ama Gansey bunun acısını bile hissetmeyecekti.

"Çekici mi?"

Adam, "Bugün devlet denetimleri var," diye cevap verdi. Boyd's şehirdeki tek çekici şirketiydi ve sadece garajda çalışmadığı zamanlarda arızaları alıyordu. "Sonsuza dek sürecek."

Ronan arabadan dışarı fırladı ve kapıyı çarptı. Adam, Ronan Lynch'in kendini kelimelerle ifade etmediğini ya da edemediğini keşfetmişti. Bu yüzden her duygunun başka bir şekilde dile getirilmesi gerekiyordu. Bir yumruk, bir ateş, bir şişe. Şimdi Cabeswater kayıptı ve Domuz topallıyordu ve gidip bedeniyle sessiz bir bağırma krizi geçirmesi gerekiyordu. Adam arka pencereden Ronan'ın yolun kenarından bir taş alıp sarmaşığa fırlattığını gördü.

"Bu çok yardımcı oldu," dedi Mavi sert bir sesle. Arkadan artık boş olan yolcu koltuğuna kaydı ve "Bu çok yardımcı oldu!" diye bağırdı.

Adam, Ronan'ın hırıltılı cevabının tamamını yakalayamadı ama en az iki küfür duydu.

Blue etkilenmemişti, Gansey'nin telefonuna uzandı. "Yürüyerek gidebileceğimiz bir yer var mı?"

O ve Gansey başlarını eğerek ekranı incelediler ve harita seçenekleri hakkında mırıldandılar. Kadının siyah saçları ile adamın tozlu saçlarının birbirine değdiği görüntü Adam'ın içinde bir şeyleri dağladı ama bu denizanası denizinde sadece bir iğneydi.

Ronan geri döndü, yolcu camına yaslandı. Mavi telefonu ona çevirdi. "Belki buraya kadar yürüyebiliriz."

"Deering Genel Mağazası mı?" Ronan sesini sertleştirerek söyledi. "Şuna baksana. Orası pil alınacak bir yer değil. Orası cüzdanınızı kaybedeceğiniz bir yer. Ya da bekaretini."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu. "Belki çalıların arasına bir şeyler fırlatabiliriz! Ya da bir şeye vurabiliriz! Bu her şeyi çözer! Belki de gerçekten erkekçe davranıp bir şeyleri kırabiliriz!"

Ronan'a dönmüş olmasına rağmen Adam bu sözlerin kendisi için söylendiğini biliyordu. Yüzünü sürücü koltuğunun arkalığına yasladı ve utanç ve öfke içinde kaynadı. Arabanın ölmeden önce nasıl kekelediğini düşündü. Devam edemeden önce son aküyü de tüketmişti. Sonra Gansey'le telefonda konuşurken Noah'nın Dollar City'de nasıl kaybolduğunu düşündü. Ve şimdi de Cabeswater gitmişti. Son şarjı da bitirmişti.

Ama bu mantıklı değildi. Ley hattını aktive etmişti. Çok güçlü olduğu için kasabadaki trafoları patlatıp duruyordu. Enerji *eksikliği* olmamalıydı.

"Declan'ı arayacağım," dedi Gansey. "Ve ona bir batarya getirmesini söyleyeceğim."

Ronan, Gansey'e bu plan hakkında ne düşündüğünü çok net bir şekilde, Adam'ın bile daha önce duymadığı bir sürü bileşik kelimeyle anlattı. Gansey başıyla onayladı ama Declan'ın numarasını da çevirdi.

Daha sonra, yanağını derisinde bir çukur oluşturacak kadar sert bir şekilde pencerenin üst kısmına yaslayan Ronan'a döndü. "Kusura bakma. Tanıdığım herkes şehir dışında. Onunla konuşmak zorunda değilsin. Ben konuşurum."

Ronan Camaro'nun üstünü yumrukladı ve ona sırtını döndü.

Gansey Adam'a doğru döndü, kendi kafalığını tutarak arkasına baktı. "Neden gitti?"

Adam onun ani yakınlığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum."

Koltuk başlığını bırakan Gansey, Mavi'ye döndü. "Neden? Bilim mi, yoksa büyü mü?"

Adam umursamaz bir ses çıkardı.

"Hayır," dedi Mavi, "ne demek istediğini anlıyorum. Gitti mi, yoksa alındı mı?" "Belki de görünmezdir," diye önerdi Gansey.

Adam gerçek görünmezliğe inandığından emin değildi. Daha önce denemişti ama onu koruyormuş gibi görünmüyordu. Noah'a sordu, "Seni göremediğimizde hala orada mısın?"

Noah arka koltuğun loşluğundan ona göz kırptı, gözleri sıvı ve uzaktı. Adam onun neredeyse kaybolmuş olduğunu fark etti. Nuh'tan çok Nuh'un hissi gibiydi.

Ronan dinliyordu, çünkü dönüp pencereye doğru eğildi. "Dükkânda ortadan kaybolduğunda sadece görünmez olmadı. *Uzaklara gitti*. Cabeswater'ın Nuh gibi olduğunu söylüyorsanız, görünmez değil. Bir yerlere gitti."

Bir nefeslik sessizlik oldu. Gansey, Ronan olsaydı burada yemin ederdi. Adam olsaydı gözlerini kapatırdı. Blue olsaydı, öfkeyle patlardı.

Ama Gansey sadece başparmağını dudağına götürdü ve kendini toparladı. O anda soğukkanlı ve zarifti, tüm gerçek duyguları gizli bir yere yerleştirilmişti. Günlüğünü çıkardı, kenarına bir not yazdı ve parantez içine aldı. Sayfaları kapattığında, Cabeswater'la ilgili duyduğu endişe Glendower'la ilgili diğer düşünceleriyle birlikte yok olup gitmişti.

Bir süre sonra, Noah gizlice ortadan kaybolduktan sonra, Declan'ın Volvo'su Domuz'un gürültüsü kadar sessiz bir şekilde süzülerek yanaştı. Ronan, yolcu koltuğunu Blue'nun arka koltuğa tırmanmasına yetecek kadar geriye çekene kadar Blue'ya "Çekil, çekil" dedi. Aceleyle koltuğa yayıldı, kot pantolonla kaplı bir bacağını Adam'ınkinin üstüne attı ve başını düşüncesiz bir terk edilmişlik duruşuyla yatırdı. Declan sürücü tarafındaki cama ulaştığında Ronan sanki günlerdir uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Kaçabildiğim için şanslıyım," dedi Declan. Arabanın içine baktı, gözleri Mavi'nin üzerinden geçti ve arka koltuktaki Ronan'a takıldı. Bakışları kardeşinin bacağının Adam'ın bacağının üstünde durduğu yere kadar takip etti ve ifadesi gerginleşti.

"Teşekkürler, D," dedi Gansey kolayca. Hiç çaba harcamadan kapıyı iterek açtı ve Declan'ı görünmeden geri çekilmeye zorladı. Konuşmayı ön çamurluğun olduğu bölgeye taşıdı. Bu, güler yüzlü gülümsemelerin ve kasıtlı el hareketlerinin savaşına dönüştü.

Blue yolcu koltuğundan küçümseyerek izlerken, Adam da arka koltuktan sertçe onu izliyordu. Ve orada oturup Declan'ın omuzlarının duruşunu ve gözlerinin bakışını gözlemlerken, şaşırtıcı bir şey fark etti.

Declan korkmuştu.

Muhtemelen bu durum, her şeyden habersiz olan Gansey ya da Declan'ın normalde neye benzediğini bilmeyen Blue için açık değildi. Ronan'ın ağabeyi hakkındaki hisleri ise sudaki kan gibiydi; o da bu bulanık bulutların ardını göremezdi.

Ama hayatının büyük bir bölümünü korkarak -sadece korkarak değil, bunu saklamaya çalışarak- geçirmiş olan Adam için bu çok açıktı.

Declan Lynch'in korkması gereken şey bu soruydu.

"Kardeşine o morluğu kim verdi Ronan?" diye sordu.

Ronan gözlerini açmadan, "Burnunu sikenle aynı kişi," diye cevap verdi.

"Peki kimdi o?"

Ronan güldü, sadece bir kez, bir *ha!* "Hırsızlar."

Declan hakkındaki gerçekleri Ronan'dan öğrenirken yaşanan sorun, Ronan'ın her zaman kardeşinin yalan söylediğini varsaymasıydı.

Tabii ki, genelde öyleydi.

Birden sürücü tarafındaki kapı yırtılarak açıldı. Ses ve şok o kadar şiddetliydi ki Ronan uykuya dalmayı unuttu, Adam ve Blue da bakakaldı. Declan eğildi.

"Söylediğim her şeyin tersini yapmak istediğini biliyorum," diye tersledi, "ama kafanı aşağıda tutman gerekiyor. Aylar önce sana başını aşağıda tutmanı söylediğimi hatırlıyor musun? Unuttun mu?"

Ronan'ın sesi yavaş ve huysuzdu. Camaro'nun loş, sıcak ışığında yarı gizli kalmış gözleri ise korkunçtu. "Unutmadım."

"Öyle hissediyorsun," dedi Declan. "İnsanlar izliyor. Ve eğer hata yaparsan, hepimiz için işleri berbat edersin. O yüzden sakın hata yapma. Ve yine sokaklarda *olduğunu biliyorum*. Ehliyetini kaybettiğinde, ben -"

"Declan." Gansey'nin sesi derin ve sorumlu bir şekilde araya girdi. Bir elini Declan'ın omzuna koyarak onu nazikçe geri çekti. "Burada sorun yok." Bu istediği etkiyi yaratmayınca, Gansey ekledi, "Biliyorum, Declan'ın önünde olay çıkarmak istemiyorsun..."

İki çocuk da Mavi'ye baktı.

Blue'nun dudakları öfkeyle aralandı ama Gansey'nin sözleri sihirli bir etki yarattı.

Declan anında geri çekildi.

Bir süre sonra Gansey Domuz'a döndü. "Üzgünüm Jane," dedi. Sesi artık yorgun geliyordu, az önce Declan'a uyguladığı ikna çabasına hiç benzemiyordu. Pili kaldırarak görüş alanına soktu. "Adam, bunu yapmak istiyor musun?"

Sanki sıradan bir günmüş gibi, sanki sıradan bir yolculuktan dönmüşler gibi, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi konuştu. Lynch kardeşler kavga etmişlerdi ama bu sadece ikisinin de hâlâ nefes aldığının kanıtıydı. Domuz ölmüştü ama her zaman ya ölüyor ya da yeniden diriliyordu.

Ama Gansey'in söylemediği her şeyde, yüzüne yansıtmadığı her duyguda bağırıyordu:

Gitti.

Maske babasınındı.

Ronan rüyalarında bile Ahır'a geri dönemiyordu ama işte Ahır'dan bir şey ona geliyordu. Gerçekte maske ailesinin yemek odasının duvarında, meraklı ellerin ulaşamayacağı bir yerde asılıydı. Ama rüyasında, Adam'ın eski püskü dairesinin duvarında göz hizasında asılıydı. Pürüzsüz, koyu renkli ahşaptan oyulmuştu ve ucuz bir turistik hediyelik eşya gibi görünüyordu. Göz delikleri yuvarlak ve şaşırtıcıydı, ağzı bir sürü dişe yetecek kadar büyük, kolay bir gülümsemeyle ayrılmıştı.

Yetim Kız Latince, "Bu hile yapmaktır," dedi.

Daha önce orada değildi ama şimdi oradaydı. Onun varlığı Ronan'a bir anda rüya gördüğünü hatırlattı. Bu an, buradaki her şeyi zaten kendi zihniyle yarattığını fark ettiği an, işte o zaman yanında bir şeyler götürebilirdi. O artık kendisiydi. Onunla ne isterse yapabilirdi.

"Aldatmak," diye tekrar ısrar etti. "Rüya gibi bir şey."

Elbette maskeyi kastediyordu. Bu kesinlikle babasının zihninden çıkmıştı. "Bu benim rüyam," dedi Ronan ona. "Al bakalım. Sana biraz tavuk getirdim."

Öyle de yaptı. Ona bir kutu kızarmış tavuk uzattı, o da iştahla yedi.

"Sanırım ben bir psikopompum," dedi ağzı doluyken.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Yırtık pırtık kız bütün bir tavuk kanadını ağzına tıktı, kemikleri ve her şeyiyle. "Sanırım bu benim bir kuzgun olduğum anlamına geliyor. Bu da seni kuzgun çocuk yapar."

Bu Ronan'ı nedense sinirlendirmişti, bu yüzden tavuğun geri kalanını ondan aldı ve arkasını döner dönmez ortadan kaybolan bir mobilya parçasının üzerine koydu.

"Cabeswater gitti," dedi ona.

"Uzakta olmak gitmekle aynı şey değildir." Bu Adam'dı. Ronan'ın omzunda duruyordu. Aglionby üniformasını giymişti ama parmakları yağdan simsiyah olmuştu. Yağlı ellerini maskeye bastırdı. İzin istemedi ama Ronan da onu durdurmadı. Adam kısa bir duraksamadan sonra maskeyi duvardan aldı ve gözlerine tuttu.

Korku dolu bir uyarı çığlığı atan Yetim Kız, Ronan'ın arkasına daldı.

Ama Adem çoktan başka bir şeye dönüşmüştü. Maske gitmişti, ya da Adem'in yüzü olmuştu, ya da Adem tahtadan oyulmuştu. Gülümsemenin ardındaki her diş acıkmıştı; Âdem'in zarif çenesi açlıktan ölüyordu. Gözleri çaresiz ve öfkeliydi. Boynunda uzun, şişman bir damar göze çarpıyordu.

"Occidet eum!" diye yalvardı Yetim Kız, Ronan'ın bacağına tutunarak.

Bir kâbusa dönüşüyordu. Ronan, kanına ve hüznüne aşık olan gece dehşetlerinin geldiğini duyabiliyordu. Kalp atışlarıyla aynı anda kanat çırpıyorlardı. Onları uzaklaştıracak kadar kontrollü değildi.

Çünkü Adam artık dehşetin ta kendisiydi. Dişler başka bir şeydi, Âdem başka bir şeydi, dokunulabilecek kadar yakın bir *yaratıktı*. Bunu düşünmek, Adam'ın içten dışa doğru tüketilmesini izlemenin dehşetiyle hareketsiz kalmak demekti. Ronan artık maskenin nerede olduğunu bile söyleyemiyordu; sadece Adam vardı, canavar, dişlek bir kral.

Kız hıçkırarak*, "Ronan, imploro te!" diye* bağırdı.

Ronan Adam'ın koluna girdi ve adını söyledi.

Ama Adam saldırdı. Diş üstüne diş, diş üstüne diş. Ronan'a doğru ilerlerken bile bir eli hâlâ artık görünmez olan maskeyi çekiştiriyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Yüzünden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Adam Ronan'ın boynunu kavradı, parmakları derisine saplandı.

Yetim Kız ne kadar yalvarsa da Ronan onu öldüremezdi. *Adam'*dı.

Ağzı açıldı, kanlı bir harabeye açılan kapı.

Niall Lynch Ronan'a boks yapmayı öğretmişti ve bir keresinde oğluna şöyle demişti: *Zihnini kaprislerden arındır.*

Ronan zihnindeki kaprisleri temizledi.

Maskeyi yakaladı. Kenarı bulabilmesinin tek yolu, Adam'ın hâlâ inatla ince maskeyi pençeleyen elini yakalamaktı. Kendini zorlamaya hazırlayan Ronan sıktı. Ama maske bir çiçekten kopan taç yaprağı kadar kolay koptu. Sadece Adam için bir hapishane olmuştu.

Adam sendeleyerek geri çekildi.

Ronan'ın elindeki maske bir kâğıt kadar inceydi ve Adam'ın soluk soluğa aldığı nefesler yüzünden hâlâ sıcaktı. Yetim Kız yüzünü onun yanına gömdü, vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Minik sesi boğuktu: *"Tollerere me a hic, tollerere me a hic ..."*

Beni buradan götür, beni buradan götür.

Arka planda Ronan'ın gece dehşeti yaklaşıyordu. Koklayacak kadar yakın.

Adam tuhaf, korkunç sesler çıkarıyordu. Ronan gözlerini kaldırdığında, Adam'ın yüzünden geriye kalan tek şeyin maske olduğunu gördü. Maskeyi Adam'dan çektiğinde kas ve kemik, dişler ve göz küresi ortaya çıkmıştı. Adam'ın nabzı, bir kasın başka bir kasla buluştuğu her yerden bir damla kan pompalıyordu.

Adam duvara doğru yığıldı, içinden hayat sızıyordu.

Ronan maskeyi kavradı, uzuvları adrenalinle çalkalanıyordu. "Tekrar takacağım."

Lütfen çalışın.

"Ronan!"

Ronan yatağına kıvrılmış, yarı eğik bir şekilde duvara yaslanmıştı, kulaklığı hâlâ boynundaydı. Rüya gördükten sonra her zaman olduğu gibi vücudu donmuştu ama bu kez her sinirinde bir ateş hissediyordu. Kâbus ona hâlâ adrenalin pompalıyordu ama bunu kullanmak için hareket edemiyordu. Nefesi büyük, düzensiz puflar halinde geliyordu. Kıvrımlarını açamıyor, cevap veremiyor ya da Adam'ın mahvolmuş yüzünü görmeyi engelleyemiyordu.

Sabah olmuştu. Erken, gri bir sabah, yağmur başının yanındaki pencereye vuruyordu. Kendi üzerinde süzülüyordu. Altındaki çocuk, kollarındaki ve boynundaki tüm damarlar ayakta, görülemez bir savaşa kilitlenmişti.

"Ronan," diye fısıldadı Noah. Birkaç santim ötesinde çömelmişti, bu ışıkta renksizdi. Dizleri yatak örtüsü üzerinde iz bırakacak kadar sağlamdı ama herhangi bir gölge oluşturacak kadar değil. "Uyanmışsın, uyanmışsın."

Uzun bir dakika boyunca Noah ona gözlerini kırpıştırırken Ronan bitkin bir halde arkasına baktı. Yavaş yavaş kalbi yavaşladı. Noah buz gibi bir dokunuşla Ronan'ın parmaklarını rüyanın ganimetlerinden kurtardı. Maske. Ronan onu yanında getirmek istememişti. Onu yok etmek zorunda kalacaktı. Belki yakabilirdi.

Noah onu pencerenin dağınık ışığına doğru kaldırdı ve titredi. Maskenin yüzeyine kırmızı-siyah damlalar sıçramıştı. Kimin DNA'sı, Ronan?

Acaba laboratuvar o kanda ne bulacaktı?

"Senin mi?" Noah zar zor duyulabilir bir sesle sordu.

Ronan başını salladı ve gözlerini tekrar kapattı. Kapalı göz kapaklarının ardında gördüğü Nuh'un değil, Adam'ın korkunç yüzüydü.

Odanın köşesinden bir ses geldi. Chainsaw'ın kafesinin olduğu köşeden değil. Genç bir kuzgunun sesi de değildi. Ahşap zeminde uzun, yavaş bir sıyrıktı. Sonra bisiklet tellerine takılan bir pipet gibi hızlı bir ses. *Tck-tck-tck-tck-tck.*

Ronan'ın daha önce duyduğu bir sesti bu.

Yutkundu.

Gözlerini açtı. Nuh'un gözleri çoktan açılmıştı. Noah,

"Rüyanda ne görüyordun?" diye sordu.

Gansey şafaktan önce uyanmıştı. Ekip çalışması için erken kalkmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu ama yine de bazen sabahın dördünde, saat kırk beşte, nehre atlamaya hazır bir şekilde dimdik oturduğu oluyordu. Genellikle sabahın o uykusuz erken saatlerini sessizce kitaplarını karıştırarak ya da Glendower'la ilgili yeni referanslar bulmak için internette gezinerek geçirirdi ama Cabeswater'ın ortadan kaybolmasından sonra kendini üretken olmaya verememişti. Bunun yerine çiseleyen yağmurda dışarıya, sabahın erken saatlerindeki Domuz'a doğru çekilmişti. Hemen rahatlamıştı. Bu şekilde oturarak o kadar çok saat geçirmişti ki - derse girmeden önce ödevini yaparken ya da yol kenarında mahsur kaldığında ya da Glendower'ı hiç bulamazsa ne yapacağını düşünürken - burası ona evi gibi gelmişti. Çalışmadığı zamanlarda bile araba buram buram eski vinil ve benzin kokuyordu. O otururken, tek bir sivrisinek arabanın içine girip yağmur ve gök gürültüsünün basso continuo'suna karşı yüksek bir tremolo ile kulağını tırmaladı.

Cabeswater gitmiş. Glendower orada - olmalı - ve gitmiş.

Damlalar ön cama çarpıp dağıldı. Eşek arıları tarafından ölümüne sokulduğu ve yine de yaşadığı günü düşündü. Gansey, Glendower'ın adının kulağına fısıldandığını duymanın heyecanını artık hissetmeyinceye kadar bu anının üzerinden geçti ve sonra kendini, bu kadar çok arkadaşı olduğu halde kendini bu kadar yalnız hissettiği için üzülmeye verdi. Onları teselli etmenin kendisine düştüğünü hissediyordu, ama bunun tam tersini asla yapamazdı.

Olması gerektiği gibi, diye düşündü, aniden kendine kızarak. *En kolayı sendin. Kendi ayaklarının üzerinde duramadıktan sonra tüm bu ayrıcalıkların ne anlamı var, seni yumuşak, şımarık şey?*

Monmouth'un kapısı açıldı. Noah hemen Gansey'i gördü ve genel bir el çırpma hareketi yaptı. Bu, Gansey'i istediği ve dahası bu konuda kendini oldukça acil hissettiği anlamına geliyordu.

Başını yağmura karşı eğen Gansey, Noah'ya katıldı. "Ne?" Daha fazla el çırpma. İçeri girdiler.

İçeride, binanın küçük kokuları - paslı demirbaşlar, kurtlanmış ahşap, nane bitkileri - yabancı bir koku tarafından ele geçirilmişti. Nemli, garip bir şekilde verimli ve nahoş bir şey. Belki de yağmur ve nem yüzünden ortaya çıkmıştı. Belki de bir köşede bir hayvan ölmüştü. Noah'nın ısrarıyla Gansey ikinci kattaki daireye çıkmak yerine dikkatle ana odaya adım attı. İkinci katın aksine, zemin kat loştu ve sadece duvarlardaki küçük pencereler tarafından aydınlatılıyordu. Paslı metal sütunlar tavanı havada tutuyor, oda her ne için tasarlanmışsa ona yer açmak için geniş aralıklarla yerleştirilmişti. Hem yükseklik hem de genişlik açısından önemli bir şey. Bu unutulmuş fabrikada her şey tozluydu - zemin, duvarlar, havanın değişen şekli. Kullanılmamıştı, ferahtı, zamansızdı. Ürkütücü.

Ronan odanın ortasında, sırtı onlara dönük bir şekilde duruyordu. Bu Ronan Lynch, Gansey'nin ilk tanıştığı Ronan değildi. Hayır. O Ronan, diye düşündü, toz zerreciklerinin arasında duran genç adama ilgi duymuş ama temkinli yaklaşmış olmalıydı. Ronan'ın traşlı başı eğikti ama duruşundaki diğer her şey tetikte olduğunu, güvensizlik duyduğunu gösteriyordu. Kötü dövmesi siyah kaslı T'sinin arkasından dışarı sarkıyordu. Bu Ronan Lynch tehlikeli ve içi boşaltılmış bir yaratıktı. Ayağınızı basmanız için bir tuzaktı.

Bu Ronan'ı düşünme. Diğerini hatırla.

"Burada ne yapıyorsun?" Gansey belli belirsiz bir tedirginlikle sordu.

Ronan'ın duruşu Gansey'nin sesine rağmen değişmemişti ve Gansey şimdi bunun nedeninin Ronan'ın zaten son derece yaralı olması olduğunu anlıyordu. Boynundaki bir kas öne çıkmıştı. Uçmaya hazır bir hayvan gibiydi.

Elektrikli testere ayaklarının arasındaki tozun içinde yuvarlandı. Kendinden geçmiş ya da nöbet geçiriyor gibiydi. Gansey'i görünce durdu ve önce bir gözüyle, sonra diğeriyle onu inceledi.

Dışarıda gök gürlüyordu. Yağmur, merdivenin üstündeki kırık camlardan içeri süzülüyordu. Yine o nemli koku geldi.

Ronan'ın sesi düzdü. *"Quemadmodum gladius neminem occidit; occidentis telum est."*

Gansey'nin kahvaltıdan önce isim çekiminden kaçınmak gibi katı bir politikası vardı. "Eğer bilge olmaya çalışıyorsan, sen kazandın. *Quemadmodum* 'tıpkı' mı?"

Ronan döndüğünde gözleri kapanmış ve kilitlenmişti. Elleri de kanla kaplıydı.

Gansey midesinin bulandığı ve *arkadaşlarımın gerçekte kim olduğunu bilmediğimi* düşündüğü saf, mantıksız *bir* an yaşadı. Sonra mantığı tekrar devreye girdi. "Aman Tanrım. Bu senin mi?"

"Adam'ın."

"Dream Adam's," diye düzeltti Noah hemen. "Çoğunlukla."

Yağmurda, loşlukta, köşelerde gölgeler oynaşıyordu. Gansey'e burada geçirdiği ilk geceleri hatırlattı, uyuyabilmesinin tek yolu yatağının altında bu geniş oda yokmuş gibi davranmaktı. Ronan'ın nefes alışını duyabiliyordu.

"Geçen yılı hatırlıyor musun?" Ronan sordu. "Sana bunun bir daha olmayacağını söylediğim zamanı?"

Aptalca bir soruydu. Gansey asla unutmadı. Noah Ronan'ı kendi kanının içinde bulmuştu, damarları paramparça olmuştu. Hastanede geçen saatler. Danışmanlık ve vaatler.

Nazlanmanın anlamı yok. Gansey dedi ki, "Kendini öldürmeye çalıştığında."

Ronan başını bir kez salladı. "Bu bir kabustu. Rüyamda beni parçalara ayırdılar ve uyandığımda -" Kanlı elleriyle işaret etti. "Onu yanımda getirdim. Sana söyleyemedim. Babam asla söylemememi tembihledi."

"Yani kendini öldürmeye çalıştığını düşünmeme izin mi verdin?"

Ronan mavi gözlü bakışlarının ağırlığının Gansey'in üzerine çökmesine izin vererek başka bir cevap alamayacağını anlamasını sağladı. Babası ona asla anlatmamasını söylemişti. Ve o da asla söylememişti.

Gansey bütün bir yılın kafasında yeniden şekillendiğini hissetti. Her gece Ronan'ın iyiliği için dehşete düşüyordu. Ronan her seferinde, *"Öyle değil*," demişti. Aynı anda hem Ronan'ın böyle sürekli bir korkuya izin vermesine öfkelenmiş hem de Ronan'ın o kadar da yabancı bir yaratık olmadığını görerek rahatlamıştı. Gansey için rüyaları gerçeğe dönüştüren bir Ronan'ı kabullenmek, ölmek isteyen bir Ronan'ı kabullenmekten daha kolaydı.

"O zaman neden... neden buradasın?" Gansey sonunda söyledi.

Tepelerinde bir şey çarptı. Hem Ronan hem de Chainsaw çenelerini yukarı doğru kaldırdı.

"Noah?" Gansey sordu.

"Hâlâ buradayım," diye cevap verdi Noah arkasından. "Ama uzun sürmeyecek."

Gansey yağmurun sürekli tıslaması arasında üst katta zeminde bir sürtünme sesi ve bir şeyin devrilmesiyle bir patlama daha duydu.

"Sadece kan değil," dedi Ronan. Göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyordu. "Başka bir şey de dışarı çıktı."

Ronan'ın odasının kapısı kapalıydı. Bir kitaplık boşaltılmış, yan yatırılmış ve önüne itilmişti. Kitaplar alelacele devrilmiş teleskobun yanına yığılmıştı. Pencerelerde boncuk boncuk yağan yağmurla birlikte her şey sessiz ve griydi. Gansey'nin alt katta fark ettiği koku burada daha belirgindi: küflü, tatlı.

"Kerah?" diye mırıldandı Testere Ronan'ın kolundan. Onu Gansey'nin masasının üzerine indirmeden önce yumuşak bir ses çıkardı; masanın altındaki yağmur karası gölgede kayboldu. Levyeyi sağ eline geçiren Ronan masanın üzerindeki maket bıçağını işaret etti, ta ki Gansey onun maket bıçağını almasını kastettiğini anlayana kadar. Noah'ya bakmadan önce bıçağı kuşkuyla birkaç kez uzatıp geri çekti. Ronan ya enerjisizlikten ya da cesaretsizlikten ortadan kaybolmaya hazır görünüyordu.

"Hazır mısın?" Ronan sordu.

"Kendimi neye hazırlıyorum?"

Kapının arkasında, döşeme tahtasında bir şey çizildi. *Tck-tck-tck.* Sanki bir tokmak tahtanın üzerinde sürükleniyordu. Gansey'nin kalbindeki bir şey korkuyla titredi.

Ronan, "Kafamda ne var?" dedi.

Gansey kendini *buna hazırlamanın* bir yolu olduğunu düşünmüyordu. Ama Ronan'ın kitaplığı iterek yoldan çekmesine yardım etti.

"Gansey," dedi Ronan. Kapı tokmağı kendi kendine dönüyordu. Uzandı ve onu sabit tuttu. "İzle - gözlerine dikkat et."

"Planımız nedir?" Gansey'nin dikkati Ronan'ın kapı tokmağını tutuşundaydı. Dönmesini engellemek için harcadığı çabadan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Ronan, "Öldür onu."

dedi. Kapıyı hızla açtı.

Gansey'nin gördüğü ilk şey felaketti: Chainsaw'ın kafesi dümdüz olmuş, tüneği parçalanmıştı. Bir hoparlörün file kapağı eşiğin yanında bir istiridye gibi bükülmüştü. Bir bilgisayar klavyesi devrilmiş bir taburenin altına sıkışmıştı. Yere serilmiş yırtık pırtık bir gömlek ve kot pantolon, ilk bakışta bir ceset gibi görünüyordu.

Sonra kâbusu gördü.

Arka köşeden hareket etti. Sanki bir gölgeydi ve sonra bir şey oldu. Hızlıydı. Siyahtı. Beklediğinden daha büyüktü. Beklediğinden daha gerçekti.

Onun kadar uzundu. İki bacaklıydı. Yırtık, siyah, yağlı bir şey giymişti.

Gansey gagaya bakmaktan kendini alamadı.

"Gansey!" Ronan hırladı ve sonra levyeyi savurdu.

Yaratık yere doğru savruldu. Ronan tekrar savurduğunda yaratık uzanamayacağı bir yere doğru kıvrıldı. Gansey bir pençenin farkına vardı. Hayır, düzinelerce *pençe*. Kocaman, parlak, iğne uçlarına kıvrılmışlardı. Ronan'ı yakaladılar.

Gansey içeri dalıp bir uzvu kesti. Yaratığın giysisi bıçağın altında parçalandı. Doğruca Ronan'a doğru sıçradı ama Ronan levyeyle onu engelledi. Yaratık güçlü bir kanat çırpışıyla kendini havaya fırlattı ve elleri bacaklarının arasında, bir örümcek gibi tutunarak kapı pervazına tünedi. İnsana dair hiçbir şey yoktu. Çocuklara doğru tısladı. Kırmızı gözleri bir kapanıp bir açıldı. Bir kuş. Bir dinozor. Bir iblis.

Ronan'ın hiç uyumamasına şaşmamalı.

"Kapıyı kapat!" diye tersledi Ronan. "Orada saklambaç oynamak istemiyoruz!"

Yatak odası bir canavarla baş başa kalmak için çok küçük görünüyordu ama Gansey Ronan'ın haklı olduğunu biliyordu. Yaratık ona doğru uçarken kapıyı çarptı. Kancalar ve gaga, siyah ve bükülmüş. Aynı anda Ronan kendini fırlatarak Gansey'i yere itti.

Kısa, kristal bir anda, hem Ronan'ın hem de gagalı yaratığın altında sıkışan Gansey, yaratığın pençelerinin Ronan'ın kolunu yakaladığını gördü ve hiper farkındalıkla, taze olanların altında çaprazlama eşleşen kabukları gördü. Gaga Ronan'ın yüzüne doğru hamle yaptı.

Gansey maket bıçağını pençelerin arasındaki mumsu siyah ete sapladı.

Yaratık geri çekilirken hiç ses çıkarmadı. Ronan levyeyi tekrar savurdu ve yaratıktan sıyrılınca onun yerine bir yumruk indirdi. İkisi birden yatağın köşesine doğru tökezlediler. Kâbus Ronan'ın tepesindeydi. İkisi de sessizce dövüşüyordu; Ronan ölebilirdi ve Gansey bunu sonrasına kadar fark etmeyecekti.

Gansey elini Ronan'ın masasının üzerinden geçirerek bir bira şişesi aldı ve yaratığın kafatasına vurdu. Anında odayı alkol kokusu kapladı. Ronan canavarın altından küfretti. Gansey yaratığın uzuvlarından birini kaptı -kol muydu? Kanat mıydı? İğrenme duygusu boğazında düğümlendi ve maket bıçağıyla canavarın vücuduna doğru hamle yaptı. Bıçağın temas ettiğini ve yağlı eti ısırdığını hissetti. Birden boynunun etrafında bir pençe belirdi, çenesinin altındaki ince deriye bir pençe saplanmıştı. Bir balık gibi kancalanmıştı.

Maket bıçağının ne kadar küçük olduğunun farkındaydı. Bu şeyin kabarık pençelerine kıyasla ne kadar önemsizdi. Gömleğinin yakasında sıcak bir sızıntı hissetti. Ciğerleri çürümenin bereketli kokusuyla doldu.

Ronan levyeyi yaratığın kafasına indirdi. Ve sonra tekrar kırdı. Ve bir kez daha. Hem Gansey hem de yaratık yere yığıldı; yaratığın ağırlığı Gansey'nin derisinde bir çapa gibiydi. Yakalandı, kazığa oturtuldu, bu tutuşa hırladı.

Maket bıçağı Gansey'den alındı. Ronan'ın ne yapmak istediğini anlayan Gansey kollarını hâlâ kavrayan gagaya doğru uzattı. Yani Gansey'i tutan yaratık, yaratığı tutuyordu. Ve sonra Ronan boğazını kesti. Ne hızlı ne de kansızdı. Islak bir kartonu kesmek kadar düzensiz ve yavaştı.

Sonra her şey bitti ve Ronan pençeyi Gansey'nin derisinden dikkatlice çıkardı.

Serbest kalan Gansey yaratıktan uzaklaştı. Elinin tersiyle çenesindeki yaraya bastırdı. Neyin kendi kanı, neyin yaratığın kanı, neyin Ronan'ın kanı olduğunu anlayamıyordu. İkisinin de nefesi kesilmişti.

"Öldürüldün mü?" Ronan Gansey'e sordu. Şakağından aşağı bir çizik indi ve kaşının üzerinden yanağına sıçradı. *Gözlerine dikkat et.*

Gansey'in parmak uçlarıyla yaptığı yumuşak bir yoklama, çenesinin altındaki gerçek yaranın oldukça küçük olduğunu ortaya çıkardı. Yine de pençeye yakalanma anısı onu hemen terk etmeyecekti. Kendini tehlikeli bir şekilde çözülmüş hissediyordu, sanki bir şeye tutunması ya da yıkanıp gitmesi gerekiyordu. Sesini eşit tuttu. "Sanırım öyle. Ölmüş mü?"

"Eğer öyle değilse," dedi Ronan, "düşündüğümden daha kötü bir kâbus."

Şimdi Gansey'nin yavaşça, parçalanmış çarşafların kenarına oturması gerekiyordu. Çünkü bu *şey* imkânsızdı. Her ikisi de cansız nesneler olan uçak ve bulmaca kutusunu kabullenmek çok daha kolaydı. Kökeni dışında her bakımdan sıradan bir kuzgun olan Chainsaw'ı bile kabullenmek daha kolaydı.

Ronan yaratığın cesedinin üzerinden Gansey'i izliyordu -ölürken daha da büyük görünüyordu- ve yüz ifadesi Gansey'in hiç görmediği kadar sakindi. Bunun, tüm bunların bir itiraf olduğunu anlaması sağlanıyordu. Ronan'ı tanıdığı süre boyunca gerçekte kim olduğuna dair bir bakış.

Ne harikalar ve dehşetlerle dolu bir dünya ve Glendower bunlardan sadece biri. Gansey sonunda, "Seneca. Bunu söyleyen oydu, değil mi?"

Bedeni bir kâbusla savaşırken, bilinçaltı da Ronan'ın onu karşıladığı Latinceyle mücadele ediyordu.

Quemadmodum gladius neminem occidit; occidentis telum est.

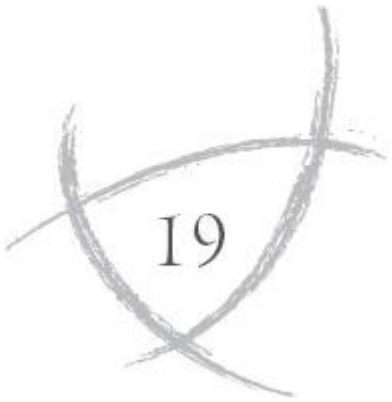
Ronan'ın gülümsemesi yaratığın pençelerinden biri gibi keskin ve kancalıydı. "Kılıç asla bir katil değildir; katilin elinde bir araçtır."

"Noah'nın yardım etmek için burada kalmadığına inanamıyorum." "Elbette inanabilirsin. Ölülere asla güvenme."

Gansey başını sallayarak dövüş sırasında Ronan'ın kolunda gördüğü yara kabuklarını işaret etti. "Kolun. Ben Domuz'un içindeyken onunla dövüştüğün için mi?"

Ronan başını yavaşça salladı. Diğer odada Chainsaw endişeli sesler çıkarıyor, onun akıbeti hakkında endişeleniyordu. *"Kerah?"*

"Bir tane daha vardı," dedi. "Kaçtı."

Jane, biraz yasadışı ve kesinlikle tatsız bir şey yapmak konusunda ne hissediyorsun?" Gansey sordu.

Ronan'ın sırtı sıcaktan yapış yapış olmuştu bile. Kuş adamın cesedi BMW'nin bagajındaydı ve şüphesiz korkunç bir bilimsel işlemden geçiyordu. Ronan bunun gün ısındıkça daha da kokuşacak bir süreç olduğundan emindi.

"Helikopter olup olmamasına bağlı," diye cevap verdi Blue, 300 Fox Way'in kapısında dururken. Çıplak ayağıyla baldırını kaşıdı. Ronan'ın abajura benzettiğini düşündüğü bir elbise giymişti. Ne tür bir lambaya ait olursa olsun, Gansey açıkça bir tane olmasını diliyordu.

Ronan lambaları sevmezdi.

Ve aklında başka şeyler vardı. Parmaklarında sinirler karıncalandı.

Gansey omuz silkti. "Helikopter yok. Bu sefer helikopter yok."

"Bu Cabeswater'la mı ilgili?"

Gansey üzüntüyle, "Hayır,"

dedi.

Onların yanından BMW'ye baktı. "Bagajın etrafında neden bir bungee kordonu var?"

Ronan Domuz'un bunu hak ettiğini düşünse de, Gansey cesedi Camaro'ya koymayı reddetmişti. "Bu uzun bir hikâye. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sanırım seni daha önce hiç tişörtle görmedim. Ya da kot pantolonla."

Çünkü Mavi, Gansey'e öyle bir şekilde bakıyordu ki, bunu belli etmemeye çalışması daha da dikkat çekiciydi. Hem ürkmüş hem de etkilenmişti. Gansey'nin nadiren kot pantolon ve tişört giydiği, kravat takmadığı zamanlarda yakalı gömlekleri ve kargo pantolonları tercih ettiği doğruydu. Ve bunları iyi giydiği de doğruydu; tişört omuzlarında öyle bir sallanıyordu ki, bir düğmenin açabileceği her türlü hoş kuytu ve köşeyi ortaya çıkarıyordu.

genellikle saklanırdı. Ama Ronan, Mavi'nin en çok Gansey'i bir kez olsun erkek gibi, kendilerinden biri gibi göstermesine şaşırdığından şüpheleniyordu.

"Tatsız bir şey için," dedi Gansey. Küçümseyen parmaklarıyla tişörtünü çekiştirdi. "Şu anda oldukça pasaklıyım, biliyorum."

Mavi de aynı fikirdeydi, "Evet, pasaklı, ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

Ronan, görüyorum ki sen de özensiz giyinmişsin."

Ronan kot pantolon ve siyah atletten oluşan oldukça tipik bir Ronan kıyafeti giydiğinden, bu alaycı bir anlam taşıyordu.

"Ben de daha pasaklı bir şeyler giyeyim mi?" diye sordu.

"En azından ayakkabılarını giy," diye cevap verdi Gansey kasvetli bir sesle. "Ve g e r e k i y o r s a bir şapka. Yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Tut tut," dedi Mavi, doğrulamak için yukarı bakarak. Ama gökyüzü mahallenin yapraklı ağaçları tarafından gizlenmişti. "Adam nerede?"

"Sırada onu almak var." "Noah nerede?"

Ronan, "Cabeswater'la aynı yer," dedi. Gansey yüzünü buruşturdu.

"Güzel, Ronan," dedi Blue sinirlenerek. Evin içine çekilirken kapıyı açık bıraktı *ve "Anne! Ben çocuklarla bir şey yapmaya gidiyorum!" diye* seslendi.

Onlar beklerken Gansey Ronan'a döndü. "Açık konuşayım: Eğer bu şeyi bulunmasından korkmadan gömebileceğimiz başka bir yer olsaydı, oraya giderdik. Ahırlara gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ve her halükârda bizimle gelmemeni dilerim. Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

"NE TÜR BIR ŞEY?" Bu Maura'ydı, evin içinden.

"Harika, dostum," diye yanıtladı Ronan. Bu uyarı bile heyecan vericiydi. Bunun gerçekten yaşandığının kanıtı. "Çıkardığına sevindim."

Ronan'ın gelmeme ihtimali hiç yoktu.

"TATSIZ BİR ŞEY!" Mavi kükreyerek karşılık verdi. Kapıda yeniden belirdi, tığ işi tayt ve yeşil lastik çizmeler dışında gardırobunda hiçbir değişiklik yoktu. "Ne yapıyoruz bu arada?"

Eve, diye düşündü Ronan. *Ben eve gidiyorum.*

"Şey," dedi Gansey yavaşça, gök gürültüsü bir kez daha gürlerken, "yasadışı olan kısım Ronan'ın ailesinin mülküne gidiyor olmamız, ki bunu yapmasına izin verilmiyor."

Ronan ona dişlerini gösterdi. "Ve işin tatsız yanı, bir ceset gömüyor olmamız."

Ronan bir yıldan uzun bir süredir rüyalarında bile Ahır'a gitmemişti.

Sayısız yaz öğleden sonrasından hatırladığı gibiydi: sarmaşıklarla yarı gizlenmiş iki taş sütun, arazinin etrafında bir duvar gibi birbirine dolanmış banklar, çukurlu çakıllı araba yolunun her iki yanında birbirine sokulmuş meşeler. Yukarıdaki gri gökyüzü her şeyi yeşil ve siyah, orman ve gölge, büyüyen ve gizemli yapıyordu. Bu etki Ahırların girişine bir tür mahremiyet kazandırıyordu. Bir münzevilik.

Yolun yukarısına çıktıklarında, yağmur BMW'nin ön camına sıçradı. Gök gürledi. Ronan arabayı meşe ağaçlarının arasından bir tepeye doğru yönlendirdi, dar bir dönemeçten geçtiler ve işte oradaydı - her tarafı ağaçlarla korunaklı, yemyeşil, eğimli büyük bir alan. Bir zamanlar bu ön otlaklarda sığırlar otlamıştı, her renkten sığırlar. Peri hayvanları kadar sevimli olan bu sürü hâlâ Ronan'ın rüyalarını süslüyordu ama daha farklı alanlarda. Gerçek sığırlara ne o l d u ğ u n u merak ediyordu.

Arka koltukta oturan Blue ve Adam boyunlarını bükmüş, yaklaşan eve bakıyorlardı. Sade, etkileyici olmayan, birkaç on yılda bir üzerine eklemeler yapılmış bir çiftlik eviydi. Akılda kalıcı olan, doygun tepelere serpiştirilmiş, çoğu tebeşir beyazı ve teneke çatılı, bazıları hâlâ ayakta duran, bazıları ise yıkılmakta olan adaşı ahırlardı. Bazıları uzun ve sıska hayvan ahırlarıydı, diğerleri ise sivri şapkalı kubbelerle örtülü geniş saman ahırlarıydı. Eski taş müştemilatlar ve yeni, düz çatılı ekipman kulübeleri, hala ayakta duran keçi evleri ve uzun süredir boş olan köpek kulübeleri vardı. Tarlaları sanki onlardan büyümüşler gibi süslüyorlardı: küçük olanlar mantar gibi kümelenmiş, büyük olanlar ayrı duruyordu.

Hepsinin üzerinde yağmurdan morarmış, kocaman, sıkıntılı bir gökyüzü vardı. Her renk daha derin, daha gerçek, daha iyiydi. Bu gerçekti ve geçen yıl bir rüyaydı.

Çiftlik evinde tek bir ışık yanıyordu, oturma odasının ışığı. Her zaman açıktı.

Gerçekten burada mıyım? Ronan merak etti.

Elbette yakında uyanacak ve kendini yine Monmouth İmalathanesi'nde sürgünde, arabasının arka koltuğunda ya da St. Agnes'da Adam'ın yatağının yanında yerde yatarken bulacaktı. Bastırıcı ışıkta, Barns o kadar yeşil ve güzeldi ki, kendini hasta hissetti.

Dikiz aynasından Adam'ı gördü, yüzünde hülyalı ve hasta bir ifade vardı, sonra da parmak uçlarını nemli çimlere dokunmak istercesine cama bastırmış olan Mavi'yi.

Çakıl taşlı park alanı boştu, ev hemşiresi ortalıkta yoktu. Ronan arabayı toplanmamış meyvelerle dolu bir erik ağacının yanına park etti. Bir keresinde rüyasında meyvelerden birini ısırdığını ve içinden meyve suyu ve çekirdeklerin patladığını görmüştü. Bir diğerinde ise meyveler kanamış ve yaratıklar derisinin altında yuvalanmadan önce gelip onu yalayıp yutmuşlardı, tatlı kokulu parazitler.

Ronan kapıyı açtığında, araba hemen *evin* nemli toprak, yeşil duvarlı, küf taşlı kokusuyla doldu.

"Başka bir ülkeye benziyor," dedi Blue.

Başka bir ülkeydi. Gençler için bir ülkeydi, yaşlanmadan önce öldüğünüz bir ülke. Dışarı çıktıklarında ayakları çakılların yanındaki yazdan kalma yumuşak çimlere battı. İnce yağmur saçlarına takıldı. Damlalar çevredeki ağaçların yapraklarında mırıldanıyordu, yükselen bir uğultu.

Ronan'ın babasının cesedini bulduğu yerin burası olduğu ve Ronan'ın babasını yanında yatarken bulduğu arabanın da burası olduğu bilgisi bile buranın güzelliğine gölge düşüremiyordu. Monmouth Manufacturing gibi, Barns da değişen ışıkla tamamen değişmişti. Ceset serin ve karanlık bir sabah bulunmuştu, bu ise tüylü, gri bir öğleden sonraydı. Bu yüzden anı, duygusal olmaktan ziyade analitik bir düşünce olarak sadece kısa bir not haline geldi.

Tek gerçek şuydu: Evindeydi. Kalmayı
ne kadar çok istiyordu.

Birkaç dakika sonra, açık bagajın başında durduklarında, ne Gansey'nin ne de Ronan'ın planı bir kürek alacak kadar derinlemesine düşünmediklerini fark ettiler.

"Einstein?" Ronan Adam'a seslendi.

"Ahır mı?" diye sordu Adam, uyandığında.

"Aletler?" "Ah, evet. Bu taraftan."

Dört tahtalı siyah bir çitin üzerinden tırmanarak, tarlalar boyunca ana ahırlardan birine doğru yola koyuldular. Ortam sessizliği teşvik ediyordu. Adam, Mavi'nin yanında yürümek için birkaç aceleci adım attı ama ikisi de konuşmadı. Ronan'ın omzundaki Testere dengesini korumak için çırpındı. Bu rüya giderek ağırlaşıyordu. Ronan'ın yanında, Gansey'nin başı yağmura karşı eğik, yüzü dalgındı. Bu yürüyüşü daha önce de defalarca yapmıştı.

Ronan bu yürüyüşü kaç kez yapmıştı? Bir yıl önce de olabilirdi, beş yıl önce de.

Ronan, babasının vasiyetinin uygulayıcısı Declan'a karşı öfke patlamasıyla doluydu. Babasını geri alamazdı, muhtemelen annesini de asla geri alamayacaktı. Ama buraya dönmesine izin verilirse, aynı şey olmayacaktı ama katlanılabilir olacaktı.

Tuhaf şeyi ilk gören Chainsaw oldu. *"Kreck*" dedi.

Ronan durdu.

"O da ne?" diye sordu. Bir düzine metre ötede, yeşilin ortasında pürüzsüz kahverengi bir cisim duruyordu. Bel yüksekliğindeydi ve dağ gibi bir dokusu vardı.

Blue şüpheyle, "Bu... bir inek mi?" diye sordu.

Söylediğinde her şey apaçık ortadaydı. Bu kesinlikle bir inekti, sığırların yağmurda yaptığı gibi yatıyordu. Ve kesinlikle Niall Lynch ölmeden önce bu merayı işgal etmiş olan sığırlardan biriydi. Ronan onun nasıl olup da hâlâ burada olduğunu anlayamıyordu.

Adam yüzünü buruşturdu. "Öldü mü?"

Ronan ineğin etrafında dolaşırken yavaşça hareket eden tarafını işaret etti. Şimdi onun ince yontulmuş yüzünü ve burun deliklerinin etrafındaki nemi görebiliyordu. İri siyah gözleri yarı kapalıydı. Hem o hem de Testere eğildi, başları aynı şekilde eğikti. Ronan elini ineğin gözlerinin önünde salladığında inek kıpırdamadı.

"Non mortem," diye mırıldandı gözlerini kısarak*, "somni fratrem."*

Mavi fısıldadı, *"Ne?"*

Adam, "Ölüm değil, onun kardeşi uyku" diye tercüme etti.

Gansey, sesinde biraz darağacı havası vardı, "Gözünü dürtün,"

diye öğüt verdi. "Gansey!" Mavi dedi.

Ronan ineğin gözünü dürtmedi ama bir parmağını yumuşak, kırpışmayan kirpiklerinin arasından geçirdi. Gansey bir avucunu ineğin burun deliklerinin önünde tuttu.

"Nefes alıyor."

Yakınına sokulan Mavi, ineğin burnunu okşayarak ıslak saçlarında koyu renkli izler bıraktı. "Zavallı şey. Sence nesi var?"

Ronan onda bir sorun *olduğundan* emin değildi. Hareketsizliği bir yana, hasta görünmüyordu. Berbat kokmuyordu. Ve Chainsaw anormal derecede sıkıntılı görünmüyordu, her ne kadar Ronan'ın başının yanına yaklaşmaması için bir uyarı olarak vücudunu bastırmış olsa da.

"Burada Amerikan halkı için bir metafor var," diye mırıldandı Gansey karanlık bir sesle, "ama şu anda aklıma gelmiyor."

Blue, "Gansey'nin ondan nefret etmeme neden olacak bir şey söylemesine fırsat vermeden devam edelim," dedi.

İneği geride bırakıp ahırların en büyüğüne doğru ilerlediler. Büyük sürgülü kapının alt kısmı kurtlanmış ve çürümüştü, metal kenarları da paslanmıştı.

Ronan elini kapı kolunun pürüzlü yüzeyine koydu. Alışkanlıktan olsa gerek, avucu onun hissini ezberlemişti. Fikrini değil, gerçek *hissini*, metalin dokusunu, şeklini ve sıcaklığını, onu bir rüyadan geri getirmek için ihtiyaç duyacağı her şeyi.

"Bekle," dedi Adam temkinli bir sesle. "Bu koku da ne?"

Hava sıcak, klostrofobik bir kokuyla renklenmişti - nahoş değil, ama inkar edilemez bir şekilde *tarımsal*. Bu koku geçmişte kullanılmış bir ahırın kokusu değildi; şu anda kullanılmakta olan bir ahırın kokusuydu.

Ronan kaşlarını çatarak gıcırdayan devasa kapıyı kaydırarak açtı. Gözlerinin alışması bir an aldı.

"Oh," dedi Gansey.

Sürünün geri kalanı buradaydı. Düzinelerce sığır, kapıdan giren sulu ışıkta karanlık siluetler halindeydi. Kapının açılma takırtısının üzerinde en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Sadece birkaç düzine iri hayvanın nefes alıp verme sesi ve tüm bunların üzerinde metal çatıya vuran hafif yağmurun sesi vardı.

"Uyku modu," dedi Gansey, aynı anda Mavi de "Hipnoz," dedi.

Ronan'ın kalbi düzensiz atıyordu. Uyuyan sürünün ham bir potansiyeli vardı. Sanki doğru kelimeyi kullanan biri bir izdiham yaratabilirmiş gibi.

"Bu da mı bizim suçumuz?" Mavi fısıldadı. "Elektrik kesintileri gibi mi?" Adam başka tarafa baktı.

"Hayır," diye cevapladı Ronan, bu uyuyan sürünün ley hattı yüzünden olmadığından emindi. "Bu başka bir şey."

Gansey, "Noah gibi konuşmak istemem ama bu beni ürkütüyor. Bir kürek bulalım ve buradan gidelim."

Ayaklarını talaşın içinde sürüyerek hareketsiz hayvanların arasından geçip yağmurun grileştirdiği küçük bir ekipman odasına doğru ilerlediler. Ronan bir kürek buldu. Adam bir kar küreği aldı. Gansey bir çukur kazıcının ağırlığını bir kılıcın dengesini kontrol eder gibi test etti.

Bir süre sonra Blue, "Gerçekten burada mı büyüdün Ronan?" diye sordu.

"Bu ahırda mı?"

"Ne demek istediğimi *çok* iyi biliyorsun."

Cevap vermeye başladı, ama acı ani ve şok edici bir şekilde kabardı. Duygularını dile getirebilmesinin tek yolu kelimeleri asitle boğmaktı. Sanki buradan nefret ediyormuş gibi bir ses çıktı. Sanki kaçmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Alaycı ve zalimce, "Evet. Burası benim kalemdi." dedi.

"Vay canına," diye cevap verdi, sanki adam alay etmemiş gibi. Sonra fısıldadı, "Bak!"

Ronan onun bakışlarını takip etti. Oluklu çatının bitmiş duvarın kenarıyla kusurlu bir şekilde buluştuğu yerde, tozlu kahverengi bir kuş yuvasına saklanmıştı. Göğsü siyah ve kanlı görünüyordu ama yakından bakınca bunun loş ışığın bir oyunu olduğu anlaşıldı. Göğüs tüyleri tavus kuşunun metalik zümrüt rengindeydi. Sığırlar gibi gözleri açıktı, başı kıpırdamıyordu. Ronan'ın nabzı tekrar yükseldi.

Omzunda, Chainsaw alçaktan çömelmiş, boynuna doğru bastırıyordu, bu diğer kuştan ziyade *onun* tepkisine bir tepkiydi.

"Dokun ona," diye fısıldadı Mavi. "Bak bakalım o da canlı mı?"

"Siz iki Yoksul İkizden biri ona dokunmalı," dedi Ronan. "Sonuncusuna ben dokundum."

Gözleri parladı. "Az önce bana *ne* dedin sen?"

"Beni duydun."

"Gansey," dedi.

Çukur kazma makinesini yere bıraktı. "Ronan'la savaşını kendi başına yapmak istediğini söylemiştin."

Adam gözlerini devirerek bir sandalye çekti ve incelemeye başladı. "O da nefes alıyor. Aynı inekler gibi."

"Şimdi yumurta olup olmadığını kontrol et," dedi Ronan. "Canın cehenneme."

Hepsi biraz tedirgindi. Bu uykunun doğal mı yoksa doğaüstü mü olduğunu söylemek imkânsızdı ve bu bilgi olmadan, bunun onların da başına gelebileceği imkânsız görünmüyordu.

Gansey, "Uyanık kalan tek şey biz miyiz?" dedi.

Bu Ronan'a ilham verdi. Testereyi kül bloklarından yapılmış bir masanın üzerine bırakarak yanındaki eski yem kutusunu açtı. Boş olmasına rağmen hâlâ dolu olduğundan şüpheleniyordu. Kafasını içeri soktuğunda, sıcak tahıl kokusunun altında keskin, canlı bir koku keşfetti.

Ronan, "Işık" diye emretti.

Gansey telefonunun el feneri işlevine geçerek çöp kutusunun içini aydınlattı.

"Acele et," dedi. "Bu benim telefonumu pişiriyor."

En alttaki buruşuk eski yem torbasına kadar uzanan Ronan fare yuvasını buldu. Yavru farelerden birini dikkatle çekip çıkardı. Tüylü ve ağırlıksızdı, o kadar küçüktü ki vücudunun sıcaklığı zar zor fark ediliyordu. Fare tamamen hareket edebilecek yaşta olmasına rağmen Ronan'ın avucunun içinde sakin duruyordu. Bir parmağını omurgası boyunca nazikçe gezdirdi.

"Neden bu kadar uysal?" Mavi sordu. "O da mı uyuyor?"

Elini farenin uyanık ve güven dolu gözlerini görmesine yetecek kadar eğdi, ama Chainsaw'ın görebileceği kadar değil - yiyecek olduğunu düşünebilirdi. O ve Matthew fare yuvalarını yem odalarında ve yalakların yakınındaki tarlalarda bulurlardı. Çimenlerin üzerinde saatlerce bağdaş kurup oturur, farelerin ellerinin üzerinde ileri geri koşmasına izin verirlerdi. Yavrular hiç korkmazdı.

"Uyandı," dedi. Elini kaldırarak minik bedeni yanağına bastırdı, böylece hızlı kalp atışlarının çarpıntısını teninde hissedebiliyordu. Mavi ona bakıyordu, bu yüzden ona uzattı. "Kalbini bu şekilde hissedebilirsin."

Şüpheli görünüyordu. "Sen gerçek misin? Benimle kafa mı buluyorsun?" "Nasıl anladın?"

"Sen bir piçsin ve bu tipik bir piç aktivitesine benzemiyor." İnce ince gülümsedi. "Buna alışma."

İsteksizce minik fareyi aldı ve yanağına götürdü. Ağzında şaşkın bir gülümseme belirdi. Küçük, mutlu bir iç çekişle onu Adam'a uzattı. Adam pek istekli görünmüyordu ama onun ısrarı üzerine küçük bedeni yanağına bastırdı. Ağzı buruştu. Bir saniye sonra fareyi Gansey'e uzattı. Gansey fareyi yüzüne doğru kaldırmadan *önce* ona gülümseyen tek kişiydi. Ronan'ın içini burkan da onun gülümsemesiydi; bu ona Matthew'un fareleri ilk keşfettiklerinde, Lynch ailesi oldukları zamanki rahat ifadesini hatırlattı.

"Şaşırtıcı derecede büyüleyici," diye rapor verdi Gansey. Ronan'ın eline tutuşturdu.

Ronan fareyi çöp kutusunun üstüne tuttu. "Geri koymadan önce bir saniye isteyen var mı? Çünkü bir yıl içinde ölmüş olacak. Tarla farelerinin ömrü bok gibi."

"Güzel, Ronan," dedi Adam, gitmek için dönerek.

Blue'nun yüzü limon rengine dönmüştü. "Bu çok uzun sürmedi."

Gansey hiçbir şey eklemedi. Gözleri sadece Ronan'ın üzerindeydi, ağzı alaycıydı; Ronan'ı alınmayacak kadar iyi tanıyordu. Ronan analiz edildiğini hissediyordu ve belki de öyle olmak istiyordu. "Hadi gidip şu şeyi gömelim," dedi.

BMW'ye döndüklerinde Gansey, Blue elini ağzına kapattığında ve Adam kuş adamı ilk gördüğünde nefesini tuttuğunda kendini beğenmiş görünmeyecek kadar terbiyeliydi. Ronan ve Gansey ellerinden geldiğince onu bir hoparlör kutusuna tıkmışlardı ama cesedin her iki ucundan da hayal gücünü zorlayacak kadar çıkıntı vardı. Birkaç saat ölü kalması görünüşünü hiçbir şekilde iyileştirmemişti.

"Ne oldu?" Adam sordu.

Ronan kutunun kenarına asılmış yırtık pençelerden birine dokundu. Korkunçtu, ürperticiydi. Kafasının içinde onlar tarafından tekrar tekrar öldürülmekten kaynaklanan donuk, ilkel ve kalıcı bir şekilde korkuyordu. "Kabus gördüğümde geliyorlar. Sanki onları çekiyor. Benden nefret ediyorlar. Rüyalarda onlara gece dehşeti deniyor. Ya da ... *niri viclis*."

Adam kaşlarını çattı. "Bu Latince mi?"

Ronan şaşkınlıkla düşündü. "Ben... sanmıyorum."

Mavi ona sertçe baktı ve Ronan hemen onun kendisini bulmaca kutusundaki diğer dili bilmekle suçladığı zamanı hatırladı. Haklı olması mümkündü.

Dördü birlikte hoparlör kutusundaki tabutu ağaç hizasına kadar taşıdılar. Yağmur çiselemeye devam ederken sırayla fırtınanın nemlendirdiği toprağı kazdılar. Ronan birkaç saniyede bir başını kaldırıp Testere'yi kontrol ediyordu. Kendisi de dahil olmak üzere iri ve siyah hiçbir şeyle ilgilenmiyordu, bu yüzden ceset çukura girdikten sonra bile ondan uzak durdu. Ama Ronan'ı her şeyden çok seviyordu, bu yüzden orta mesafede dolanıyor, görünmez böcekler için toprağı kurcalıyordu.

Son toprak yığınını da çukurun üzerine sıkıştırdıklarında yağmurdan ve terden sırılsıklam olmuşlardı. Ronan, hepsinin onun adına bir ceset gömmesinde içini ısıtan bir şeyler olduğunu düşündü. Bunun rüyalarında kalmasını tercih ederdi ama eğer dışarı sızması gerekiyorsa, bu son kontrolden çıkmış kâbustan daha iyiydi.

Gansey nazik bir yeminle küreğin ucunu toprağa sapladı ve elinin tersiyle alnını sildi. Ağzına bir nane yaprağı tıkıştırdı. "Kabarcıklarım var. Nino'nun mu?"

Mavi sözsüzce itiraz etti.

Gansey Adam'a baktı.

"Bana her şey uyar," diye yanıtladı Adam, Henrietta aksanı yorgunluğunu ele veriyordu. Her zamanki yorgunluğu değildi bu. Daha derin bir şeydi. Ronan'ın bu pazarlığın Adam'ın kemiklerinde yuvalandığını hayal etmesi hiç de imkânsız değildi.

Gansey Ronan'a baktı.

Ronan deri kayışlardan birinin altındaki çalışkan başparmağını ovuşturarak kiri ve teri sildi. Ne zaman geri döneceğini merak ediyordu. Yumuşak bir sesle, sadece Gansey için, "Gidip annemi görebilir miyim?" diye sordu.

Çiftlik evinin içinde her şey siyah beyazdı. Hava, Ronan'ın çocukluğunun hoş kokusuyla kalıcı olarak lekelenmişti: ceviz dumanı ve şimşir ağacı, çimen tohumu ve limon temizleyici.

"Hatırlıyorum," dedi Gansey düşünceli bir ifadeyle Ronan'a, "eskiden böyle kokardın."

Gansey ön koridorda asılı duran koyu renk çerçeveli aynadaki karmakarışık yansımasına bakarak gıdakladı. Testere, Ronan'ın boynunun diğer tarafına saklanmadan önce kısa bir süre kendine baktı; Adam da aynısını yaptı ama Ronan'ın boynuna saklanma kısmı yoktu. Mavi bile her zamankinden daha az hayalperest görünüyordu, ışık abajur elbisesini ve dikenli saçlarını melankolik bir Pierrot gibi gösteriyordu.

Gansey sonunda, "Sizin burada yaşadığınız zamanki gibi hissediyorum," dedi. "Farklı olması gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Buraya çok sık gelir miydin?" Mavi sordu.

Ronan'la bir bakış alışverişinde bulundu. "Yeterince sık."

Ronan'ın düşündüğü şeyi söylemedi; Gansey, Ronan için Declan'ın olduğundan çok daha fazla kardeşti.

Sesi soluklaşan Adam, "Biraz su alabilir miyiz?" diye sordu.

Ronan onları mutfağa götürdü. Bir çiftlik evi mutfağıydı, gösterişsizdi, kullanıla kullanıla yıpranmıştı. Çalışmayı bırakana kadar hiçbir şey tamir edilmemiş ya da güncellenmemişti ve bu yüzden oda on yılların ve tarzların bir karışımıydı: eski cam düğmeler ve pirinç kulpların bir kombinasyonuyla süslenmiş düz beyaz dolaplar, yarısı yeni kasap bloğu ve yarısı kirli laminat olan tezgahlar, kar beyazı ve cilalı paslanmaz çelik karışımı aletler.

Blue ve Adam oradayken Ronan Ahırları yeni gözlerle gördü. Bu, Gansey'in ailesinin gösterişli, güzel eski parası değildi. Bu ev eski püskü bir zenginlikti, zenginliğini kültürle ya da havayla değil, hiçbir

Konfor eksikti: uyumsuz antikalar ve bakır kaplar, duvarlarda gerçek el boyaması sanat eserleri ve yerlerde gerçek el dokuması halılar. Gansey'in atalarının evi zarif, uzak şeylerden oluşan dokunulmaz bir müzeyken, Ahırlar bilardo masaları ve yorganlar, video oyunu kabloları ve kalitesiz pahalı deri koltuklardan oluşan bir cehennemdi.

Ronan bunu çok sevdi. Neredeyse dayanamıyordu. Bir şeyleri yok etmek istiyordu.

Onun yerine, "Sana babamın da benim gibi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi. Tost makinesini işaret etti. Sıradan bir paslanmaz çelik tost makinesiydi, iki dilim kızarmış ekmek için yer vardı.

Gansey bir kaşını kaldırdı. "Bu mu? Bir tost

makinesi." "Rüya tost makinesi."

Adam sessizce güldü.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gansey.

Ronan tost makinesini duvardan kaydırarak çıkardı. Fiş ya da pil paneli yoktu. Yine de kolu aşağı bastırdığında, içindeki filamentler parlamaya başladı. Bunun imkânsız olduğunu fark etmeden önce kaç yıl boyunca bu ekmek kızartma makinesini kullanmıştı?

"Neyle çalışıyor o zaman?" Adam sordu.

"Rüya enerjisi," dedi Ronan. Testere Ronan'ın omzundan tezgâha doğru düzensiz bir şekilde zıpladı ve cihazdan uzaklaştırılması gerekti. "En temizi bu."

Adam'ın tozlu kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Politikacılar memnun olmazdı. Annen alınmasın, Gansey."

"Alınmadım," dedi Gansey içtenlikle.

"Bir de şu var," dedi Ronan, buzdolabının önündeki takvimi göstererek.

Mavi sayfaları karıştırdı. Kimse bu ayı değiştirmeye gelmemişti ama bunun bir önemi yoktu. Her sayfa aynıydı - Nisan ayının on iki sayfası, her fotoğraf bir çitin üzerinde oturan üç siyah kuşu gösteriyordu. Ronan bir zamanlar bunun sadece şaka amaçlı bir hediye olduğunu düşünmüştü. Şimdi bir hayal kırıklığı rüyasının eseri olduğunu kolayca anlayabiliyordu. Mavi kuşlara baktı, burnu neredeyse resme değecekti. "Bunlar akbaba mı yoksa karga mı?"

Ronan'ın "Kargalar" demesiyle aynı anda Adam da "Akbabalar" dedi.

"Burada başka ne var?" Gansey sordu. O *derin merakını* kullanıyordu Normalde Glendower'la ilgili her şey için ayırdığı sesi ve *derin meraklı* yüzü. "Rüya gibi şeyler yani?"

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi Ronan. "Hiç araştırma yapmadım." Gansey, "O zaman bir çalışma yapalım," dedi.

Dördü birlikte buzdolabından dışarı çıktılar, dolapları açtılar ve tezgahın üzerindeki eşyaları karıştırdılar.

"Telefonun fişi duvara takılmıyor," dedi Adam, eski moda bir çevirmeli telefonu ters çevirip bakarak. "Ama hâlâ çevir sesi var."

Cep telefonu çağında Ronan bu keşfi son derece ilgisiz buldu. Az önce gerçekten kalem olan bir kurşun kalem bulmuştu; tırnağıyla kurşunun yan tarafına yaptığı keşif çiziği bunun kurşunlu bir kalem olduğunu ortaya çıkarsa da, kalem kutusunun yanındaki not defterinde sürüklendiğinde ucu mükemmel bir mavi mürekkep çizgisi bırakıyordu.

"Mikrodalga da fişe takılı değil," dedi Adam.

"Burada iki ucu olan bir kaşık var," diye ekledi Gansey.

Tiz bir vınlama mutfağı doldurdu; Blue yüksek taburelerden birinin koltuğu döndürüldüğünde, çalınması gerekenden birkaç kat daha hızlı çalınan "The Wind That Shakes the Barley" gibi bir feryat yaydığını keşfetmişti. Ezginin sonuna kadar gidip gitmediğini görmek için birkaç tur çevirdi. Başaramadı. Başka bir hüsran rüyasının ürünü.

"*Lanet* olsun," dedi Gansey bıçağı tezgâhın üzerine bırakarak. Elini salladı. "Kızgın." Ama öyle değildi. Bıçak sıradan bir paslanmaz çelikti ve ısısı sadece altında eriyen tezgâh kaplamasının hafif kokusundan anlaşılıyordu. Sadece bıçağın değil, tüm bıçağın sıcak olduğunu doğrulamak için sapına birkaç kez vurdu ve ardından bir bulaşık havlusu kullanarak bıçağı bıçak bloğuna yerleştirdi.

Ronan ciddi bir şekilde aramayı bırakmıştı ve sadece çarpma seslerini duymaktan zevk almak için çekmeceleri açıp çarpıyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: gitmek mi yoksa gitme beklentisi mi?

Adam bulduğu bir mezurayı göstererek, "Bu hiç de sinir bozucu değil," dedi. Şerit iki ayak, altı inç kadar uzanıyordu, daha fazla değil. "Ben olsam ertesi sabah bunu çöpe atardım."

"Ekmek kutularını ölçmek için mükemmel," diye gözlemledi Gansey. "Belki de nostaljik bir değeri vardır."

"Buna ne dersin?" Mavi, koridorda, mükemmel bir mavi zambağın yaprağına dokundu. Salondaki masanın üzerinde bir buket halinde toplanmış bir düzine çiçekten biriydi. Ronan çiçeklere pek önem vermezdi ama önem verdiğinde de

İçinde sergilendikleri vazoda hiç su bulunmadığı için hep sahte olduklarını düşünmüştü. Beyaz ve mavi zambaklar büyüktü ve köpüklü altın ercikleriyle örümcek gibiydiler, çiçekleri başka hiçbir yerde görmediği türdendi. Geçmişe baktığında bunu anlaması gerekirdi. Adam bir tomurcuğu kopardı ve sapın nemli ucunu diğer iki çocuğa çevirdi. "Yaşıyorlar."

Bu, Gansey'nin karşı koyamayacağı türden bir şeydi ve Gansey çiçeklerin üzerinde oyalanırken Adam ve Ronan koridorda yemek odasına doğru ilerlediler. Ronan omzunun üzerinden baktığında Gansey elinde çiçeklerden biriyle duruyordu. Duruşunda alçakgönüllü ve huşu dolu bir şeyler vardı, çiçeğe bakarken yüzünde minnettar ve hüzünlü bir şeyler vardı. Garip bir şekilde hürmetkâr bir ifadeydi bu.

Nedense bu Ronan'ı daha da öfkelendirdi. Gansey onu yakalayamadan hızla arkasını döndü. Soluk gri yemek odasında Adam duvardaki kancadan tahta bir maske alıyordu.

Pürüzsüz, koyu renkli bir tahtadan oyulmuştu ve ucuz bir turistik hediyelik eşya gibi görünüyordu. Göz delikleri yuvarlak ve şaşırtıcıydı, ağzı bir sürü dişin sığabileceği kadar büyük, rahat bir gülümsemeyle ayrılmıştı.

Ronan kendini havaya fırlattı.

"Hayır."

Maske yere düştü. Adam irkilerek Ronan'ın elinin bileğini kavradığı yere baktı. Ronan kendi kalbinin atışını ve Adam'ın bileğinde Adam'ınkini hissedebiliyordu.

Hemen onu serbest bıraktı ve geri çekildi. Onun yerine maskeyi kaptı. Duvara geri astı ama nabzı sakinleşmedi. Adam'a bakmadı.

"Yapma," dedi. Ama Adam'a ne yapmamasını söylediğini bilmiyordu. Maskenin babasının versiyonunun tamamen zararsız olması mümkündü. Sadece Ronan'ın kafasında ölümcül bir hal alması da mümkündü.

Birdenbire, hiçbirine, babasının hayallerine, çocukluk evine, kendi tenine dayanamadı.

Duvarı yumrukladı. Parmak eklemleri sıvayı ısırdı ve sıva da onu ısırdı. Derisinin yarıldığı anı hissetti. Duvarda öfkesinin belli belirsiz bir izini bırakmıştı ama çatlamamıştı.

"Hadi ama Lynch," dedi Adam. "Elini kırmaya mı çalışıyorsun?" "O da neydi?" Gansey diğer odadan seslendi.

Ronan'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine yaptı. Sonra yemek odasındaki sandalyelerden birini tekmeledi. Kayıt cihazlarıyla dolu uzun bir sepeti fırlattı.

duvara karşı pennywhistles. Bir avuç küçük çerçeveyi askılarından söktü. Daha önce de kızgındı ama şimdi hiçbir şey değildi. Sadece parmak eklemleri ve acı kıvılcımları.

Aniden, kolu uçuşun ortasında durdu.

Gansey onu sıkı sıkı tutuyordu ve Ronan'ınkinden iki santim ötedeki yüz ifadesi hiç de eğlenmiyordu. Yüzü aynı anda hem genç hem de yaşlıydı. Gençten çok yaşlıydı.

"Ronan Lynch," dedi. Ronan'ın dinlemeden *edemediği* bir sesti bu. Ronan'ın olmadığı her yönden emindi. "Bunu hemen kes. Git anneni gör. Ve sonra gidiyoruz."

Gansey yanlış anlamadığından emin olmak için Ronan'ın kolunu bir süre daha tuttuktan sonra bırakıp Adam'a döndü. "Orada öylece duracak mıydın?"

"Evet," diye yanıtladı Adam.

"Çok iyisin," dedi Gansey.

Adam'ın cevabında hiç sıcaklık yoktu. "Onun iblislerini öldüremem."

Mavi hiçbir şey söylemedi ama Ronan ona katılana kadar kapıda bekledi. Sonra diğer ikisi yemek odasını toplamaya başlarken o da Ronan'a oturma odasına kadar eşlik etti.

Aslında bir oturma odası değildi; artık kimsenin bir oturma odasına ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, başka hiçbir yere ait görünmeyen her şey için bir depo haline gelmişti. Birbiriyle uyumsuz üç deri sandalye, düz olmayan ahşap zemin üzerinde karşılıklı duruyordu - bu *oturma* kısmıydı. Uzun, ince çanak çömleklerin üzerinde şemsiyeler ve donuk kılıçlar duruyordu. Duvarlarda lastik çizmeler ve zıplama sopaları sıralanmıştı. Bir köşede sıkı döşemelerden yapılmış halılar seriliydi; bunlardan birinin üzerinde Niall'ın el yazısıyla *"bu değil"* yazan yapışkan bir not vardı. Odanın ortasında gezegen yörüngelerini andıran tuhaf bir demir avize asılıydı. Niall muhtemelen bunu rüyasında görmüştü. Köşelerde asılı duran, yarı aydınlatma armatürü, yarı saksı bitkisi olan diğer iki avizenin de rüya olduğu kesindi. Muhtemelen buradaki her şey öyleydi. Ronan ancak şimdi evden uzakta olduğu için buranın ne kadar hayallerle dolu olduğunu görebiliyordu.

Ve orada, her şeyin ortasında güzel annesi duruyordu. Kateterler, serumlar ve beslenme tüplerinden oluşan sessiz bir izleyici kitlesi vardı - ev hemşirelerinin her zaman ihtiyaç duyacağını düşündüğü her şey. Ama onun hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Eski bir destanın hareketsiz kraliçesiydi: altın sarısı saçları solgun yüzünden uzakta, yanakları kızarmış, dudakları şeytan gibi kırmızı, gözleri hafifçe kapalı. Karizmatik kocasına, sorunlu oğullarına hiç benzemiyordu.

Ronan doğrudan ona doğru yürüdü, aylar ve aylar önce onu son gördüğünden bu yana hiç değişmediğini görecek kadar yaklaştı. Nefesi şakaklarındaki ince tüyleri oynatsa da, oğlunun varlığına tepki vermedi.

Göğsü inip kalktı. Gözleri kapalı kaldı.

Non mortem, somni fratrem. Ölüm değil, kardeşi, uyku.

Mavi fısıldadı, "Tıpkı diğer hayvanlar gibi."

Gerçek - aslında düşündüğü zaman bunu başından beri biliyordu - içine işledi. Mavi haklıydı.

Evi Niall Lynch'in rüyalarındaki nesneler ve yaratıklarla doluydu ve annesi de onlardan sadece biriydi.

Blue, Ronan'ı bir konsültasyon için ailesine götürme zamanının çoktan geçtiğini düşünüyordu. Rüya canavarları bir şeydi. Rüya anneleri başka bir şeydi. Ertesi sabah bisikletle Monmouth İmalat'a gitti ve fikrini sundu. Sessizlik oldu ve sonra:

"Hayır," dedi Ronan.

"Affedersiniz?" diye

sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ben gitmiyorum."

Yerde, ley hattının uzun hava çıktısının yanında yatan Gansey başını kaldırıp bakmadı. "Ronan, zorluk çıkarma."

"Zorluk çıkarmıyorum. Sadece gitmeyeceğimi

söylüyorum." Mavi dedi ki, "Dişçi değil."

Ronan odasının kapısına yaslanarak, "Aynen öyle," diye cevap verdi.

Gansey çıktının üzerine bir not düştü. "Bu hiç mantıklı değil."

Ama oldu. Blue neler olup bittiğini çok iyi bildiğini düşünüyordu. İçten içe, "Bu bir din meselesi, değil mi?" dedi.

Ronan, "Böyle söylemek zorunda değilsin," diye alay etti.

"Aslında biliyorum. Annemle benim cehenneme gideceğimizi söylediğin bölüm bu mu?"

"Bunu göz ardı edemem," dedi. "Ancak bu konuda içeriden bilgi sahibi değilim."

Bunun üzerine Gansey sırt üstü döndü ve ellerini göğsünde kavuşturdu. Üzerinde somon rengi bir polo tişört vardı ve Blue'ya göre bu tişört şu ana kadar konuştukları her şeyden çok daha cehennemlikti. "Bütün bunlar ne için şimdi?"

Mavi, çatışmanın ne olduğunu zaten bilmediğine inanamıyordu. Ya inanılmaz derecede habersizdi ya da şaşırtıcı derecede aydınlanmıştı. Gansey'i tanıdığına göre, şüphesiz birincisiydi.

"Ronan*'ın okült* kelimesini kullanmaya başladığı kısım burası," diye tersledi Mavi. Bu konuşmanın versiyonlarını hayatı boyunca sayısız kez duymuştu; artık onu iğneleyemeyecek kadar sıradanlaşmıştı. Ama bunu yakın çevresinden beklemiyordu.

"Ben hiçbir kelime kullanmıyorum," dedi Ronan. Ronan'la ilgili sinir bozucu olan şey, herkes sakinken onun öfkeli, herkes öfkeliyken onun sakin olmasıydı. Mavi damarına basmaya hazır olduğu için sesi son derece sakindi. "Sana sadece gitmeyeceğimi söylüyorum. Belki yanlış, belki değil. Ruhum yeterince tehlikede zaten."

Bunun üzerine Gansey'nin yüzü kaşlarını çattı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Sonra başını hafifçe salladı.

"Şeytanla işbirliği yaptığımızı mı düşünüyorsun Ronan?" Mavi sordu. Soruyu hastalıklı bir tatlılıkla sorsaydı daha iyi bir etki yaratabilirdi

- Calla'nın bunu başarabileceğini hayal edebiliyordu ama bunu başaramayacak kadar sinirliydi. "Onlar kötü kahinler mi?"

Gözlerini ona doğru lüks bir şekilde devirdi. Sanki sadece onun öfkesini emmiş ve kendisi için ihtiyaç duyduğunda kullanmak üzere saklamış gibiydi.

"Annem psişik olduğunu ilk kez bir rüyasında geleceği gördüğü için anladı," dedi Blue. "Bir *rüya* Ronan. Geleceği görmek için arka bahçede bir keçi kurban etmedi. Geleceği görmeye *çalışmadı*. Bu onun dönüştüğü bir şey değil; *olduğu* bir şey. Ben de senin kötü olduğunu söyleyebilirim çünkü rüyalarından bir şeyler alabiliyorsun!"

Ronan, "Evet, yapabilirsin." dedi.

Gansey'in kaşları daha da çatıldı. Yine ağzını açtı ve kapattı.

Mavi bunu bırakamadı. "Yani seni ve babanı anlamana yardımcı olacak olsa bile gidip onlarla konuşmayacaksın." dedi.

Omuz silkti, Kavinsky kadar umursamazdı.

"Hayır." "Neden, seni dar kafalı -"

"Jane," diye gürledi Gansey. *Umursamaz!* Gözlerini ona çevirdi, somon rengi bir polo tişörtün içinde sırtüstü yatan biri ne kadar görkemli görünebilirse o kadar görkemli görünüyordu. "Ronan."

Ronan, "Tamamen medeni davranıyorum," dedi.

Gansey, "Orta çağda yaşıyorsunuz," diye cevap verdi. "Birçok araştırma durugörünün büyü değil, bilim alanında yer aldığını ortaya koymuştur."

Oh. Aydınlanmış.

"Hadi ama dostum," dedi Ronan.

Gansey doğrulup oturdu. "Hadi ama dostum, sen de. Burada hepimiz Cabeswater'ın zamanı büktüğünün farkındayız. Hiçbirimiz oraya varmadan önce Cabeswater'daki o kayaya yazmayı bir şekilde başardın. Zaman bir çizgi değildir. Bir daire, sekiz rakamı ya da lanet olası bir Slinky. Eğer buna inanabiliyorsanız, birilerinin Slinky boyunca daha uzaktaki bir şeyi görebileceğine neden inanamadığınızı anlamıyorum."

Ronan ona baktı.

Bu bakış, diye düşündü Blue. Ronan Lynch, Gansey için her şeyi yapardı.

Muhtemelen ben de öyle yapardım, diye düşündü. Adamın o polo tişörtün içinde nasıl böyle bir etki yaratmayı başardığını anlaması imkânsızdı.

"Her neyse," dedi Ronan. Bu da onun yapacağı
anlamına geliyordu. Gansey Mavi'ye baktı. "Mutlu
musun Jane?"

Blue, "Her neyse." dedi.

Bu da öyle olduğu
anlamına geliyordu.

Maura ve Persephone çalışıyordu ama Blue, Calla'yı Telefon/Dikiş/Kedi Odası'nda köşeye sıkıştırmayı başardı. Eğer üçüne de sahip olamayacaksa, yine de istediği Calla'ydı. Calla da diğer ikisi gibi geleneksel olarak durugörü yeteneğine sahipti ama ek, tuhaf bir yeteneği daha vardı: psikometri. Bir nesneye dokunduğunda, genellikle onun nereden geldiğini, sahibinin onu kullanırken ne düşündüğünü ve sonunun nereye varabileceğini hissedebiliyordu. Aynı anda hem insan *hem* de nesne olan şeylerle uğraşıyor gibi göründüklerinden, Calla'nın yeteneği uygun görünüyordu.

Ronan ve Gansey ile birlikte kapıda duran Blue, "Tavsiyenize ihtiyacımız var," dedi.

"Eminim öyledir," diye yanıtladı Calla, pek de sıcak olmayan bir ses tonuyla. Her zaman siyah-beyaz bir filme daha uygun görünen o alçak, dumanlı seslerden birine sahipti. "Sorunuzu sorun."

Gansey kibarca, "Bu şekilde düşünebileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Eğer benden şüphe ediyorsan," diye tersledi Calla, "neden burada olduğunu anlamıyorum."

Gansey'nin savunmasına göre, Calla baş aşağı duruyordu. Telefon/Dikiş/Kedi Odası'nın tavanından görkemli bir şekilde sarkıyordu; yere çakılmasını engelleyen tek şey kalçalarından birinin etrafına sarılmış koyu mor bir ipek parçasıydı.

Gansey gözlerini kaçırdı. Blue'nun kulağına fısıldadı, "Bu bir ayin mi?"

Blue'ya göre bu odada biraz büyülü bir şeyler vardı. Yeşil pötikareli

duvar kağıdıyla kaplı oda bir sürü ıvır zıvırla dolu olmasına rağmen

Calla'nın yavaşça dönen formundan başka bir yere bakmak zordu. İpeğin uzunluğunun onun ağırlığını taşıması imkânsız görünüyordu. Şu anda sırtı onlara dönük bir şekilde köşeye doğru dönüyordu. Tuniği aşağıya sarkmış, koyu kahverengi teni, pembe sütyen askısı ve omurgası boyunca uzanan dört minik çakal dövmesi ortaya çıkmıştı.

Yapboz kutusunu elinde tutan Mavi fısıldayarak cevap verdi: "Bu bir hava yogası." Daha yüksek sesle, "Calla, Ronan hakkında" dedi.

Calla ipeği onun yerine diğer kalçasına sararak yeniden ayarladı. "Hangisiydi o? Güzel olan mı?"

Blue ve Gansey birbirlerine baktılar. Blue'nun bakışı "*Çok ama çok üzgünüm*." diyordu.

Gansey dedi ki, *güzel olan ben miyim?*

Calla neredeyse belli belirsiz dönmeye devam etti. Döndükçe gezegendeki en ince kadın olmadığı, aksine *vay* be dedirten karın kaslarına sahip olduğu daha da belirginleşiyordu. "Coca-Cola gömleği mi?"

Adam'ı kastediyordu. İlk okumaya kırmızı bir Coca-Cola tişörtü giymişti ve şimdi ve sonsuza dek onunla özdeşleşmişti.

Ronan sesi kısık bir hırıltıyla, "Yılan," dedi.

Calla'nın dönüşü tam da onun söylediği gibi bitti. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, adam sağ tarafı yukarı, kadın baş aşağı. Ronan'ın omzundaki testere daha iyi görebilmek için başını çevirdi. O anda Ronan'da özellikle sempatik bir şey yoktu, yakışıklı ağzı acımasız bir çizgi çiziyor, siyah tişörtünün yakasından ürkütücü bir dövme çıkıyor, kuzgun traşlı kafasının yan tarafına bastırıyordu. Ahırda o küçük fareyi yanağına bastıran Ronan'ı hatırlamak zordu.

Baş aşağı duran Calla umursamaz görünmeye çalışıyordu ama kemerli kaşlarından birinin son derece ilgili olduğu belliydi.

"Anlıyorum," diye yanıtladı sonunda. "Ne tür bir tavsiyeye ihtiyacın var Yılan?" "Rüyalarım," diye yanıtladı Ronan.

Şimdi Calla'nın kaşları da küçümseyen ağzıyla eşleşiyordu. Kendini tekrar onlardan uzaklaştırdı. "Rüya yorumu için isteyeceğin kişi Persephone'dur. İyi bir hayat dilerim."

"İlginizi çekecektir," dedi Ronan.

Calla sadece kıkırdadı ve bacaklarından birini uzattı.

Mavi sinirli bir ses çıkardı. Odanın içinde iki adım atarak bulmaca kutusunu Calla'nın çıplak yanağına bastırdı.

Calla dönmeyi bıraktı.

Yavaşça kendini düzeltti. Hareketi bir bale hareketi kadar zarifti, bir kuğu dansçısının açılışı gibiydi. "Neden öyle söylemedin?" dedi.

Ronan, "Ben yaptım." dedi.

Erik dudakları büzüldü. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var Snake. Kimseye inanmam."

Testere tısladı. Ronan, "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. Asla yalan söylemem."

Calla, sohbetin tamamı boyunca hava yogası yapmaya devam etti.

Bazen sağ tarafı yukarı bakıyordu, bacakları altından kıvrılmıştı. "Tüm bu şeyler hâlâ senin bir parçan. Bana göre, senin hissettiklerinin aynısını hissediyorlar. Yani, çoğunlukla. Tırnak kırpıntıların gibiler. Yani hepsi seninle aynı hayatı paylaşıyor. Aynı ruhu. Sen de aynı varlıksın."

Ronan buna itiraz etmek istedi -Eğer Testere masadan düşerse onun acısını hissetmezdi- ama tırnaklarından birinin kesilmesinin acısını da hissetmezdi.

"Yani sen öldüğünde, duracaklar."

"Durmak mı? Kendileri ölmeyecek mi?" Gansey sordu.

Calla kendini baş aşağı çevirdi, dizlerini büktü ve ayaklarını birbirine bastırdı. Bu onu kurnaz bir örümcek yapmıştı. "Sen öldüğünde bilgisayarın da ölmez. Onlar hiçbir zaman senin düşündüğün gibi yaşamadılar. Onları canlandıran bir ruh değil. Hayalperesti ortadan kaldırırsan, girdi bekleyen bir bilgisayar olurlar."

Ronan, Declan'ın aylar önce söylediklerini düşündü: *Annem babam olmadan bir hiçtir.* Haklıydı. "Yani annem asla uyanmayacak."

Calla yavaşça doğrulup ellerini serbest bıraktı. "Snake, şu kuşu bana ver." "Sıkma," dedi Ronan dar bir sesle, kuzgunun kanatlarını ve onu bırakıyor.

Chainsaw hemen Calla'nın parmağını ısırdı. Bundan etkilenmeyen Calla, kuzguna dişlerini gösterdi.

"Dikkatli ol, bülbül," dedi Testere'ye, gülümsemesi ölümcüldü. "Ben de ısırırım. Mavi mi?"

Bu, görüşünü geliştirmek için Blue'nun görünmez yeteneğini kullanmak istediği anlamına geliyordu. Mavi bir elini Calla'nın dizine koydu ve diğer elini Calla'nın dönmesini engellemek için kullandı. Calla uzun bir süre gözleri kapalı öylece durdu. Testere ellerinde hareketsiz duruyordu, bu rezilliğin üzerine kabarmıştı

hepsi. Sonra Calla bakışlarını Ronan'a dikti, erik rengine boyanmış dudaklarında keskin bir gülümseme belirdi. "Ne yaptın Yılan?"

Ronan cevap vermedi. Sessizlik asla yanlış bir cevap değildi.

Calla, kuşu Ronan'a geri vermeden önce onu yatıştırmaya çalışan Blue'nun eline tutuşturdu.

Calla dedi ki, "İşte anlaşma. Annen bir rüyaydı. Aptal baban onu dışarı çıkardı - ne yani, dünyada yeterince kadın yok da bir tane mi yapmıyor? - Ve şimdi, onun bir hayalperesti yok. Onu geri istiyorsan, bir rüyaya geri dönmek zorunda."

Sonra hepsi de zarif ve zahmetsiz görünen birkaç ayrıntılı işlem yaptı. Ronan'a biraz yapboz kutusunun hareketlerini hatırlattılar, çünkü biraz mantıksız, biraz da imkânsız görünüyorlardı. Gövdesine dolanmadan bir kolunu ipekten nasıl çıkardığını anlamak zordu. Yere düşmeden o bacağı nasıl büktüğünü görmek zordu.

Ronan sessizliği böldü. "Cabeswater. Cabeswater bir rüya." Calla dönmeyi bıraktı.

"Bana haklı olduğumu söylemek zorunda değilsin," dedi Ronan. Cabeswater'ın yaşlı ağaçlarını rüyasında gördüğü onca zamanı düşündü; orada yürümenin ne kadar tanıdık geldiğini; ağaçların onun adını nasıl bildiğini. Bir şekilde onların köklerine dolanmıştı, onlar da onun damarlarına. "Annem Cabeswater'daysa uyanacaktır."

Calla ona baktı. Sessizlik asla yanlış bir cevap değildi.

Gansey, "O zaman sanırım Cabeswater'ı gerçekten geri almamız gerekiyor," dedi. Mavi başını eğdi, böylece Calla ona göre biraz daha az baş aşağı duruyordu.

"Bir fikrin var mı?"

"Ben sihirbaz değilim," dedi Calla. Mavi ona bir dönüş yaptı. Calla pis ve memnun bir sesle kahkahalarla güldü. Ronan kapıdan çıkarken onu işaret etti. "Ama o öyle. Ayrıca şu maskeden de kurtul. Çok pis bir iş."

SON VASIYETI VE VASIYETNAMESI
NIALL T. LYNCH
MAKALE 1
ÖN BEYANLAR

AURORA LYNCH ILE EVLIYIM VE BU VASIYETNAMEDE EŞIME YAPILAN TÜM ATIFLAR AURORA LYNCH'I IFADE ETMEKTEDIR.

DECLAN T. LYNCH, RONAN N. LYNCH VE MATTHEW A. LYNCH ADINDA YAŞAYAN ÜÇ ÇOCUĞUM VAR. BU VASIYETNAMEDE "ÇOCUĞUM" YA DA "ÇOCUKLARIM" YA DA "EVLATLIĞIM "A YAPILAN TÜM ATIFLAR YUKARIDAKI ÇOCUK YA DA ÇOCUKLARI VE BUNDAN SONRA DOĞACAK YA DA EVLAT EDINECEĞIM ÇOCUK YA DA ÇOCUKLARI KAPSAMAKTADIR. "ORTANCA OĞLUM "A YAPILAN TÜM ATIFLAR RONAN N. LYNCH'I IFADE ETMEKTEDIR.

Matthew, Ronan'a bakarak, "Dört Temmuz'da bir araya gelebileceğimizi düşünüyordum," dedi; akşamın geç saatlerindeki ışık buklelerini melek gibi gösteriyordu. Ronan'ın isteği üzerine akşam yemeği için şehir merkezindeki park meydanında buluşmuşlardı. Bu bencilce bir hareketti. Hem Declan hem de Ronan Matthew'a güvenlik battaniyeleri gibi davranıyorlardı. "Üçümüz. Havai fişekler için."

Ronan onun üzerinde, hırpalanmış piknik masasının kenarında kambur duruyordu. "Hayır." Küçük kardeşi onu istemeden de olsa suçlayacak bir şey söylemeye fırsat bulamadan Ronan kendi eliyle Matthew'un kâğıda sarılı ton balıklı sandviçini işaret etti. "Senin sandviçin nasıl?"

Matthew heyecanla, "Oh, çok güzel," dedi. Bu pek de bir onaylama sayılmazdı. Matthew Lynch, dünyanın içine yiyecek attığı altın renkli, gelişigüzel bir çukurdu. "Gerçekten çok iyi. Aradığında inanamadım. Telefon numaranı gördüğümde neredeyse altıma sıçacaktım! Telefonunu kutusundan yeni çıkmış gibi satabilirsin."

"Küfür etme lan," dedi Ronan.

MADDE 2
ÖZEL VASIYETLER VE DEVIRLER

YIRMI ÜÇ MILYON DOLAR (23.000.000 $) TUTARINDAKI MEBLAĞI, "AHIRLAR" OLARAK ANILAN MÜLKÜN (B MADDESINE BAKINIZ) SÜREKLI BAKIM VE IDAMESINI VE HAYATTA KALAN ÇOCUKLARIMIN BAKIM, EĞITIM VE BARINMASINI SAĞLAYACAK AYRI BIR VAKFA VERIYORUM. BU VAKIF, TÜM ÇOCUKLAR ON SEKIZ YAŞINA GELENE KADAR DECLAN T. LYNCH TARAFINDAN YÜRÜTÜLECEKTIR.

OĞLUM DECLAN'A TOPLAM ÜÇ MILYON DOLAR (3.000.000 $) VERIYORUM
T. LYNCH, ON SEKIZ YAŞINA ULAŞTIĞINDA.

OĞLUM RONAN'A TOPLAM ÜÇ MILYON DOLAR (3.000.000 $) VERIYORUM
N. LYNCH, ON SEKIZ YAŞINA ULAŞTIĞINDA.

ÜÇ MILYON DOLAR (3.000.000 $) TUTARINDAKI MEBLAĞI OĞLUMA VERIYORUM
MATTHEW A. LYNCH, ON SEKIZ YAŞINA GELDIĞINDE.

Ronan, Matthew'un patates cipslerinden birini alıp Chainsaw'a verdi, o da tadından çok sesi için masanın yüzeyinde parçaladı. Kaldırımda bebek arabası iten bir kadın, masanın üstünde oturduğu ya da leş kuşlarıyla ticaret yaparken itibarsız göründüğü için ona pis bir bakış attı. Ronan kadının bakışına birkaç derece daha pislik ekledikten sonra ona geri yansıttı. "Baksana, Declan hâlâ Ahır'a geri dönmemizden rahatsız mı?"

Matthew sevgiyle çiğneyerek bebek arabasının içindekilere el salladı. İçindekiler de el salladı. Ağzındaki lokmayla konuştu. "Her zaman öyledirler. Külotları yani. Bükülmüş. Üzerinde. Ve sen. Geri dönersek paramızı kaybedeceğimiz doğru mu? Babam gerçekten Declan'ın dediği kadar kötü müydü?"

MADDE 7
DIĞER KOŞULLAR

ÖLÜMÜM ÜZERINE, ÇOCUKLARIMDAN HIÇBIRI "AHIRLARIN" FIZIKSEL SINIRLARINA GIRMEYECEK, CANLI YA DA CANSIZ HIÇBIR IÇERIĞINE ZARAR VERMEYECEK YA DA BU VASIYETNAME KAPSAMINDA ELE ALINAN VARLIKLAR, AURORA LYNCH'IN SÜREKLI BAKIMI IÇIN KURULAN VAKIF DIŞINDA, NEW YORK-ROSCOMMON FONU'NA MIRAS BIRAKILACAKTIR.

"Ne?" Ronan sandviçini yere bıraktı. Elektrikli testere yaklaştı. "Babam hakkında ne diyor?"

Küçük kardeşi omuz silkti. "Bilmiyorum, sadece hiç orada değildi, ya da öyle bir şey. Bilirsin işte. Hey, Declan o kadar da kötü biri değil. Neden anlaşamadığınızı anlamıyorum."

Annemle babam artık birbirlerini sevmiyorlar, diye düşündü Ronan, ama bunu kendisine bebek farenin ona çevirdiği aynı güven dolu gözlerle bakan Matthew'a söyleyemezdi. Bu yemek dengesini düzeltmeye yetmemişti. Ahırlara yaptığı yasadışı ziyaret, annesiyle ilgili fark ettiği şeyler ve Calla'nın durum değerlendirmesi onu fena halde sarsmıştı. Birdenbire bir kararla karşı karşıya kalmıştı: Annelerini diriltmek ya da diriltmemek. Annesini geri alabilirse, Cabeswater'da yaşamak zorunda kalsa bile, bunun kesinlikle yardımı dokunacaktı. Bir ebeveyn, hiç ebeveyn olmamasından daha iyiydi. Yaşam ölümden daha iyiydi. Uyanık olmak uyumaktan daha iyiydi.

Ama Declan'ın sözleri Ronan'ı iğneledi: *Babam olmadan o bir hiç.*

Sanki biliyor gibiydi. Ronan, Declan'ın *ne* kadar bildiğini öğrenmeyi çok istiyordu ama bunu ona soramazdı.

"Önce Declan benden nefret etmeye başladı," dedi Ronan. "Merak ediyorsan diye söylüyorum. Yani o ben değildim."

Matthew ya bir rahibenin ya da bir esrarkeşin iyimser, hoş havasıyla ton balığı kokulu bir nefes üfledi. "Sadece babamın en çok seni sevmesine üzüldü. Umurumda değildi. Herkesin en sevdiği şeyler vardır. Annem zaten en çok *beni severdi*."

MADDE 2A
DIĞER VASIYETLER

ÖLÜMÜM SIRASINDA IKAMETGAHIM OLAN GAYRIMENKULDEKI ("AHIRLAR") TÜM HISSELERIMI, BU MÜLK ÜZERINDEKI HER TÜRLÜ SIGORTA ILE BIRLIKTE ORTANCA OĞLUMA VERIYORUM.

İkisi de sessizce sandviçlerini yediler. Ronan muhtemelen ikisinin de Declan'ın kimsenin favorisi olmadığını düşündüğünü düşündü.

Madem en sevdiğin bendim, diye sordu ölmüş babasına, *neden bana bir daha asla dönemeyeceğim bir ev bıraktın?*

Dikkatle -bu zordu, çünkü Ronan hiçbir şeyi dikkatle yapmazdı- "Declan hiç rüyalardan bahseder mi?" diye sordu.

Soruyu tekrarlamak zorunda kaldı. Matthew ve Chainsaw'ın dikkati, etraflarında dönen bir çift kral kelebeği tarafından dağıtılmıştı.

"Onun gibi mi?" Matthew sordu. Omuzlarını özenle silkti. "Rüya gördüğünü sanmıyorum. Uyku hapı alıyor, biliyor muydun?"

Ronan bilmiyordu. "Ne tür?"

"Bilmiyorum. Yine de şişeye baktım. Doktor Mac vermiş." "Doktor kim lan?"

"Aglionby doktoru mu?"

Ronan tısladı. "O bir doktor değil, dostum. Pratisyen hemşire ya da öyle bir şey. İlaç vermesinin yasal olduğunu sanmıyorum. Declan neden uyku hapı alıyor?"

Matthew sandviçinin kalan dörtte birini ağzına tıktı. "Ona ülser yapıyormuşsun."

"Ülserler uyku problemi değildir. Asit midenizde bir delik açtığında ortaya çıkar."

"Babamla ikinizin de hayalperest olduğunuzu söylüyor," dedi Matthew, "ve sen bize her şeyimizi kaybettireceksin."

Ronan kıpırdamadan oturdu. O kadar çabuk hareketsiz kaldı ki Chainsaw da dondu kaldı, başı en küçük Lynch kardeşe doğru eğildi, çalınan ton balıklı sandviç unutuldu.

Declan babalarını biliyordu. Declan annelerini biliyordu. Declan *onu* biliyordu.

Neyi değiştirdi? Hiçbir şey, belki.

Matthew, "Arabasının koltuğunun altına bir silah koymuş," dedi. "Telefonum koltukların arasına düştüğünde gördüm."

Ronan, Matthew'un çiğnemeyi ve hareket etmeyi bıraktığını ve bunun yerine piknik masasının bankında kıvrıldığını fark etti, sıvı gözleri ağabeyininkinde belirsizdi.

Matthew sonunda, "Hırsızlar deme," dedi.

"Söylemeyecektim," diye yanıtladı Ronan. "Yalan söylemediğimi biliyorsun."

Matthew hızlıca başını salladı. Dudağını ısırıyordu. Gözleri farkında olmadan nemliydi.

"Bak," dedi Ronan ve sonra tekrar, "bak. Sanırım annemi nasıl iyileştireceğimi biliyorum. Ahırlarda kalamayacak ve -yani oraya zaten gidemeyiz- sanırım onu nasıl düzelteceğimi biliyorum. Yani en azından ona sahip olacağız."

NIALL LYNCH, SÖZ KONUSU VASIYETNAMEYI IMZALADIĞI SIRADA AKLI BAŞINDA, HAFIZASI YERINDE VE ANLAYIŞLIYDI VE HERHANGI BIR KISITLAMA ALTINDA DEĞILDI VEYA HERHANGI BIR BAKIMDAN VASIYETNAME YAPMAYA EHIL DEĞILDI. DAHA YENI BIR BELGE OLUŞTURULMADIĞI SÜRECE BU VASIYETNAME GERÇEK OLARAK KALACAKTIR.

BU GÜN IMZALANDI: T'LIBRE VERO-E BER NIVO LIBRE N'ACREA.

Muhtemelen Matthew'u bu yüzden aramıştı. Muhtemelen en başından beri bu imkânsız umudu vaat etmek istemişti. Muhtemelen bunu yüksek sesle söylemesi gerekiyordu ki midesini kemirip durmasın.

Küçük kardeşi temkinli görünüyordu.

"Gerçekten mi?" Bu karar Ronan'ı harekete geçirdi. "Söz veriyorum."

Gri Adam'ın cüzdanını kaybettiğini fark etmesi birkaç gününü aldı. Eğer gri günlerin - sabahın renginin solduğu ve kalkmanın önemsiz olduğu günlerin - üstesinden gelmemiş olsaydı daha erken fark ederdi. Gri Adam bu günlerde genellikle yemek yemezdi; kesinlikle zamanı takip etmezdi. Aynı anda hem uyuyor hem de uyanıktı, ikisi de aynıydı, rüyasız, kayıtsız. Ve sonra bir sabah gözlerini açtığında gökyüzünün yeniden maviye büründüğünü görürdü.

Pleasant Valley Bed and Breakfast'ın bodrumunda birkaç gri gün geçirdi ve şafak vakti uyanıp titreyerek bir şeyler yedikten sonra pantolonunun arka cebine uzandı ve boş olduğunu gördü. Sahte kimliği ve işe yaramaz kredi kartları - Gri Adam her şeyi nakit öderdi - hepsi gitmişti. 300 Fox Way'de olmalı.

Daha sonra oraya geri dönmeye çalışacaktı. Greenmantle'dan gelen mesajlar için telefonunu kontrol etti, gözlerinin günler öncesinden kardeşinin cevapsız çağrısı üzerinde görmeden gezinmesine izin verdi ve sonunda kendi kendine not aldığı şifreli notlara baktı.

Pencereden dışarı baktı. Gökyüzü mavinin gerçek dışı bir tonundaydı. O ilk gün kendini hep çok canlı hissetmişti. Gri Adam biraz mırıldanarak anahtarlarını cebine koydu. Bir sonraki durak: Monmouth İmalat.

Gansey, Cabeswater'ın kayboluşunu pek iyi karşılamamıştı. Bununla başa çıkmaya çalışmıştı. Bu sadece başka bir aksilikti ve bunu da diğer aksilikler gibi ele alması gerektiğini biliyordu: yeni bir plan yapmak, başka bir ipucu bulmak, tüm kaynakları yeni bir yöne aktarmak. Ama bu diğer aksilikler gibi *hissettirmiyordu*.

Kırk sekiz saatini aşağı yukarı uyanık ve huzursuz geçirdikten sonra, üçüncü gün bir yandan taramalı sonar cihazı, iki pencere

klimalar, deri bir kanepe ve bilardo masası. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Adam sert bir şekilde sormuştu.

Gansey, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Hey, dostum," dedi Ronan, "bilardo masasını sevdim."

Tüm bu durum Blue'yu küplere bindirdi.

"Chicago sokaklarında açlıktan ölen çocuklar var," dedi saçları öfkeyle kabararak. "Her saat üç canlı türünün nesli tükeniyor çünkü onları korumak için fon yok. Hala o inanılmaz aptal bot ayakkabılarını giyiyorsun ve aldığın onca şey arasında hala onları değiştirmedin!"

Gansey şaşkınlıkla ayaklarını inceledi. Ayak parmaklarının hareketi Top-Siders ayakkabılarının üstünden zar zor görünüyordu. Gerçekten de, son olayların ışığında, bu ayakkabılar dünyada doğru *olan* tek şeydi. "Bu ayakkabıları *sevdim*."

"Bazen senden nefret ediyorum," dedi Mavi. "Ve *Orla*'dan, tüm insanlardan!"

Çünkü Gansey ayrıca bir tekne, bir römork ve onu çekmek için bir kamyon kiralamış ve Blue'nun büyük kuzeni Orla'dan son yolculuklarında onlara eşlik etmesini istemişti. Gansey'e göre kiralık kamyon için yirmi bir yaşından büyük bir sürücü, görev için de bir medyum gerekiyordu. Orla her iki amaca da uyuyordu ve fazlasıyla istekliydi. Monmouth'a iş kıyafetleriyle gelmişti: İspanyol paça pantolon, platform sandaletler ve turuncu bir bikini üstü. İspanyol paça pantolonu ile bikini üstünün arasında dönümlerce çıplak ten vardı. Çıplak karnı o kadar açık bir hayranlık davetiydi ki, Gansey babasının küçümseyen sesini kulağında duyabiliyordu. *Bugünlerde kızlar*. Ama Gansey babasının zamanındaki kızların fotoğraflarını görmüştü ve ona o kadar da farklı görünmemişlerdi.

Adam'la bir bakış alışverişinde bulundu, çünkü bunun yapılması gerekiyordu ve tabii ki Mavi bunu engelledi. Gözleri kısılmıştı. Üzerinde iki parçalanmış atlet ve bir çift ağartılmış kargo pantolon vardı. Paralel bir evrende, Blue'ya çıplak baldırlarının on santimini, Orla'nın sahip olduğu on üç metreküplük çıplak tenden çok daha cezbedici bulduğunu söyleyebilecek bir Gansey vardı. Ama bu evrende, bu Adam'ın işiydi.

Berbat bir ruh hali içindeydi.

Henrietta'da bir yerlerde bir şey patlayarak çatırdadı. Bu ya ley hattının elektrik kaprislerine yenik düşen bir trafo ya da Joseph Kavinsky'nin meşhur Dört Temmuz patlayıcılarından biriyle erken eğlenmesiydi. Her iki durumda da şehir dışına çıkmak için iyi bir gündü.

"Hareket etmeliyiz," diye emretti Gansey. "Hava daha da ısınacak."

Sadece birkaç düzine metre ötede, Gri Adam Monmouth Caddesi'ndeki Şampanya Canavarı'nda oturmuş, bir tarih kitabını karıştırıyor ve klima teninde oynaşırken *Muswell Hillbillies* dinliyordu. Aslında Galler tarihi hakkında bir şeyler okuması gerekirdi - Lynch kardeşler hakkında yaptığı üstünkörü araştırma, birlikte koştukları çocuklardan birinin bu konuda takıntılı olduğunu ortaya çıkarmıştı - ama bunun yerine "Bede'nin Ölüm Şarkısı "nın yeni bir çevirisini deneyerek kendini şımarttı. Arkaik bir bulmaca gibiydi. Metin *Fore ðæm nedfere nænig wiorðe* dediğinde, bunu "Oradaki kader yolculuğundan önce" olarak mı yoksa "Ölüme giden yolla yüzleşmek" olarak mı çevirmek yazarın orijinal niyetine daha uygun olurdu? Keyifli sınavlar!

Monmouth İmalat'tan bir çocuk çıkarken Gri Adam başını kaldırıp baktı. Aşırı büyümüş arsa zaten gençler, kiralık araçlar ve teknelerle doluydu; belli ki bir yere gitmeye hazırlanıyorlardı. Az önce çıkan çocuk, Senato'ya düşmek üzereymiş gibi görünen kare şeklinde, gösterişli bir çocuktu - Richard Gansey. Üçüncüsü. Bu da bir yerlerde en az iki Richard Gansey daha olduğu anlamına geliyordu. Gölgelerin arasında paralel park etmiş Gri Adam'ın kiralık arabasını fark etmedi. Yolun hemen aşağısına park etmiş beyaz Mitsubishi'yi de fark etmedi. Monmouth İmalat binasının boşaltılmasını bekleyen tek kişi Gri Adam değildi.

Bir akademisyen arkadaşı bir keresinde Gri Adam'a şöyle sormuştu: "Neden Anglosakson tarihi?" O zamanlar bu soru Gri Adam'a aptalca ve cevaplanamaz bir soru olarak gelmişti. Onu o zaman dilimine çeken şeyler kesinlikle bilinçsiz ve çok başlıydı, bir ömür boyu süren etkilerden kanına yayılmıştı. Biri ona neden gri giymeyi tercih ettiğini, neden her türlü et suyundan hoşlanmadığını, yetmişleri neden sevdiğini, kendisi bir kardeş olmayı başaramazken neden kardeşlerden bu kadar etkilendiğini sorabilirdi. Akademisyene silahların tarihi sıkıcı hale getirdiğini söylemişti, ki bunun yalan olduğunu söylerken bile biliyordu ve sonra kendini sohbetten çekmişti. Tabii ki gerçek cevabı daha sonra düşündü ama o zaman çok geçti.

İşte buydu: Büyük Alfred. Alfred, İngiliz tarihinin en karanlık dönemlerinden birinde kral oldu. O zamanlar İngiltere diye bir şey yoktu. Sadece çürük dişleri ve kısaltılmış öfkeleri olan küçük krallıklar vardı. Hayat, eskilerin dediği gibi, kötü, acımasız ve kısaydı. Vikingler adaya saldırdığında, krallıkların hiç şansı yoktu. Ama Alfred devreye girdi.

onları birleştirdi. Onları kardeş yaptı, Vikingleri kovdu. Okuryazarlığı ve önemli kitapların çevrilmesini teşvik etti. Şairleri, sanatçıları ve yazarları cesaretlendirdi. İtalyanlar daha bu kavramı düşünmeden önce bir Rönesans başlatmıştı.

Tek bir adamdı ama Anglo-Sakson İngiltere'sini sonsuza dek değiştirmişti. Düzeni ve onuru dayattı ve o ezilmiş prensip çimenlerinin altında şiirin ve nezaketin çiçeği patladı.

Ne kahraman ama, diye düşündü Gri Adam. *Başka bir Arthur.*

Ronan Lynch eski fabrikadan dışarı adımını attığında dikkati bir anda toparlandı. Declan'la akraba oldukları belliydi: aynı burun, aynı kara kaşlar, aynı olağanüstü dişler. Ama bu Lynch kardeşte dikkatle işlenmiş bir tehlike duygusu vardı. Bu, otların arasına gizlenmiş bir çıngıraklı yılan değil, uyarı renkleriyle çizgili ölümcül bir mercan yılanıydı. Onunla ilgili her şey bir uyarıydı: Eğer bu yılan sizi ısırırsa, kendinizden başka suçlayacağınız kimse yoktu.

Ronan kömür rengi BMW'nin sürücü kapısını arabayı sallayacak kadar sert açtı, sonra kendini arabanın sallanmaya devam etmesine neden olacak kadar sert içeri attı ve sonra kapıyı arabanın daha da sallanmasına neden olacak kadar sert çarptı. Sonra da lastiklerin gıcırdamasına yetecek bir hızla arabayı terk etti.

"Hm," dedi Gri Adam, şimdiden bu Lynch kardeşini bir öncekine tercih ediyordu.

Kiralık kamyon BMW'den daha dikkatli bir şekilde çekildi ve cadde boyunca aynı yöne doğru ilerledi. Sonra, otopark boş olmasına rağmen Gri Adam bekledi. Elbette, daha önce gördüğü beyaz Mitsubishi, müzik setinden gelen bas sesiyle altındaki kaldırımı yavaşça sıvılaştırarak içeri girdi. İçinden kartvizit gibi bir şeyle dolu plastik bir poşet taşıyan bir çocuk indi. Gri Adam'ın uzak durmayı tercih ettiği türdendi; huzursuz, öngörülemez bir enerjiyle mırıldanıyordu. Gri Adam tehlikeli insanlara aldırmazdı ama ayık tehlikeli insanları tercih ederdi. Çocuğun fabrikaya girişini ve elinde sadece boş bir çantayla dönüşünü izledi. Mitsubishi, lastikleri ciyaklayarak yola çıktı.

Şimdi Gri Adam Kinks'i kapattı, caddenin karşısına geçti ve ikinci kattaki daireye çıkan merdivenleri tırmandı. Sahanlıkta Mitsubishi Boy'un çantasının içindekileri keşfetti: Birbirinin aynısı bir yığın Virginia ehliyeti. Her birinde Ronan Lynch'in asık suratlı bir fotoğrafı ve yetmiş beşinci yaş gününü kutlamasına birkaç ay kalmış bir doğum tarihi vardı. Doğum tarihlerinin açıkça alaycı olması bir yana, çok iyi taklit edilmişlerdi. Gri Adam bir tanesini içeriden gelen ışığa tuttu.

kırık pencere. Yapımcısı en zor kısım olan hologramı taklit etmekte iyi iş çıkarmıştı. Gri Adam etkilenmişti.

Ruhsatları kapının dışında bıraktı ve Monmouth Manufacturing'e girdi. Bu konuda dikkatliydi. Bir kilit kolayca kırılabilirdi. Ama kolay kolay açamazdı. Kilidi açarken telefonunu çevirdi ve omzuna dayadı. Birinin açması sadece bir dakika sürdü.

"Oh, sensin," dedi Maura Sargent. "Kılıçların kralı."

"Ve bu sensin. Omurgamdaki kılıç. Sanırım cüzdanımı bir yerlerde kaybettim." Gri Adam uzlaşılmış kapının açılmasına izin verdi. Etrafına küflü kâğıt ve nane kokusu yayıldı. Binlerce kitabın üzerinde toz zerrecikleri oynaşıyordu; bu beklediği şey değildi. "Calla'nın altını süpürürken bir şey gördün mü?"

"Süpürüyorum!" Maura söyledi. "Ben bakarım. Oh. Şuna bir bak. Kanepede bir cüzdan *var.* Sanırım onu almak isteyeceksin. İşler nasıl?"

"Bu konuda sohbet etmek isterim." Gri Adam arkasındaki kilidi çevirdi. Çocuklar bir şey için geri gelirlerse, bir eylem planı yapmak için birkaç saniyesi olacaktı. "Yüz yüze."

"Oldukça ürkütücüsün."

"Ürkütücü erkeklerden hoşlandığını hayal ediyorum."

"Muhtemelen doğru," diye itiraf etti Maura. "Gizemli, muhtemelen. *Ürkütücü* çok güçlü bir kelime."

Gri Adam, Gansey'in görevinin dağınık parçaları arasında ilerledi. Duvarda asılı duran bir haritayı indirdi. Henüz ne aradığından emin değildi.

"Bana bir okuma verebilirsin." Bunu söylerken hafifçe gülümsedi ve kendisinin de sahip olduğu ortaçağ silahları üzerine bir kitabı karıştırdı.

Maura onun sesindeki gülümsemeyi duydu. "Kesinlikle yapamam. İkimiz de bunu istemeyiz, söz veriyorum."

"Emin misin? İşin bittiğinde sana daha fazla şiir okuyabilirim. Çok şiir bilirim."

Maura gıdakladı. "Bu Calla'nın olayı."

"Peki senin olayın ne?" Gri Adam Gal dili üzerine bir yığın kitabı karıştırdı. Richard Gansey'nin bütün bu eşyaları onu çok etkilemişti. Yine de Gansey'nin Glendower'ın ne kadar iyi saklanacağını anladığından emin değildi. Nereye bakacağınızı bilseniz bile tarih her zaman derinlere gömülüdür. Ve bir şey bulmadan onu kazmak zordu.

Zarar veriyor. Fırçalar ve pamuklu çubuklar, keskiler ve kazmalar değil. Yavaş iş. Bunu yapmaktan hoşlanmalısın.

"Benim olayım," dedi Maura, "olayımı asla anlatmamamdır."

Ama memnundu; bunu sesinden anlayabiliyordu. Onun sesini de beğenmişti. Nereden geldiğini anlamanıza yetecek kadar Henrietta aksanı vardı.

"Tahmin etmek için üç deneme hakkım var mı?"

Kadın hemen cevap vermedi ve adam da onu zorlamadı. Kalp yaralarının insanı daha yavaş düşünmeye ittiğini biliyordu.

Gri Adam beklerken eğilip Gansey'in Henrietta'nın minyatür modelini inceledi. Bu küçücük yeniden yaratılmış sokaklarda ne büyük bir sevgi var! Sevgi dolu binalardan hiçbirine zarar vermemeye dikkat ederek doğruldu ve iki küçük yatak odasından birine yöneldi.

Ronan Lynch'in odası sanki duvarlarının içinde bir bar kavgası yaşanmış gibi görünüyordu. Her yüzey pahalı hoparlörlerin pahalı parçalarıyla, sivri kafeslerin sivri parçalarıyla ve şık bir şekilde sıkıntılı kotların şık bir şekilde sıkıntılı parçalarıyla kaplıydı.

"O zaman bana şunu söyleyin Bay Gray: Tehlikeli misiniz?" "Bazı insanlar için."

"Benim bir kızım var."

"Oh. *Onun* için tehlikeli değilim." Gri Adam masadan bir maket bıçağı aldı ve inceledi. Aceleyle temizlenmeden önce bir şeyi yaralamak için kullanılmıştı.

Maura, "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." dedi. "Sen bilmiyor musun?"

Yerinden çıkmış gibi görünen bir kovboy çizmesini ters çevirdi. Salladı ama içinden bir şey çıkmadı. Greywaren'ın binanın herhangi bir yerinde olup olmadığını söyleyemedi. Tek bir tarifi olmayan bir şey arıyordu... arkasında bıraktığı kırıntılara bakarak bir somun ekmeğin neye benzediğini hayal etmek zorundaydı.

"Ben sadece... bana senin hakkında doğru bir şey söyle."

"Bir çift İspanyol paça pantolonum var," diye itiraf etti. "Ve turuncu bir disko tişörtüm."

"Sana inanmıyorum. O zaman seni bir dahaki görüşümde bunu takmalısın."

"Yapamam," dedi Gri Adam, eğlenerek. "Adımı Bay Portakal olarak değiştirmem gerekirdi."

"Şahsen," diye yanıtladı Maura, "benlik duygunuzun esnek olması gerektiğini düşünmüyorum. Özellikle de kılıçların kralı olarak dolaşacaksanız."

Ana odadan, kilit test edilirken kapı tokmağı duyulabilir bir şekilde tıkladı. Burada biri vardı. Anahtarsız biri. Maura'ya, "Bu düşünceni unutma. Gitmek zorundayım."

"Birini öldürmek için mi?"

"Tercihen hayır," dedi Gri Adam çok daha alçak bir sesle. Ronan'ın yarı açık kapısının arkasına eğildi. "Neredeyse her zaman daha kolay yollar vardır."

"Bay Gray -"

Birisi kapıyı tekmeleyerek açtı. Gri Adam'ın dikkatli kilit çalışması önemsiz hale geldi.

"Gri Adam yumuşak bir sesle, "Seni geri arayacağım," diye araya girdi.

Ronan Lynch'in odasının gölgesinde durarak iki adamın içeri girişini izledi. Adamlardan biri büyük boy bir polo tişört, diğeri ise füze baskılı bir tişört giymişti. İki adam bariz bir sıkıntıyla mekânı inceledi ve sonra dağıldılar. Büyük boy polo tişörtlü olan otoparkta gözcülük yapmak için pencerelerin yanındaki alana yapıştı, diğeri ise çocukların eşyalarına çarptı. Kitap yığınlarını tekmelediler, masa çekmecelerini çekip çıkardılar ve çıplak yatağı altüst ettiler.

Bir noktada, Missile Polo Shirt'e döndü. Missile Shirt bir güneş gözlüğünü incelemesi için havaya kaldırdı. "*Gucci.* Zengin piçler."

Üzerine basmadan önce güneş gözlüklerini düşürdü. Kırık kulaklıklardan biri geniş döşeme tahtaları üzerinde sekti. Gri Adam'ın ayaklarına kadar geldi ama sadece Gri Adam onu izliyordu. Eğilip parçayı aldı ve dalgın dalgın keskin, kırık ucunu yokladı.

Demek Greenmantle'ın onu uyardığı insanlar bunlardı. Greywaren'ı arayanlar, her ne ise. Gri Adam güneş gözlüğünün kırık kenarıyla dişlerini karıştırdı ve ardından Greenmantle için adamların fotoğraflarını çekmek üzere telefonunu kullandı.

Onlarla ilgili bir şey sabrını tüketmesine neden oluyordu. Belki de onları izlediğini hâlâ fark etmemiş olmalarıydı. Ya da belki de süreçlerinin verimsizliğiydi. Her neyse, Henrietta'nın minyatür modelinin içinden geçmeye başladıklarında tam olarak katılaştı. Greywaren'ın neye benzediğini bilmiyordu ama minyatür bir karton adliye binasının önünü tekmelemeden onu bulabileceğinden emindi.

Hızla Ronan'ın odasından çıktı.

"Vay canına!" dedi Missile yok edilmiş Henrietta'nın ortasından. "Kımıldama."

Gri Adam cevap olarak kulaklığın sivri ucunu Polo Shirt'ün boynuna sapladı. Kısa bir süre dövüştüler. Gri Adam fizik kurallarını ve penceredeki klimanın kenarını kullanarak diğer adamı nazikçe yere yatırdı.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, Gri Adam ellerini pantolonuna silip cesedin üzerinden geçtiğinde Füze onlara henüz ulaşmıştı.

"Yüce Tanrım," dedi Missile. Gri Adam'a bir bıçak doğrulttu.

Bu dövüş ilkinden biraz daha uzun sürdü. Mesele Füze'nin kötü olması değil, Gri Adam'ın daha iyi olmasıydı. Ve Gri Adam diğer adamı bıçağından kurtardıktan sonra dövüş hemen sona erdi. Füze Henrietta'nın enkazında çömelmiş, parmaklarını döşeme tahtalarına dayamış, soluk soluğa kalmıştı.

"Neden buradasın?" diye sordu Gri Adam ona. Bıçağın ucunu adamın kulağına, ortalığı dağıtmadan girebileceği kadar soktu.

Adam çoktan titremeye başlamıştı ve Declan Lynch'in aksine hemen pes etti. "Bir işveren için antika arıyorum."

"Kim o?" diye sordu Gri Adam. "Adını

öğrenemedik. O bir Fransız."

Gri Adam dudaklarını yaladı. Maura Sargent'ın çevre sorunlarıyla ilgilenip *ilgilenmediğini* merak etti. Ayakkabı giymiyordu ve ona göre bu, çevreyle ilgilenen birinin yapabileceği türden bir şeydi. "Fransa'da yaşayan Fransızlar mı yoksa burada yaşayan Fransızlar mı?"

"Bilmiyorum dostum, ne fark eder ki? Adamın aksanı var!"

Gri Adam için önemli olabilirdi. Cüzdanını almak için 300 Fox Way'e gitmeden önce kıyafetlerini değiştirmesi gerektiği aklına geldi. Pantolonunda bağırsak pisliği vardı.

"İletişim numaranız var mı? Tabii ki yok. Neydi bu antika?"

"Bir, uh, kutu. Muhtemelen bir kutu olduğunu söyledi. Adı Greywaren. Gördüğümüzde anlayacağımızı söyledi."

Gri Adam bundan oldukça şüpheliydi. Saatine baktı. Saat neredeyse on birdi; gün hızla geçiyordu ve bir sürü planı vardı. "Seni öldüreyim mi yoksa gitmene izin mi vereyim?" dedi.

"Lütfen -"

Gri Adam başını salladı. "Retorik bir soruydu."

Şimdi neden bu su birikintisinin ortasında olduğumuzu açıklamak ister misiniz?" Adam sordu.

Ronan, Gansey'nin yanından, "Allah'ın belası su birikintisi," diye düzeltti. Soluk tenli, koyu renk saçlı bir Kelt olarak sıcaktan pek hoşlanmazdı.

Beşi - artı Testere, eksi Noah (ayrıldıklarında o da oradaydı, ama zayıf bir şekilde) - daha önce buldukları kavgacı ve çirkin insan yapımı gölün ortasındaki teknede yüzüyorlardı. Hava acımasızca güneşliydi. Tarlanın kokusu -sıcak toprak- Gansey'ye Adam'ı ailesinin çift kişilik evinden aldığı sabahları hatırlattı.

Kıyıdan kargalar kıyameti andıran bir sesle onlara bağırdı. Elektrikli testere de cevap verdi.

Gerçekten de Henrietta'nın sunabileceği en kötü şeylerden biriydi.

"Altına bakıyoruz." Gansey dizüstü bilgisayarına baktı. Kullanım kılavuzunu üstünkörü incelemesine rağmen sonar cihazının onunla iletişim kurmasını sağlayamamıştı. Şakaklarında ve ensesinde huzursuzluk boncukları belirmeye başlamıştı.

Teknenin diğer ucunda tünemiş olan Blue sordu: "Ley hattı üzerindeki her gölü sonarla tarayacak mıyız? Yoksa sadece seni sinirlendirenleri mi?"

Kanepe, bilardo masası ve Orla'nın çıplak göbeği yüzünden hâlâ öfkeliydi. Boş boş bronzlaşan Orla da yardımcı olmuyordu. Teknenin büyük bir kısmını kaplıyordu; bacakları teknenin bir yanından, uzun bronz gövdesi ise diğer yanından sarkıyordu. Arada bir gözlerini açıp çocuklardan birine genişçe gülümsüyor, sanki omurgasını yeniden ayarlıyormuş gibi kendini bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

"Bu bir pilot görevi," dedi Gansey. Blue'nun kendisine kızgın olmasından, başta kendisi olmak üzere kimseye itiraf etmek istemediği kadar büyük bir rahatsızlık duyuyordu. "İhtimaller Glendower'ın bu görevin altında olmadığını gösteriyor.

Göl. Ancak altında olduğundan şüphelendiğimiz bir su kütlesi bulmamız halinde başvurabileceğimiz bir yol olmasını istiyorum."

"Geri dönüş," diye yineledi Ronan, ama gerçek bir güç olmadan. Su, altından yüzüne güneşi yansıtarak onu yarı saydam ve hüzünlü bir tanrıya dönüştürdü. "Lanet olsun, çok sıcak."

Gansey'nin açıklaması tam olarak doğru değildi. Ara sıra *önsezileri* oluyordu, her zaman bir şeyler bulmakla ilgili, her zaman Glendower'la ilgili. Bu önseziler haritaları incelemesinin, tarihi kayıtları gözden geçirmesinin ve daha önce yaptığı tarihi keşifleri hatırlamasının bir sonucuydu. Daha önce imkânsız şeyler bulduğunuzda, bu başka bir imkânsız şeyin yerini daha tahmin edilebilir kılıyordu.

Bu gölle ilgili önsezimin, bu geniş alanın zorlu dağların bu bölümündeki tek kolay geçitlerden biri gibi görünmesiyle bir ilgisi vardı. Tepenin dibindeki küçük şeridin adıyla bir ilgisi vardı - Hanmer Yolu, Hanmer Glendower'ın karısının soyadıydı. Çizginin neresinde olduğuyla, arazinin görünümüyle*, durup daha yakından bakma* hissiyle ilgili bir şey.

"Altmış beş yüz dolarlık bir hurda parçası satın almış olman mümkün mü?" Ronan dizüstü bilgisayarın arkasından bir kablo çıkardı ve farklı bir şekilde bağladı. Dizüstü bilgisayar aradaki farkı anlamamış gibi davrandı. Gansey bazı tuşlara bastı. Dizüstü bilgisayar o basmamış gibi davrandı. Tüm bu süreç internetteki eğitim videosunda çok daha basit görünüyordu.

Teknenin güvertesinden Orla, "Psişik bir an yaşıyorum. Sen ve benle ilgili."

Dikkati dağılan Gansey bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Benimle mi yoksa Ronan'la mı konuşuyordun?"

"İkisi de. Ben esneğim."

Mavi küçük, korkunç bir ses çıkardı.

"İç gözünüzü suya doğru çevirirseniz memnun olurum," dedi Gansey. "Çünkü - lanet olsun Ronan, ekranın kararmasına neden oldu."

Altmış beş yüz dolarlık bir hurda parçası satın aldığını düşünmeye başlamıştı. Bilardo masasının daha iyi çalışmasını umuyordu.

"D.C.'de ne kadar kalacağız?" Adam aniden sordu.

Gansey, "Üç gün," dedi.

Tanrıya şükür Adam gitmeyi kabul etmişti. Bunun gibi bir bağış toplama etkinliğinde elde edilecek pek çok fırsat vardı. Stajyerlik, gelecekteki pozisyonlar,

Sponsorlar. Bir üniversite tavsiye mektubunun altında kulağa etkileyici gelen bir isim. Eğer istiridye açma havasındaysanız, sahip olunacak çok fazla inci var.

Gansey istiridyeden nefret ederdi.

Ronan dizüstü bilgisayarın arkasındaki bir kabloyu agresif bir şekilde salladı. Dizüstü bilgisayarın ekranında küçük bir denizaltı şeklindeki sonar cihazı belirdi.

"Seni zeki piç!" Gansey dedi ki. "Başardın. Ne yaptın?" "Terlemekten yoruldum, ben de öyle yaptım. Hadi şu lanet gölün altına bakalım ve klimaya geri dönün. Oh, sakın Parrish."

Teknenin diğer ucundaki Adam, Ronan'ın sıcağa dayanıksızlığından hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Ben bir şey demedim."

"Her neyse dostum," diye yanıtladı Ronan. "O yüzü tanıyorum. Sen cehennemde doğdun, buna alışkınsın."

"Ronan," dedi Gansey, "Lynch."

Birkaç dakika boyunca, suyun içinde ağır ağır ilerlerken hepsi sessizdi ve ekrandaki belirsiz unsurları izliyorlardı. Gansey kürek kemikleri arasında yuvarlanan tek bir ter damlasının nahoş ve belirgin hissini duydu.

Orla, "Psişik bir an yaşıyorum." dedi. "Pshaw!"

Mavi cevap verdi.

"Hayır, gerçekten." Orla gözlerini açtı. "Şimdi ekranda bir şey mi var?"

Vardı. Dizüstü bilgisayar ekranındaki görüntüler onu kışkırttı. Biri bir tür disk, diğeri ise belli belirsiz bir kuzgundu. Gerçekte, herhangi bir kuş türü olabilirdi. Ancak bu teknedeki grup için ihtiyaçları olan tek şey bir öneriydi. Bir kuzgun olması gerekiyordu. Bir kuzgun olacaktı.

Gansey nesneye doğru dalıp dalamayacağını düşündü. Aklına gelen ilk şey deniz mavisi polo tişörtüydü - onu çıkarması gerekecekti. Aklına gelen bir sonraki şey ise pantolonuydu - tüm bu kadınların huzurunda çıkarılabilirler miydi? Şüpheli. Ve son olarak kontakt lenslerini düşündü. Havuz suyunda bile isyan ediyorlardı ve burası kesinlikle bir yüzme havuzu değildi.

Mavi kenarın üzerinden kahverengi suya baktı. "Buradaki su ne kadar derin?"

"Öyle yazmalı." Gansey gözlerini kısarak dizüstü bilgisayara baktı. "On fit."

"Peki o zaman." Mavi, Orla'nın belli belirsiz itirazlarına aldırmadan sandaletlerini Orla'nın çıplak karnına geçirdi.

Gansey, "Ne! İçeri giremezsin." dedi.

"Aslında yapabilirim," diye cevap verdi at kuyruğunu kafatasının arkasında küçük bir düğüm haline getirerek. "Gerçekten, gerçekten yapabilirim."

"Ama!" diye denedi. "Bunun içinde gözlerini açamazsın. Onları tahriş etmeden."

"Yüksek kültürlü gözlerin belki," diye yanıtladı Mavi. En üstteki atletini çıkarıp onu da Orla'nın üzerine attı. Çıplak teni, kalan atletin yırtıkları arasından parlıyordu. "Bataklık gözlerim harika olur."

Gansey sarsıldı ama itiraz edemeden dizüstü bilgisayarı devrilirken kapmak zorunda kaldı. Orla aniden ve hızla ayağa kalkmış, tekneyi çılgınca savurmuştu. Teknedeki herkes kendini destekledi ve çan dipli dev kadına baktı.

"Dur, Mavi. Ben yaparım," diye emretti Orla. Delinmiş göbek deliği tam olarak Gansey'nin göz hizasındaydı. Gümüş top ona göz kırptı. "*Bunu izleyin çocuklar!*" diyordu. "Sen kıyafet giyiyorsun. Benim bikinim var."

Mavi vahşice cevap verdi: "Hiçbirimiz unutamayız." Eğer güneş olmasaydı, sesi gölü buza çevirebilirdi.

Orla başını savurdu, muhteşem büyüklükteki burnu havada bir daire çizdi. Sonra İspanyol paça pantolonunu o kadar hızlı yırttı ki teknedeki bütün çocuklar gözleri kamaşmış ve sersemlemiş bir halde ona bakakaldılar. Gansey bunun hızını anlayamıyordu. Bir an için üzerinde giysiler vardı ve bir an sonra bikini giymeye başlamıştı. Dünyanın yüzde ellisi esmer ten, yüzde ellisi de turuncu naylondu. Orla'nın dudaklarındaki Mona Lisa gülümsemesinden, sonunda gerçek yeteneklerini göstermesine izin verilmesinden memnun olduğu anlaşılıyordu.

Gansey'in beyninin küçük bir parçası şöyle dedi: *Çok uzun zamandır bakıyorsun.*

Beyninin daha büyük bir kısmı şöyle dedi: *TURUNCU.*

"Tanrı aşkına," dedi Blue ve tekneden dışarı atladı.

Ronan gülmeye başladı ve bu o kadar beklenmedikti ki büyü bozuldu. Testere kendini havaya fırlatıp Mavi'nin girdiği yerde daire çizerken güldü ve Orla korna sesi çıkarıp suya gülle atarken güldü. Dizüstü bilgisayardaki görüntü suda yuvarlanırken bozulduğunda güldü. Chainsaw'ın kendisine dönmesi için kolunu uzatırken güldü ve sonra tüm bunları içten içe hâlâ komik bulduğunu gösteren bir ifadeyle dudaklarını mühürledi.

Önceden tıka basa dolu olan teknede şimdi sadece üç erkek çocuk ve küçük, atılmış bir yığın kız ayakkabısı ve giysisi vardı. Adam baktı

Gansey, yüzünde şaşkın bir ifade. "Bu gerçekten oluyor mu?"

Bu gerçekten oluyordu, çünkü yandan taramalı sonar yüzeyin altında iki form gösteriyordu. Bunlardan biri nesnelerin yakınında değildi ve oldukça amaçsız daireler çiziyor gibiydi. Diğeri ise kuzgunun yakınlarına doğru, kurbağalamayı andıran kısa dalgalanmalarla hareket ediyordu. Aglionby mürettebat takımının eski kaptanı ve yeteneksiz bir yüzücü olmayan Gansey bunu onayladı.

"Oldukça utanıyorum," diye itiraf etti Gansey.

Ronan elini tıraşlı kafasının üzerinde gezdirdi. "Saçımı bozmak istemedim."

Adam sadece suyun üzerinde yayılan dalgaları izledi.

Sadece bir saniye sonra Orla yeniden ortaya çıktı. Dalışı gibi, yeniden ortaya çıkışı da dramatikti: elleri başının arkasında, sırt üstü boş boş yüzerken sona eren büyük köpüklü bir yarık.

"Çok karanlık," dedi, gözleri güneşe karşı kapalıydı. Tekrar denemek ya da tekneye geri dönmek için acelesi yok gibiydi. "Ama güzel ve serin. Hepiniz içeri girmelisiniz."

Gansey'nin ona katılmaya hiç niyeti yoktu. Kayığın kenarından endişeyle baktı. Bir saniye daha ve o -

Mavi yanlarına fırladı. Koyu renk saçları yanaklarını sıvamıştı. Tek eliyle teknenin kenarına tutunarak kendini yarı yarıya suyun dışına çekti.

"Aman Tanrım," dedi Gansey.

Mavi neşeyle tekne ayakkabılarının üzerine bir ağız dolusu kahverengi su tükürdü. Ayak parmaklarının üzerindeki brandada birikti.

"Aman *Tanrım*," dedi.

"Şimdi *gerçekten* tekne ayakkabısı oldular," diye cevap verdi. Serbest kolunu sallayarak ödülünü fırlattı; yoğun bir gümbürtüyle tahtaların üzerine düştü. Testere araştırmak için hemen Ronan'ın omzundan aşağı atladı. "Aşağıda başka bir şey daha var. Onun için geri dönüyorum."

Gansey ona bir şey söylemeye fırsat bulamadan, bulanık su başının üzerine kapandı. Mavi Çavuş'un ne kadar görkemli ve korkusuz bir hayvan olduğunu fark etti ve eğer boğulup ikinci şey her neyse onu almazsa, ona tam da bu şeyi söylemeyi aklına not etti.

Bu sefer sadece bir anlığına gitmişti. Nefes nefese ve muzaffer bir şekilde tekrar ortaya çıktığında tekne dalgalandı. Dirseğini yan tarafa doğru uzattı. "Yardım edin!"

Adam Mavi'yi sanki günün avıymış gibi tekneye çekti, teknenin dibine uzandı. Orla'dan çok daha fazla giysi giymesine rağmen, Gansey yine de gözlerini kaçırması gerektiğini hissetti. Her şey ıslaktı ve Blue'nun gardırobundan beklediğinden daha iç gıcıklayıcı bir şekilde yapışıyordu.

Nefes nefese kalan Mavi sordu: "İlk şey ne? Sen biliyor musun?"

Ronan'dan gelen ilk nesneyi kabul etti. Evet, biliyordu. Gansey parmaklarını sümüksü yüzeyde gezdirdi. Yaklaşık on beş santim çapında, yara bere içinde bir metal diskti. Üzerinde üç kuzgun kabartması vardı. Diğerleri sonar ekranında görünemeyecek kadar balçığa gömülmüş olmalıydı. Bir tanesini bile görmüş olmaları inanılmazdı. Diskin tamamen gizlenmesi çok kolay olurdu. Tanımlayıcı kuşun kabuk bağlayıp yosunlar tarafından gizlenmesi daha da kolaydı.

Bazı şeyler bulunmak ister.

"Bu bir patron," dedi Gansey merakla. Başparmağını düz olmayan kenarlarında gezdirdi. Onunla ilgili her şey yaşlılığa işaret ediyordu. "Ya da bir umbo. Bir kalkandan. Bu parça kalkanın ortasını güçlendirmiş. Geri kalanı çürüyüp gitmiş olmalı. Muhtemelen ahşap ve deriden yapılmış olmalı."

Burada bulmayı beklediği şey bu değildi, hatta hiç değildi. Geçmişine dair hatırlayabildiği kadarıyla, Glendower'ın zamanında bu tür kalkanlar pek kullanılmıyordu. İyi zırhlar onları gereksiz hale getirmişti. Yine de törensel bir kalkan olabilirdi. Kesinlikle ince işçilik, çalışan bir silah parçası için aşırı görünüyordu. Ve bir kralla birlikte gömülmek için getirilecek türden bir şeye benziyordu. Kuzgunların izini sürdü. Bir üçgen içinde işaretlenmiş üç kuzgun - Glendower'ın mitolojik babası Urien'in arması.

Bu patrona başka kim dokunmuştu? Zihni Glendower'ın amacıyla meşgul olan bir zanaatkâr. Atlantik'i geçmek için onu tekneye yükleyen bir asker.

Belki Glendower'ın kendisi bile.

Kalbi bununla yanıyordu.

Blue teknenin diğer ucundan, "Demek çok eskiymiş," dedi.

"Doğru."

"Peki ya bu?"

Kadının ses tonunu duyan adam, gözlerini kadının kalçalarının üst kısmında dik duran büyük nesneye kaldırdı.

Ne olduğunu biliyordu. Sadece *neden* olduğunu

bilmiyordu. "Bu Camaro'nun tekerleği." dedi.

Ve öyleydi.

Şu anda Domuz'un üzerinde bulunan tekerleklerle aynı görünüyordu - tek fark bu tekerleğin birkaç yüz yıllık olmasıydı. Rengi solmuş yüzey çukurlu ve pütürlüydü. Tüm bu bozulmaya rağmen, zarif bir şekilde simetrik olan tekerlek, kalkan patronunun yanında o kadar da yersiz görünmüyordu. Eğer ortadaki parçalanmış Chevrolet logosunu görmezden gelirseniz.

"Kısa bir süre önce bir tanesini kaybettiğini hatırlıyor musun?" Ronan sordu. "Beş yüz yıl falan mı?"

"Ley hattının zamanla oynadığını biliyoruz," dedi Gansey hemen, ama kendini çözülmüş hissediyordu. Tam olarak *çözülmüş* sayılmazdı ama *çözülmüştü*. Mantığın kalıplarından kurtulmuştu. Zamanın kuralları esnekleştiğinde, gelecek katlanılamayacak kadar çok olasılık barındırıyor gibi görünüyordu. Bu tekerlek, içinde Camaro'nun olduğu bir geçmiş vaat ediyordu; hem yaşanmamış hem de yaşanmış bir geçmiş. Olmamıştı çünkü anahtarlar hâlâ Gansey'nin cebindeydi ve araba hâlâ Monmouth İmalat'ta park halindeydi. Ve vardı çünkü Blue direksiyonu hâlâ nemli elleriyle tutuyordu.

"Bence bu hafta sonu annene giderken bunları bana bırakmalısın," dedi Blue. "Bakalım Calla'yı onlar üzerinde bir şeyler yapmaya ikna edebilecek miyim?"

Teknenin dümeni kıyıya doğru kırıldı, Orla'ya çan dipleri teslim edildi, dizüstü bilgisayar çantaya geri konuldu ve sonar cihazı sudan çıkarıldı. Adam yorgun argın kamyonete binmeden önce teknenin römorka sabitlenmesine yardım etti -Gansey onunla konuşmak zorunda kalacaktı ama ne diyeceğini bilmiyordu; şehirden birlikte çıkmaları iyi olacaktı- ve Ronan tek başına geri dönmek için BMW'ye çekildi. Muhtemelen Gansey'nin de onunla konuşması gerekiyordu ama ona ne söyleyeceğini o da bilmiyordu.

Mavi teknenin gölgesinde ona katıldı, kalkan patronu elindeydi. Bu keşif Cabeswater değildi, Glendower da değildi ama yine de bir şeydi. Gansey açgözlü olmaya başlamıştı, Glendower'a ve sadece Glendower'a aç olduğunu fark etti. Bu kışkırtıcı ipuçları eskiden onu ayakta tutmaya yeterdi. Şimdi istediği sadece kâseydi. Genç teninin içinde kendini yaşlanmış hissediyordu. *Mucizelerden bıktım*, diye düşündü.

Orla'nın turuncu bikinisinin BMW'nin içinde kayboluşunu umutla izledi. Yine de aklı çok uzaklardaydı: hâlâ eski Camaro tekerleğinin gizemiyle meşguldü.

Mavi alçak bir sesle, "Yeterince gördün mü?" diye sordu.

"Of - oh, Orla?"

"Evet."

Bu soru onu rahatsız etti. Onu yargılıyordu ve bu durumda bunu hak edecek bir şey yapmadığını düşünüyordu. Blue'nun işi değildi, bu şekilde değil.

"Orla hakkında ne düşündüğüm seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu.

Bu nedense tehlikeli hissettirdi. Muhtemelen bunu sormamalıydı. Geriye dönüp baktığında, hatalı olan sorunun kendisi değildi. Soruyu soruş şekliydi. Düşünceleri çok uzaklardaydı ve dışarıdan nasıl göründüğüne aldırış etmiyordu ve şimdi, çok geç, kendi sözlerinin eğimini duydu. Nasıl da bir cüret içeriyor gibiydi.

Hadi ama *Gansey*, diye düşündü. *Her şeyi mahvetme.*

Mavi gözünü kırpmadan onun bakışlarını tuttu. Keskin bir sesle,

"Hiç de değil," dedi. Ve bu bir yalandı.

Öyle olmamalıydı ama öyleydi ve dürüstlüğü neredeyse her şeyin üstünde tutan Gansey bunu duyduğunda anladı. Blue Sargent onun Orla'yla ilgilenip ilgilenmediğini önemsiyordu. Hem de çok önemsiyordu. Orla başını umursamazca sallayarak kamyona doğru dönerken, Gansey kirli bir heyecan hissetti.

Yaz damarlarına kadar işlemişti. Kamyonete bindi.

"Gidelim," dedi diğerlerine ve güneş gözlüklerini taktı.

Elbette Gri Adam iki cesetten kurtulmak zorundaydı. Bu bir baş belasıydı ama daha fazlası değildi. Doğaüstü eserler için bir eve girenler aynı zamanda kayıp ihbarı yapılmayan kişiler olma eğilimindeydi.

Örneğin Gri Adam'ın kayıp olduğu bildirilmezdi.

Yine de cesetlerde parmak izi araması ve sonra onları ölmeleri için daha uygun bir yere götürmesi gerekiyordu. Gri Adam'ın Şampanya İğrençliği'nin bagajında yakıt tenekeleri ve satılamayacak kadar sıcak ama Kaşif Dora battaniyelerine sarılmış iki Peru tenceresi vardı, bu yüzden cesetleri arka koltuğa koydu ve çok fazla sallanmamaları için kemerlerini bağladı. Ne yazık ki bir başka kiralık arabada daha suçlayıcı bir leke yaratma yolundaydı. Babası *haklıydı*: geçmişteki performans gelecekteki performansın en iyi göstergesi gibi görünüyordu.

Arabayla giderken Veranda Inn and Restaurant'ı aradı ve akşam yemeği rezervasyonunu iptal etti.

"Daha geç bir saate almak ister misiniz?" diye sordu hostes. Gri Adam kadının "*daha sonra*" deyişini sevdi. *Litter* gibi bir şeydi ama çok daha fazla sesli harf vardı.

"Bu gece olmaz sanırım. Perşembe gününe erteleyebilir miyim?" Blue Ridge Parkway çıkışına saptı. Dönüşün şiddetiyle haydutlardan birinin kafası cama çarptı. Haydut artık umursamazdı.

"Tek kişilik masaydı, değil mi?"

Maura Sargent'ı ve onun ince, çıplak ayak bileklerini düşündü. "İki olsun."

Telefonu kapattı, Kinks'i açtı ve arabayı park yolu boyunca sürdü. Kiralık arabanın GPS'i umutsuzca karışana kadar dönüş üstüne dönüş yaptı. Kiralık arabayla ormana doğru kendi yolunu çizdi.

izinsiz girilmez tabelalarıyla dolu (Gri Adam kiraladığı arabanın ek hasar sigortasını ödediği için hiç pişman olmamıştı). Küçük, pastoral bir açıklığa park etti, camı indirdi ve müzik setinin sesini açtı. Missile ve Polo Shirt'ü dışarı çekerek ayakkabılarını çözdü.

Telefonu çaldığında Polo Shirt'ün ayakkabılarını kendi ayağına geçirmişti.

Gri Adam onu aldı. "O adamların kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu selamlama yerine.

Greenmantle'ın sesi çılgına dönmüştü. "Size söylemiştim. Sana orada başkalarının da olduğunu söylemiştim."

"Sen yaptın," diye onayladı Gri Adam. Polo Shirt'ün iyi Virginia toprağıyla dolu ayakkabılarının tabanlarına bastı. "Daha var mı?"

Greenmantle trajik bir şekilde, "Elbette," dedi.

Gri Adam Füze'nin ayakkabılarına geçti. Açıklık onların izleriyle kaplıydı. "Nereden geliyorlar?"

"The Okumalar! Bu Makineler! Herkes olabilir takip et ve Greenmantle," dedi. "Jeofonları ortalıkta dolaşan bir tek biz değiliz."

Arka planda, Kinks şeytan alkolü hakkında şarkı söylüyordu. "Bu şeyin var olduğunu nereden biliyordun?"

"Her şeyi bildiğimiz gibi. Söylentiler. Eski kitaplar. Açgözlü yaşlı insanlar.

Bu ses de ne?" "The Kinks."

"Hayranın olduğunu bilmiyordum. Aslında, senin müzik dinlediğini düşünmek bile garip. Bekle. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Özür dilerim, kulağa korkunç geldi."

Gri Adam alınmamıştı. Bu, Greenmantle'ın onu bir insan yerine bir şey olarak gördüğü anlamına geliyordu ve o da bunu sorun etmedi. Bir an için ikisi de Kinks'in Porto şarabı, Pernod ve tekila hakkındaki şarkılarını dinlediler. Gri Adam ne zaman Kinks'i uzun süre dinlese, akademiye geri dönmeyi düşünürdü. Kinks'ten ikisi kardeşti. *60'ların ve 70'lerin Rock Müziğinde Kardeşlik* iyi bir başlık olur diye düşündü. Kinks onun ilgisini çekmişti çünkü sürekli kavga etmelerine rağmen -bir üyenin diğerine tükürüp davulu tekmeleyerek sahneden inmesi meşhurdur- on yıllar boyunca bir arada kalmışlardı. Bunun kardeşlik olduğunu düşünüyordu.

"Bu ikisinin etrafında çalışabilecek misiniz?" Greenmantle sordu. "Bir sorun teşkil edecekler mi?"

Gri Adam'ın onun Füze ve Polo Gömlek'ten bahsettiğini anlaması bir anını aldı.

"Hayır," dedi Gri Adam. "Olmayacaklar."

"Sen iyisin," dedi Greenmantle. "Bu yüzden bir tek sen varsın."

"Evet," diye kabul etti Gri Adam. "Kesinlikle öyle. Bu şeyin bir kutu olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, öyle demezdim, çünkü bilmiyorum. *Siz* böyle der miydiniz?"

"Hayır. Muhtemelen hayır."

"O zaman neden sordun?"

"Eğer bu bir kutu olsaydı, kutu olmayan şeylere bakmayı bırakabilirdim."

"Eğer bunun bir kutu olduğunu düşünseydim, sana bir kutu aramanı söylerdim. *Kutu olduğunu söyler miydim?* Neden her zaman bu kadar gizemli olmak zorundasın? Bundan zevk mi alıyorsun? Şimdi de kutuları düşünmemi mi istiyorsun? Çünkü düşünüyorum. Araştıracağım. Ne yapabileceğime bakacağım."

Gri Adam telefonu kapatarak olay yerini değerlendirdi. Şanslı bir dünyada, önündeki iki ceset yıllarca keşfedilmeden yatacak, hayvanlar tarafından didiklenecek ve hava tarafından yıpratılacaktı. Ama muhabbet kuşlarının garip bir koku aldıklarını sandıkları, kaçak avcıların bacak kemiklerine takıldıkları ya da akbabaların günlerce uygunsuz bir şekilde etrafta dolaştıkları bir dünyada, olay yerinde sadece çamurlu ayakkabıları ve tırnaklarının altında savunma DNA'sı olan iki adam olurdu. Bir bakıma, iki ceset işi kolaylaştırıyordu. Hikayeyi basitleştirdi. İki adam özel mülkte iyi bir şey yapmadı. Aralarında bir anlaşmazlık. Kontrolden çıkan bir kavga.

Bir yalnızlık için. İki savaş için.

Gri Adam kaşlarını çattı ve saatine baktı. Umarım bunlar Henrietta'da gömmek zorunda kalacağı tek cesetlerdir, ama bunu kimse bilemezdi.

Blue sırılsıklam kıyafetleriyle eve vardığında, Noah 300 Fox Way'in küçük, gölgeli ön bahçesinde diz çökmüştü. Orla ona merhaba bile demeden içeri girdi. Bir medyum olarak muhtemelen onu görmüştü ama Orla olarak umursamadı. Yine de Mavi durdu. Onun orada olmasından memnundu. Camaro'nun tekerleğini kolunun altında yeniden düzenledi ve alnındaki nemli saçları sildi.

"Hey, Noah."

Ancak hayalet olmakla o kadar meşguldü ki onunla ilgilenemedi.

Şu anda en ürkütücü faaliyetlerinden biriyle meşguldü: kendi ölümünü canlandırmak. Sadece kendisinin ve arkadaşı Barrington Whelk'in bulunduğu orman deresini değerlendirircesine küçük avluya göz gezdirdi. Sonra görünmez bir kaykay tarafından arkadan vurulduğunda korkunç, parçalanmış bir çığlık attı. Tekrar vurulduğunda ses çıkarmadı ama vücudu ikna edici bir şekilde sarsıldı. Mavi yere düşmeden önce birkaç kez daha savrulurken bakmamaya çalıştı. Başı sarsıldı; bacakları bisiklete bindi.

Mavi derin, düzensiz bir nefes aldı. Onun bunu yaptığını dört ya da beş kez görmüş olmasına rağmen, bu her zaman tedirgin ediciydi. On bir dakika. Cinayet portresinin tamamı bu kadar sürmüştü: bir çocuğun hayatı bir hamburger pişirmekten daha kısa bir sürede yok olmuştu. Son altı dakika, yani Noah'ın ilk düşüşünden sonra ama gerçekten ölmeden önce yaşananlar, dayanılmazdı. Blue kendini oldukça kararlı ve mantıklı bir kız olarak görüyordu ama Nuh'un boğazında düğümlenen nefesini kaç kez duyarsa duysun, gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

Ön bahçenin kıvrımlı kökleri arasında, Noah'ın bedeni sarsıldı ve hareketsiz kaldı, sonunda öldü. Tekrar.

Nazikçe, "Noah?" diye sordu.

Yerdeydi ve sonra bir anda onun yanında duruyordu. Orta kısmı kesilmiş bir rüya gibiydi, A noktasından B noktasına gitmek.

Bu da onun ürkütücü şeylerinden biriydi.

"Mavi!" dedi ve nemli saçlarını okşadı.

Ona sıkıca sarıldı; nemli kıyafetlerine karşı üşüyordu. Sonunda kendine gelemeyeceğinden hep çok endişelenirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Noah normal, güvenli haline geri dönmüştü. Gerçek doğasına dair tek kanıt, yanağında kemiğin kırıldığı yerde her zaman var olan lekeydi. Bunun dışında yine kambur, yumuşak başlı ve sonsuza dek Aglionby üniformasını giymiş biriydi.

Belli belirsiz bir şaşkınlık içindeydi ve bir kızın kendisine sarılmasından memnun görünüyordu. "Bu mu?"

"Yaptığın şey. Az önce."

Omuz silkti, biçimsiz ve sevecen. "Burada değildim."

Ama sen öyleydin, Noah, diye düşündü. Ama Nuh'un düşüncelerini ve anılarını bu forma dökmek için hala var olan parçası, ölümünün on bir dakikası boyunca merhametle ortadan kayboldu. Her şeyi unutmuş olmasının durumu daha az mı yoksa daha çok mu ürkütücü hale getirdiğinden emin değildi.

"Ah, Noah."

Bir kolunu kızın omuzlarına attı, kızın da nemli ve üşümüş olduğunu fark edemeyecek kadar soğuk ve tuhaftı. Ölü bir oğlan ve psişik olmayan bir kızdan oluşan bir simit gibi kapıya doğru yürüdüler.

Tabii ki içeri girmeyecekti. Blue gelemeyeceğinden şüpheleniyordu. Hayaletler ve medyumlar aynı güç kaynağı için yarışıyorlardı ve Noah ile Calla arasındaki bir enerji hesaplaşmasında kimin galip geleceğine dair Blue'nun aklında hiçbir şüphe yoktu. Bunu doğrulaması için Noah'ya soracaktı ama Noah'nın ölümden sonraki hayatının ayrıntılarıyla ilgilenmediği biliniyordu. (Bir keresinde Gansey, "Nasıl olup da hâlâ burada olduğun umurunda değil mi?" diye sormuş, Noah da olağanüstü bir zekâyla, "Böbreklerinin nasıl çalıştığı umurunda mı?" diye cevap vermişti.)

"Washington'a gitmiyorsun, değil mi?" Noah biraz endişeyle sordu.

"Hayır." Bunu hiçbir vurgu yapmadan *söylemek* istemişti ama

Gerçek şu ki, Gansey ve Adam'ın ikisinin de kasabadan ayrılması fikri onu tuhaf bir şekilde üzmüştü. Aslında tam da Noah'ın söylediği gibi hissediyordu.

Noah cesurca, "Seni Monmouth'a alacağım," dedi.

Mavi hemen kızardı. En gizli ve ısrarlı fantezilerinden biri imkansız bir fanteziydi: Monmouth'ta yaşamak. Burada, 300 Fox Way'de yaşadığı sürece asla gerçekten gruptan biri olamayacağını düşünüyordu. Aglionby öğrencisi olmadığı sürece asla onlardan biri olamayacaktı. Bu da *kız* olduğu sürece asla onlardan b i r i olamayacağı anlamına geliyordu. Bu adaletsizlik, bu istek onu bazı geceler uyutmuyordu. Noah'ın onun arzusunu bu kadar doğru tahmin ettiğine inanamıyordu. Utancını örtmek için, "Ve bütün gün seninle ve *Ronan*'la mı takılacağım?" diye ofladı.

Noah neşeyle, "Artık bir bilardo masası var! Bilardoda şimdiye kadarki en kötüyüm! Bu *harika* bir şey." Adamın kolu kadının omuzlarına dolandı. "D'oh. Geliyor."

Bir adam kaldırımdan onlara doğru ilerliyordu. Dikkatlice bir araya getirilmişti ve ezici bir şekilde ... griydi. Mavi bu Gri Adamı değerlendirirken aynı zamanda kendisinin de değerlendirildiği fikrine kapıldı.

O anın sonunda, ikisi de birbirlerini hafife almamaya dair bir tür ortak kararla birbirlerine baktılar.

"Merhaba," dedi içtenlikle. "Bölmek istemezdim."

Her şeyden önce, bunu ifade ediş biçimi Nuh'u görebildiği anlamına geliyordu ki bunu herkes yapamazdı. İkincisi, Blue'nun daha önce karşılaşmadığı bir şekilde kibardı. Gansey karşı tarafı ezip küçültecek şekilde kibardı. Adam güven vermek için kibardı. Ve bu adam keskin, sorgulayıcı bir şekilde kibardı. Dokunaçların kibar olduğu gibi kibardı, yüzeyi dikkatle test ediyor, varlığına nasıl tepki verdiğini kontrol ediyordu.

Blue birdenbire onun çok zeki olduğuna karar verdi. Hafife alınacak bir şey değildi.

Sırılsıklam olmuş giysilerini işaret etti. "Bu bir performans sanatı. Küçük Denizkızı'nı canlandırıyoruz. Disney versiyonunu değil."

Bu onun kendi küçük dokunaç testiydi.

Gri Adam memnuniyetle gülümsedi. "Prens o mu? Onu bıçaklıyor musun yoksa sonunda köpüğe mi dönüşüyorsun?"

"Köpük, tabii ki," dedi Blue, büyük bir memnuniyetle.

"Her zaman onu bıçaklaması gerektiğini düşünmüşümdür," diye geçirdi içinden. "Maura'yı arıyorum."

"Ah." Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Bu Bay Gray'di. Son birkaç gündür Maura, Calla ve Persephone arasında onun adının fısıldandığını duymuştu. Özellikle de Calla ve Persephone arasında. "Tetikçi sensin."

Bay Gray etkili bir şekilde irkilmiş görünme nezaketini gösterdi. "Oh. Ve sen de kızısın. Mavi."

"Tek ve biricik." Mavi ona delici bir bakış fırlattı. "Peki, favori bir silahın var mı?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Fırsat" diye cevap verdi.

Şimdi bir kaşını kaldırdı. "Tamam. Hadi gel. Noah, bir saniye içinde döneceğim."

Gri Adam'ı içeri götürdü. Her zaman olduğu gibi, yeni gelen ziyaretçiler evin alışılmışın dışındaki görünümünün farkına varmasını sağladı. Birbirine örülmüş iki evden oluşuyordu ve her iki yapı da başlangıçta bir saray değildi. Dar koridorlar birbirlerine doğru hevesle eğiliyordu. Başıboş bir tuvalet sürekli gürül gürül akıyordu. Ahşap zeminler ön taraftaki kaldırım gibi yamulmuştu, sanki kökler tahtaların arasına girmekle tehdit ediyordu. Bazı duvarlar canlı mor ve mavilere boyanmıştı, bazılarında ise onlarca yıl öncesinden kalma duvar kâğıtları duruyordu. Klimt baskıları ve eski metal makasların yanında solmuş siyah-beyaz fotoğraflar asılıydı. Tüm dekor, çok fazla ucuzluk mağazası alışverişinin ve çok fazla güçlü kişiliğin kurbanıydı.

Garip bir şekilde, kargaşanın ortasında nötr renklerin sakin bir noktası olan Gri Adam yersiz görünmüyordu. Mavi, evin derinliklerine doğru ilerlerken onun etrafını izlemesini izledi. Gizlice yaklaşılabilecek türden birine benzemiyordu.

Yine, *onu hafife alma*, diye düşündü.

"Oh!" diye mırıldandı Jimi. Geniş kütlesini Gri Adam'ın yanından geçirdi. "Maura'yı alacağım!"

Mavi onu mutfağa doğru götürürken, "Annemle ilgili niyetin tam olarak nedir?" diye sordu.

Bay Gray, "Bu çok samimi görünüyor," dedi.

Koridorun ortasında tanklarla oynayan iki küçük kızın (kime ait olduklarından emin değildi) üzerinden geçti ve iki yanan mum taşıyan muhtemel bir ikinci kuzenin yanından gizlice geçti. Gri Adam, kendisine gıdaklayan ikinci kuzeni tarafından tutuşturulmamak için kollarını başının üzerine kaldırdı.

"Hayat kısa."

"Ve her geçen gün daha da kısalıyor." "Demek istediğimi anlıyorsun."

"Buna hiç itiraz etmedim."

Sonra tüm kupaları, yarım paketlenmiş çayları, postalanmayı bekleyen esansiyel yağ kutuları ve kaynatılmayı bekleyen kafası kesilmiş çiçekleriyle mutfaktaydılar.

Mavi sahte Tiffany lambanın altındaki sandalyeyi işaret etti.

"Otur." "Ayakta durmayı tercih ederim."

Gri Adam'a doğru düzgün bir diş dizisi yaptı. "Otur."

Gri Adam oturdu. Omzunun üzerinden koridora, sonra tekrar ona baktı. Dobermanların ve mavi ceylanların sahip olduğu o parlak, aktif gözlere sahipti.

"Burada kimse seni öldürmeyecek." Ona bir bardak su uzattı. "Bu zehirli değil."

"Teşekkürler." Yere koydu ama içmedi. "Şu anda tek niyetim onu yemeğe davet etmek."

Poposunu tezgâha yaslayan Mavi kollarını kavuşturdu ve onu inceledi. Biyolojik babası Artemus'u düşünüyordu. Gerçek şu ki Blue onunla hiç tanışmamıştı ve aslında onun hakkında çok az şey biliyordu - Artemus adından başka. Yine de ona karşı garip bir şekilde korumacı hissediyordu. Onun yeniden ortaya çıkmasını ve yerinde bir gaspçı bulmasını düşünmek istemiyordu. Ama yine de aradan on altı yıl geçmişti. Onun geri dönme olasılığı çok düşüktü.

Ve sadece akşam yemeğiydi.

"Burada kalmıyorsun, değil mi?" Mavi sordu. Henrietta'yı kastediyordu, evi değil.

Daha açık konuşmalıydı, ama adam ne demek istediğini anlamış gibiydi, çünkü "Ben hiçbir yerde kalmam. Uzun süre değil."

"Bu pek hoş görünmüyor."

Arka planda telefon çaldı. Onun sorunu değil. Kimse aramıyordu.
Bu ev psişik olmayan biri için.

Keskin ifadesi hiç değişmedi. "Devam etmeliyiz."

Mavi bu bilgeliği düşündükten sonra cevap verdi: "Gezegen her zaman saatte bin milin üzerinde bir hızla dönüyor. Aslında dönmüyor olsa bile güneşin etrafında saatte altmış yedi bin mil hızla dönüyor. Yani hiçbir yere gitmeden çok hızlı hareket edebilirsiniz."

Bay Gray'in ağzı çarpıldı. "Bu çok felsefi bir boşluk." Bir süre durakladıktan sonra, *"Þing sceal gehegan / frod wiþ frodne. Biþ hyra ferð gelic."*

Almanca gibi geliyordu ama Calla'nın Gri Adam hakkındaki fısıltılarını duyunca bunun Eski İngilizce olduğunu anladı.

"Ölü bir dil mi?" diye sordu ilgiyle. Son zamanlarda bunlardan çok duyuyor gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?"

"'Toplantılar yapılır, bilgeler bilgelerle. Çünkü ruhları birbirine benzer. Ya da zihinler. *Ferð* kelimesi zihin, ruh ya da can anlamına gelir. Anglo-Sakson özdeyişlerinden biridir. Bilgelik şiiri."

Mavi bu Gri Adam'la tam olarak aynı düşündüklerinden emin değildi ama çok farklı olduklarını da düşünmüyordu. Onun kalbinin pragmatik atışını duyabiliyordu ve bunu takdir ediyordu.

"Bak, domuz eti sevmiyor," dedi. "Onu bol tereyağı kullanılan bir yere götür. Ve sakın onun yanında *kıkırdama* kelimesini kullanma. Nefret eder."

Gri Adam suyunu içti. Gözlerini koridorun kapısına çevirdi ve bir an sonra Maura bir elinde telefonla kapıda belirdi.

"Merhaba kızım," dedi ihtiyatla. Bir milisaniye boyunca, Mavi'nin mutfak masasında oturan bu yabancı adam tarafından tehlikeye atılıp atılmadığını analiz ederken yüz ifadesi keskinleşti. Gri Adam'ın önündeki bir bardak suyu ve Mavi'nin rahatça katlanmış kollarını inceledi. Ancak o zaman rahatladı. Mavi ise annesinin tehlikeli göründüğü bu milisaniyenin tadını çıkarıyordu. "Sizin için ne yapabilirim Bay Gray?"

Ne garip bir şeydi ki, hepsi Bay Gray'in kesinlikle Bay Gray olmadığını biliyordu ama yine de buna razı oldular. Bu oyun Blue'nun mantıklı tarafını kızdırmalıydı, ama bunun yerine ona makul bir çözüm gibi geldi. Kim olduğunu söylemek istemiyordu ve ona bir isim vermeleri gerekiyordu.

Gri Adam "Akşam yemeği" dedi.

"Senin için pişirmemi kastediyorsan, hayır," dedi Maura. "Eğer dışarı çıkacaksak, belki. Blue, bu telefon sana. Ben Gansey."

Mavi, Gri Adam'ın aniden telefonda kimin konuştuğuyla ilgilenmediğini fark etti. Bu ilginçti çünkü daha önce kesinlikle başka her şeyle ilgilenmişti.

Blue bunu, telefonda kimin olabileceğiyle gerçekten çok ilgilendiği, ancak ilgilendiğini bilmelerini istemediği anlamına aldı.

Ki bu ilginçti. "Ne istiyormuş?" Mavi sordu.

Maura telefonu ona uzattı. "Görünüşe göre biri evine zorla girmiş."

Hem Kavinsky hem de Gansey Henrietta'nın altyapısıyla umutsuzca iç içe geçmiş olsalar da Ronan onları zihninde ayrı tutmakta her zaman iyi bir iş çıkarmıştı. Gansey kasabanın daha düzenli, daha parlak unsurlarına hükmediyordu; onunki Aglionby masalarının, kaldırımdan arabasına el sallayan yeni öğretim üyelerinin, adını bilen çekici kamyon şoförlerinin güneşli dünyasıydı. Monmouth Manufacturing'deki daire bile tipik bir Gansey'di: yıkık dökük ve terk edilmiş olana dayatılan düzen ve estetik. Öte yandan Kavinsky geceye hükmediyordu. Gansey'in aklına bile gelmeyecek yerlerde yaşıyordu: devlet okullarının arka otoparklarında, McMansion'ların bodrumlarında, umumi tuvaletlerin kapılarının arkasına çömelmişti. Kavinsky'nin krallığı trafik ışıklarının kırmızı-sarı-yeşil parıltısında değil, parıltının hemen dışındaki karanlık yerde yönetiliyordu.

Ronan onların ayrı olmasını tercih ederdi. Yemeklerinin birbirine değmesinden hoşlanmazdı.

Ve işte buradaydı, Gansey kasabadan ayrılmadan önceki gece, onu Kavinsky'nin en kaba ritüellerinden birine götürüyordu.

"Bunu sensiz de yapabilirim," dedi Ronan, birbirinin aynısı onlarca sahte ehliyetten birini almak için diz çökerek.

Yıkık dökük minyatür Henrietta'sının yanında volta atan Gansey gözlerini Ronan'a dikti. Gözlerinde yoğun ve umursamaz bir şey vardı. Gansey'in pek çok versiyonu vardı ama bu versiyon Adam'ın evcilleştirici varlığının ortaya çıkışından beri nadiren görülüyordu. Aynı zamanda Ronan'ın da favorisiydi. Gansey'nin en çok görünen yüzünün tam tersiydi bu; kâğıt inceliğinde bir akademi kılıfına sarılmış saf kontrol.

Ama Gansey'in bu versiyonu çocuk Gansey'di. Camaro'yu satın alan Gansey, Ronan'dan ona dövüşmeyi öğretmesini isteyen Gansey, diğer versiyonlarda ortaya çıkmaması için her vahşi kıvılcımı kontrol altında tutan Gansey buydu.

Onu serbest bırakan gölün altındaki kalkan mıydı? Orla'nın turuncu bikinisi mi? Yeniden inşa ettiği Henrietta'nın yıkık dökük kalıntıları ve geri döndükleri sahte kimlikler mi?

Ronan'ın pek umurunda değildi. Önemli olan tek şey bir şeyin kibriti çakmış olmasıydı ve Gansey yanıyordu.

BMW'yi aldılar. Egzoz borusuna yerleştirilen bir havai fişekle baş etmek Domuz'unkinden daha kolay olacaktı. Chainsaw'ı geride bıraktı, bu onu çok kızdırdı. Ronan onun kötü bir dil öğrenmesini istemiyordu.

Ronan nereye gittiklerini bildiği için arabayı o kullanıyordu. Gansey'e nereye gideceklerini neden bildiğini söylemedi ve Gansey de sormadı.

Henrietta'nın doğusundaki bir arka yola sıkışmış olan eski ilçe panayır alanına vardıklarında güneş batmıştı. İki yıl önce ilçe panayırının parası bittiğinden beri bu alan panayır için kullanılmamıştı. Şimdi burası projektörlerle aydınlatılmış ve aylarca açıkta kaldığı için renksizleşmiş yırtık pırtık bayraklarla süslenmiş, aşırı büyümüş büyük bir alandı.

Normalde, terk edilmiş fuar alanı geceleri zifiri karanlıktı, Henrietta'nın ışıklarından ve evlerden uzaktı. Ama bu gece projektörler çimlerin üzerine steril beyaz ışıklar saçıyor, bir düzineden fazla arabanın huzursuz formlarını aydınlatıyordu. Ronan, geceleri arabalarda dayanılmaz derecede seksi bir şeyler olduğunu düşündü. Çamurlukların ışığı büküp yolu yansıtma biçimi, her sürücünün anonimleşmesi. Onları görmek kalp atışlarını hızlandırdı.

Ronan eski yola döndüğünde, farlar Kavinsky'nin beyaz Mitsubishi'sinin tanıdık şeklini aydınlattı, siyah ızgarası açıldı. Ronan'ın nabzı davul gibi atmaya başladı.

"Ona aptalca bir şey söyleme," dedi Gansey'e. Kendi müzik setinin ritmi Kavinsky'ninkini bastırmaya başlamıştı bile, bas sesler yerin içinden yükseliyordu.

Gansey kollarını sıvadı ve elini yumruk yapıp bırakırken elini inceledi. "Aptal olan ne?"

Kavinsky'yi anlamak zordu.

Sol taraflarında, karanlığın içinden biri kırmızı diğeri beyaz iki araba belirdi ve birbirlerine doğru ilerliyorlardı. Her iki araç da yaklaşan çarpışmadan ürkmedi. Otomotiv tavuğu. Son anda kırmızı araba savrularak yan yattı ve beyaz araba korna çaldı. Bir adam beyaz arabanın yolcu koltuğundan yarı sarkmış, bir eliyle tavana tutunuyordu

ve diğer eliyle kuşu çeviriyordu. İkisinin de etrafını toz kaplamıştı. Motor sesleri arasındaki boşluğu sevinç çığlıkları dolduruyordu.

Bu oyunun diğer tarafında, yorgun bir Volvo, yırtık pırtık, düşmüş bir bayrak dizisinin altına park etmişti. Cehennemin girişi gibi içeriden aydınlatılmıştı. Yandığını ya da en azından yanmaya çalıştığını fark etmek bir an aldı. Çocuklar Volvo'nun etrafında durmuş, içki ve sigara içiyorlardı, yanan döşemeye karşı biçimleri çarpık ve karanlıktı. Şenlik ateşinin etrafındaki goblinler.

Ronan'ın içinde bir şeyler endişeli ve hareketliydi, kızgın ve huzursuzdu. Ateş onu içten içe kemiriyordu.

BMW'yi Mitsubishi'ye doğru çekti, burun buruna. Şimdi Kavinsky'nin zaten oyun oynadığını görüyordu: arabanın sağ tarafı şok edici bir şekilde parçalanmış ve buruşmuştu. Bu bir rüya gibiydi - Mitsubishi asla bu kadar parçalanamazdı; ölümsüzdü. Kavinsky elinde şişesi, gömleksiz, projektör ışıkları içbükey gövdesindeki kaburgaları silerek yanında durdu. BMW'yi görünce şişeyi kaportaya fırlattı. Şişe metalin üzerinde parçalandı, cam ve sıvı etrafa saçıldı.

"Tanrım," dedi Gansey şaşkınlık ya da hayranlık içinde. En azından Camaro'yu getirmemişlerdi.

El frenini çeken Ronan kapıyı açtı. Hava eriyen plastik ve ölen debriyaj kokuyordu ve tüm bunların altında sıcak ot kokusu vardı. Gürültülüydü ama senfoni o kadar çok enstrümandan oluşuyordu ki tek tek tınıları ayırt etmek zordu.

"Ronan," dedi Gansey, tıpkı az önce İsa'yı çağırdığı gibi.

"Bunu yapıyor muyuz?" Ronan cevap verdi.

Gansey kapısını açtı. Arabanın tavanını tutarak kendini dışarı attı. Ronan bu hareketin bile vahşi bir Gansey, ateşler içinde bir Gansey hareketi olduğunu fark etti. Sanki sıradan bir tırmanış çok yavaş olduğu için kendini arabadan çekmişti.

Bu bir gece olacaktı.

Ronan'ın içindeki ateş onu hayatta tutan şeydi.

Ronan'ın kendisine doğru geldiğini gören Kavinsky bir elini düz göğüs kafesinin üzerine koydu. "Hey, bayan. Bu bir madde partisi. Bir madde getirmediysen kimse giremez."

Ronan cevap olarak bir elini Kavinsky'nin boğazına, diğerini omzuna doladı ve onu düzenli bir şekilde arabanın kaputunun üzerine fırlattı.

Mitsubishi. Noktalama işareti olarak, karşı tarafta ona tekrar katıldı ve yumruğunu Kavinsky'nin burnuna indirdi.

Kavinsky tekrar yukarı tırmanırken Ronan ona kanlı eklemlerini gösterdi. "Al sana madde."

Kavinsky burnunu çıplak koluna sildi ve kırmızı bir iz bıraktı. "Hey, dostum, bu kadar antisosyal olmana gerek yok."

Ronan'ın dirseğindeki Gansey, elini evrensel bir işaret olan *Aşağı, evlat* anlamında kaldırdı. "Seni eğlencelerinden alıkoymak istemem," dedi Gansey, soğuk ve görkemli bir sesle, "o yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Evimden uzak dur."

Kavinsky cevap verdi, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bebeğim, bana bir sigara getir."

Son kısmı, Mitsubishi'nin yolcu koltuğunda yatan, gözleri derin bir şekilde taşlaşmış bir kıza yöneltilmiş gibi görünüyordu. Kız, adamın emrine bir yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Ronan sahte kimliklerden birini çıkardı.

Kavinsky kendi eserine genişçe gülümsedi. Çukur yanaklarıyla bu ışıkta bir hortlağa benziyordu. "Sana nane şekeri bırakmadığım için de mi kızgınsın?" "Hayır, dairemi dağıttığın için kızgınım," dedi Gansey. "Sen karakolda değil de burada olduğuma sevinmeliyim."

"Vay canına, dostum," dedi Kavinsky. "Vay, vay. Hangimizin kafasının iyi olduğunu anlayamıyorum. Vay be. Evini dağıtmadım."

"Lütfen zekama hakaret etme," diye yanıtladı Gansey ve sesinde buz gibi bir kahkaha vardı. Ronan bunun dehşet verici ve harika bir kahkaha olduğunu düşündü, çünkü Gansey sadece küçümsemeyi ölçmüştü, mizahtan eser yoktu.

Konuşmaları çarpışan arabaların tanıdık, yıkıcı sesiyle kesildi. Yeni araçların çarpışma sesinde dramatik bir şey yoktu: tüm güvenlik tamponları, bunun çoğunlukla plastiğin delinmesinin donuk gümbürtüsü olduğu anlamına geliyordu. Yine de Ronan'ın omurgasını ürperten şey sesin şiddeti değildi - sesin özelliğiydi. Dünyada araba kazası gibi başka bir ses yoktu.

Kavinsky onların dikkatini çekti. "Ah," dedi, "bu işe dahil olmak istiyorsunuz, değil mi?"

"Bu adamlar nereli?" Gansey gözlerini kıstı. "Bu Morris mi? Onun New Haven'da olduğunu sanıyordum."

Kavinsky omuz silkti. "Bu bir madde partisi."

Ronan homurdandı, "New Haven'da madde yok mu?"

"Bunlar gibi değil. Burası Harikalar Diyarı! Bazıları sizi büyütür, bazıları küçültür ..."

Yanlış bir alıntıydı. Ya da daha doğrusu, yanlış yapılmış doğru bir alıntıydı. Lynch'lerin evinde Ronan, anne babasının en sevdiği, sürekli tekrarlanan iki hikâyeyle büyümüştü. Aurora Lynch'in favorisi, heykellerinden birine aşık olan bir heykeltıraş hakkındaki *Pygmalion* efsanesinin eski bir siyah-beyaz film versiyonuydu. Niall Lynch *ise Alice Harikalar Diyarında*'nın eski ve çirkin bir baskısına olağanüstü bir düşkünlük duyuyor, sık sık yarı uykulu, isteksiz iki ya da üç Lynch kardeşe yüksek sesle okuyordu. Ronan gençliğinde *Pygmalion*'u o kadar sık izlemiş ve *Alice Harikalar* Diyarında'yı o kadar sık dinlemişti ki artık iyi olup olmadıklarına, gerçekten sevip sevmediklerine karar veremiyordu. Film ve roman artık tarih olmuştu. Onlar onun ebeveynleriydi.

Bu yüzden sözün aslında "bir taraf sizi uzatacak, diğer taraf ise sizi kısaltacak" olduğunu biliyordu.

"Mantarın hangi tarafını kullandığına bağlı," dedi Ronan, Kavinsky'den çok ölmüş babasına.

"Doğru söylüyorsun," diye kabul etti Kavinsky. "Peki, fare sorununuz konusunda ne yapacaksınız?"

Gansey gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

Bu durum Kavinsky'yi kahkahalarla güldürdü ve işi bittiğinde, "Eğer evinizi ben dağıtmadıysam, başka bir şey istila etmiştir," dedi.

Gansey'nin gözleri Ronan'a kaydı. *Olasılık mı?*

Elbette bu da bir olasılıktı. Ronan'dan başka biri Declan Lynch'in yüzünü parçalamıştı, yani teorik olarak Kavinsky'den başka bir şey Monmouth İmalathanesi'ne girmiş olabilirdi. *Olasılık mı?* Her şey mümkündü.

"Lynch!" Partiye katılanlardan biri onu tanıyarak yaklaştı. Ronan da onu tanıdı: Prokopenko. Sesi uyuşturucudan süt gibiydi ama Ronan onun siluetini nerede olsa tanırdı, bir omzu diğerinden daha eğri ve yüksek, kulakları kanat gibi. "Ya Gansey?"

"Evet," dedi Kavinsky, başparmaklarını arka ceplerine sokmuş, kalça kemikleri düşük bel kemerinin üzerinden dışarı fırlamıştı. "Annem *ve* babam geldi. Hey, Gansey, Parrish için bir bakıcı buldun mu? Biliyor musun dostum, buna cevap verme; hadi bir barış çubuğu tüttürelim."

Gansey hemen kesin bir küçümsemeyle, "Senin haplarınla ilgilenmiyorum," diye cevap verdi.

"Oh, Bay Gansey," diye alay etti Kavinsky. "Haplar! Madde partisinin ilk kuralı, madde partisi hakkında konuşmamaktır. İkinci kural, eğer bir tane daha istiyorsan *yanında* bir madde *getireceksin.*"

Prokopenko kıkırdadı.

"Şanslısınız ki Bay Gansey," diye devam etti Kavinsky, muhtemelen havalı bir aksanla, "köpeğinizin ne istediğini biliyorum."

Prokopenko yine kıkırdadı. Yakında kusacağı anlamına gelen türden bir kıkırdamaydı bu. Gansey bunu anlamış olacak ki ondan bir adım geri çekildi.

Normalde Gansey kenara çekilmekten daha fazlasını yapardı. Yapmaları gereken her şeyi başardıktan sonra Ronan'a gitme zamanının geldiğini söylerdi. Kavinsky'ye soğuk bir şekilde kibar davranırdı. Ve sonra da giderdi.

Ama bu her zamanki Gansey değildi.

Bu, çenesinde kibirli bir eğim, ağzında küçümseyici bir kıvrım olan Gansey'di. Bu gece burada ne olursa olsun Monmouth İmalat'a geri dönüp dünyanın kendi köşesini yöneteceğinin farkında olan bir Gansey. Ronan, Adam'ın nefret edeceği bir Gansey olduğunu fark etti.

Gansey, "Peki köpeğimin neye ihtiyacı var?"

diye sordu. Ronan'ın dudakları bir

gülümsemeyle kıvrıldı.

Geçmişi siktir et. Bu şimdiki zamandı.

Kavinsky, "Piroteknik. Bum!" Buruşmuş arabasının tavanına vurdu. Yolcu koltuğundaki kıza dostça, "Çık dışarı, sürtük. Tabii ölmek istemiyorsan. Benim için fark etmez."

Kavinsky'nin Mitsubishi'yi havaya uçurmak istediği Ronan'ın kafasına dank etti.

Virginia eyaletinde, özel bir izniniz olmadığı sürece, on iki fitten daha yüksekte patlayan veya alev yayan havai fişekler yasa dışıydı. Ancak bu Henrietta sakinlerinin çoğunun hatırlamak zorunda olduğu bir gerçek değildi, çünkü eyalet sınırları içinde yasadışı olmak bir yana, biraz bile dikkat çekici bir şey yapan havai fişek bulmak imkansızdı. Hafta sonu tatili için biraz daha etkileyici bir şey istiyorsanız, şehrin havai fişek gösterisine gittiniz. Aglionby'nin kabadayı çocukları ya da Henrietta'nın daha iyi durumdaki taşralıları gibiyseniz, eyalet sınırını geçer ve bagajınızı doldururdunuz

yasadışı Pennsylvanian havai fişekleri ile. Kavinsky olsaydınız, kendiniz yapardınız.

"O göçük çıkacak," dedi Ronan, Mitsubishi'nin yok olacağını düşünmek hem heyecanlandırmış hem de dehşete düşürmüştü. Pek çok kez, önündeki yolda Mitsubishi'nin arka lambalarını ilk kez görmek bile ona acil bir adrenalin spazmı pompalamaya yetmişti.

Kavinsky umursamaz bir tavırla, "Orada olduğunu her zaman bileceğim," diye cevap verdi. "Kiraz, patladı. Prokopenko, bana bir kokteyl hazırla, dostum."

Prokopenko bunu yapmaktan mutluluk duydu.

Kavinsky, "Biraz rahatla," dedi. Elinde bir şişeyle Gansey'e döndü. İçinden sıvı akıyordu; bir tişört sarılmış ve ağzına tıkılmıştı. Yanıyordu. Aslında bu bir molotof kokteyliydi.

Ronan'ın şaşkınlığı ve sevinciyle Gansey kabul etti.

Kendisinin çarpıcı bir versiyonuydu, tehlikeli bir versiyonuydu, elinde ev yapımı bir bombayla Kavinsky'nin harap olmuş Mitsubishi'sinin önünde duruyordu. Ronan Adam'ın ve maskenin rüyasını hatırladı: Adam'ın daha dişlek versiyonu.

Ancak Gansey onu Mitsubishi'ye fırlatmak yerine uzaktaki Volvo'ya doğru bir çizgi çizdi. Yüksek, zarif ve doğru bir şekilde fırlattı. Kafalar ilerleyişini izlemek için yukarı kıvrıldı. Kalabalıktan bir ses *"Woop Woop, Gansey Boy!"* diye bağırdı, bu da Aglionby mürettebat ekibinin en az bir üyesinin orada olduğu anlamına geliyordu. Bir an sonra şişe Volvo'nun arka lastiklerinin hemen yakınına düştü. Camın aynı anda kırılması ve patlama, Molotof kokteylinin yere gömülmüş gibi görünmesine neden oldu. Gansey elini pantolonuna sildi ve arkasını döndü.

"İyi atış," dedi Kavinsky, "ama yanlış araba. Proko!"

Prokopenko ona bir Molotof kokteyli daha uzattı. Kavinsky bunu Ronan'ın eline sıkıştırdı. Yakına eğildi -çok yakına- ve dedi ki, "Bu bir bomba. Tıpkı senin gibi."

Ronan'ı bir şey heyecanlandırdı. Tüm bunların keskinliği bir rüya gibiydi. Elindeki şişenin ağırlığı, yanan fitilin sıcaklığı, bu kirli zevkin kokusu.

Kavinsky Mitsubishi'yi işaret etti.

"Yükseklere nişan al," diye öğüt verdi. Gözleri parlıyordu, siyah çukurlar Ronan'ın tutuşundaki küçük cehennemi yansıtıyordu. "Ve hızlı yap dostum, yoksa kolunu koparırsın. Kimse yarım bir dövme istemez."

Şişe Ronan'ın elinden ayrıldığında tuhaf bir şey oldu. Arkasında ateş turuncusu izler bırakarak havaya fırladığında Ronan sanki kalbini fırlatmış gibi hissetti. Tam bıraktığı anda bir yırtılma oldu. Ve vücudunu dolduran ısı, açtığı delikten içeri akıyordu. Ama şimdi nefes alabiliyordu, artık aniden hafifleyen göğsünde yer vardı. Geçmiş, kendisinin başka bir versiyonunun başına gelmiş bir şeydi, yakılıp fırlatılabilecek bir versiyon.

Sonra şişe Mitsubishi'nin sürücü camına düştü. Sanki sıvı yoktu, sadece ateş vardı. Alevler canlı bir şey gibi koltuk başlığına döküldü. Fuar alanında alkış sesleri yükseldi. Partiye katılanlar yeni bir lambaya tutulmuş pervaneler gibi arabaya doğru ilerledi.

Ronan derin bir nefes aldı.

Kavinsky, yüksek ve manik kahkahasıyla pencereden içeri bir bomba daha fırlattı. Prokopenko bir tane daha fırlattı. Artık içerisi tutuşmaya başlamıştı ve koku zehirli bir hal almaya başlamıştı.

Ronan'ın bir kısmı Mitsubishi'nin gittiğine gerçekten inanamıyordu. Ama diğerleri sigaralarını ve içkilerini şenlik ateşine eklemeye başladığında, müzik seti eridiği için müzik aniden kayboldu. Teyp eridiğinde bir araç gerçekten de ölmüş gibi görünüyordu.

"Skov!" diye bağırdı Kavinsky. "Müzik!"

Mitsubishi'nin bıraktığı yerden devam eden başka bir arabanın teybi gümbür gümbür çalmaya başladı.

Kavinsky sinsi bir sırıtışla Ronan'a döndü. "Bu yıl 4 Temmuz'a geliyor musun?"

Ronan, Gansey'le bakıştı ama diğer çocuk gözlerini kısmış, sayısız siluete bakıyordu.

"Belki," dedi.

Kavinsky, "Bu bir madde partisine çok benziyor," dedi. "Bir şeylerin patladığını görmek istiyorsunuz, patlayan bir şey getirin."

Orada bir cesaret vardı. Bu, belki sınırı geçerek ya da internette bulunan planlardan zekice bir patlayıcı hazırlayarak tatmin edilebilecek bir meydan okumaydı.

Ama, diye düşündü Ronan, daha önce hissettiği aynı heyecanla, bu aynı zamanda bir rüyayla saldırabileceği bir şeydi.

Hem uykusunda hem de uyanıkken tehlikeli şeylerde iyiydi. "Belki," diye

cevap verdi. Gansey BMW'ye doğru ilerliyordu. "Bir sigara yakacağım.

araban için mum."

"Gitmiyor musun? Çok sert."

Gansey gidiyorsa, Ronan da gidiyordu. Kavinsky'nin çıplak göğsüne bir sahte kimlik daha fırlatacak kadar durakladı. "Evimizden uzak dur."

Kavinsky'nin gülümsemesi geniş ve çarpıktı. "Ben sadece beni davet ettikleri yere gelirim, dostum."

"Lynch," dedi Gansey. "Gittik."

Kavinsky Ronan'ın ardından, "Doğru," diye seslendi. "Köpeğini çağır!" Sanki Ronan ya da Gansey bundan rahatsız olacakmış gibi söylemişti.

Ama Ronan göğsündeki o ateşli, boş mağaradan başka bir şey hissetmiyordu. Gansey yolcu kapısını kapatırken kendini sürücü koltuğuna attı.

Ronan'ın telefonu kapının cebinde çaldı. Ona baktı - Kavinsky'den bir mesaj.

sokaklarda görüşürüz

Telefonu kapıya geri bırakan Ronan, motorun yüksek devirde çalışmasına izin verdi. Toprakta dramatik bir dönüş yaparak geri geri gitti. Gansey onaylayan bir ses çıkardı.

"Kavinsky," dedi Gansey, sesinde hafif bir kahkaha vardı, hâlâ küçümsüyordu. "Buranın sahibi olduğunu sanıyor. Hayatın bir müzik videosu olduğunu sanıyor."

Ronan BMW'yi kendi haline bırakırken o da kapıyı kavradı. Araba birkaç mil boyunca neşeyle ve umursamazca eve doğru dörtnala gitti, hız göstergesi nabızlarının hızını belirledi.

Ronan, "Cazibesini görmüyor musun?" dedi.

Gözlerini kapatan Gansey başını koltuğuna yasladı, çenesi yukarıya doğru eğikti, ön farlar boğazını yeşile boyamıştı. Ağzında hâlâ güvensiz bir gülümseme vardı - o gülümsemedeki olasılık ne büyük bir azaptı - ve şöyle dedi: "Bunun sen ve ben olabileceğimiz bir zaman hiç olmadı. Kavinsky ile aramızdaki farkı biliyor musun? Biz *önemliyiz*."

Tam o anda, Gansey'nin D.C.'ye onsuz gideceği düşüncesi dayanılmazdı. Uzun zamandır iki başlı bir yaratık olmuşlardı, Ronan-ve-Gansey. Yine de söyleyemiyordu. Söyleyememesi için binlerce neden vardı.

"Ben yokken," dedi Gansey, duraklayarak, "bana dünyayı hayal et. Her gece için yeni bir şey."

İyi akşamlar, kılıçların kralı."

"Ve iyi akşamlar, asil bıçak. Ben gelmeden önce bir okuma yaptın mı? Her şeyin nasıl sonuçlandığını anlatmak için mi?" diye sordu Gri Adam Maura'yla birlikte Şampanya İsyanı'na doğru yürürken. Gelmeden önce duş almıştı, gerçi alametifarikası olan çenesindeki kırçılları tıraş etmemişti ve Maura bunu belirtmese de hoş görünüyordu.

"Beni almaya gitmeden önce birini mi öldürdün?" Maura yırtık pırtık mavi kot pantolonunu biraz daha az yırtık pırtık bir kot pantolon ve köprücük kemiği ile boynunun ne kadar iyi anlaştığını gösteren omzu açık pamuklu bir gömlekle değiştirmişti. Gri Adam işaret etmese de güzel görünüyordu.

Ancak ikisi de diğerinin fark ettiğinin farkındaydı.

"Tabii ki hayır. Senin düşündüğün kadar çok insan öldürdüğümü sanmıyorum," dedi ve ona yolcu kapısını açtı. "Biliyor musun, seni ilk kez ayakkabı giyerken görüyorum. Oh, peki - orada neler oluyor?"

Maura omzunun üzerinden adamın işaret ettiği yere baktı. Küçük, yorgun bir Ford, Gri Adam'ın kiralık arabasının arkasına yanaşmıştı. "Oh, bu Calla. Beni gerçekten oraya götürdüğünden ve ormana gömmediğinden emin olmak için bizi restorana kadar takip ediyor."

Gri Adam, "Ne kadar saçma. Ben kimseyi gömmem."

Calla ona doğru kötü niyetli bir el salladı. Parmakları direksiyonun üzerinde pençeler gibiydi.

"Senden hoşlanıyor," dedi Maura. "Memnun olmalısın. Sahip olunacak iyi bir arkadaş."

Yorgun Ford onları restorana kadar takip etti ve Gri Adam ile Maura hanımeli ve Noel ışıklarıyla kaplı bir kafesin altındaki masaya oturana kadar kaldırımda bekledi. Köşelere yerleştirilmiş vantilatörler nemli geceyi uzakta tutuyordu.

Maura, "Senin için sipariş vereceğim." dedi.

Ona meydan okuyup okumayacağını görmek için bekledi ama adam sadece "Çileklere alerjim var" dedi.

"Nüfusun yüzde altısı öyle," diye belirtti.

"Kızının nereden geldiğini anlıyorum." dedi.

Ona gülümsedi. O sevimli, açık, mükemmel gülümsemelerden birine sahipti, gerçekten mutlu ve çok güzeldi. Gri Adam, bunun *hayatımda verdiğim en kötü karar olduğunu* düşündü.

Onlar için sipariş verdi. İkisi de şarap içmedi. Mezeler lezzetliydi, mutfak yüzünden değil, bir öpücük beklentisiyle yenen tüm yiyecekler lezzetli olduğu için.

Gri Adam, "Kahin olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

"Bunu söylemenin komik bir yolu."

"Demek istediğim, ne kadarını ve ne kadar net görüyorsun? Bu soruyu soracağımı biliyor muydun? Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Maura'nın gülümsemesi zekice kıvrıldı. "Bir rüya ya da anı gibi, ama ileriye doğru. Çoğu bulanık, ama bazen belirli bir unsuru çok keskin bir şekilde görebiliyoruz. Ve bu her zaman gelecek değildir. Çoğu zaman, insanlar bir okuma için geldiklerinde, onlara zaten bildikleri şeyleri söylüyoruz. Yani hayır, bu soruyu soracağınızı bilmiyordum. Ve evet, ne düşündüğünüzü biliyorum, ama bunun nedeni benim iyi bir medyum değil, iyi bir tahminci olmam."

Gri Adam onun her zaman ne kadar esprili göründüğünü, o gülümsemenin her zaman dudaklarından sadece bir an uzakta olduğunu düşündü. Orada olduğunu bilmediğiniz sürece hüznü ya da özlemi gerçekten göremiyordunuz. Ama işin hilesi de buydu, değil mi? Herkesin hayal kırıklıkları ve yükleri vardı; sadece bazıları bunları sırtlarında değil iç ceplerinde taşırdı. Ve işte diğer numara da buydu: Maura mutluluğunu taklit etmiyordu. Hem çok mutlu hem de çok üzgündü.

Daha sonra başlangıç yemekleri geldi. Maura, Gri Adam için somon sipariş etmişti.

"Çünkü," dedi, "sende bir bit yeniği var." Gri Adam eğleniyordu.

"Tetikçi olmak nasıl bir şey?"

"Bunu söylemenin komik bir yolu." Ama gerçekten de Gri Adam işi hakkında konuşmak istemediğini fark etti. Bundan utandığı için değil - bildiği en iyisiydi - ama bununla tanımlanmadığı için. Bu

boş zamanlarında yaptığı şey değildi. "Faturaları ödüyor. Ama ben şiir yazmayı tercih ederim."

Maura kendine, kendi buharıyla tabağa girmiş gibi görünen küçük kuşlardan sipariş etmişti. Şimdi bu kararından şüphe ediyor gibiydi. "Eski İngiliz şiirin. Tamam, ısıracağım. Neden sevdiğini söyle."

Söyledi. Okula nerede gittiğini ya da kitabını yayınlamadan önce ne yaptığını anlatmadan yapabildiği kadar iyi yaptı. Bir erkek kardeşi olduğundan bahsetti ama hemen geri adım atarak hikâyenin o kısmını geçiştirdi. Ona adını söylemeden kendisi hakkında anlatabildiği kadar çok şey anlattı. Telefonu bacağında vızıldıyordu ama çalmasına izin verdi.

"Yani sadece kirayı ödemek için tetikçilik yapıyorsun," dedi Maura. "İnsanlara zarar vermek umurunda değil mi?"

Gri Adam düşündü. Gerçeğe aykırı davranmak istemedi. "Biliyorum," dedi. "Sadece beynimin o kısmını kapatıyorum."

Maura minik kuşunun bacaklarından birini çekti. "Bunun psikolojik olarak ne kadar sağlıksız olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

"Dünyada daha yıkıcı dürtüler var," diye yanıtladı. "Kendimi oldukça dengeli hissediyorum. Peki ya sen ve senin hırsın?"

Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bunu sana söyleten ne?"

"O ilk gece oynadığınız oyun. Kartları tahmin ederken. Pratik yaparken. Deneme yaparken."

"Sadece *anlamak* istiyorum," dedi Maura. "Bu benim tüm hayatımı değiştirdi. Öğrenebildiğim kadarını öğrenmezsem yazık olur. Yine de buna hırs diyebilir miyim bilmiyorum. Oh, bilmiyorum. Zararını gördü.... Bir kardeşten bahsettiniz."

Bir şekilde *kardeş* kelimesini *hasarla* ilişkilendirmeyi başarmıştı. Sanki aralarındaki ilişkinin nüanslarını çoktan çözmüş gibi hissetti.

"Kardeşim," dedi ve sonra durup yeniden toparlandı. Çok kesin bir şekilde, "Kardeşim çok zekidir. Bir kez geçtiği bir yerin haritasını çıkarabilir. Kafasında büyük hesaplar yapabilir. Çocukken hep onu örnek alırdım. Karmaşık oyunlar icat eder ve bütün gününü bunlarla geçirirdi. Bazen kurallara uyacağıma söz verirsem beni de dahil ederdi. Bazen satranç ya da Risk gibi bir oyunu alır ve bu kuralları tüm mahalleye uygulardı. Bazen kaleler inşa eder ve içine saklanırdık. Bazen başkalarının evlerinde bir şeyler bulur ve benim canımı yakardı.

Onlara. Bazen hayvanları tuzağa düşürür ve onlara bir şeyler yapardı. Bazen kostümler giyer ve oyunlar oynardık."

Maura tabağını itti. "Yani o bir sosyopattı."

"Muhtemelen, evet."

İç çekti. Çok üzgün bir iç çekişti. "Ve şimdi bir kiralık katilsin. O ne iş yapıyor? Hapiste mi?"

Gri Adam şöyle dedi: "Başkalarının parasını SEP hesaplarına yatırıyor. O asla hapse girmeyecek. O çok zeki." "Peki ya

sen?"

"Hapishanede iyi olacağımı sanmıyorum," dedi. "Gitmemeyi tercih ederim."

Maura çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra peçetesini katlayıp bir kenara koydu ve ona doğru eğildi. "Seni bu hale getirmiş olması seni rahatsız ediyor mu? Bunu bu yüzden yapabildiğini biliyorsun, değil mi?"

Gri Adam'ın bundan rahatsız olan herhangi bir parçası uzun zaman önce ölmüştü, kibritle yakılmış, makasla kesilmiş ve düz iğnelerle oyulmuştu ve ona baktığında, içindeki bu ölülüğü gizlemiyordu.

"Oh," dedi. Masanın öbür ucuna uzanarak avucunu adamın yanağına koydu. Serin ve yumuşaktı ve her nasılsa Gri Adam'ın beklediğinden tamamen farklıydı. Daha gerçekti. Çok daha gerçek. "Kimse seni kurtarmadığı için üzgünüm."

Kurtulmamış mıydı? Sonu başka türlü olabilir miydi?

Maura hesabı istedi. Gri Adam hesabı ödedi. Tabağında iki lokma somon bırakmıştı ve Maura çatalını kullanarak onları çaldı.

"Böylece ikimizin de nefesi balık kokacak," dedi.

Ve sonra, Şampanya Travestisi'nin yanındaki karanlıkta onu öptü. İkisi de uzun zamandır başka birini öpmemişti ama bunun pek bir önemi yoktu. Öpüşmek gülmeye çok benzer. Eğer şaka komikse, en son duyduğunuzdan bu yana ne kadar zaman geçtiği önemli değildir.

Sonunda, eli adamın gömleğinde, parmakları kaburgalarında gezinirken mırıldandı: "Bu berbat bir fikir."

"Berbat fikirler yoktur," dedi Gri Adam. "Sadece kötü yapılmış fikirler var."

"Bu aynı zamanda psikolojik olarak da sağlıksız bir kavram."

Daha sonra, onu bırakıp Pleasant Valley Bed and Breakfast'a döndükten sonra, Shorty ve Patty Wetzel'in

Akşam yemeği boyunca umutsuzca onu arayıp pansiyon odasının yağmalandığını haber vermeye çalıştı.

"Seslendiğimizi duymadın mı?" Patty ısrarla sordu.

Gri Adam telefonunun sesini hatırladı ve ceplerini yokladı. Ancak telefonu kayıptı. Maura Sargent onu onlar öpüşürken çalmıştı.

Yerinde on kılıç vardı: Gri Adam yerde öldürülmüş ve Maura kılıcını kalbine saplamıştı.

Uyumuyorsun," dedi Persephone Mavi'yi uyandırırken, "bize yardıma gelir misin?"

Mavi gözlerini açtı. Ağzı kapalıydı. Odanın köşesindeki vantilatör ileri geri dönerek dizlerinin arkasındaki teri kurutuyordu. Persephone yatağının kenarında diz çökmüş, Blue'nun yüzünün etrafına kıvrılmış soluk bir saç bulutu örtüyordu. Gül ve maskeleme bandı kokuyordu. Dışarıdaki gökyüzü siyah ve maviydi. "*Öyleydim*."

Persephone küçücük sesiyle, "Ama şimdi değilsin," dedi.

Onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu; bu bir kediyle kavga etmek gibiydi. Ayrıca, kesinlikle doğru değildi. Sinirli bir gerinmeyle Persephone'u yatağından attı ve çarşafını savurdu. Birlikte gece yarısı merdivenlerinden mutfağın küflü ışığına doğru yürüdüler. Maura ve Calla çoktan oradaydı, bir çift komplocu gibi masanın üzerine eğilmişlerdi, kafaları birbirine yakındı. Üzerlerindeki sahte Tiffany lamba kafalarının arkasını mor ve turuncuya boyamıştı. Gece, arkalarındaki cam kapıdan içeri giriyordu; Blue bahçedeki kayın ağacının tanıdık, rahatlatıcı siluetini görebiliyordu.

Blue'nun ayak sesleri üzerine Maura başını kaldırdı. "Oh, güzel."

Mavi annesine ağır bir bakış attı. "Kendime çay yapacak vaktim var mı?"

Maura elini çırptı. Blue fincanıyla masada onlara katıldığında, üç kadın da tek bir nesnenin üzerine çekilmişti; biri sarışın, biri esmer, biri siyah. Üç kişi ama tek bir varlık.

Mavi otururken biraz titredi.

"Ah, *nane* çayı," dedi Calla anlamlı bir şekilde, havayı bozarak. Mavi gözlerini devirerek, "Neye yardım ediyorum?" diye sordu.

Sıralarını, etrafında kümelendikleri şeyi görebileceği kadar açtılar: bir cep telefonu. Telefon Calla'nın elindeydi; belli ki telefondan bir şeyler okumasını sağlamaya çalışıyorlardı.

"Bu Bay Gray'in," dedi Maura. "Bize yardım eder misiniz?" Blue yorgun bir şekilde elini Calla'nın omzuna koydu.

"Hayır," dedi Maura. "Öyle değil. E-postasına nasıl erişebileceğimizi bulmaya çalışıyoruz."

"Oh." Telefonu kabul etti. "Bugünlerde çocuklar." "Biliyorum, değil mi?"

Mavi ekranları karıştırdı. Kendisine ait bir cep telefonu olmamasına rağmen birçok kez kullanmıştı ve bu da Gansey'ninkiyle aynı modeldi. Bay Gray'in e-postasını açmak için özel bir beceri gerekmiyordu. Geri verdi.

Üç kadın eğildi.

"Bunu sen mi çaldın?" Mavi sordu.

Cevap yoktu. Hepsinin boynu bükülmüş, bakıyorlardı.

"Biraz orris yakayım mı? Ve kereviz?"

Persephone gözlerini kırpıştırdı, siyah gözleri biraz uzaktaydı. "Oh, evet, lütfen." Mavi bir esnemeyle masadan kalktı ve dolaptan kereviz tohumu ve orris kökünden oluşan küçük bir tabak hazırladı. Tezgâhın üzerindeki mumlardan birini yakmak için kullandı. Ya da yakmak gibi. Karışım tüttü ve patladı, kereviz tohumları patlamış mısır gibi seğirdi ve orris kökü yanık kokuyordu menekşeler. Bu Duman . onlar oldu kastedilen için netleştirmek psişik İzlenimler.

Tabağı aralarındaki masanın üzerine koydu. Biraz havai fişek gibi kokmaya başlamıştı. "Peki neden onun telefonunu karıştırıyorsun?"

"Hepimiz onun bir şey aradığını biliyorduk," diye yanıtladı Maura. "Sadece ne olduğunu bilmiyorduk. Şimdi ne olduğunu biliyoruz."

"Peki neymiş o?"

"Yılan oğlun," dedi Calla. "Ama onun erkek olduğunu bilmiyor."

Maura, "Ona Greywaren diyor ve rüyalardan bir şeyler çıkarmak için olduğunu söylüyor. Dikkatli olman gerekecek, Blue. Sanırım o aile karışık bir işe bulaşmış durumda."

Ronan'ın babasının bir levyeyle dövülerek öldürülmesini içeren karışık bir şey. O kısmı Blue zaten biliyordu.

"Ronan için tehlikeli olduğunu düşünüyor musun?" Mavi, Declan Lynch'in hırpalanmış yüzünü hatırladı. "Demek istediğim, Greywaren'ın bir *erkek* olduğunu öğrenirse

ve bir *o* değil mi?"

Calla, Maura'nın "Muhtemelen hayır" dediği anda "Kesinlikle" dedi.

Persephone ve Calla Maura'ya bakış attılar. "Bunu belki olarak kabul ediyorum," dedi Blue.

O anda telefon masanın yüzeyinden fırladı. Dördü de sıçradı. İlk sakinleşen Mavi oldu; sadece çalıyordu. Daha doğrusu, masanın üzerinde vızıldayarak ve titreşerek ilerliyordu.

"Numarayı yaz!" Calla seslendi, ama kendi kendine konuşuyor olmalıydı, çünkü zaten konuşuyordu.

Persephone kısık bir sesle, "Henrietta'nın numarası. Açmak ister misin?"

Maura başını salladı. Bir süre sonra bir sesli mesaj geldi. "Yine de dinleyeceğiz. Uh. Blue? İşe yarasın mı?"

Mavi başını sallayarak telefonu kaydırdı ve sesli mesaja gitti.
Maura'ya uzattı.

"Oh," dedi Maura, dinleyerek. "Bu o. Onu geri aramak için bu düğmeye basayım mı -? Evet." Telefonun çalmasını bekledi ve sonra - "Ah, merhaba, Bay Gray."

Mavi annesinin bu sesini seviyordu, kendisine karşı kullanıldığı zamanlar hariç. Bu onun otoriter, neşeli sesiydi, tüm kartların kendisinde olduğunu söyleyen ses. Ama şimdi bu sesi, telefonunu çaldığı bir kiralık katil üzerinde kullanıyordu. Blue bunun hoş bir küstahlık mı yoksa inanılmaz derecede aptallık mı olduğuna karar veremiyordu.

"Telefonunuza gelen bir çağrıya cevap vereceğimi düşünmediniz, değil mi? Bu çok kaba olurdu. Eve sağ salim vardın mı? Oh, evet, şimdi geri alabilirsin. İhtiyacınız olduysa özür dilerim. Sen - oh."

Gri Adam'ın söylediği her neyse Maura'yı hemen susturdu. Gözlerini diğerlerinden ayırdı ve üst dudağını dişlerinin arasına aldı. Kulaklarının uçları pembeleşmişti. Bir süre dinledi, Calla ve Persephone'yi geri itti.

"Peki," dedi sonunda. "Her zaman. Önce senin araman gerektiğini söylerdim ama

- İyi. Bilirsin işte. Telefonun bende. Ha. Pekala. Pekala. Sırt üstü yatma. Tüm kılıçlar diğer tarafa geçecek. Evet, bu benim profesyonel tavsiyem."

Maura sonuna kadar bastı.

"Ne dedi o?" Mavi talep etti.

Maura, "Bir sonraki aşamada ondan hangi değerli eşyaları istediğimizi sorabilirmişiz, böylece onların yokluğunu planlayabilirmiş," dedi.

Calla'nın dudakları büzüldü. "Hepsi bu kadar mı?"

Maura telefonu sol elinden sağ eline, oradan da tekrar sol eline geçirmekle meşguldü. "Oh, sadece yemekte iyi vakit geçirdiğini söyledi."

Mavi patladı, "Ama Butternut'ı unutmadın."

Annesi ilk kez bu isme itiraz etmedi. "Ben hiç yapmam." dedi.

O gece Ronan rüyasında dövmesini gördü.

Yayılan, karmaşık dövmeyi sadece aylar önce yaptırmıştı, biraz Declan'ı kızdırmak için, biraz da gerçekten herkesin söylediği kadar kötü olup olmadığını görmek için ve kesinlikle kancalarına göz atan herkesin adil bir uyarıya sahip olması için. Kafasından çıkan şeylerle doluydu, gagalar, pençeler, çiçekler ve sarmaşıklar çığlık atan ağızlara tıkılmıştı.

O gece uykuya dalması uzun zaman aldı, düşünceleri yanan Mitsubishi, Molotof kokteylini tutan Gansey, bulmaca kutusundaki esrarengiz dil, Adam'ın gözlerinin altındaki koyu torbalarla doluydu.

Ve uykuya daldığında rüyasında dövmeyi gördü. Normalde Ronan dövmenin sadece bazı parçalarını görürdü; yaptırdığından beri dövmenin tamamını görmemişti. Ama bu gece dövmenin kendisini gördü, arkadan, sanki kendi bedeninin dışındaymış gibi, sanki bedeninden ayrıymış gibi. Hatırladığından daha karmaşıktı. Ahırlara giden yol dövmenin içinden geçiyordu ve Chainsaw dikenli bir çalılıktan dışarı bakıyordu. Adam da rüyadaydı; parmağıyla mürekkebin karışık desenini takip etti. *"Scio quid hoc est."* dedi. Ronan'ın sırtındaki çıplak deride izini sürdükçe, Ronan'ın kendisi tamamen kayboldu ve dövme gittikçe küçüldü. Bir gofret büyüklüğünde bir Kelt düğümüydü ve sonra Kavinsky'ye dönüşen Adam, *"Scio quid estis vos*," dedi. Dövmeyi ağzına soktu ve yuttu.

Ronan bir sıçrayışla uyandı, utanç ve coşku

içindeydi. Coşku, utançtan çok önce geçip gitmişti.

Bir daha asla uyumayacaktı.

Ertesi sabah Helen helikopterle Gansey ve Adam'ı almaya geldi. Havalandıklarında Adam başını ellerinin arasına aldı, gözleri cam gibi dehşet içindeydi ve normalde uçmayı seven Gansey anlayışlı olmaya çalıştı. Adam'ın kafasında yanan arabalar, eski Camaro tekerlekleri ve Blue'nun ona söylediği her şeyin yapısökümü vardı.

Aşağıda, Ronan'ı hâlâ BMW'nin çatısında uzanmış, onların yükselişini izlerken görebiliyordu. Henrietta'yı, evrenin merkez üssünü terk edip ailesinin evine gitmek çok saçma geliyordu.

Monmouth'un çatısından yukarı doğru yelken açtıklarında Gansey, Ronan'ın başını çevirmeden önce ona alaycı bir şekilde öpücük gönderdiğini son kez gördü.

Ancak uçuşun geri kalanında iç gözlem için zaman kalmamıştı. Helen telefonunu Gansey'e verdi ve tüm uçuş boyunca kulaklıktan ona mesajlar yazdırdı. Helen'ın sesi doğrudan kafasının içindeyken Gansey'nin Cabeswater konusunda ne yapacaklarını düşünmesi imkânsızdı: *Ona süslerin garajda olduğunu söyle. Evden en uzaktaki bölmede. Tabii ki Adenauer'in park ettiği yerde değil! Aptal gibi mi görünüyorum? Bunu yazma. Şimdi ne diyor? Ekstra şampanya kadehleri Chelsea tarafından getiriliyor. Peynir buzdolabında değilse nerede olduğunu bilmediğimi söyle. Beech'in cep telefonu sende yok mu? Tabii ki veganın ne olduğunu biliyorum! Ona tereyağı yerine zeytinyağı kullanmaları gerektiğini söyle. Çünkü inekler tereyağı yapar, İtalyanlar ise zeytinyağı! Tamam! Ona vegan ordövrler alacağımı söyle. Veganlar da oy veriyor! Bunu yazma.*

Gansey partinin kapsamını tahmin etmemiş olsaydı, uçuş sırasında ihtiyacı olan tüm ipuçlarını elde etmiş olacaktı. Tabii ki sadece bu akşamki parti değildi. Ertesi sabahki çay partisi ve kitap kulübü de vardı.

Konuşma ondan sonraki gün. Adam kusacakmış gibi görünüyordu. Gansey ona iyi olacağını söylemeyi çok istiyordu ama kulaklıklar takılıyken bunu gizli tutmanın bir yolu yoktu. Adam, Helen'in onun ne kadar gergin olduğunu bilmesinden utanırdı.

Sadece kırk beş dakika sonra Helen helikopteri havaalanına indirdi ve kendisini, gece çantasını, çocukları ve onların takım çantalarını gümüş Audi'sine taşıdı.

Gansey Kuzey Virginia'ya döndüğü için belli belirsiz bir şok geçiriyordu. Sanki hiç ayrılmamış gibi. Güneş tüm temiz, yeni arabaların sırtında daha acımasız görünüyordu ve havalandırmalardan gelen hava egzoz ve başkasının yemeği gibi kokuyordu. Çok sayıda mağaza takımadaları asfalt denizleri arasında ilerliyordu. Her yerde fren lambaları varmış gibi görünüyordu ama aslında hiçbir şey hareketsiz değildi. Ordövr arayışına giren Helen, Whole Foods'un en arka tarafında park yeri bulmayı başardı. Gansey ve Adam'la yüzleşmek için döndü. "İçeri gelip bana yardım etmek ister misiniz?"

Ona baktılar.

"Ne büyük bir şok. Çalışır halde bırakacağım," dedi.

Kapıyı kapatır kapatmaz Gansey yolcu koltuğunda dönerek arkadaki Adam'a baktı ve yanağını serin deri koltuk başlığına yasladı. "Nasılsın?"

Adam arka koltuğun enine boyuna erimişti. "Geçen yıldan beri büyümediğime dua ediyorum." dedi.

Gansey bir önceki kış Adam'la birlikte takım elbise almaya gitmişti. "Gitmeden önce benimkini denedim. Daha uzun olduğunu sanmıyorum. Sadece birkaç ay oldu."

Adam gözlerini kapattı. "İyi olacaksın."

"Benimle bu konuda konuşma. Yapamam..." Adam daha da aşağı kayarak koltuğa uzandı ve bacaklarını karşı kapıya dayadı. "Başka bir şeyden bahset."

"Konuşacak başka ne var ki?"

Mavi.

Hiçbir şey söylemedi. *Kes şunu, Gansey.*

Adam, "Malory mi? Sana hiç geri döndü mü?"

Yapmamıştı. Gansey Malory'nin numarasını çevirdi. Bir İngiliz numarasının tiz, çift zil sesini duydu ve ardından Malory cevap verdi, "Ne?" Sesi

telefonunun bir aramayı kabul etmesiyle kafası karışmıştı. Arka planda muazzam miktarda tanımlanamayan gürültü vardı.

"Ben Gansey. Kötü bir zaman mı?"

"Hayır, hayır, hayır. Hayır, hayır."

Telefonun hoparlörünü açan Gansey onu ön panelin üzerine kaydırdı. "Başka düşüncelerin var mı acaba? Hayır mı? Yeni bir sorunumuz var."

"Sorun nedir?" Ona

söyledi.

Malory, "Düşünmem için bana bir dakika verin," dedi. Hattan bir uğultu yükseldi. Korkunç bir çığlık duyuldu.

"Bu *ses* de ne böyle?" "Kuşlar,

Gansey, kuşların kralı."

Gansey, Adam'la bakıştı. "Bir kartal mı?"

"Küfür etme. Güvercinler! Bugün bölgesel. Eskiden onları ben de gösterirdim. Bugünlerde zamanım yok ama kaliteli bir Voorburg Shield Cropper'ın görüntüsünü hala seviyorum."

Gansey, "Bir güvercin gösterisi" dedi.

"Eğer onları görebilseydin, Gansey!" Hattın onun tarafındaki ucunda bir hoparlör bangır bangır çalıyordu.

Adam'ın ağzı çarpıldı. Gansey, "Voorburg Kalkan Kırpıcıları" diye sordu.

"Burada çok daha fazlası var," diye yanıtladı Malory. "Croppers'dan çok daha fazlası."

"Bana *şu anda* neye baktığını söyle."

Malory dudaklarını şapırdattı - gerçekten de telefonda konuşulabilecek en kötü insandı - ve düşündü. "Bakıyorum, bu neye benziyor? West of England Tumbler, sanırım. Evet. Güzel bir örnek. Manşonlarını görmelisiniz. Hemen yanında da korkunç küçük bir Thuringen Tarla Güvercini var. Onlara hiç sahip olmadım ama o iğrenç aygır boynuna sahip olmamaları gerektiğine eminim. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kartı okuyalım. Anadolu Halkalı Kuşu. Tabii ya. Bu da Alman Güzeli Homer."

Gansey, "Bunlar benim favorilerim," dedi. "İyi bir Alman Güzeli Homer hayranıyım."

"Gansey, hafife alma," dedi Malory sert bir sesle. "O şeyler lanet olası martılara benziyor."

Adam'ın vücudu sessiz kahkaha kasılmalarıyla sarsıldı.

Gansey nefes almak için bir an durduktan sonra, "Peki arka plandaki o ses ne?" diye sordu.

"Bir göz atayım," diye cevap verdi Malory. Bir çatırtı duyuldu ve ardından sesi öncekinden daha yüksek bir şekilde, "Bazı kuşları açık artırmayla satıyorlar," dedi.

"Ne tür? Lütfen bana Alman Güzeli Homeros'u söyleyin."

Tamamen çözülen Adam elini ısırdı. Küçük nefesler hâlâ kaçmayı başarıyordu.

"Pigmy Pouters," diye yanıtladı Malory. "Alıngan olanlar!"

Gansey, Adam'*a Mavi* diye mırıldandı. Adam çaresiz bir kahkaha attı.

"Ben oradayken *beni* hiç güvercin gösterisine götürmedin," dedi Gansey sitemle.

"Elimizde başka görevler de vardı, Gansey!" dedi Malory. "Şimdi olduğu gibi. İşte ley hattınız hakkında düşündüğüm şey bu. Bu tür şeyler hakkında tahmin yürütmem gerekirse, ormanınızın bir hayalete benzediğini düşünüyorum. Sağlam bir enerji kaynağı olmadan, bir hayalet sadece titreyebilir."

"Ama ley hattını uyandırdık," diye yanıtladı Gansey. "Bazen o kadar güçlü oluyor ki buradaki trafoları patlatıyor."

"Ah, ama elektriklerin de kesildiğini söylemiştiniz, değil mi?"

Gansey isteksizce kabul etti. Ve şimdi de Noah'ın Dolar Şehri'nde ortadan kayboluşunu düşünüyordu.

"Gördüğünüz gibi ormanınız hem aç hem de aşırı beslenmiş olabilir. Aman Tanrım, adamım, o şeyi nereye taşıdığına *dikkat eder* misin! Özür dilerim! Öyle olduğunu düşünmeliyim! O canavarı kendime mal etmek zorunda kalsaydım ben de üzülürdüm! O sosis boyun... *affedersiniz*!" Bir itiş kakış oldu ve sonra Malory, "Özür dilerim, Gansey. Bazı insanlar! Bence hattınızı nasıl dengeleyeceğinizi bulmalısınız. Dalgalanmaları beklerdim, ama kesintileri kesinlikle değil."

"Bir fikrin var mı?"

"Son bir dakika içinde aklıma pek çok fikir geldi," dedi Malory. "Senin bu çizgini görmek isterim. Buna karşı mısınız, bir gün ... ?"

"Ne zaman istersen gelebilirsin," dedi Gansey ve bunda ciddiydi. Bütün hatalarına rağmen Malory hâlâ Gansey'nin en eski müttefikiydi. Bunu hak etmişti.

"Mükemmel, mükemmel. Şimdi, sakıncası yoksa," dedi Malory, "bir çift Shield Croppers gördüm."

Karşılıklı vedalaştılar. Gansey gözlerini, uzun zamandır hiç olmadığı kadar kendine benzeyen Adam'a çevirdi. Onu bu şekilde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağına sessizce yemin etti. "Pekâlâ. *Bunun* ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyorum."

Adam, "Alman Güzeli Homer'ların kanlı martılara benzediğini öğrendik" dedi.

Gansey gittikten sonra Ronan'ın yaptığı ilk şey Camaro'nun anahtarlarını almak oldu. Anahtarların gerçekten kilide uyup uymadığını görmekten başka acil bir planı yoktu.

Yaz güneşi altında Domuz, çalılık otların ve çakılların arasında bir mücevher gibi parlıyordu. Ronan bir elini arka panelin üzerine koydu ve avucunu hafifçe tavana doğru kaydırdı. Bu bile yasadışı hissettiriyordu; bu araba o kadar Gansey'e aitti ki sanki bir yerlerde Gansey bu küçük ihlali hissediyor olmalıydı. Ronan elini kaldırdığında yeşil tozlarla kaplıydı. O anın ayrıntıları onu çarpmıştı. Bu, rüya g ö r d ü ğ ü n d e hatırlaması gereken bir şeydi. Tam buradaki his: kalbi güm güm atıyor, parmak uçlarına polen yapışıyor, Temmuz göğüs kemiğini terletiyor, benzin ve bir başkasının kömür ızgarasının kokusu. Her bir ot parçası keskin ayrıntılarıyla seçiliyordu. Eğer Ronan bu anın hissettirdiği gibi bir rüya görebilseydi, her şeyi ortadan kaldırabilirdi. Bütün bu lanet arabayı ortadan kaldırabilirdi.

Anahtarı kapıya soktu.

Uydu.

Çevirdi.

Kilit açıldı.

Kimse görmese de ağzında bir gülümseme v a r d ı.

Özellikle de bunu görecek kimse olmadığı için.

Ronan sürücü koltuğuna oturdu. Vinil güneşin altında cehennem gibi sıcaktı ama bu bilgiyi bir kenara not etti. Bu anı bir rüya yerine gerçek yapan bir başka duyguydu. Yavaşça bir parmağını ince direksiyon simidinde gezdirdi, avucunu kaygan vitesin üzerine koydu.

Ronan Lynch'i burada görseydi Gansey'in kalbi dururdu. Tabii anahtar kontakta çalışmıyorsa.

Ronan ayaklarını debriyaj ve frenin üzerine koydu, anahtarı taktı ve çevirdi. Motor kükreyerek canlandı.

Ronan sırıttı.

Tam o sırada, bir mesaj geldiği için telefonu çaldı. Cebinden çıkardı. Kavinsky.

Yeni jantlarım seni uçuracak. Bu gece 11'de görüşürüz.

Bir saat sonra Noah, Blue'yu Monmouth İmalathanesi'ne bıraktı. Güneş mekânı geniş, küflü ve sevimli bir hale getirmişti. Sıcak, kapalı hava eski ahşap, nane ve Glendower hakkında on bin sayfa kokuyordu. Gansey gideli sadece birkaç saat olmasına rağmen, sanki ondan geriye kalan tek şey buymuş gibi, aniden daha uzunmuş gibi gelmişti.

Noah kapıyı arkasından kapatırken "Ronan nerede?" diye fısıldadı.

"Sorun çıkarmak," diye fısıldadı Noah. Burada olmak garipti başka kimse olmadan: konuşmak biraz yasaklanmış hissettirdi. "Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Emin misin?" Mavi mırıldandı. "Pek çok şey yapabilirim." "Bu konuda değil."

Kapının yanında tereddüt etti. Gansey ya da Ronan burada olmadan izinsiz girmiş gibi hissediyordu. Tek istediği bir şekilde tüm Monmouth Manufacturing'i kafasının içine tıkmak ve orada tutmaktı. Endişeli bir özlemle sarsıldı.

Noah elini uzattı. Kadın eli kabul etti - her zamanki gibi buz gibiydi - ve birlikte büyük odaya doğru döndüler. Noah, sanki Monmouth İmalat'ın derinliklerine adım atmak yerine ormanı keşfetmeye hazırlanıyorlarmış gibi derin bir nefes aldı.

Sadece ikisi oradayken daha büyük görünüyordu. Örümcek ağlarıyla kaplı tavan yükseliyor, toz zerrecikleri tepelerinde uçuşuyordu. Başlarını yana çevirip kitapların başlıklarını yüksek sesle okudular. Mavi teleskoptan Henrietta'ya baktı. Noah, Gansey'in ölçekli kasabasındaki kırık minyatür çatılardan birini cesurca yeniden taktı. Banyodaki buzdolabını incelediler. Blue bir soda seçti. Noah plastik bir kaşık aldı. Blue, Chainsaw'a artık hamburger yedirirken o da kaşığı çiğnedi. Ronan'ın kapısını kapattılar - Gansey hâlâ dairenin geri kalanında yaşamayı başardıysa da, Ronan'ın varlığı odasında hâlâ kesinlikle yaygındı. Noah, Blue'ya odasını gösterdi. Mükemmel yapılmış yatağında zıpladılar ve sonra kötü bir bilardo oyunu oynadılar. Noah yeni kanepeye uzanırken Blue eski pikabı ikisinin de ilgisini çekmeyecek kadar zekice bir LP çalmaya ikna etti. Ana odadaki masanın tüm çekmecelerini açtılar. Gansey'in EpiPen'lerinden biri en üstteki çekmecenin iç kısmına çarparken, Blue bir

süslü kalem. Noah masanın altında bulduğu şık bir kazağı giyerken o da Gansey'in bloklu el yazısını Nino'nun fişine kopyaladı. Bir nane yaprağı yedi ve Noah'nın yüzünde nefes aldı.

Çömelerek, Gansey'nin odanın enine yaydığı hava çıktısı boyunca yengeç yürüyüşüyle ilerlediler. Kenarlarına kendi kendine esrarengiz notlar düşmüştü. Bazıları koordinattı. Bazıları topografyayla ilgili açıklamalardı. Bazıları Beatles şarkı sözleriydi.

Sonunda Gansey'in yatağına baktılar; metal bir sehpa üzerinde zar zor yapılmış bir şilte ve bazadan ibaretti. Odanın ortasında güneş ışığı alan bir karenin içinde, sanki binanın içine çakılmış gibi bir açıyla dönmüş bir şekilde duruyordu. Özel bir tartışma olmaksızın, her biri Gansey'in yastıklarından birini alarak battaniyenin üstüne kıvrıldılar. Yasadışı ve uykulu hissettiriyordu. Sadece birkaç santim ötede, Noah uykulu gözlerle ona bakıyordu. Mavi çarşafın kenarını burnuna doğru buruşturdu. Nane ve buğday çimi gibi kokuyordu, yani Gansey gibi.

Güneş ışığında pişerken, kendini düşünmeye bıraktı:

Richard Gansey'e aşığım.

Bir bakıma, aksi gibi davranmaktan daha kolaydı. Elbette bu konuda bir şey yapamazdı ama bunu düşünmesine izin vermek bir kabarcığı patlatmak gibiydi.

Elbette bunun tam tersi bir gerçek de apaçık ortadaydı.

Adam Parrish'e aşık değilim.

İç çekti.

Noah, sesi boğuklaşarak, "Bazen onun gibiymişim gibi davranıyorum," dedi. "Hangi kısmı?"

Düşündü. "Yaşıyor."

Mavi bir kolunu onun soğuk boynuna doladı. Ölü olmayı daha iyi hale getirmek için söylenecek hiçbir şey yoktu.

Birkaç uykulu dakika boyunca sessiz kaldılar, yastıklara gömüldüler ve sonra Noah, "Adam'ı nasıl öpmeyeceğini duydum," dedi.

Yüzünü yastığa çevirdi, yanakları sıcacıktı.

"Şey, umurumda değil," dedi Noah. Sessiz bir sevinçle, "Kokuyor, değil mi?" diye tahmin etti.

Ona geri döndü. "O kokmuyor. Küçüklüğümden beri tanıdığım her medyum bana gerçek aşkımı öpersem onun öleceğini söyledi."

Noah'nın kaşları çatıldı ya da en azından yastığa gömülü olmayan yarısı. Burnu hiç fark etmediği kadar eğriydi. "Adam senin

gerçek aşk?"

"Hayır," dedi Mavi. Bu kadar çabuk cevap vermesi onu şaşırtmıştı. Adamın tekmelediği kutunun ezik tarafı gözünün önünden gitmiyordu. "Yani, bilmiyorum. Sadece tedbirli olmak için kimseyi öpmüyorum."

Ölü olmak Nuh'u çoğu insandan daha açık fikirli yapıyordu, bu yüzden şüpheyle uğraşmadı. "*Ne zaman* ya da *eğer*?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek aşkını öpersen ölür gibi mi?" dedi, "Yoksa gerçek aşkını öptüğünde mi ölür?"

"Aradaki farkın ne olduğunu anlamıyorum."

Yüzünün yan tarafını yastığa sürttü. "Mmmmsoft," dedi ve ekledi, "Biri senin hatan. Diğeri ise, sadece olay olduğunda orada olman. Mesela onu öptüğünde, POW, ona bir ayı çarpıyor. Tamamen senin hatan değil. Bunun için kendini kötü hissetmemelisin. O senin ayın değil."

"Sanırım *eğer*. Hepsi *eğer* diyor."

"Bummer. Yani hiç kimseyi öpmeyecek misin?"

"Öyle görünüyor."

Noah yanağındaki lekeyi ovuşturdu. Geçmedi. Hiç geçmedi. "Öpebileceğin birini tanıyorum." dedi.

"Kim?" Adamın gözlerinin eğlendiğini fark etti. "Oh, bekle."

Omuz silkti. Belki de Mavi'nin tanıdığı, yatarken omuz silkmenin bütünlüğünü koruyabilen tek kişiydi. "Beni öldürecek değilsin ya. Yani, eğer merak ediyorsan."

Meraklı olduğunu düşünmemişti. Ne de olsa böyle bir seçenek yoktu. Birini öpememek fakir olmaya çok benziyordu. Sahip olamadığı şeyler üzerinde durmamaya çalıştı.

Ama şimdi -

"Tamam," dedi.

"Ne?"

"Tamam dedim."

Kızardı. Daha doğrusu, ölü olduğu için normal rengine büründü. "Uh." Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Şey." Yüzünü yastıktan kaldırdı. "Sadece, sanki -"

Ona doğru eğildi. Mavi yarım saniyeliğine bir heyecan hissetti. Hayır, daha çok çeyrek saniye kadar. Çünkü ondan sonra adamın gergin dudaklarının fazla sert büzüşmesini hissetti. Ağzı, dişleriyle buluşana kadar dudaklarını ezdi. Her şey aynı anda hem yapışkan, hem gıdıklayıcı hem de komikti.

İkisi de utanç dolu bir kahkaha attı. Noah, *"Bah!"* dedi. Blue ağzını silmeyi düşündü ama bunun kabalık olacağını hissetti. Her şey oldukça sönüktü.

"Peki" dedi.

"Bekle," diye yanıtladı Noah, "bekle-bekle-bekle." Blue'nun saç tellerinden birini ağzından çekti. "Hazır değildim."

Sanki Blue'nun dudakları bir spor müsabakasıymış ve kramp girmesi çok gerçek bir olasılıkmış gibi ellerini sıktı.

"Git," dedi Mavi.

Bu kez, ikisi de gülmeye başladığında birbirlerinin dudaklarına sadece bir nefes kadar yaklaşabildiler. Aradaki mesafeyi kapattı ve bir bulaşık makinesini öpmek gibi hissettiren başka bir öpücükle ödüllendirildi.

"Yanlış bir şey mi yapıyorum?" diye sordu. "Bazen dille daha iyi oluyor," diye yanıtladı kuşkuyla. Birbirlerine baktılar.

Mavi gözlerini kıstı. "Bunu daha önce yaptığına emin misin?" "Hey!" diye itiraz etti. "Bu benim için garip, çünkü o *sensin*." "Benim için garip çünkü *sensin*."

"Durabiliriz." "Belki de durmalıyız."

Noah dirseğinin üzerinde kendini daha da yukarı itti ve belli belirsiz tavana baktı. Sonunda gözlerini tekrar ona dikti. "Filmlerde falan görmüşsündür. Öpüşme filmlerini, değil mi? Dudakların öpülmek istiyor gibi olmalı."

Mavi onun ağzına dokundu. "Şimdi ne yapıyorlar?"

"Kendilerini hazırlıyorlar."

Dudaklarını büzdü ve büzmedi. Onun ne demek istediğini anlamıştı. "O zaman bunlardan birini hayal et," diye önerdi Noah.

İç geçirdi ve işine yarayacak bir tane bulana kadar anılarını gözden geçirdi. Ancak bu bir film öpücüğü değildi. Rüya ağacının ona Cabeswater'da gösterdiği öpücüktü. Gansey ile ilk ve tek öpüşmesi, ölmeden hemen önce. Gülümsediğinde onun güzel ağzını düşündü. Güldüğü zamanki hoş gözlerini. Gözlerini kapattı.

Bir dirseğini başının diğer tarafına koyan Noah yaklaştı ve onu bir kez daha öptü. Bu seferki bir duygudan çok bir düşünceydi, ağzından başlayıp tüm vücuduna yayılan yumuşak bir sıcaklıktı. Soğuk ellerinden biri boynunun arkasına kaydı ve dudaklarını ayırarak onu tekrar öptü. Bu sadece bir dokunuş, bir eylem değildi. Bu, her ikisinin de basitleştirilmesiydi: Onlar

artık Noah Czerny ve Blue Sargent değillerdi. Artık sadece *o* ve *Onu*. O bile değil. Onlar sadece aralarında geçen zamandı.

Oh, Blue düşündü. *Demek sahip olamayacağım şey bu.*

Aşık olduğu kişiyi öpememek, okuldaki herkesin cep telefonu varken onun olmamasından çok da farklı hissettirmiyordu. Üniversite için yurtdışında ekoloji okuyamayacağını ya da yurtdışına gidemeyeceğini bilmekten çok da farklı hissettirmiyordu. Cabeswater'ın hayatındaki tek olağanüstü şey olacağını bilmekten çok farklı hissetmiyordu.

Yani dayanılmazdı ama yine de katlanmak zorundaydı.

Çünkü Noah Czerny'yi öpmenin, onun soğuk olması dışında kötü bir yanı yoktu. Onun kendisini öpmesine izin verdi ve dirseğinin üzerinde geri çekilip yumruğunun topuğuyla beceriksizce gözyaşlarının bir kısmını silene kadar onu öptü. Adamın lekesi iyice koyulaşmıştı ve kızın titremesine neden olacak kadar soğuktu.

Mavi ona sulu bir gülümseme verdi. "Bu çok hoştu."

Omuz silkti, gözleri hüzünlüydü, omuzları kendi içine kıvrılmıştı. Solmaya başlamıştı. Onun içini görebildiğinden değildi. Ona bakarken bile neye benzediğini hatırlamak zordu. Başını çevirdiğinde yutkunduğunu gördü. "Hayatta olsaydım sana çıkma teklif ederdim." diye mırıldandı.

Hiçbir şey adil değildi.

"Ben olsam tamam derdim," diye yanıtladı.

Onun belli belirsiz gülümsediğini görecek kadar zamanı vardı. Ve sonra adam gitmişti.

Aniden boşalan yatağın ortasında sırt üstü yuvarlandı. Üstünde, kirişler yaz güneşiyle parlıyordu. Mavi ağzına dokundu. Her zamanki gibi hissetti. Hiç de ilk ve son öpücüğünü almış gibi değildi.

Atla," dedi Ronan.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Matthew. Ama o çoktan arabaya binmiş, çantasını arkaya atmıştı. Kapıyı kapattı. Arabanın içi anında bir kolonya örneği gibi koktu.

Ronan BMW'yi vitese taktı. Aglionby dikiz aynasında küçüldü. "Eve."

"Ev!" diye bağırdı Matthew. Kapının kolunu tutarak, sanki görenler gidecekleri yeri anlayacakmış gibi omzunun üzerinden baktı. "Ronan, *yapamayız*. Declan dedi ki -"

Ronan frene bastı. Lastikler mecburen gıcırdadı ve araba kaldırımın kenarında sarsılarak durdu. Arkalarındaki araba korna çalıp yanlarından geçti. "İstersen burada inip geri yürüyebilirsin. Ama ben gidiyorum. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Küçük kardeşinin zaten yuvarlak olan gözleri daha da yuvarlaklaşmıştı.

"Declan

-"

"Onun adını söyleme."

Matthew'un çenesinde, üç ya da dört yaşındayken ağlayacağı anlamına gelen küçük gamzeler belirdi. Ağlamadı. Ronan yarım saniyeliğine Matthew'un hatırı için Declan'dan nefret etmemeyi diledi.

"Tamam," dedi Matthew. "Her şeyin yolunda gideceğinden emin misin?" "Hayır," diye yanıtladı Ronan, çünkü o her zaman doğruyu söylerdi. Matthew emniyet kemerini taktı.

Ronan buzuki müziği çaldığı bir liste bulana kadar MP3 çalarını karıştırdı. Matthew, Niall Lynch öldüğünden beri çalmamıştı ama o zamandan önce de oldukça iyiydi. Kendini şımartılmış hissetti. Ronan eski hayatlarından kalan müziği sanki her çaldığında babasıyla ilgili anılarından bir parça tüketiyormuş gibi azar azar dinliyordu. Yine de bu durum bunu gerektiriyordu.

Melodi hoparlörlerden yükselirken, küçük kardeşi ciğerlerindeki tüm havanın dışarı çıkmasına izin verdi. Ve Ronan ikinci kez eve döndü.

Bu sefer farklı hissediyordu. Matthew'un da yanlarında olması Ahırlara dönüşü eskisinden daha tanıdık kılmalıydı ama bunun yerine Ronan'a bunun ne kadar yasak olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Güneş ışığı da yolculuğu daha endişeli hale getirmişti, sanki araba yolundan aşağı inerlerken parlak ışık onları daha korunmasız bırakmıştı.

Ronan ev hemşiresinin arabasının orada olmadığından emin olana kadar yavaşça ilerledi ve sonra evin arkasından dolaşarak aşırı büyümüş, küf yeşili bir ekipman kulübesinin bulunduğu yere gitti.

"Aç şu kapıyı," diye emretti Matthew'a. "Acele et."

Matthew dışarı fırladı, sarmaşıkların bir kısmını pençeleyerek uzaklaştırdı ve metal kapıyı kaldırmak için mücadele etti. Küçük, paslı bir çim biçme makinesini sürükleyerek yoldan çekti ve Ronan BMW'yi geri çekti. Kontağı kapattı, kapıyı tekrar indirdi ve lastiklerin belirgin izler bırakmadığından emin olmak için kontrol etti.

"James Bond," dedi Matthew anlaşılmaz bir şekilde. İnanılmaz derecede neşeliydi. "O da ne?"

Ronan bulmaca kutusunu kolunun altında tutuyordu. "Bir ayakkabı kutusu."

Matthew başını eğdi, bunu anlamaya çalışıyordu. Gerçekleri anladı: Mükemmel kare şeklindeki kutu açıkça ahşaptı, garip işaretlerle kaplıydı ve ağabeyinin ayaklarından birkaç santim daha kısaydı.

Matthew gözlerini kırpıştırdı. Sonra da "Tamam!" dedi. Koşar adımlarla arka kapıya gitti ve botun çekeceği tarafından saklanan anahtarı buldu.

"Bekle," diye uyardı Ronan. "Kulağını dört aç. Eğer biri garaj yolundan gelirse bodruma in. Ve Tanrı aşkına telefonunu kapat."

"Doğru! Tabii ya! Zekice!"

Arka kapıyı arkalarından kilitlemeden önce omzunun üzerinden bakan Ronan'dan önce dörtnala eve girdi. Matthew'un ayaklarının oturma odasına doğru yöneldiğini, duraksadığını ve sonra vurarak merdivenlerden yatak odasına çıktığını duydu. Matthew'un sevgisi özensiz, gösterişli bir şeydi ve şimdi hareketsiz olan annelerine ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Ronan salondan oturma odasına doğru daha yavaş ilerledi, her adım atışında yaklaşan bir arabanın sesini dinledi. Oturma odası salondan daha loş ve sessizdi, içeriye sıcak hava girmesini sağlayacak pencereleri yoktu.

öğleden sonra ya da kuşların cıvıltısı. Bodrumun kapısı uzak duvardaydı, böylece başka biri gelirse Matthew'un yolunu kesebilecekti.

Ronan annesine bakmadan doğrudan duvara dayalı masaya gitti. Babası bu masaya "ofis" demişti, sanki yaptığı iş meşru bir evrak işi gerektiriyormuş gibi. Ronan annesinin Niall Lynch'in ne iş yaptığını bilip bilmediğini merak etti. Mutlaka biliyor olmalıydı. Onun rüya gibi bir şey olduğunu biliyor olmalıydı.

Birdenbire, en kısa süreliğine panik kendini gösterdi.

Ben bir rüya yaratığı mıyım? Bilebilir miyim?

Sonra mantığının bu düşünceyi bastırmasına izin verdi. Bütün çocukların fotoğraflı ve hastane kayıtlı bebek defterleri vardı. Bir kan grubu vardı. Ve eğer babası onu rüyasında görseydi, annesi gibi hareketsiz olurdu. O doğmuştu, uydurulmamıştı. O gerçekti.

Gerçek olan nedir?

Bir şey rüyadan alındıktan sonra gerçek miydi? Eğer öyleyse, düşündüğü anda gerçek miydi?

Omzunun üzerinden annesine bir bakış fırlattı. Aylar boyunca hareketsiz ve umursamaz bir şekilde oturduğu için *şu anda* pek mantıklı görünmüyordu. Ama babasının ölümünden önce, aylarca tek ebeveyn olduğu zamanlarda bile ondan hiç şüphe etmemişti.

Babam olmadan o bir hiç.

Declan yanılıyordu. Niall Lynch onun tek yaratıcısı olsa bile, ondan ayrı olarak var olmuştu.

Ronan masaya geri döndü. Bulmaca kutusunu masanın üzerine koyarak ana çekmeceyi açtı. Babasının vasiyetinin bir kopyası, tıpkı hatırladığı gibi, içindekilerin en üstünde duruyordu.

Belgenin önceki maddelerini tekrar okumaya zahmet etmeden - bunlar onu sadece kızdırırdı - doğrudan son sayfaya geçti. Orada, babasının imzasından hemen önce.

NIALL LYNCH, SÖZ KONUSU VASIYETNAMEYI IMZALADIĞI SIRADA AKLI BAŞINDA, HAFIZASI YERINDE VE ANLAYIŞLIYDI VE HERHANGI BIR KISITLAMA ALTINDA DEĞILDI VEYA HERHANGI BIR BAKIMDAN VASIYETNAME YAPMAYA EHIL DEĞILDI. DAHA YENI BIR BELGE OLUŞTURULMADIĞI SÜRECE BU VASIYETNAME GERÇEK OLARAK KALACAKTIR.

BU GÜN IMZALANDI: T'LIBRE VERO-E BER NIVO LIBRE N'ACREA.

Ronan son cümleye gözlerini kısarak baktı. Bulmaca kutusunu eline alarak, bilinmeyen dilin yazılı olduğu taraf kendisine dönük olana kadar çevirdi. Bu

Her kelimeyi girmek için özenli bir çalışma. Kutunun bunu nasıl başardığını anlayamasa da, dilbilgisini de tercüme etmek için daha önce girilen kelimeleri işleyişinde tutuyordu. Ne de olsa rüyada da böyle çalışıyordu.

Rüyada işe yaradıysa, gerçek hayatta da işe

yarardı. Sağladığı çeviriye kaşlarını çattı.

Daha yeni bir belge oluşturulmadığı sürece bu Vasiyetname gerçek olarak kalacaktır.

Yerini korumak için parmağını kağıdın üzerine bastırarak karşılaştırdı. Elbette, tercüme edilen cümle İngilizce'deki son cümlenin aynısıydı. Ama babası neden aynı şeyi iki farklı dilde yazmıştı ki?

Umut - onu terk edene kadar bu duygunun ne olduğunu fark etmemişti - Yavaşça ondan uzaklaştı. Dil konusunda haklıydı ama gizli bir mesaj olduğu konusunda yanılıyordu. Ya da gizli bir mesaj varsa bile, onu çözecek kadar zeki değildi.

Ronan çekmeceyi iterek kapattı ve vasiyetnameyi katlayıp yanında götürmek üzere arka cebine koydu. Tam elinde bulmaca kutusuyla dönerken Matthew kapıda belirdi. O kadar hızlı gelmişti ki omzu kapı pervazına çarptı.

"Güzel," dedi Ronan ince bir sesle.

Matthew elini salladı ve nefes nefese kaldı, sesi kısıktı, "Sanırım burada biri var." İkisi de arkalarından bodrum kapısına baktı.

Ronan, "Ne tür bir araba?" diye sordu.

Matthew başını çılgınca salladı. "Evin içinde."

Bu imkânsızdı ama Ronan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Sonra uzaktan, evin başka bir yerinden gelen sesi duydu:

Tck-tck-tck-tck.

Gece dehşeti. Ronan düşünmedi. Kendini odanın diğer ucuna attı ve Matthew'u içeri sürükledi.

Mutfak tarafından yavaşça bir sıyrık sesi geldi. "Bodrum

mu?" diye yutkundu Matthew, şok olmuştu.

Ronan cevap vermedi. Oturma odasının kapısını iterek kapattı ve çılgınca etrafına bakındı. "Sandalye!" diye tısladı küçük kardeşine. *"Acele et!"*

Matthew çürük, kolsuz bir sandalyeyi taşımadan önce etrafına bakındı. Ronan kapı sıkışmasını çözmeye çalıştı ama eski moda kapı kancası çabalarına direndi. Sıradan bir kapı tokmağı olsaydı bile, sandalye bir kaldıraç fısıltısı sağlayacak kadar uzun değildi.

Tck-tck-tck-tck.

"Ronan?" Matthew fısıldadı.

Ronan üç eski un çömleğinin üzerinden atlayarak duvara yaslanmış bir sedir sandığın olduğu yere geldi. Ağırlığını test etti ve sonra itmeye başladı.

"Hadi, bana yardım et," diye homurdandı. Matthew yana kaydı ve omzunu ona doğru attı.

Pençeler koridorun döşeme tahtalarına vurdu. Sürtünme.

Sedir sandık kapının önünde sıyrılarak durdu. Monmouth'tayken kitaplık, gece korkusunu yatak odasında tutmaya yetecek kadar ağırdı. Ronan sadece sandığın da bu kadar etkili olmasını umabilirdi.

Matthew, ağabeyi sedir sandığın üstüne tırmanırken şaşkınlıkla Ronan'a baktı. Ronan bir kolunu uzattı ve kardeşinin kıvırcık kafasına bir kez sertçe sarıldı. Matthew onu itti.

"Annemin yanına otur," diye tısladı. "O seni istemiyor.

Benim." "Ro -"

"Ama beni geçerse, beklemeyin. Sadece savaşın."

Matthew, Aurora Lynch'in odanın ortasındaki sandalyesinde sakin ve hareketsiz bir şekilde oturduğu yere çekildi. Ronan onun loş alanda çömelmiş, annelerinin elini tuttuğunu gördü.

Onu asla yanında getirmemeliydi. Kapı

çarptı.

Matthew şaşkınlıkla sarsıldı. Aurora sarsılmadı.

Ronan kapı kolunu tuttu, kapı sallanıyordu. Musluktan gelen su sesi gibi yavaş bir ses vardı.

Kapı tekrar zıpladı.

Matthew yine başladı. Ama sedir sandık yerinden kımıldamadı. Sandık ağırdı ama gece dehşeti değildi. Onun gücü pençelerinde ve gagasındaydı.

Kapı üç kez daha menteşeleri üzerinde sarsıldı. Sonra uzun, çok uzun bir duraklama oldu.

Vazgeçmiş olması mümkündü.

Ama Ronan bir sonraki adımlarının ne olacağını düşünmemişti. Gece dehşeti diğer taraftaysa kapıyı açma riskini göze alamazlardı. Belki de tek başına dışarı çıkmalıydı - kuş adamlar asla başkasını istemezdi. Hor gördükleri tek kişi Ronan'dı. İçindeki her şey kardeşini ve annesini geride bırakmaktan nefret ediyordu ama onsuz ikisi de daha güvende olacaktı.

Uzun dakikalar sessizlik içinde uzadı. Ve sonra, evin içinde bir yerde, bir kapı kapandı.

Matthew ve Ronan birbirlerine baktılar. Seste çok telaşsız ve insani bir şey vardı - Ronan'ın gece dehşetinden beklediği hiç de bu değildi.

Elbette, sıradan ayak sesleri koridorda gıcırdamaya başladı. Ronan'ın zihninde hiçbiri iyi olmayan olasılıklar belirdi. Dikkat çekmeden sedir sandığı yerinden oynatacak zaman yoktu. Bu yeni geleni kâbus konusunda uyarmanın da bir anlamı yoktu - Ronan'ın varlığı durumu daha tehlikeli hale getirecekti.

"Saklan," diye emretti Ronan Matthew'a. Küçük kardeşi donup kalmıştı, bu yüzden kolundan tutup onu annelerinden uzaklaştırdı. Odanın köşesindeki kıvrılmış kilimlerin arkasına saklanabilecekleri kadar yer vardı. Dikkatli bir incelemeye dayanamazdı ama loşlukta fark edilmeleri için hiçbir neden yoktu.

Dakikalar sonra, evin başka yerlerindeki döşeme tahtalarının gıcırdamasından sonra, birisi kapıyı deneysel bir şekilde itti. Bu kez, bir *şeyden* ziyade *birisi* olduğu oldukça açıktı. Diğer taraftan duyulabilir, insan sesine benzeyen bir iç çekme sesi geldi ve döşeme tahtalarındaki ayak sesleri açıkça ayakkabılardan kaynaklanıyordu.

Ronan bir parmağını dudaklarına götürdü.

Sadece bir itiş daha oldu ve sonra kapı bir santim kırıldı. Bir homurtu daha, bir itiş daha ve kapı bir kişinin girebileceği kadar açıldı.

Ronan kimi beklediğinden emin değildi. Muhtemelen ev hemşiresi. Belki Declan bile, yasadışı olarak ziyaret ediyordur.

Ama bu gri giysiler içinde yakışıklı, sırım gibi bir adamdı; Ronan onu daha önce hiç görmemişti. Bakışlarını odanın içinde gezdirme şekli o kadar keskindi ki Ronan onları halıların arkasında göreceğinden korktu. Ama adamın ilgisini odanın ortasındaki sandalyesinde oturan Aurora Lynch çekti.

Ronan gerildi.

Onu saklandığı yerden çıkarmak için hiçbir şey gerekmeyecekti. Eğer ona dokunursa -

Ama Gri Adam Aurora'ya dokunmadı. Onun yerine, yüzüne bakmak için eğildi. Meraklı, delici bir incelemeydi, birkaç saniye içinde bitti. Makinelerden hiçbir yere çıkmayan tüplere ve kablolara dokundu. Çenesini ovuşturdu ve kafası karıştı.

Sonunda Gri Adam, "Neden buraya duvar ördünüz?" diye sordu.

Aurora Lynch cevap vermedi.

Gri Adam gitmek için döndü ama durakladı. Hâlâ masanın üzerinde duran dil kutusu gözüne çarptı. Kutuyu alıp elinde evirip çevirdi, çarklardan birini deneysel olarak kaydırdı ve diğer taraflarda yarattığı etkiyi izledi.

Ve sonra onu yanında götürdü.

Ronan alnına bir yumruk indirdi. Peşinden gidip onu kurtarmak istiyordu ama keşfedilme riskini göze alamazdı. Başka bir bulmaca kutusunu nereden bulacaktı? Bunu bir daha rüyasında görüp görmeyeceğini bilmesine imkân yoktu. Ronan gerildi, ortaya çıkmayı düşündü, saklanmayı düşündü, ortaya çıkmayı düşündü. Matthew koluna bir el koydu.

Uzun süre beklediler. Sonunda, bir araba garaj yolundan aşağı inmeden önce gümbürdeyerek ön kapıdan çıktı.

Kendilerini gizlemediler. Matthew Ronan'ın yan tarafına doğru bastırdı ve Ronan'a korktuğu zamanlardaki Chainsaw'ı hatırlattı. Normalde Ronan buna itiraz ederdi ama bu sefer izin verdi.

"O da neydi?" Matthew fısıldadı.

"Dünyada kötü şeyler de var," diye yanıtladı Ronan. Hadi buradan gidelim."

Matthew annesinin yanağından öptü. Ronan vasiyetnameyi hâlâ arka cebinde sakladığından emin oldu. Yapboz kutusunun kaybı hâlâ canını yakıyordu ama en azından babasının bu yapbozu yanındaydı. İki satır, iki dil. *Ne söylemeye çalışıyorsun baba?*

Aurora'ya "Hoşça kal anne," dedi. Anahtarlarını bulmak için cebini yokladı. İki set vardı: BMW'nin ve sahte Camaro'nun anahtarları. "Sonra görüşürüz."

O anda Richard Campbell Gansey III çok sevdiği arabasından doksan iki mil uzaktaydı. Gansey'lerin Washington, D.C.'deki malikânesinin güneşten ıslanmış garaj yolunda durmuş, öfkeden kıpkırmızı olmuş kravatını takmış, ince çizgili, zevkli ve gösterişli bir takım elbise giymişti. Yanında Adam duruyordu, garip ve güzel yüzü kendi takım elbisesinin ince koyu renginin üzerinde solgundu. Gansey'nin gömleklerini diken aynı zeki İtalyan tarafından dikilen takım elbise, Adam'ın önündeki gece için ipekten zırhıydı. Şimdiye kadar sahip olduğu en pahalı şeydi, bir aylık maaşı kamgarn yüne çevrilmişti. Hava teriyaki, Cabernet Sauvignon ve birinci sınıf yakıtla nemlenmişti. Bir yerlerde bir keman hırçın bir zaferle şarkı söylüyordu. İnanılmaz derecede sıcaktı.

Adam'ın çocukluk evinden doksan yedi mil ve birkaç milyon dolar uzaktaydılar.

Geniş dairesel araba yolu araçlardan oluşan bir bulmaca oyunuydu: smokinli siyah sedanlar, viyolonsel kahverengisi SUV'ler, avucunuza sığabilecek gümüş rengi iki koltuklular, diplomatik plakalı terleyen beyaz coupeler. Her türlü park çözümünü tüketmiş olan iki vale sigara içiyor ve yanlarındaki kaldırıma yanaşmış bir Mercedes'in çamurluklarına duman bukleleri üflüyordu. Yanlarındaki çalılarda gül çiçekleri çürümüştü, tatlı ve siyah.

Gansey arabaların arasından kıvrıldı. "Şanslıyız ki park etmekle uğraşmak zorunda kalmadık."

Helikopter yolculuğu Adam'ın midesinde hâlâ huzursuzluk yaratıyordu. Uçmak ya da bir helikoptere binerken görülmek umurunda değildi. Onlar ayrılmadan önce parmak uçlarındaki yağı temizlemek için otuz dakika harcamıştı. Bu bir rüya mıydı, yoksa Henrietta'daki hayatına geri mi dönmüştü?

"Şanslı şey" diye yineledi.

Evin ön kapısından iki adam ve bir kadın çıktı. Eller havayı kesiyordu; konuşmanın parçaları başlarının üstündeki oluklarda patlıyordu. *Çoktan geçti - yasa - lanet olası aptal - karısı da bir inek.* Arkalarındaki açık kapıdan bir misafir mırıltısı geçti, sanki üçlü sesi de kendileriyle birlikte dışarı çekmişti. Kapı aralığından görünen manzara, pantolon takımları ve inci kolyeler, Vuitton ve şam kumaşlarından oluşan bir kolajdı. Çok fazla. Hem de çok, çok fazla.

"Tanrım," dedi Gansey trajik bir şekilde, gözleri toplantıdaydı. "Oh iyi." Adam'ın takım elbisesinin omzundaki görünmez bir tiftik parçasını silkeledi ve kendi dilinin üzerine bir nane yaprağı yerleştirdi. "Yüzünü görmeleri onlar için iyi oldu." *Onlar.* Orada bir yerlerde Gansey'in annesi, ellerini aç D.C. takım elbise kalabalığına uzatmış, onlara oy karşılığında cennetteki hazineyi sunuyordu. Ve Gansey de satış paketinin bir parçasıydı; tüm Gansey ailesinin tek bir çatı altında olmasından daha Kongre'ye yakışır bir şey olamazdı. Çünkü o damlayan kolyeler ve kırmızı kravatlar, Bayan Richard Gansey II'nin adaylığını finanse edecek olan büyülenmiş maiyetiydi. Bu parlak oxfordlar ve kadife topuklu ayakkabılar da Adam'ın soyluluk peşinde koştuğu asillerdi.

dan.

Yüzünü görmek onlar için iyi.

Yüksek ve kendinden emin bir kahkaha havayı deldi. Konuşma onu kabul etmek için kabardı.

Bu insanlar kim ki, diye düşündü Adam, *dünyanın geri kalanı hakkında bir şeyler bildiklerini sanıyorlar?*

Bunun gözlerine yansımasına izin vermemeliydi. Kendine onlara, *bu insanlara* ihtiyacı olduğunu hatırlatırsa, bunun sadece bir amaç için bir araç olduğunu hatırlatırsa, biraz daha kolay olurdu.

Ayrıca, Adam bir şeyleri saklamakta iyiydi.

Gansey kapının dışında duran konukları selamladı. Daha önceki şikâyetine rağmen, Serengeti'deki bir aslan gibi tamamen rahattı.

"Giriyoruz," dedi görkemli bir şekilde. Ve böylece, Adam'ın arkadaş olduğu Gansey - uğruna her şeyi yapabileceği Gansey - ortadan kayboldu ve onun yerine, mavi kanlı boynuna sarılı ipek bir göbek bağıyla doğan varis geldi.

Gansey malikânesi önlerinde uzanıyordu. Helen, şimdi siyah bir kılıfın içinde, bacakları araba yolundan daha uzun, kasıtlı olarak gösterişsiz ve kesinlikle ulaşılmazdı. *Neye kadeh kaldıralım? Bana kadeh kaldıralım tabii ki. Evet, annem de.* Eski Kongre Üyesi Bullock vardı ve

Vann-Shoaling Komitesi'nin başkanı ve son Sekizinci Bölge Cumhuriyetçi kampanyasının en büyük bağışçıları olan Bay ve Bayan John Benderham vardı. Her yerde Adam'ın gazetelerde ve televizyonda gördüğü yüzler vardı. Her şey puf böreği ve hırs kokuyordu.

On yedi yıl önce, Adam bir karavanda doğmuştu. Bunu onun üzerinde görebiliyorlardı. O da bunu biliyordu.

"Siz iki yakışıklı şeytan neyin peşindesiniz?"

Gansey güldü: *ha ha ha*. Adam döndü ama konuşmacı çoktan gitmişti. Biri Gansey'nin elini tuttu. "Dick! Seni görmek güzel." Görünmeyen keman feryat ediyordu. Akustik, enstrümanın kapının yanındaki chesterfield'a hapsedildiği izlenimini veriyordu. Beyaz gömlekli bir adam şampanya kadehlerini ellerine tutuşturdu. Zencefilli gazozdu, tatlı ve hileliydi.

Bir el Adam'ın ensesine tokat attı; Adam fena halde irkildi. Kafasının içinde babasının merdivenlerinden aşağı düştü, parmakları toprağı kavradı. Henrietta'yı bir türlü geride bırakamıyordu. Gözlerinin ardında bir görüntünün, bir hayaletin belirdiğini hissediyordu ama onu itti. Burada değil, şimdi değil.

"Her zaman genç kana ihtiyacımız var!" diye gürledi adam. Adam terliyordu, tepesindeki ısıran yıldızların anısı ile bugünkü saldırı gerçeği arasında gidip geliyordu. Gansey adamın elini Adam'ın boynundan çekti ve onun yerine sıktı. Adam kurtarıldığını biliyordu ama oda çok gürültülü ve minnettarlık duyulamayacak kadar yakındı.

Gansey, "Biz çok genciz," dedi. "Oldukça
gençsiniz," dedi adam.

"Bu Adam Parrish," dedi Gansey. "Elini sıkın. O benden daha zeki. Bir gün bu partilerden birini onun için düzenleyeceğiz."

Bir şekilde Adam'ın eline bir kartvizit sıkıştırıldı; başka biri ona daha fazla zencefilli gazoz verdi. Hayır, bu aslında şampanyaydı. Adam alkol kullanmazdı. Gansey şampanya kadehini Adam'dan usulca aldı ve fildişi kakmalı antika masanın üzerine koydu. Parmağıyla yüzeyi kirleten tek bir damla kırmızı şarabı sildi. Sesler birbiriyle boğuştu; en derinden gelen ses kazandı. *Sekiz ay önce bu kampanyada aynı yerdeydik*, dedi kocaman kravat iğnesi olan bir adam, kocaman parlak alnı olan bir adama. *Bazen sadece para atarsınız ve yapışmasını umarsınız.* Gansey el sıkıştı ve omuzları sıkıştı. Kadınları isimlerini itiraf etmeye ikna eder, sonra da onları başından beri tanıdığına inandırırdı. Adam'a hep *Adam Parrish* derdi. Herkes

ona hep *Dick derdi*. Adam bir buket kartvizit topladı. Kalçası aslan pençeli bir mobilyaya çarptı; üzerinde duran lambadan İrlanda kristali şıngırdadı. Bir ruh dirseğine dokundu. Burada olmaz, şimdi olmaz.

"Eğleniyor musun?" Gansey sordu. Eğleniyormuş gibi görünmüyordu ama gülümsemesi kurşun geçirmezdi. Zencefilli gazozunu ya da şampanyasını yudumlarken gözleri odada geziniyordu. Meçhul bir servis tepsisinden bir flüt daha aldı.

Bir sonrakine, bir sonrakine geçtiler. On, on beş, yirmi kişi içeri girdi ve Gansey genç bir adamın, Amerika'nın umut bağlanan gençliğinin, Bayan Richard Gansey II'nin eğitimli prens oğlunun işlenmiş bir gobleniydi. Salon ona tapıyordu.

Adam bu zengin hayvan sürüsü arasında gerçek bir gülümseme olup olmadığını merak etti.

"Dick, son olarak, Fiat'ın anahtarları sende mi?" Helen onlara doğru yaklaştı, odadaki diğer tüm kadınlara yakışan ama ona hiç yakışmayan siyah topuklu ayakkabılarıyla Gansey ile göz göze geldiler. Adam, Declan'ın her zaman elde etmeye çalıştığı türden bir kadın olduğunu düşündü, Helen'in elde edilebilir türden olmadığını fark etmemişti. Yepyeni bir hızlı trenin şık ve etkili güzelliğini sevebilirdiniz ama onun da sizi seveceğini ancak bir aptal hayal edebilirdi.

"Neden yapayım ki?" Gansey sordu.

"Oh, bilmiyorum. Şu araba hariç her araba içeri giremiyor. Şu aptal valeler." Başını arkaya eğdi ve ağaç boyalı tavana baktı; Adam'a karmaşık dallar hareket ediyormuş gibi geldi. "Annem içki almaya gitmemi istiyor. Eğer sen de gelirsen, HOV şeritlerini kullanabilirim ve hayatımın geri kalanını şarap içerek geçirmem." Adam'ı fark etti. "Oh, Parrish. İyi temizlenmişsin."

Bununla hiçbir şey kastetmemişti, hiçbir şey, ama Adam kalbine bir buz parçasının saplandığını hissetti.

"Helen," dedi Gansey. "Kapa çeneni."

"Bu bir iltifat," dedi Helen. Bir garson boş içkilerini dolularıyla değiştirdi.

Neden burada olduğunuzu unutmayın. Gir, ihtiyacın olanı al ve çık. Sen onlardan biri değilsin.

Adam aksanını yumuşatarak, "Sorun yok," dedi.

"İkinizin de her zaman okul üniforması giydiğinizi kastetmiştim," dedi Helen. "Değil, gibi -"

"Kapa çeneni Helen," dedi Gansey.

"Helen, "Sırf sevgili Henrietta'nızla birlikte olmayı dilediğiniz için bana PMS yaşatmayın," diye karşılık verdi.

O anda Gansey'nin yüzünde kısa bir ifade belirdi; doğru tahmin etmişti. Burada olmak onu öldürüyordu.

"Neden yine diğerini getirmedin?" Helen sordu. Ama Gansey cevap veremeden gözüne başka biri takıldı ve ortaya çıktığı gibi hızla uzaklaşmasına izin verdi.

Gansey aniden, "Ne korkunç bir düşünce," dedi. "Ronan bu kalabalığın arasında."

Adam kısa bir an için bunu hayal edebildi: çürüyen alevler içindeki brokar perdeler, klavsenin altından çığlık atan süslü konsomatrisler, Ronan tüm bunların arasında durup *Fuck Washington* diyordu.

Gansey, "Bir sonraki raunda hazır mısın?" dedi. Gece hiç bitmeyecekti.

Ama Adam izlemeye devam etti.

Zencefilli gazozunu yuttu. Başından beri içtiği şeyin aslında şampanya olmadığından emin değildi. Parti bir şeytan ziyafetine dönüşmüştü: Pirinç av lambalarına takılmış cinler, sarmaşıklarla süslü tabaklarda sunulan inanılmaz derecede parlak etler, siyahlar içinde erkekler, yeşil ve kırmızılarla süslenmiş kadınlar. Tavandaki boyalı ağaçlar başlarının üzerinde eğilmişti. Adam hem burada hem de başka bir yerde gergin ve bitkin bir haldeydi. O ve Gansey dışında hiçbir şey gerçek değildi. Önlerinde az önce Gansey'nin annesiyle konuşmuş olan bir kadın duruyordu.

Gansey'i yakalayan herkes ya annesiyle sohbet etmiş, ya elini sıkmış ya da koyu renk giyimli partililerin arasında dolaşırken onu görmüştü. Annesinin sevilen ama nadir bir hayaleti canlandırdığı ayrıntılı bir politik oyundu; herkes onu gördüğünü hatırlasa da, hatırlama anında kimse yerini tam olarak tespit edememişti.

"Kadın Gansey'e, "Seni son gördüğümden beri çok büyümüşsün," dedi. Neredeyse..." dedi ve Gansey'nin yaşını tahmin ettiği anda duraksadı. Adam, kadının arkadaşının *ötekiliğini* hissettiğini biliyordu: Gansey'nin hem genç hem de yaşlı olduğunu, daha yeni geldiğini ya da hep öyle olduğunu hissetmişti.

Adam'a attığı bir bakış onu kurtardı. Adam'ın yaşını hızlıca değerlendirerek sözlerini tamamladı: "On yedi mi? On sekiz mi?"

"On yedi, hanımefendi," dedi Gansey sıcak bir sesle. Söylediği anda da öyleydi. Tabii ki on yedi yaşındaydı, başka bir şey değil. Kadının yüzünden rahatlamaya benzer bir şey geçti.

Adam tepesindeki şekerlenmiş ağaç dallarının baskısını hissetti; sağında, altın çerçeveli bir aynada kendisinin yarı görüntüsünü yakaladı ve irkildi. Bir an için yansıması yanlış görünmüştü.

Oluyordu. *Hayır, hayır, olmuyor. Burada değil, şimdi değil.*

İkinci bir bakış daha net bir görüntü ortaya çıkardı. Garip bir şey yok. Henüz.

Kadın Gansey'e, "Gazetede hâlâ o taç mücevherlerini aradığınızı mı okudum?" diye sordu.

"Gerçek bir kral arıyorum," dedi Gansey, keman sesinden duyulacak kadar yüksek sesle konuşarak (aslında üç kişilerdi; son adam Peabody'den öğrenciler olduklarını söylemişti). Teller sanki ses su altından geliyormuş gibi dalgalanıyordu. "On beşinci yüzyıldan bir Galler kralı."

Kadın keyifle güldü. Gansey'i yanlış duymuş ve onun bir şaka yaptığını sanmıştı. Gansey de sanki öyle sanmış gibi güldü ve ortaya çıkabilecek herhangi bir gariplik çabucak önlendi.

Adam bunu bir kenara not etti.

Ve şimdi, nihayet, Bayan Gansey vardı, hayalinin köşesinde somutlaşmış bir rüya gibi beliriyordu. Gansey'nin kendisi gibi, o da ancak her zaman parası olan birinin olabileceği şekilde özünde güzeldi. Bütün bir partinin onun onuruna verilmesi doğru görünüyordu. Bu akşam için layık bir kraliçeydi.

"Gloria," dedi Bayan Gansey kadına. "Bu kolyeye bayıldım. Oğlum Dick'i hatırlıyorsunuzdur herhalde?"

"Elbette," dedi Gloria. "Çok uzun boylu. Yakında üniversiteye gidiyor olmalısın?"

İki kadın da onun cevabını beklemek için döndü. Kemanlar tiz bir sesle yükseldi.

"Şey, o -" Ve sonra, bir anda, Gansey duraksadı. Tam olarak durmadı. Sadece bir andan diğerine düzgünce geçemiyordu. Adam'ın boşluğu görmesine yetecek kadar zaman vardı ve sonra Gansey, "Özür dilerim, birini gördüğümü sandım," dedi.

Adam onunla göz göze geldi. Orada dile getirilmemiş bir soru vardı. Gansey'in geri dönen bakışları karmaşıktı; hayır, iyi değildi ama hayır, Adam'ın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Adam, Gansey'e de ulaşabilecekleri için kısa süreli, vahşi bir sevinç duydu. Onlardan nasıl da nefret ediyordu.

"Oh, birini görüyorum. Sizi yalnız bırakmalıyım," dedi Gansey, kusursuz bir kibarlıkla. "Özür dilerim. Ama sizi - Bayan Elgin, bu benim arkadaşım

Adam Parrish. Yolcu hakları hakkında ilginç düşünceleri var. Son zamanlarda yolcu hakları hakkında düşündünüz mü?"

Adam, Gansey ile yolcu hakları hakkında en son ne zaman konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Tüm tartışmanın ılık bir pizzanın üzerinde gerçekleştiğinden ve vücut tarayıcılarının sık uçan yolcuların beyin hücrelerini mikrodalgaya tutmasıyla ilgili olduğundan emindi. Ama şimdi Gansey'i iş başında gördüğüne göre, Gansey'in bunu annesi tarafından çözülebilecek siyasi bir salgına dönüştüreceğini biliyordu.

Gloria Elgin, Gansey'nin Ganseyliğinden gözleri kamaşmış bir halde, "Hiç görmedim," diye cevap verdi. "Bugünlerde genellikle Ben'in Cessna'sını kullanıyoruz. Ama bunu duymak isterim."

Adam'a döndüğünde, Gansey kalabalığın içinde kayboldu.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi. O Gansey değildi, göz kamaştırmıyordu, ince elinde tozdan yapılmış sahte bir şampanya kadehi olan bir sahtekârdı. Bayan Elgin'e baktı. O da kirpiklerinin arasından ona baktı.

Bir sarsıntıyla, onun gözünü korkuttuğunu fark etti. Kırmızı düğümlü kravatıyla, genç, düz omuzlu ve temiz haliyle orada dururken, Gansey'in yaptığı garip simyayı başarmıştı. Belki de hayatında ilk kez biri ona bakıyor ve güç görüyordu.

Gansey'nin bu akşam yaptığını gördüğü sihri canlandırmaya çalıştı. Zihni bu ışıltılı şirketin gürültüsüyle, şampanya kadehinin dibindeki parıltıyla, eğer mızraklarsa geleceğin bu olduğu bilgisiyle dolup taşıyordu.

Bir ormandaydı, fısıltılar onu takip
ediyordu. Burada değil.

"Önce içkinizi doldurabilir miyim?" dedi.

Bayan Elgin'in yüzü kadehini uzatırken zevkten eridi.

Bilmiyor musun? Adam merak etti. En azından ellerinde hâlâ mazot kokusu vardı. *Benim ne olduğumu bilmiyor musun?*

Ancak bu tavus kuşu sürüsü kandırıldıklarını fark edemeyecek kadar kandırmakla meşguldü.

Adam neden burada olduğunu hatırlayamıyordu. Gerçek misafirlerin yanı sıra hayalet misafirlerden oluşan bir halüsinasyonun içinde eriyip gidiyordu.

Çünkü burası Aglionby, diye düşündü, umutsuzca kendini topraklamaya çalışarak. *Aglionby'ye gerçek dünyada böyle olur. Uğruna çok çalıştığın eğitimini böyle kullanırsın. Buradan böyle çıkarsın.*

Aniden odada bir elektrik vızıltısı duyuldu. Işıklar alçaldı ve çatırdadı. Lambalar bir kez daha yükselirken kadeh şıngırtıları durdu.

Ve sonra ışıklar tamamen söndü. Bu

gerçek miydi?

Şimdi olmaz.

Güneş batmıştı ve evin içi misafirlerin etrafında kapalı ve koyu kahverengiydi. Pencereler gri sokak ışığının odaklanmamış kareleriydi. Kokular tuhaf bir şekilde belirgindi: leylak ve halı temizleyici, tarçın ve küf. Odada bir besihanenin sözsüz koşuşturması vardı.

Ve konuşmadaki o kısa duraklamada, ne seslerin ne de elektronik cihazların uğultusuyla dolu o şok sessizlikte, karanlıkta yüksek bir şarkı süzüldü. Kadın seslerinden oluşan bir koro tarafından söylenen kesin, arkaik bir melodi. Saf ve ince, bir ses ipliğinden bir nehre yayılıyordu. Adam'ın sözlerin İngilizce olmadığını anlaması sadece bir an sürdü:

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

Adam ayaklarından parmak uçlarına kadar şarj olduğunu hissetti.

Bu karanlığın içinde bir yerlerde Gansey de bunu duyuyordu. Adam onun bunu duyduğunu *hissedebiliyordu*. Bu sesler o gün başka hiçbir şeyin olmadığı bir şekilde gerçekti. Adam bir anda hissetmenin, gerçek olmanın*, arkadaşım Adam Parrish* yerine *Adam* olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı*, ona kartını ver.* Bu iki şey arasında ne kadar büyük bir fark olduğuna inanamıyordu.

Işıklar tekrar yandı. Konuşmalar tekrar yerine oturdu. Adam'ın bir

parçası hâlâ karanlıkta kalmıştı.

"Bu İspanyolca mıydı?" Gloria Elgin elini boğazına bastırarak sordu. Adam onun çenesindeki makyaj izlerini görebiliyordu.

"Latince," dedi Adam, kalabalığın içinde Gansey'nin yüzünü bulmaya çalışarak. Nabzı hâlâ dört nala atıyordu. "Latinceydi."

Kuzgun Kral, Kuzgun Kral'a yol açın.

"Ne tuhaf bir şey," dedi Gloria Elgin.

Owen Glendower Kuzgun Kral'dı. Glendower'ın kuşların dilini bildiğine dair pek çok hikâye vardı. Kuzgunların ona sırlar fısıldadığına dair pek çok hikâye.

"Muhtemelen elektrik kesintisi," diye yanıtladı Adam. Cebindeki kartvizitler önemsiz görünüyordu. Hâlâ odadaki tek çift gözü arıyordu.

önemli olan. Gansey *neredeydi*? "Herkesin kliması aynı anda açık."

Gloria Elgin rahatlamış bir ifadeyle, "Muhtemelen doğrudur," dedi.

Etraflarında konuşulanlar*, Peabody çocuklarının komik bir mizah anlayışı var! Şu karideslerden bir tane daha alacağım. Ne diyordun sen? Mermer çatladığında ne yaptın?*

Orada, odanın karşısında Gansey duruyordu. Bakışları Adam'ınkini yakaladı ve onu tuttu. Işıklar tekrar yanmış, sesler çoktan dağılmış olsa da Adam hâlâ yeni uyanan ley hattının gücünün altında, Henrietta'ya kadar yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu ışıltılı ev sahibi çoktan yoluna devam etmişti, ama Adam değil. Gansey değil. Bu odada yaşayan tek canlı onlardı.

Gördünüz mü? Adam bağırmak istedi. *Bu yüzden fedakarlık yaptım.*

Glendower'ı bu şekilde bulacaktı.

Eski Camaro'nun içi asfalt, arzu, benzin ve hayaller gibi kokuyordu. Ronan direksiyonun arkasında oturmuş, gözlerini gece yarısı sokağına dikmişti. Sokak lambaları asfaltı çitle çevirmiş, atomik turuncu kaputun üzerindeki yansımaları kesiyordu. Yolun iki yanında, araba galerilerinin çorak arsaları ürkütücü ve sessiz bir şekilde yayılıyordu.

Gece kadar açtı.

Gösterge panelinin rengi, yukarıdaki trafik ışığının altında yeşil-sarı-kırmızıya döndü. Yolcu tarafındaki çatlak aynada Noah endişeli görünüyordu. Omzunun üzerinden polisleri kontrol etti. Ronan dişlerini kontrol etti.

"Seni görmek güzel Noah," dedi. Kalbinin her atışını, damarlarındaki her dalgalanmayı hissedebiliyordu. "Uzun zaman oldu."

Bunu ben yaptım, diye düşündü Ronan. Anahtarlar kontakta birbirlerine karşı titriyordu. *Bunu ben yaptım.*

Kavinsky her zamanki gibi geç kalmıştı. Zaman, onun deyişiyle paraydı ve her ikisinden de bolca olmasına rağmen, yine de hırsızlıktan zevk alıyordu.

"Deniyorum," dedi Noah. "Senin ölümünü izlemek istemiyorum," diye ekledi. Ronan cevap vermeden başparmağını vitesin üzerindeki yıpranmış rakamlara sürttü. Motor ayakkabılarını pedallara vuruyordu. Camaro'da konfor için yapılmış bir şey varsa bile, o özellikler kırk yıllık kullanımla aşınmıştı. Sırtının küçük bir kısmı çatlak vinil koltuğa yapışmıştı. Saat çalışmıyordu ama takometre çalışıyordu. Havalandırma deliklerinden gelen isteksiz hava sesi cılızdı ama pistonların gürültüsü hiç de öyle değildi. Motor dünyanın en gürültülü konseriydi ve kaputun altında kendini yavaşça parçalara ayırıyordu. Hız göstergesi 140'a kadar çıkmıştı. Bu delilikti. Araba tehlikeli hissettiriyordu, ve hızlı hissettirdi.

"Gansey'i yakalayacağım," diye tehdit etti Noah.

"Yapabileceğini sanmıyorum."

"Kavinsky'nin buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Noah," dedi Ronan şefkatle, avucunu Noah'nın yedi yıldır ölü olan soğuk elinin üstüne koyarak, "beni kızdırmaya başlıyorsun."

Farlar dikiz aynasını kesiyordu. Gelmesi gereken saatten on yedi dakika sonra Kavinsky geldi.

Ronan dikiz aynasından beyaz bir Mitsubishi'nin yavaşlayarak yanaşmasını izledi. Siyah ağzı esniyordu; yan tarafındaki kumlu bıçak Kavinsky'nin önceki arabasıyla aynıydı.

Mitsubishi, Camaro'nun yanına yanaştı. Yolcu camı açıldı. Kavinsky beyaz çerçeveli güneş gözlüklerini taktı.

"Lynch, seni piç kurusu," dedi selamlama amacıyla. Noah'ya selam vermedi; muhtemelen onu göremiyordu. Ronan bileğini kıvırarak orta parmağını Kavinsky'ye doğru çevirdi. Kas hafızası.

Kavinsky Domuz'u değerlendirdi. "Etkilendim."

Bunu rüyamda görmüştüm. Ronan bağırmak istedi.

Ama onun yerine çenesini Mitsubishi'ye doğru salladı. Bunun gerçek olduğuna inanmak zordu. Sonuncusunun içten dışa yandığını daha yeni görmüştü. Kavinsky hemen ertesi sabah koşup onu değiştirmiş olmalıydı. Peki ya grafik? Belki de kendisi yapmıştı ama Kavinsky'nin pudralı olmayan bir şeye gerçekten zaman ayırdığını hayal etmek zordu.

Ronan, "Bu da bizden biri yapar," dedi.

"Oh, bunda biraz daha fazlası var. Beğenmedin mi?"

Vitesin üzerinde Ronan'ın eli biraz titredi. Aynalarda başka farlar parlıyordu - Kavinsky'nin köpek sürüsü. Koyu renkli camların ardında yüzleri görünmüyordu ama Ronan arabaları tanıyordu: Jiang'ın Supra'sı, Skov'un RX-7'si, Swan ve Prokopenko'nun aynı model Golf'leri. Hepsini daha önce yenmişti.

"Bütün aileyi getirmişler," diye gözlemledi Ronan. Birkaç dakika içinde hepsi polisleri aramak için dağılacaktı. İlk radar görüntüsünde Kavinsky uyarılacak ve asfalt soğumadan ortadan kaybolacaktı.

"Beni bilirsin," dedi Kavinsky içtenlikle. "Yalnız olmaktan nefret ederim. O yaşlı kadını becerecek misin yoksa sadece elini mi tutacaksın?"

Ronan kaşını kaldırdı.

Noah, "Ronan, yapma. Gansey seni öldürecek. Ronan -"

Ronan açık pencereden, "O gözlüklerle mi yarışacaksın, seni Bulgar gangster Jersey pisliği?" diye sordu.

Kavinsky soruyu kabul etmiş gibi yavaşça başını salladı ve direksiyonun üstündeki bileğini kaşıdı. "Asla anlayamadığım şey -" trafik ışığı kırmızıya dönerek renkli camlarını kıpkırmızı yaptı "- senin mi yoksa Gansey'in mi üstte olduğu."

Ronan'ın içinde siyah bir şey kaynıyordu, yavaş ve çirkin. Sesi siyanür ve gazyağı gibiydi, "Olacak olan *şu*, *o* arabayı döveceğim, sonra *bu* arabadan ineceğim ve sonra da senin ağzını burnunu kıracağım."

"Üç yüz yirmi at yanıldığını söylüyor dostum." Kavinsky boynuna dokundu. Beyaz bir atlet giymişti ve açıkta kalan omzu bir ceset kadar çiğ ve güzeldi. "Ama hayal kurmaya devam et."

Camı tekrar yukarı kaydı. Asfalt siyahı camın arkasından zar zor görünen Kavinsky, güneş gözlüklerini yolcu koltuğuna fırlattı.

Artık tüm dünya iki arabanın üzerindeki trafik ışıklarıydı.

"Ronan," dedi Noah, "içimde çok kötü bir his var."

"Buna ölü olmak deniyor," diye yanıtladı Ronan.

"Bu tür şakalar ancak hayattaysanız komik olur." "İyi ki yaşıyorum."

"*Şimdilik*."

Yeşili bekle. Ronan'ın gözleri tepesindeki trafik lambasında değil, karşı caddedeki ışıktaydı. Işık sarıya döndüğünde, çizgiden çıkmak için iki saniyesi vardı.

Ronan ayağını debriyajdan çekti, gaza bastı ve arabayı kontrol altında tuttu. Takometre kırmızı çizginin hemen altında titriyordu. Motor canlıydı, hırlıyor, tıkırdıyordu. Ses Ronan'ın nabzının yerini aldı. Arka lastiklerden çıkan duman arabanın altından ve hâlâ açık olan camlardan içeri süzülüyordu. Kavinsky'nin Mitsubishi'sinin sesi domuzun uğultusundan zar zor duyuluyordu.

Ronan bir anlığına babasını, Ahırları ve önünde uzanan imkânsız şeylerle dolu hayallerini düşünmesine izin verdi. Kendisinin bir bomba olan parçasını düşünmesine izin verdi, fitil hızla yanıyor ve yıkıcı, neredeyse yok olmak üzere.

Karşıdaki ışık hâlâ yeşil yanıyordu. Tepedeki trafik lambası uyarı olarak kırmızı yanıyordu.

Arzu onu canlı canlı yiyordu.

Karşıdaki trafik ışığı sarıya döndü. Bir saniye. Ayağını debriyajdan biraz daha kaydırdı. Bir saniye. Vites topuzu avucunun altında terledi.

Yeşil.

Arabalar hattan fırladı. Hırıltı, h ı r ı l t ı , hırıltı ve bu, garip bir şekilde duyuluyordu: Kavinsky'nin ilkel kahkahası.

Vardiya.

Mitsubishi hemen neredeyse bir boy ilerideydi. Sokağın her iki yanındaki sokak lambaları titreyip parlıyor, epileptik ışık patlamalarıyla hayatı ölçüyordu:

flaş

çatlak asfalt flaş

Gösterge paneli flaşı üzerinde

Aglionby çıkartması

Noah'nın gözleri büyüdü.

Vücutları elektriklenmişti.

Camaro ikinci yarıda Mitsubishi'yi yakaladı, tam da Ronan'ın beklediği gibi. Motor ikinci vitesin en üst noktasında öfkelendi ve işte oradaydı. İkinci ve üçüncü vites arasında bir yerde, dört bin ile beş bin devir arasında bir yerde, saf bir neşe vardı. Kaputun altındaki binlerce küçük patlamayla birlikte çığlık atan Ronan'ın karmaşık olmayan bir mutluluktan başka bir şey hissetmediği bir yerdi, kalbinde başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı ölü ve boş bir yer.

Yanlarında Mitsubishi sarkıyordu. Kavinsky üçüncü vitesten dördüncüye geçerken hata yapmıştı. Her zaman yaptığı gibi.

Ronan

yapmadı.

Vardiya.

Motor yeniden kükredi. Araba Gansey'nin diniydi ve Ronan onu değerli bir tanrı olarak görüyordu. İnce kaputu Mitsubishi'nin önünde burun kıvırdı. Aralarında bir boy vardı. Bir yarım daha. Buradan sonrası için hiçbir şey yoktu.

Ronan'ın içinde hiçbir şey yoktu. Muhteşem bir hiçlik ve onun arkasında daha fazla hiçlik.

Ama -

Bir sorun vardı.

Kavinsky'nin camı açıldı. Ronan'ın dikiz aynasındaki bakışlarıyla karşılaşmak için başını iki yana salladı ve bir şeyler bağırdı. Kelimeler kayboldu

ama anlamları görülebiliyordu. Dişler bir -k için açıldı ve sonra dudaklar - *ou* için büzüldü. Neşeli bir lanetle tükürdü.

Mitsubishi patlayarak Camaro'dan uzaklaştı. Sokak lambaları siyah camların üzerinden süzülüyor, genişleyen boşlukta bir yanıp bir sönüyordu.

Bu mümkün değildi.

Ronan bir vites daha aldı - geriye kalan tek vites. Gaz pedalı yere doğru eğildi. Araçtaki her şey titreyerek birbirinden ayrılıyordu.

Mitsubishi hâlâ uzaklaşıyordu. Kavinsky elini uzattı, orta parmağını salladı.

Noah*, "İmkansız!"* diye bağırdı.

Ronan numaraları biliyordu. Camaro'ya binmişti. Kavinsky'nin arabasını biliyordu. Kavinsky'nin arabasını yenmişti. Duyguları, uyuşmuş bir uzvuna kan dolması gibi geri geliyor, bir anda bıçak gibi saplanıyordu.

Bir diş kadar beyaz olan Mitsubishi, önlerindeki karanlığa doğru hızla ilerledi. Bu, arabalara ait olmayan türden bir hızdı. Bu öyle bir hızdı ki, bir hız değil, bir mesafeydi. Sanki bir uçak buradaydı ve sonra bir anda oradaydı. Bir kuyruklu yıldız gökyüzünün bu tarafındaydı ve sonra diğer tarafındaydı. Mitsubishi, Camaro'nun yanındaydı ve sonra yanında değildi.

Zafere o kadar yaklaşmıştı ki geriye kalan tek motor sesi Camaro'nunkiydi. Sokak lambalarından kıvılcımlar yağıyor, yakıcı gözyaşları kaldırımda dağılıyordu.

Sadece bir ay önce Ronan, Camaro'dan çok daha düşük bir otomobille Mitsubishi'yi duman etmişti. Kavinsky'nin arabasının bu tür bir performansa sahip olmasına izin veren bir gerçeklik yoktu.

Üzerlerindeki sokak lambaları titredi ve söndü. Camaro fırın gibi kokuyordu. Anahtarlar kontakta sallanıyor, metal metale çarparak çınlıyordu. Ronan'ın kafasına fena halde dayak yediği yavaş yavaş dank ediyordu.

Böyle bitmemesi gerekiyordu. Anahtarları rüyasında görmüştü, Camaro'yu almıştı, tüm vardiyaları o yapmıştı ama Kavinsky yapmamıştı.

Bunu rüyamda gördüm.

"Şimdi işin bitti, değil mi?" Noah sordu. "Şimdi durdun mu?"

Ama rüya kaybolup gidiyordu. *Hepsinde olduğu gibi,* diye düşündü. Neşesi asit içinde plastik gibi eriyordu.

"Dur," diye tekrarladı Noah.

Durmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Ama o sırada gecenin dehşetlerinden biri Camaro'nun tavanına indi.

Ronan'ın aklına gelen ilk şey boyaydı - Domuz boktan bir şeydi ama boyası kusursuzdu. Ve sonra pençelerden biri ön camı düzgünce deldi.

İster rüyada ister gerçekte olsun, gece korkusu aynı şeyi istiyordu: Ronan'ı öldürmek.

Ronan!" Noah bağırdı.

Yol önlerinde uzanıyordu, siyah ve boştu. Ronan gaza bastı. Camaro neşeli ve coşkulu bir hırıltıyla karşılık verdi.

Noah boynunu büktü. "Çalışmıyor!"

Ön camın camında uzun bir kıymık oluşuyordu ve gece dehşetinin pençesinin ucu bunun merkez üssüydü. Ronan direksiyonu ileri geri salladı. Camaro şiddetle yana savruldu, gövdesi ileri geri yuvarlandı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ronan, kontrolü ele almak için mücadele ederek. Bu BMW değildi. Direksiyon hayali bir yaratıktı.

"Hâlâ orada!" Noah bildirdi.

Camaro titredi, arkası savruldu.

Ronan'ın gözleri dikiz aynasına kaydı. İkinci bir kuş yaratığı bagaja yapışmıştı.

Bu kötüydü.

Ronan tersledi, "Yardım edebilirsin!"

Nuh ellerini çırparak önce pencere koluna, sonra koltuğun arkasına ve son olarak da ön panele bastırdı. Belli ki düşündüğü şeyi yapmak istemiyordu.

Bir gıcırtı havayı taradı. Bunun metale çarpan bir çivi mi yoksa kuş adamın haykırışının sesi mi olduğunu anlamak zordu. Ronan'ın kollarındaki tüyleri tırmaladı.

"Noah, dostum, hadi!"

Noah ortadan kayboldu.

Ronan boynunu büküp baktı.

Ön camın sağ alt köşesi muazzam bir çatırtıyla ön panelin üzerine çöktü. Bir pençe içeri girdi.

Noah bağırdı*, "Fren!"*

Ronan frene bastı. Çok fazla hızı, çok fazla freni ve çok az direksiyon hakimiyeti vardı. Camaro hızla ilerlerken bir o yana bir bu yana savruldu. Direksiyon hiçbir şey yapmadı.

Nuh ve siyah bir ışık kaputun sol tarafından yuvarlanarak ön camı aniden temiz bıraktı. Lastiklerden biri paketin üzerinden geçerken araba tekmelendi.

İkisinin nereye gittiğini görecek zaman yoktu, çünkü sarsıntı arabayı sarsmıştı -*Noah çoktan öldü, o iyi,* diye düşündü Ronan çılgınca- ve Camaro'*nun* yolu hızla tükeniyordu.

Lastik ve fren kokusu arabayı doldurdu. Çarpışmasız bir kazaydı. Yol sola döndü ama araba düz gitmeye devam etti.

Hayır.

Ronan acı verici bir ayrıntıyla, yolcu kapısı temas ettiği anda telefon direğini gördü.

Bu sesin nazik bir yanı yoktu. Kavinsky'nin madde partisinde çarpışan arabalara hiç benzemiyordu. Bu metal parçalanmasıydı. Cam çığlık atıyordu. Ronan'ın böğrüne inen beş parmaklık metalik bir yumruktu.

Sonra her şey bitti.

Araba tamamen sessizdi. Ronan arabanın stop edip etmediğini ya da arabayı kendisinin mi öldürdüğünü bilmiyordu. Yolcu tarafındaki kapı vitesin yarısına kadar sıkışmıştı. Torpido gözünün kapağı tamamen patlamış ve Gansey'nin EpiPen'i de dahil olmak üzere içindekiler ön koltuğa dağılmıştı.

Her şeyin boka sardığının yavaş yavaş farkına varıyordu.

Tck-tck-tck-tck.

İkinci gece korku Ronan'a baş aşağı baktı. Tavandaydı ve ön camdan ona bakıyordu. Ronan'ın asık suratlı kırmızı gözbebeğinin etrafındaki her bir pulu görebileceği kadar yakındı. Yaratık deneysel bir itiş kakışla tırnaklarını ön cama geçirdi. Camdan geriye kalanlar arabaya değdiği yerde inledi. Biraz daha ağırlaşırsa hepsi çökecekti.

"Bir şeyler yap." Nuh'un sesi çıkıyordu ama daha fazlası değildi, enerjisi tükenmişti.

Ama çarpışma Ronan'ı dondurmuştu. Kulakları

çınladı. Kuş adam tısladı.

Ronan biliyordu. Her zaman yaptığı şeyi biliyordu: Onun ölmesini istiyordu. Rüyalarında bunun bir önemi yoktu.

Ama rüya görmüyordu.

Bir araba Camaro'nun yanından kayarak geçerken gece korkusunun başı yukarı kalktı. Seksi, dağınık, şık bir kaymaydı ve onu gerçekleştiren araba beyaz bir Mitsubishi'ydi. Araba dönerek sürücü tarafının Domuz'un farlarıyla aydınlanmasını sağladı.

Gece dehşeti ön camdan aşağı tırmandı. Kaputun üzerine çömelip yeni gelene tısladı.

Mitsubishi'nin sürücü tarafındaki camı aşağı kaydı. Arkasında Kavinsky vardı, beyaz güneş gözlüklerinin arkasından yüz ifadesini anlamak imkânsızdı. Koltuğunun altından bir şey almak için eğildi ve sonra onu gece dehşetine doğrulttu. Ronan'ın bunun ne olduğunu anlaması bir an aldı. Küçük, hayali görünümlü bir silahtı, krom gibi parlıyordu.

Ronan arabanın altına daldı ve olabildiğince küçük bir şekilde kıvrıldı.

Arabanın dışında Kavinsky silahı ateşledi. İlk atışta kuş adamın tıslaması aniden kesildi. İkincisinde, ağırlığı duyulabilir bir şekilde kaputun üzerine yığıldı. Ondan sonra hareket etmedi ama Kavinsky, Camaro'nun ön camının üst birkaç santiminde sıçrama görünene kadar dört kez daha ateş etti.

Mitsubishi'nin motorundan gelen sinsi hırıltı dışında ses yoktu.

Ronan yavaşça doğruldu.

Kavinsky hâlâ pencereden dışarı sarkmış, krom tabancası elinde rahatça sallanıyordu. Keyif alıyor gibiydi ya da en azından rahatsız görünmüyordu.

Ronan kendine sürekli uyanık olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Kendini uyanık hissetmediği için değil, az önce olan her şey rüyasında görebileceği bir şeymiş gibi geldiği için. Kapıyı açtı - Camaro açıkça hiçbir yere gitmediği için olduğu yerde kalmak anlamsız görünüyordu

- ve dışarı çıktı.

Asfaltın üzerinde durarak, yıkık Camaro'nun ön tarafını k a p l a y a n ölü gece dehşetine baktı ve sonra Kavinsky'ye baktı.

"Ayak uydurmaya çalış, Lynch," dedi Kavinsky. Arabaya doğru çekildi ve Ronan bir an için onun gitmekte olduğundan endişelendi. Kavinsky müttefik değildi ama insandı, yaşıyordu ve az önce Ronan'ın hayatını kurtarmıştı ve bu da bir şeydi. Ama Kavinsky silahı Ronan'a geri veriyordu.

ve Mitsubishi'yi banketten daha uzağa sürdü.

Camaro'nun yanında Ronan'a tekrar katıldı, ayakkabıları cam taneleri üzerinde çıtırdıyordu.

Kavinsky onaylayarak, "Bu çok boktan," dedi.

Ve öyleydi. Ronan'ın daha birkaç saat önce elini üzerinde gezdirdiği pürüzsüz çizgi şimdi gerilmiş, metal telefon direğinin etrafına sarılmıştı. Tekerleklerden biri serbest kalmış ve birkaç metre ötedeki çukurda yatıyordu. Havadaki koku bile felaketti: dökülen kimyasallar ve eriyen maddeler.

Ronan bir elini başının arkasında gezdirdi. Kalbi içine doğru çöküyormuş gibi hissediyordu. Her duvar bir öncekini ezerek tek tek yıkılıyordu. "Beni öldürecek. Allah kahretsin. Beni öldürecek."

Kavinsky gecenin dehşetini işaret etti. "Hayır, *bu* seni öldürecekti dostum. Gansey seni affedecektir, dostum. Yalnız uyumak istemiyor."

Bir anda Ronan'ın işi bitmişti. Kavinsky'nin atletinin askılarını yakaladı ve onu itti. "*Yeter* artık! Bu senin Mitsu'n değil. Yarın sabah gidip başka bir tane alamam."

Kavinsky bilmiş bir bakışla Ronan'ın parmaklarını çözdü. Ronan'ın uzaklaşmasını, volta atmasını, ellerini başının arkasına koymasını, başka arabaların gelip gelmediğini görmek için gözlerini yola dikmesini izledi. Ama Ronan nasıl bakarsa baksın bunu düzeltmek mümkün değildi.

"Bak, Lynch," dedi Kavinsky. "Çok basit. Küçücük Kelt beynini bu kavramın etrafına sar. Japon balığın öldüğünde annen ne yaptı?"

Ronan volta atmayı bıraktı. "Sana söyledim. Bu senin pirinç roketin değil. Ona bir tane daha getirebilirim ama aynısı olmaz. Başka bir tane istemiyor. Bunu istiyor."

"Sana karşı çok sabırlı olacağım," dedi Kavinsky, "çünkü başından yaralanmışsın. Söylediğim sözleri dinlemiyorsun."

Ronan elini Domuz'a doğru uzattı. "Bu bir Japon balığı değil."

"Sizler tam bir drama kraliçesisiniz. Ben bagajı açacağım ve sen de o şeyi içine kazıyacaksın. Sonra da konseptler diyarına bir geziye çıkacağız."

Ronan ona güvensizlikle baktı.

"Bak, burada hayatını değiştirecek bir deneyim yaşıyorsun. Tekrar kafayı bulmam gerekmeden arabaya bin."

Ronan'ın gidecek başka yeri yoktu. Arabaya bindi.

Partiden birkaç saat sonra Gansey ve Adam kendilerini arka mutfak merdivenleri ile Gansey'nin eski odası arasındaki kuzey kanadı koridorunda buldular. Yerden yukarıya doğru hâlâ hararetli bir konuşma mırıldanıyordu. Adam, Gansey'nin durumundan emin değildi ama kendisinin sarhoş olduğunun farkındaydı. En azından ağzında şampanya tadı vardı ve dünya körelmiş ve karanlık görünüyordu. Daha önce hiç sarhoş olmamıştı. Babası bütün bunları onun için yapmıştı.

Av temalı biblolarla kaplı uysal bir Queen Anne sehpanın yanında, yemyeşil mor bir İran yollukunun üzerinde yan yana duruyorlardı. Adam ve Gansey'in soluk altın rengi suretleri duvara asılı siyah aynada duruyordu.

Yansımada, Gansey'in ağzının normalde kendinden emin olan çizgisi sıkıntılı bir şeye dönüşmüştü. Kravatının düğümünü rakik bir açıyla yırttı.

"İnanabiliyor musun," diye sordu trajik bir şekilde, "böyle bir yerde büyüdüğüme Bu mu?"

Adam Gansey'e genellikle unutamadığını söylemedi.

"Keşke yarın geri dönebilsek," dedi Gansey. "Keşke geri dönüp Cabeswater'ın ortaya çıkıp çıkmadığını görebilseydik."

Cabeswater kelimesini söylediğinde Adam'ın boynu kasıldı, sanki sinsi bir parmak gergin, endişeli bir bağı koparmış gibiydi. Başka bir görüntü kendine yol açmaya çalıştı - gözünü kırptı ve gözünün köşesinde, omzunun arkasında duran, aynada kendisine bakan bir adam gördü. Hüzünlü gözler ve melon şapka. *Neden olmasın?* Adam öfkeyle düşündü. *Neden olmasın?* "*Rex Corvus.* Bir daha asla içmeyeceğim."

"Sarhoş değilsin," dedi Gansey. "Zencefilli biraydı. Çoğunlukla. Şuradaki yüzlerimize bak. Eskisinden daha yaşlıyız."

"Ne zaman?"

"Sadece bir dakika önce. Her geçen gün yaşlanıyoruz. Adam - Adam, istediğin bu mu? Bu mu?" Zarif, küçümseyici bir hareketle

her şeyi kendinden uzaklaştırarak alt kata indi.

Adam, "Henrietta'dan çıkmak istiyorum" dedi.

Gerçek olsa bile bunu söylemenin zalimce olduğunu biliyordu. Çünkü elbette Gansey şöyle diyecekti -

"Bilmiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Bak, denediğim gibi değil ..." *Seni arkada bırakalım* diyecekti ama şampanya kıyıya vururken bile bu çok fazlaydı.

Gansey korkunç bir şekilde güldü. "Ben suda nefes almayı unutmuş bir balığım."

Ama Adam bastırılmış gerçeği düşünüyordu: İkisi paralel değil, dik yollar üzerindeydiler ve eninde sonunda farklı yollara gitmek zorunda kalacaklardı. Muhtemelen üniversiteye kadar. Üniversiteye kadar değilse bile sonrasında. İçinde, bazen gece geç saatlerde peşini bırakmayan, Gansey'i kurtarmak ya da Gansey *olmak* istediği gerilim gibi bir gerilim oluşuyordu.

Gansey ona döndü; nefesi nane yaprakları ve şampanya gibiydi, o ve onlar. "Neden Cabeswater'a bensiz gittin, Adam?" diye sordu.

Sonunda buradaydı.

Gerçek karmaşık bir şeydi. Adam omuz silkti.

"Hayır," dedi Gansey. "O değil."

"Sana ne söyleyeceğimi
bilmiyorum." "Gerçeğe ne
dersin?"

"Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben buna inanmıyorum," dedi Gansey. *Sesini* kullanmaya başlamıştı. Richard Gansey III'ün sesini. "Nedenini bilmeden bir şey yapmazsın."

"Bütün bu anlaşma Ronan üzerinde işe yarayabilir," diye cevap verdi Adam. "Ama benim üzerimde işe yaramaz."

Aynadaki Gansey şakayla karışık güldü. "Ronan arabamı hiç almadı. Bana yalan söylemedi."

"Oh, hadi ama. Ben yalan söylemedim. Bir şeyler yapılması gerekiyordu, yoksa Whelk şu anda hattın kontrolünü ele geçirmiş olurdu." Adam bir elini merdivenlere, partiye ve şarkı söyleyen Latinceye doğru uzattı. "Bunu duyan tek kişi *o* olurdu. Ben doğru olanı yaptım."

"Soru bu değildi. Soru şu: *O gece*. Gitmek için *yanımdan* geçmek zorunda kaldın. Sanki Adam Parrish olmaya çok heveslisin, tek kişilik ordu."

O Adam Parrish'ti, tek kişilik ordu. Bu hayran saraylılar tarafından yetiştirilen Gansey bunu asla anlayamayacaktı.

Adam'ın sesi ısınıyordu. "Ne söylememi istiyorsun, Gansey?" "Sadece nedenini söyle. Haftalardır seni Blue ve Ronan'a karşı savunuyorum."

Davranışının bir sohbet konusu olması fikri Adam'ı çileden çıkardı. "Diğerlerinin benimle bir sorunu varsa, bunu benimle halledebilirler."

"Lanet olsun, Adam. Mesele *bu* da değil. Mesele şu ki, bana bunun bir daha olmayacağını söyle."

"O" nedir? Senin istemediğin bir şeyi yapan biri mi? Eğer kontrol edebileceğin birini istiyorsan, yanlış kişiyi seçtin."

Gümüş takımların ve bardakların uzaktan gelen çınlamalarıyla dolu bir duraklama oldu.

Birisi kahkaha attı, yüksek ve sevinçli.

Gansey sadece iç çekti.

Ve o iç çekiş bardağı taşıran son damla oldu. Çünkü acıma fısıldamıyordu. İçinde boğuldu.

"Oh, sakın yapma," diye tersledi Adam. "Sakın buna cüret etme."

Bu sefer anahtar yoktu. Sıradanlıktan kızgınlığa geçiş yoktu. Çünkü zaten kızgındı. Zaten karanlıktı ve şimdi de siyahtı.

"Kendine bir bak, Adam." Gansey bir elini kaldırarak gösterdi. Kanıt A, Adam Parrish, sahtekâr. "Sadece *bak*."

Adam partiye katılanlar, onların sahte nezaketleri, ışıltılı ışıklar ve her şeyin sahteliği karşısında tıka basa dolduğunu hissetti. Kelimeler bulmakta zorlandı. "Bu doğru. 'İşte Adam, ne karmaşa. Sence ley hattını tek başına uyandırırken ne söylemeye çalışıyordu? Bilmiyorum Ronan. *Ona* sormayalım.' Buna ne dersin, Gansey? *Seninle ilgili değildi.* Yapılması gerekeni yapıyordum."

"Oh, bana yalan söyleme. Başka pek çok yol vardı."

"Onları yapmıyordun. Bu şeyi ya bulmak istiyorsun ya da istemiyorsun." Düşündüğü her şeyi yüksek sesle söyleyebilmenin acımasızca özgürleştirici bir yanı vardı. Bağırdı, "Ve senin ona ihtiyacın yok. *Benim* var. Arkama yaslanıp bir başkasının benim şansımı elinden almasına izin vermeyeceğim."

Gansey'nin gözleri koridorun aşağısına ve Adam'a kaydı. *Doğru, Gansey, bebeği uyandırma.* Sesi çok kısıktı. "Glendower senin değildi, Adam. Bu önce benimdi."

"Bize sordunuz. Ciddi olsanız da olmasanız da. Bunu sen yaptın."

Gansey bir parmağını Adam'ın göğsüne hafifçe bastırdı. "*Bu mu?* Hiç sanmıyorum."

Adam, Gansey'in bileğini tuttu. Bu konuda iyi değildi. Takım elbise parmaklarının altında kan gibi kaygandı. "Senin kölen olmayacağım, Gansey. İstediğin bu muydu? Onu bulmana yardım etmemi istiyorsun, kendi yoluma bakmama izin veriyorsun."

Gansey kolunu Adam'ın elinden çekip aldı. Gözleri yine koridorun aşağısına ve arkasına kaydı. "Aynada kendine bakmalısın."

Adam yapmadı.

Adam, "Bunu eşitler olarak yapıyoruz," dedi.

Gansey omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı. Ağzından *"şşş*" sesi çıktı.

şekli, ama sesi değil.

"Oh, ne?" Adam sordu. "Birilerinin duymasından mı korkuyorsun? Dick Gansey'in ülkesinde her şeyin mükemmel olmadığını bileceklerinden mi? Bir doz gerçeklik bu insanlara yardımcı olabilir!"

Ani bir hareketle Kraliçe Anne masasındaki tüm figürleri süpürdü. Pantolonlu tilkiler ve teriyerler uçuşun ortasında yakalandı. Hepsi tatmin edici ve hastalıklı bir şutla yere düştü. Sesini yükseltti. "Dünya sona eriyor, millet!"

"Adam -"

"Senin bilgeliğine ihtiyacım yok, Gansey," dedi. "Bana bebek bakıcılığı yapmana ihtiyacım yok. Aglionby'ye sensiz girdim. Mavi'ye sensiz girdim. Ley hattını sensiz uyandırdım. *Senin merhametine ihtiyacım yok*."

Şimdi, nihayet, Gansey sustu. Gözlerinde, dudaklarının duruşunda ya da çenesinin kalkışında çok uzak bir şeyler vardı.

Başka bir şey söylemedi. Sadece Adam'ın tuttuğu kolunu hafifçe sallayarak kırışıklıkların dökülmesini sağladı. Sanki bu hareket dikkatinin çoğunu gerektiriyormuş gibi kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Sonra Adam'ı koridorda öylece bıraktı.

Adam'ın yanındaki ayna hem onu hem de Adam'dan başka kimsenin göremediği bir hayaletin titreyen formunu yansıtıyordu. Çığlık atıyordu ama hiç ses yoktu.

Rüya buydu: Joseph Kavinsky'nin Mitsubishi'sinin yolcu koltuğunda oturmak, Ronan'ın giysilerine sinmiş kaza kokusu, Kavinsky'yi çelimsiz ve vahşi bir surata bürüyen beyaz gösterge ışıkları, hoparlörlerden yayılan iğrenç ve baştan çıkarıcı şarkı sözleri, aralarındaki vites kolunda Kavinsky'nin parmak eklemlerinin damarlarla kaplı tepeleri. Arabadaki koku tatlı ve alışılmadıktı, Ronan'ın Aglionby'ye gelmeden önce marihuananın hep öyle olacağını düşündüğü şekilde zehirli ve hoştu. Yarış koltuklarının hissi bile yabancıydı; Ronan'ın omuzlarını tutuyor ve bacaklarını bir tuzak gibi arabanın derinliklerine çekiyorlardı. Yoldaki her tümsek doğrudan Ronan'ın kemiklerine aktarılıyordu, keskin ve ani. Direksiyona bir dokunuşla bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. Sanki hem kaygıdan beslenmek hem de kaygı üretmek için yapılmış bir araba gibiydi.

Ronan bunu sevdi mi yoksa nefret mi etti bilemiyordu.

Konuşmadılar. Ronan yine de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Her şey olabilirmiş gibi hissediyordu. Tüm sırları tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın hissediyordu.

Kavinsky arabasıyla Henrietta'dan çıkıp Deering'i geçerek hiçbir yere gitmedi. Yol dört şeritten iki şeride düşmüştü ve simsiyah ağaçlar tepelerindeki donuk siyah gökyüzünü bastırıyordu. Ronan'ın avuçları terledi. Kavinsky'nin arka yollarda kıvrıla kıvrıla ilerlerken vites değiştirmesini izledi. Dördüncü vitese her geçişinde, tatlı noktayı kaçırıyordu. Bunu yaptığında arabanın sallandığını hissetmiyor muydu?

Kavinsky, "Gözlerim burada, tatlım," dedi.

Ronan umursamaz bir sesle başını koltuğa yasladı ve geceye baktı. Şimdi nerede olduklarını anlayabiliyordu; madde partisinin yapıldığı panayır alanına yaklaşmışlardı. Bu gece büyük projektörler karanlıktı; panayırın tek kanıtı

Farlar bayrakların üzerinden geçti. Bayrakların renksiz hayaletleri gibi sadece bir an ışıkta kaldılar ve Kavinsky panayır alanının önündeki aşırı büyümüş çakıllı yola girdiğinde çalılardan başka bir şey yoktu.

Birkaç metre ileride Kavinsky durdu. Ronan'a baktı. "Senin ne olduğunu biliyorum."

Kazadan sonraki gibiydi. Bir rüyadan uyandıktan sonra. Ronan denizin içinde donmuş, ona bakıyordu.

Mitsubishi ileri atıldı ve yol yerini sınırsız bir açıklığa bıraktı. Ronan farların ışığında ileride park etmiş başka bir beyaz araba gördü. Yaklaştıklarında, ışıklar bagajdaki büyük bir spoyleri aydınlattı ve sonra yan taraftaki bir bıçak grafiğinin bir kısmını ortaya çıkardı. Bu da başka bir Mitsubishi'ydi. Ronan bir an için bunun eskisi olabileceğini düşündü, bir şekilde, hasarı zayıf ışık tarafından mucizevi bir şekilde gizlenmişti. Ama sonra farlar yanına park etmiş başka bir arabaya döndü. Bu ikinci araba da beyazdı ve büyük bir spoyleri vardı. Başka bir Mitsubishi. Gölgeli kenarından bir bıçak grafiği görünüyordu.

Kavinsky birkaç metre daha ileri çekti. Üçüncü bir arabayı odağa getirdi. Beyaz bir Mitsubishi. Sürünerek ilerlemeye devam ettiler, alçak tampona çarpan çimenler hışırdıyordu. Başka bir Mitsubishi. Bir tane daha. Bir tane daha.

"Japon balığı," dedi Kavinsky.

Aynı şey olmazdı.

Ama bunlar aynıydı. Düzinelerce - Ronan şimdi Mitsubishi'lerin en az iki sıra halinde park edilmiş olduğunu görüyordu - birbirinin aynı arabalar. Sadece tam olarak aynı değillerdi. Ronan ne kadar uzun süre bakarsa o kadar çok farklılık görüyordu. Burada daha büyük bir kanat. Oraya sıçramış bir ejderha grafiği. Bazılarının tüm ön kısımlarına yayılmış garip farları vardı. Bazılarında hiç ışık yoktu, olması gereken yerde sadece boş sac vardı. Bazıları biraz daha uzun, bazıları biraz daha uzundu. Bazı arabaların sadece iki kapısı vardı. Bazılarında hiç yoktu.

Kavinsky ilk düzensiz sıranın sonuna geldi ve bir sonrakine döndü. Yüzden fazla olmalılar.

Bu mümkün değildi.

Ronan'ın elleri yumruk oldu. "Sanırım tekrarlayan rüyalar gören tek kişi ben değilim," dedi.

Çünkü tabii ki bunlar Kavinsky'nin kafasından çıkmıştı. Sahte ehliyetler gibi, Ronan'a verdiği deri bantlar gibi, arkadaşlarının uğruna saatlerce yol kat ettiği inanılmaz maddeler gibi, her imkansız

Henrietta'da yaptığı her sahtekârlık gibi her yıl ayın 4'ünde havai fişek atardı.

O bir Greywaren'dı.

Kavinsky el frenini çekti. Beyaz Mitsubishi'lerle dolu bir dünyada beyaz bir Mitsubishi'ydiler. Ronan'ın kafasındaki her düşünce bir ışık parçasından ibaretti ve o daha tutamadan yok olup gitmişti.

"Sana söylemiştim dostum," dedi Kavinsky. "Basit bir çözüm." Ronan'ın sesi alçaktı. "Arabalar. Bütün bir *araba*."

Bunun mümkün olabileceğini hayal bile etmemişti. Camaro'nun anahtarlarından daha fazlası için uğraşmayı hiç düşünmemişti. Kendisi ve babası dışında birileri olduğunu hiç düşünmemişti.

"Hayır - dünya," dedi Kavinsky. "Bütün bir *dünya*."

Parti sona erdikten sonra, Gansey ailesinden kaçarak arka merdivenlerden aşağı süzüldü. Adam'ın nerede olduğunu bilmiyordu - annesinin misafirleri diğer tüm boş yatak odalarını işgal ettiği için Gansey'nin eski odasında kalması gerekiyordu - ve onu aramaya gitmedi. Gansey'nin kanepede uyuması gerekiyordu ama bu gece ona uyku yoktu. Bu yüzden sessizce arka bahçeye çıktı.

İç çekerek beton çeşmenin kenarına oturdu. İngiliz bahçesinin nüansları ve harikaları çoktu ama bunların çoğu hava kardıktan sonra kayboluyordu. Hava şimşir, gardenya ve Çin yemeği kokularıyla doluydu. Görebildiği tek çiçek beyaz ve uykuluydu.

Ruhu içinde çiğ ve hırpalanmış hissediyordu.

İhtiyacı olan şey uyumaktı, böylece bu gün bitecek ve yeni bir güne başlayabilecekti. İhtiyacı olan şey anılarını kapatabilmekti, böylece Adam'la olan kavgasını tekrar tekrar yaşamayı bırakabilecekti.

Benden nefret ediyor.

Tek istediği evde olmaktı ve evi burada değildi.

Neyin akıllıca olup olmadığını düşünemeyecek kadar gergindi. Mavi'yi aradı.

"Alo?"

Gözlerini bastırarak kapattı. Sadece sesinin tınısı, Henrietta'nın sükûneti bile onu düzensiz ve paramparça hissettiriyordu.

"*Alo*?" diye

yankılandı.

"Uyandırdım mı

seni?"

"Oh, Gansey! Hayır, yapmadın. Bu gece Nino'dan yedim. Senin işin bitti mi?"

Gansey yanağını fıskiyeli bankın güneşten hâlâ sıcak olan betonuna dayayarak uzandı ve gece yarısı bahçesinden dışarıya, sodyum buharına baktı

Telefonunu diğer kulağına götürdü. Memleket hasreti onu yiyip bitiriyordu. "Şimdilik."

"Gürültü için özür dilerim," dedi Mavi. "Burası her zamanki gibi bir hayvanat bahçesi. Ben de biraz yoğurt alıyordum. Ne istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı.

Neye ihtiyacım var?

Adam'ın yüzünü tekrar gördü. Kendi cevaplarını tekrarladı. Hangisinin yanlış olduğunu bilmiyordu.

"Sence..." diye başladı, "bana şu anda evinde neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Ne gibi? Annemin ne yaptığı gibi mi?"

Büyük bir böcek kulağının dibinde vızıldadı, bir yolcu jeti gibi yaklaşıyordu. Derisini gıdıklayacak kadar yakınından geçmesine rağmen devam etti. "Ya da Persephone. Ya da Calla. Ya da herhangi biri. Sadece bana tarif et."

"Oh," dedi. Sesi biraz değişmişti. Telefonun onun tarafında bir sandalye gıcırtısı duydu. "Peki, tamam."

Öyle de yaptı. Bazen ağzı doluyken konuşuyor, bazen de bir başkasına cevap vermek için duraklamak zorunda kalıyordu ama hikâyeyi anlatırken acele etmiyor ve evdeki kadınların her birine hakkını veriyordu. Gansey gözlerini kırpıştırdı, yavaşladı. Dışarıdan gelen yemek kokusu gitmiş, geriye sadece büyüyen şeylerin ağır ve hoş kokusu kalmıştı. Bir de telefonun diğer ucundaki Blue'nun sesi.

"Bunun gibi mi?" diye sordu

sonunda. "Evet," dedi Gansey.

"Teşekkürler."

Gri Adam'a garip ve kimyasal bir şeyler oluyordu. Bir keresinde bir tornavida ile bıçaklanmıştı - yıldız başlı, parlak mavi saplı
- Maura Sargent'a aşık olmak da tamamen aynıydı. Tornavida böğrünü deldiğinde hiçbir şey hissetmemişti. Yatağın yanındaki televizyonda (Arbor Palace Inn and Lodging, yerel renk!) *Son Şövalye*'yi izlerken yarayı diktiğinde de dayanılmaz olmamıştı. Hayır, sadece yara kapanmaya başladığında korkunç bir hal almıştı. Çiğnenerek koparılan derisi yeniden büyümeye başladığında.

Şimdi kalbindeki yırtık delik yara dokusundan yeniden büyüyordu ve bunu hissetmeyi durduramıyordu.

Champagne Pogrom'da yeni bir sayaç bankası kurarken bunu hissetti. Ona sırıttılar, göz kırptılar ve cıvıldaştılar.

İkinci çift ayakkabısının tabanını kesip açarken ve içinden harcama parasını çıkarırken bunu hissetti. Banknotlar eline sevgiyle çarptı.

Kavinskilerin vinil konağının kapı kolunu denerken bunu hissetti. Ön kapı hiç direnmeden ardına kadar açıldı. Hiçbiri Greywaren olmayan harikalarla dolu bir ev buldu. Bayan Kavinsky yanağını yavaşça tuvaletten kaldırdı, kirpikleri dalgalanıyordu, burun delikleri sümüklüydü.

"Ben senin hayal gücünün bir ürünüyüm," dedi
ona. Kadın başını salladı.

Monmouth Manufacturing'in otoparkında Ronan Lynch'in BMW'sinin üzerine eğilip VIN numarasını kontrol ederken bunu hissetti. Sıradan VIN numaraları on yedi basamaklıydı ve arabanın ne tür bir araba olduğunu ve nerede üretildiğini gösteriyordu. Bu BMW'nin VIN numarası sadece sekiz rakamdan oluşuyordu ve Niall Lynch'in doğum tarihine denk geliyordu. Gri Adam buna anlamsız bir şekilde sevindi.

Greenmantle arayıp aradan geçen zamanın uzunluğundan dolayı öfkeyle ve endişeyle söylenmeye başladığında bunu hissetti.

"Beni dinliyor musun?" Greenmantle talep etti. "Oraya kendim mi gelmem gerekiyor?"

Gri Adam, "Henrietta küçük, güzel bir kasaba," *diye* cevap verdi.

Aziz Agnes'in papaz evine girdiğinde bunu hissetti ve içerideki rahibe Lynch kardeşlerin kayda değer bir şey itiraf edip etmediklerini sordu. Gri Adam onu mutfağın küçük laminant tezgâhından, yuvarlak kahvaltı masasından ve papaz evinin iki kedisi Joan ve Dymphna'nın kullanımı için sağlanan otomatik kedi yemliğinden geçirirken rahip çeşitli şok sesleri çıkardı.

"Sen çok hasta bir adamsın," dedi rahip Gri Adam'a. "Sana yardım bulabilirim."

"Sanırım," dedi Gri Adam, rahibi yeni missalların olduğu bir kutunun üzerine indirirken, "biraz buldum."

Champagne Blight'taki her bir makine bir Noel ağacı gibi aydınlandığında, yanıp söndüğünde, feryat figan ettiğinde ve var güçleriyle çalıştıklarında bunu hissetti. İlk başladığında, ilk düşüncesi şuydu: *Evet, evet. Evet, tam olarak böyle hissettiriyor.*

Ve sonra neden orada olduğunu hatırladı.

Işıklar parladı, sayaçlar yükseldi, uyarılar çığlık attı. Bu

bir test değildi.

Yavaş yavaş, amansızca, okumalar onu kasabanın dışına çekti ve giderek daha güçlü sonuçlarla ödüllendirdi. Gri Adam bunu şimdi bile hissediyordu, bu hazine avının kaçınılmazlığını. Arada sırada makineler sarkıyor, değerler titriyordu. Ve sonra, tam anormalliğin sonsuza dek ortadan kaybolduğundan ve onu başıboş bıraktığından şüphelenmeye başladığında, sayaçlar eskisinden daha da güçlü bir şekilde yeniden ışık ve sesle patlıyordu.

Bu bir test değildi.

Bugün Greywaren'ı buluyordu. Bunu

hissedebiliyordu.

Ertesi sabah saat on birde Gansey, Ronan'dan bir dizi mesaj aldı. İlki sadece bir fotoğraftı. Ronan'ın anatomisinin daha önce görmediği bir kısmının yakın çekimiydi. Üzerine bir İrlanda bayrağı bağlanmıştı. Bu, Gansey'nin şimdiye kadar gördüğü en grotesk milliyetçilik gösterisi değildi ama ona yakındı.

Gansey mesajı annesinin çay partisinin ortasındayken aldı. Kanepede uyuyamadığı için uyuşturulmuş, etrafında gerçekleşen ağırbaşlı sosyalleşmeden uyuşmuş ve Adam'la olan kavgasının etkisinde olduğu için böyle bir fotoğrafın olası sonuçlarını hemen değerlendiremedi. Anlayışı ancak ikinci bir mesaj geldiğinde karıncalanmaya başlamıştı.

Başkasından duymadan önce, domuzu mahvettim.

Gansey aniden uyandı.

Ama merak etme dostum, her şey kontrolüm altında. Annene benden selam söyle.

Birçok açıdan zamanlama şanslıydı. Gansey annesinden toplum içinde çirkin duygularını göstermekten aşırı derecede hoşlanmamayı miras aldığı için ("Herkesin yüzü bir aynadır, Dick - gülümsemeyi yansıtmaları için çaba göster"), ince porselenler ve ellili yaşlarında gülen kadınlardan oluşan bir izleyici kitlesiyle çevriliyken haberi almak ona nasıl tepki vereceğini düşünmek için zaman kazandırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu karşısındaki kadın.

Gansey ona göz kırptı. "Oh, evet, teşekkür ederim."

Bu soruya başka bir şekilde cevap vermesini gerektirecek hiçbir koşul yoktu. Muhtemelen bir aile üyesinin öldüğünü öğrenseydi. Muhtemelen uzuvlarından biri vücudundan ayrılmış olsaydı.

Muhtemelen.

Sağındaki kadından solundaki kadına vermek üzere bir tepsi salatalıklı sandviç alırken, Adam'ın uyanıp uyanmadığını merak etti

henüz. Adam'ın uyanık olsa bile aşağı inmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Zihni, Adam'ın heykelcikleri yere attığı görüntüyü yeniden canlandırdı.

"Bu sandviçler çok lezzetli," dedi sağındaki kadın.

solundaki kadın. Ya da muhtemelen ona doğru.

Gansey otomatik olarak, "Bunlar Clarissa'dan," dedi. "Salatalıklar yerel."

Ronan arabamı aldı.

O anda Gansey'nin hafızasında Ronan ve onun pis gülümsemesi Joseph Kavinsky ve onun aynı pis sırıtışından çok da farklı görünmüyordu. Gansey kendine çok önemli farklılıkları olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Ronan bozuktu; Ronan tamir edilebilirdi; Ronan'ın bir ruhu vardı.

"Gıdayı yerel tutma hareketinden çok memnunum," dedi sağındaki kadın, muhtemelen solundaki kadına. Ya da belki ona.

Ronan'ın cazibesi vardı. Sadece derinlere

gömülmüştü. Çok derine.

"Tadı daha taze," dedi solundaki kadın.

Aslında Gansey Cuma geceleri Ronan'ın BMW'si yanan frenler ve baskı altındaki debriyaj kokusuyla geri döndüğünde neler olduğunu biliyordu. Ve ayrılırken Camaro'nun anahtarlarını yanına almasının bir nedeni vardı. Yani bu bir sürpriz değildi.

Gansey, "Gerçekten de avantajlar, azalan yakıt ve nakliye maliyetlerinde yatıyor," diyor ve ekliyor: "Bu da tüketiciye yansıyor. Ve çevreye."

Ama ne demek *harap* oldu?

Gansey'nin zihni aşırı yüklenmişti. Sinapslarının birbirini öldürdüğünü hissedebiliyordu.

Sağdaki kadın, "Yine de insan kaybolan kamyonculuk işlerini merak ediyor," dedi. "Şekeri uzatır mısın?"

Annene merhaba demek mi?

Gansey, "Ürünlerin işlenmesi ve satılması için gereken yerel altyapının sıfır iş kaybıyla sonuçlanacağını düşünüyorum" dedi. "En büyük zorluk, insanların beklentilerini yıl boyunca bekledikleri ürünlerin mevsimselliğine göre ayarlamak olacaktır."

Mahvolmuş.

"Muhtemelen haklısın," dedi solundaki kadın. "Gerçi kışın şeftali yemeyi çok severim. İsterseniz şekeri de alabilir miyim?"

Bir kase pütürlü kahverengi küp şekeri sağındaki kadından solundaki kadına uzattı. Masanın öbür ucunda Helen hararetle

Cin lambasına benzeyen bir kremayı göstererek. Bir haber spikeri kadar taze görünüyordu.

Kafasını kaldırıp Gansey'le göz göze geldi ve sonra peçetesiyle ağzının kenarlarına vurarak sohbet arkadaşına bir şeyler söyledi ve ayağa kalktı. Gansey'i işaret etti ve mutfağa açılan kapıyı gösterdi.

Gansey izin isteyerek mutfağa gitti ve ona katıldı. Evin son yirmi yılda yenilenmemiş tek bölümü burasıydı ve her zaman karanlık ve belli belirsiz soğan kokuluydu. Gansey espresso makinesinin yanında durdu. Göz alıcı annesinin ateşini kontrol etmek için köpüren bir sürahinin termometresini dilinin altına yerleştirmesini anımsadı. Zaman önemsiz gibi geliyordu.

Kapı Helen'in arkasından kapandı.

"Ne?" diye sordu alçak bir sesle.

"Son eğlence faturanı harcamış gibi
görünüyordun." "Bu da ne demek oluyor?" diye
tısladı.

"Bilmiyorum. Sadece deniyordum."

"Şey, işe yaramıyor. Hiç mantıklı değil. Ve her neyse, bir sürü keyif faturam var. Bir sürü."

Helen, "Telefonunda neler oluyor?" diye sordu. "Çok
küçük bir sevinç borcu."

Ablasının gülümsemesi ışıl ışıl parlıyordu. "Görüyorsunuz, işe yarıyor. Şimdi, o odadan çıkman gerekiyor muydu, gerekmiyor muydu?"

Gansey başını hafifçe eğerek onayladı. Gansey kardeşler birbirlerini iyi tanırlardı.

"Rica ederim," dedi Helen. "Sevinç çeki yazmamı isterseniz bana haber verin."

"Gerçekten işe yaradığını sanmıyorum."

"Bence umut vaat ediyor," diye cevap verdi. "Şimdi izin verirseniz Bayan Capelli'nin yanına dönmeliyim. Uzay adaptasyon sendromu ve Coriolis etkisi hakkında konuşuyoruz. Sadece ne kaçırdığınızı bilmenizi istedim."

"*Kayıp* güçlü bir terim."

"Evet. Evet, öyle."

Sallanan kapıyı itti. Gansey kapı durana kadar loş, kök sebze kokulu mutfakta durdu. Sonra Ronan'ın numarasını aradı.

"Dick," dedi Kavinsky. "Gansey."

Telefonu başından geri çeken Gansey, gerçekten de doğru numarayı çevirdiğini doğruladı. Ekranda *RONAN LYNCH* yazıyordu. Ronan'ın telefonunun nasıl olup da Kavinsky'nin eline geçtiğini tam olarak anlayamıyordu ama garip şeyler olmuştu. En azından şimdi mesajlar bir anlam ifade ediyordu.

"Dick-Three," dedi Kavinsky. "Orada mısın?"

"Joseph," dedi Gansey hoş bir sesle.

"Senden haber almam komik. Dün gece arabanı etrafta dolaşırken gördüm.

Artık yarım bir yüzü var. Zavallı piç."

Gansey gözlerini kapadı ve fısıltıyla bir iç geçirdi.

"Üzgünüm, sizi duymadım," dedi Kavinsky. "Yine mi geldin? Biliyorum, biliyorum

- Lynch öyle diyor."

Gansey dişlerini çok düzgün bir şekilde dizerdi. Gansey'in babası Richard Campbell Gansey II de yatılı bir okula, şimdi feshedilmiş olan Rochester Hall'a gitmişti. Eşya koleksiyoncusu, kelime koleksiyoncusu, para koleksiyoncusu olan babası, kışkırtıcı hikâyeler anlatırdı. Gansey bu hikâyelerde, öğrenmeye hevesli, bilgelik peşinde koşan akranlardan oluşan ütopik bir topluluğa dair ipuçları yakalamıştı. Burası sadece tarih öğretmeyen bir okuldu - hayır, geçmişi rahat bir ceket gibi giyiyor, tüm yıpranmış uçlarıyla seviliyordu. Gansey II, öğrencilerin - aslında yoldaşların - hayatları boyunca sürecek kardeşlik bağları kurduklarını anlatır. C. S. Lewis ve Inklings, Yeats ve Abbey Tiyatrosu, Tolkien ve Kolbítar'ı, Glendower ve şair Iolo Goch, Arthur ve şövalyeleriydi. Ergenliğin hemen dışında bir akademisyenler topluluğuydu, her kahramanın beşeri bilimlerin farklı bir kolunu temsil ettiği bir tür Marvel çizgi romanıydı.

Tuvalet kâğıtlı ağaçlar ve fısıldanan rüşvetler, ön bahçe hacky sack ve fakülte ilişkileri, hediye edilen votka ve çalınan arabalar değildi.

Aglionby Akademisi değildi.

Bazen bu ütopya ile gerçeklik arasındaki fark Gansey'i yorar.

"Pekâlâ, şimdi," dedi Gansey. "Bu harikaydı. Bu telefonu Ronan'a herhangi bir noktada geri verecek misin?"

Sessizlik vardı. Bu öyle bir sessizlikti ki, tıpkı yüksek sesli bir kahkaha gibi, çevredekilerin dikkatle başlarını çevirmelerine neden olacak türden bir sessizlik.

Gansey bunu pek umursamadı.

Kavinsky, "Daha fazla çaba göstermesi gerekecek," dedi. "Anlayamadım?"

"Lynch de öyle diyor."

Gansey, Kavinsky'nin sesindeki çarpık gülümsemeyi duyabiliyordu. "Mizahınızın çok fazla fesat tarafına kaydığını düşündüğünüz oluyor mu?" diye sordu.

"Dostum, bana SAT yapma. Olay şu. Bildiğin Ronan artık yok. Ergenlik çağına giriyor. Bir - bir - bildungsroman. Lanet olsun bana! SAT *şunu*, Dick-dick-dick."

"Kavinsky," dedi Gansey sakin bir sesle. "Ronan nerede?"

"Buradayım. *U Y A N , LANET ÇAKAL, O SENIN KIZ ARKADAŞIN!*" Kavinsky dedi ki. "Üzgünüm. Çok kızgın. Mesajınızı alabilir miyim?"

Gansey kendini toparlamak için çok uzun bir dakika geçirmek zorunda kaldı. Dakikanın diğer tarafında, hâlâ konuşamayacak kadar kızgın olduğunu fark etti.

"Dickie. Hala orada mısın?"

"Ben buradayım. Ne istiyorsun?"

Kavinsky, "Her zaman istediğim şey. Eğlendirilmek." Telefon kapandı.

Gansey orada dururken birden Glendower hakkında onu her zaman rahatsız etmiş olan bir hikâyeyi hatırladı. Glendower birçok açıdan bir efsaneydi. Kendi yaşındaki diğer tüm ortaçağ adamları yaşlılığa ve ölüme burun kıvırırken o İngilizlere karşı ayaklanmıştı. İnsanları birleştirmiş, imkânsız güçlükleri yenmiş ve sihirli güçlerine dair söylentiler üzerine Galler'i baştan başa geçmişti. Bir avukat, bir asker, bir baba. Kalıcı bir ayak izi bırakan mistik bir dev.

Ama bu hikaye... bazı Gallerliler, İngiliz komşularına sopa atmanın Galler'in içinde bulunduğu kötü durumu iyileştireceğine ikna olmamışlardı. Özellikle Glendower'ın kuzenlerinden biri, Hywel adında bir adam, Glendower'ın avukatlık aklını kaçırdığını düşünüyordu. Çoğu ailenin yaptığı gibi, küçük bir ordu kurarak görüş ayrılıklarını dile getirdi. Bu durum çoğu prensin canını sıkabilirdi ama Glendower'ın değil. O bir avukattı ve Gansey gibi kelimelerin gücüne inanıyordu. Hywel ile bir geyik parkında yalnız buluşup her şeyi konuşmayı ayarladı.

Gansey bu noktaya kadar olan hikâyeden rahatsız olmamıştı. Bu Glendower'ı her yerde takip ederdi.

Sonra iki adam bir geyik gördü. Hywel yayını kaldırdı. Ama hayvanı vurmak yerine okunu, tuniğinin altına akıllıca zincir zırh giymiş olan Glendower'a doğru fırlattı.

Gansey hikayenin burada bitmesini tercih ederdi.

Ama öyle olmadı. Bunun yerine, oktan zarar görmeyen ve ihanete öfkelenen Glendower, Hywel'in peşine düştü, onu bıçakladı ve sonunda Hywel'in cesedini bir meşe ağacının içine tıktı.

Bütün o bıçaklama, doldurma ve öfke nöbetleri oldukça alçakça görünüyordu. Gansey hikâyeyi hiç bulmamış olmayı diledi. Onu okumadan edemezdi. Ama şimdi, hattın öbür ucunda Kavinsky'nin yavaş kahkahasını duyduktan, Ronan'ın Henrietta'dan uzakta sarhoş olduğunu hayal ettikten, Camaro'yu bıraktığı halinden başka bir halde hayal ettikten sonra, Gansey sonunda anladığını düşündü.

Glendower'a daha önce olduğundan hem daha yakın hem de daha uzaktı.

Ronan bir sinema koltuğunda uyandı.

Tabii ki gerçek bir sinema salonu değildi; sadece büyük, dayanıksız bir banliyö malikanesinin bodrum katındaki bir ev sinemasıydı. Gün ışığında, her şeyin tamam olduğunu görebiliyordu. Gerçek sinema koltukları, patlamış mısır makinesi, tavandaki projektör, aksiyon filmleri ve yaratıcı olmayan başlıklarla porno filmlerle dolu raflar. Hayal meyal, bir rüyadan daha az keskinlikle, dün gece büyük açılır ekranda Suudi Arabistan sokak yarışlarının bitmek bilmeyen bir videosunu izlediğini hatırladı. Ne yapıyordu ki? Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bir tarladaki yüz beyaz Mitsubishi dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Kavinsky iki koltuk ötedeki tüneğinden, "Kusmadın," diye not etti. Ronan'ın telefonunu tuttu. "Çoğu insan o kadar içtikten sonra kusar."

Ronan gerçeği söylemedi, ki bu da kendini içkiye vermenin yabancısı olmadığı anlamına geliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece Kavinsky'ye bakıp hesap yaptı: *Yüz beyaz Mitsubishi. İki düzine sahte kimlik. Beş deri bileklik. İkimiz.*

"Bir şey söyle Yağmur Adam," dedi Kavinsky.

"Başkaları da var mı?"

Kavinsky omuz silkti. "Biliyorsam ne

olayım." "Baban da öyle mi?"

"Baban da öyle mi?"

Ronan ayağa kalktı. Kavinsky onun banyoyu bulana kadar üç asılsız beyaz kapıyı da denemesini izledi. Kapıyı arkasından kapattı ve işedi, yüzüne su sıçrattı ve kendine baktı.

Yüz beyaz Mitsubishi.

Kapının diğer tarafında Kavinsky, "Sıkılmaya başlıyorum dostum. Sıra ister misin?"

Ronan cevap vermedi. Titreyen ellerini kuruladı, kendini toparladı ve dışarı çıktı. Duvara yaslandı ve Kavinsky'nin patlamış mısır makinesinin üstünden bir çizgi yapmasını izledi. Kavinsky bir kaşını kaldırdığında başını salladı, bir teklif.

"İçtikten sonra hep böyle konuşkan mısın?" Kavinsky sordu.

"Telefonumla ne yapıyordun?"

"Anneni arıyorum."

"Annem hakkında başka bir şey söyle," dedi Ronan kolayca, "suratını dağıtırım. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Kavinsky'nin annesi hakkında yine müstehcen bir şaka yapmasını bekliyordu ama onun yerine gözbebekleri kokain kadar büyük olan Ronan'a baktı.

"Çok vahşi. Tam bir TSSB poster çocuğu. Nasıl yapılacağını biliyorsun," dedi Kavinsky. "Yaptığını gördüm."

Ronan'ın kalbi sarsılarak çarptı. Bu sırrın bir sırrın tam tersi olmasına alışamamış gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kavinsky ayağa fırladı. "Senin 'intihar girişimin' dostum. Olduğunu gördüm. Kapı Proko'nun penceresinin hemen yanında. Uyandığını ve kanın göründüğünü gördüm. Ne olduğunu biliyordum."

Bu aylar, aylar ve aylar önceydi. Sokak yarışları başlamadan önceydi. Bunca zaman. Kavinsky bunca zamandır biliyordu.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Ronan.

Kavinsky zıplayarak tiyatro koltuklarından birinin üzerine çıktı. Mobilya altında sallanırken, biraz şarkı söyledi - iki yıl önce aşırı çalınan bir pop şarkısının sadece küçük bir parçası - ve Ronan bunun da bir rüya olması gerektiğini fark etti. "Hadi ama dostum."

"Bana bunu nasıl yaptığını anlat," dedi Ronan. "Sadece hayal kurmayı kastetmiyorum. Arabaları. Kimlikler. The -" Bilekliklerini göstermek için bileğini kaldırdı. Liste uzayıp gidebilirdi. Havai fişekler. Uyuşturucular.

Kavinsky, "İstediğiniz şeyin peşinden gitmelisiniz," dedi. "Ne istediğinizi bilmek zorundasınız."

Ronan hiçbir şey söylemedi. Bu parametreler altında, bu onun için imkânsız olurdu. İstediği şey onun ne istediğini bilmekti.

Kavinsky'nin gülümsemesi genişti. "Sana öğreteceğim."

Adam gitmişti.

Öğleden sonra saat ikide Gansey, Adam'ı yeterince beklediğini düşündü. Kendini hazırlayarak yatak odasının kapısını çaldı. Sonra iterek açtı ve odayı boş ve steril buldu. Öğleden sonra güneşi eski modellerin bitmemiş siluetlerini yıkıyordu. Banyoya doğru eğildi ve Adam'ın adını seslendi ama iki odada da kimsenin olmadığı açıktı.

Gansey'nin ilk düşüncesi hafif bir kızgınlıktı; Adam'ı çay partisiyle ilgili her şeyden kaçındığı için suçlamıyor, dün geceki tartışmadan sonra ortalıkta görünmemesine de şaşırmıyordu. Ama şimdi ona *ihtiyacı vardı*. Ronan'ın arabanın parçalarını kırdığını birine anlatmazsa kendini yakacaktı.

Ama Adam orada değildi. Adam'ın hiçbir yerde olmadığı ortaya çıktı.

Soğan kokulu mutfakta, tuğla zeminli kütüphanede ya da küçük, küflü çamur odasında değildi. Ne resmi oturma odasındaki sert kanepelere ne de rahat aile odasındaki hacimli köşe koltuklara uzanmıştı. Ne bodrumdaki bara kapanmış ne de dışarıdaki nemli bahçede dolaşıyordu.

Gansey önceki geceki tartışmayı tekrar hatırladı. Bu sefer daha kötü hissediyordu.

"Adam'ı bulamıyorum," dedi Gansey Helen'e. Üst kattaki çalışma odasında bir koltukta uyukluyordu ama Adam'ın yüzünü görünce hiç şikâyet etmeden doğruldu.

"Cep telefonu var mı?" Helen sordu.

Gansey başını salladı ve daha küçük bir sesle, "Kavga ettik," dedi. Daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

Helen başını salladı. Başka bir şey söylemedi.

Garajdaki arabalar, tavan arası boşluğu, doğu kanadındaki çatı katı verandası gibi zor yerlere bakmasına yardım etti.

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Burası yürüyebileceği bir mahalle değildi; en yakın kahve dükkânı, alışveriş alanı ya da yoga pantolonu giyen kadın topluluğu üç mil ötedeydi ve dört ve altı şeritli işlek kuzey Virginia caddelerinden geçiyordu. Henrietta'dan arabayla iki saat uzaktaydılar.

Burada olmalıydı ama değildi.

Tüm gün hayali gibiydi: bu sabah Camaro haberleri, öğleden sonra Adam'ın kaybolması. Bunlar yaşanmıyordu.

"Dick," dedi Helen, "bir fikrin var mı?"

"Ortadan kaybolmuyor," diye cevap verdi

Gansey. "Panik yapma."

"Paniklemiyorum."

Helen kardeşine baktı. "Evet, öylesin."

Ronan'ı aradı (*Aç, aç, bir kez olsun aç*) ve 300 Fox Way'i *aradı* (*Mavi orada mı? Hayır? Adam - Coca-Cola tişörtü - aradı mı?*).

Ondan sonra artık sadece Gansey ve Helen yoktu. Gansey ve Helen, Bay Gansey ve Bayan Gansey, hizmetçi Margo ve mahalle bekçisi Delano vardı. Richard Gansey II'nin polis departmanındaki arkadaşına yapılan gizli bir aramaydı. Akşam planları sessizce bir kenara bırakılmıştı. Yakındaki gölgeli sokakları ve kalabalık alışveriş bölgelerini tarayan küçük bir özel araç gücüydü.

Babası, bir zamanlar Fidel Castro'ya ait olduğu söylenen 59 model bir Tatra kullanırken, Gansey yolcu koltuğunda telefonunu kucaklıyordu. Klimaya rağmen avuçları terliyordu. Gerçek Gansey, yüzünü sakin tutabilmek için vücudunun derinliklerine gömüldü.

Gitti. Gitti. Gitti.

Akşam saat yedide, gök gürültülü bulutlar banliyölerin üzerinde yükselmeye başlarken ve Richard Gansey II bir kez daha Georgetown'ın güzel, yeşil sokaklarında dolaşırken, Gansey'in telefonu çaldı - Kuzey Virginia'dan tanıdık olmayan bir numara.

Onu kaptı. "Alo?"

"Gansey?"

Ve bununla birlikte, rahatlama onun içinden eriyerek eklemlerini sıvılaştırdı. "Tanrım, Adam."

Gansey'in babası ona bakıyordu, o da bir kez başını salladı. Babası hemen kenara çekecek bir yer aramaya başladı.

"Numaranızı hatırlayamadım," dedi Adam perişan bir halde. Sesini sıradanlaştırmak için o kadar uğraşıyordu ki kulağa korkunç geliyordu. Henrietta aksanını ya bastıramıyor ya da bastıramıyordu.

Her şey yoluna girecek.

"Neredesin?"

"Bilmiyorum." Sonra, biraz daha sessiz, başka birine, "Neredeyim ben?"

Telefon diğer kişiye geçti; Gansey arka planda hızla geçen arabaların sesini duydu. Bir kadın sesi sordu, "Alo? Bu çocuğun arkadaşı mısınız?"

"Evet."

Telefonun diğer ucundaki kadın, kocasıyla birlikte otoyol kenarında nasıl durduklarını anlattı. "Bir ceset varmış gibi görünüyordu. Başka kimse durmuyordu. Yakınlarda mısınız? Gelip onu alabilir misiniz? 395'in güneyindeki 7. çıkışa yakınız."

Gansey'nin zihni aniden değişerek Adam'ın etrafındaki görüntüyü ayarladı. Hiçbir yere yakın değillerdi. O kadar uzağa bakmak aklına bile gelmemişti.

Richard Gansey II kulak misafiri olmuştu. "Bu Pentagon'un güneyi! Buradan on beş mil uzakta olmalı."

Gansey yolu işaret etti ama babası çoktan U dönüşü yapmak için trafiği kontrol ediyordu. Döndüğünde, akşam güneşi aniden ön cama doldu ve ikisini de bir anlığına kör etti. İkisi birden ışığı engellemek için ellerini kaldırdı.

"Geliyoruz," dedi Gansey telefona.

Her şey yoluna girecek.

"Doktora ihtiyacı

olabilir." "Yaralandı mı?"

Kadın durakladı. "Bilmiyorum."

Ama her şey yolunda değildi. Adam, Gansey'e kesinlikle hiçbir şey söylemedi. Arabanın arka koltuğunda kıvrılmışken değil. Margo ona kahve getirirken mutfak masasında otururken de. Kanepenin yanında durup telefonu kulağına dayadıktan ve Gansey'lerin eski aile dostlarından bir doktorla konuştuktan sonra da.

Hiçbir şey.

Her zaman herkesten çok daha uzun süre savaşabilmişti.

Sonunda Gansey'in ailesinin önünde durdu, çenesini kaldırdı ama gözlerini kaçırdı ve "Tüm bu sorun için çok özür dilerim" dedi.

Daha sonra aynı kanepenin ucunda otururken uyuyakaldı. Gansey ailesinin tamamı, herhangi bir tartışma olmaksızın, konuşmayı üst kattaki çalışma odasına, kulak misafiri olunmayacak bir yere taşıdı. Birkaç randevu iptal edilmiş ve Helen o akşam Colorado uçağını kaçırmış olmasına rağmen kimse bu rahatsızlıktan bahsetmemişti. Asla da bahsetmeyeceklerdi. Gansey tarzı buydu.

"Doktor buna ne dedi?" Bayan Gansey, Helen'in daha önce uyuduğu koltukta oturarak sordu. Yanındaki yemyeşil abajurdan süzülen yeşil ışıkta Helen'a benziyordu, yani Gansey'e ve biraz da kocasına benziyordu. Bütün Gansey'ler birbirlerine benziyordu, tıpkı sahibine benzemeye başlayan bir köpek gibi ya da tam tersi.

"Geçici global amnezi," diye yanıtladı Helen. Telefon konuşmasını ve sonrasındaki tartışmayı büyük bir ilgiyle dinlemişti. Helen başkalarının hayatlarına inmekten ve orada bir kova, bir kürek ve muhtemelen bacakları ve kolları olan eski moda çizgili mayolardan biriyle uğraşmaktan çok hoşlanıyordu. "İki ila altı saatlik bölümler. Son dakikadan sonrasını hatırlamıyorum. Ama kurbanlar - bu Foz'un sözüydü, benim değil - görünüşe göre bunlar olurken zaman kaybettiklerini biliyorlar."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Bayan Gansey. "Daha da kötüleşiyor mu?"

Helen iki santimlik bir kalemle masadaki kurutma kâğıdının üzerine bir şeyler karaladı. "Görünüşe göre öyle değil. Bazı insanlar sadece bir kez nöbet geçiriyor. Bazıları ise migren gibi sürekli oluyor."

"Ve bu stresle mi ilgili?" Richard Gansey II araya girdi. Adam'ı iyi tanımamasına rağmen endişesi derin ve samimiydi. Adam oğlunun arkadaşıydı ve bu yüzden doğal bir değeri vardı. "Dick, ne konuda stresli olabileceğini biliyor musun?"

Bunun, Gansey Adam'la birlikte Henrietta'ya dönmeden önce tüm Gansey'lerin çözmeye niyetli olduğu bir sorun olduğu açıktı.

"Ailesinin evinden yeni taşındı," dedi Gansey. *Karavan* demeye başlamıştı ama kendi ailesinin bu görüntüyle ne yapacağını düşünmek istemedi. Bir an düşündü ve sonra ekledi, "Babası onu dövdü."

"Yüce İsa," dedi babası. Sonra: "Neden bu insanların üremesine izin veriyorlar?"

Gansey sadece babasına baktı. Uzun bir süre hiçbir şey söylenmedi.

"Richard," diye azarladı annesi.

"Şimdi nerede kalıyor?" diye sordu babası. "Seninle mi?"

Bu sorunun ne kadar ya da neden canını yaktığını bilemezdi. Gansey başını salladı. "Denedim. Yerel bir kilise olan Aziz Agnes'e ait bir odada kalıyor."

"Yasal mı? Arabası var mı?"

"Birkaç ay içinde on sekiz yaşına girecek. Ve hayır."

Richard Gansey II, "Sizinle kalsa daha iyi olurdu," diye gözlemledi.

"Kalmayacak. Kalmayacak işte. Adam her şeyi kendisi yapmak zorunda.

Yapmayacak.

sadaka gibi görünen hiçbir şeyi kabul etmiyor. Okul masraflarını kendi karşılıyor. Üç işte çalışıyor."

Diğer Gansey yüzleri de onaylıyordu. Aile bir bütün olarak çekicilik ve cesaretten hoşlanıyordu ve kendi kendini yetiştirmiş Adam Parrish fikri onlara son derece çekici g e l i y o r d u .

"Ama bir arabası olmalı," dedi Bayan Gansey. "Bu kesinlikle yardımcı

olur.

Bir tane almasına yardımcı olmak için ona küçük bir şey

veremez miyiz?" "O almaz."

"Oh, elbette eğer -"

"Almayacak. Sana söz veriyorum, almayacak."

Helen'in adını büyük harflerle çizdiği, babasının *Dünya Çömlekçiliğinin Kısa Ansiklopedisi*'ni karıştırdığı, annesinin gizlice telefonundan *geçici küresel amneziye* baktığı ve Gansey'nin sahip olduğu her şeyi Suburban'a atıp olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmayı düşündüğü uzun bir süre düşündüler. Gansey'nin içinden çok küçük, çok bencil bir ses fısıldadı*: Ya onu burada bıraksaydın, ya dönüş yolunu kendi başına bulmasını sağlasaydın; ya seni arayıp bir kez olsun özür dilemek zorunda kalsaydı?*

Sonunda Helen dedi ki, "Ona eski üniversite arabamı versem nasıl olur? Eğer istemezse kırık dökük arabaları bağışlayan bir hayır kurumuna bağışlayacağım o dandik arabayı. Beni çekiciyi ayarlama zahmetinden kurtarmış olur!"

Gansey kaşlarını çattı. "Hangi boktan araba?"

"Tabii ki bir tane *edinirdim*," diye yanıtladı Helen, kurutma kâğıdına elli sekiz metrelik bir yat çizerek. "Ve benim olduğunu söylerdim."

Yaşlı Gansey'ler bu fikre bayıldılar. Bayan Gansey çoktan telefona sarılmıştı. Bu planın hayata geçirilmesiyle birlikte ortak ruh hali de canlanmıştı. Gansey, Adam'ın stresini azaltmak için bir arabadan daha fazlasına ihtiyaç olduğunu düşünüyordu ama gerçek şuydu ki Adam'ın bir araca ihtiyacı vardı. Ve eğer Adam Helen'in hikâyesine gerçekten inanırsa, bunun hiçbir zararı olmazdı.

Gansey, Adam'ın otoyol kenarında yürüdüğü, yürüdüğü, yürüdüğü görüntüsünden kurtulamıyordu. Ne yaptığını unuttuğunu biliyor ama duramıyordu. İnsanlar yardım etmek için durduklarında bile Gansey'in numarasını hatırlayamıyordu.

Senin bilgeliğine ihtiyacım yok, Gansey.

Yani bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tamam Prenses," dedi Kavinsky, Ronan'a bir altılı paket sunarak. "Bana neler yapabileceğini göster."

Fuar alanının yakınındaki açıklığa geri dönmüşlerdi. Pusluydu, parıldıyordu, sıcaktan sersemlemişlerdi. Burası daha çok rüya matematiği için bir yerdi. Yüz beyaz Mitsubishi. İki düzine sahte ehliyet. İki tane.

Bir gün. İki

mi? Üç mü?

Zamanın hiçbir anlamı yoktu. Günler önemsizdi. Zamanı rüyalarla işaretliyorlardı.

İlki sadece bir kalemdi. Ronan yolcu koltuğunun soğuk klimasında uyandı, parmakları göğsünde dengede duran ince plastik bir kalemin üzerinde hareketsizdi. Her zaman olduğu gibi, kendi hayatında felçli bir katılımcı olmayan, kendi üzerinde asılı kaldı. Hoparlörden iyi huylu, saldırgan ve Bulgarca bir şeyler duyuluyordu. Isıran sinekler umutla ön camın dış yüzeyine yapıştı. Kavinsky beyaz güneş gözlüklerini takmıştı, çünkü uyanıktı.

"Vay canına, dostum, bu... bir kalem." Kalemi Ronan'ın test etmeyen parmaklarının altından alan Kavinsky, gösterge panelinde denedi. Kendi mülkünü hiçe saymasında göz kamaştırıcı bir şey vardı. "Bu da ne böyle? Bağımsızlık Bildirgesi'ne benziyor."

Tıpkı rüyada olduğu gibi, kalem, kullanıcı onu nasıl tutarsa tutsun, her şeyi zarif bir el yazısıyla yazıyordu. Kavinsky onun tek fikirli büyüsünden çabucak sıkıldı. Kalemi Ronan'ın dişlerine Bulgar ritmiyle birlikte vurdu, ta ki Ronan'ın ellerine his geri gelene ve o da kalemi elinden bırakana kadar.

Ronan bunun komutla üretilen bir rüya nesnesi için hiç de fena olmadığını düşündü.

Ama Kavinsky kaleme küçümseyerek baktı.

"Bunu izle." Yeşil bir hap çıkararak ağzına attı ve birayla yıkadı. Güneş gözlüklerini çıkararak parmak eklemlerini gözlerinden birine bastırdı ve yüzünü buruşturdu. Sonra da uyudu.

Ronan onun uyumasını izledi, başı yana düşmüştü, boynunun derisinden nabzının attığı görülüyordu.

Kavinsky'nin nabzı durdu.

Ve sonra Kavinsky şiddetli bir irkilmeyle sarsılarak uyandı, ellerinden biri yumruk olmuştu. Ronan'ın şaşkınlığı karşısında ağzı bir sırıtışa dönüştü. Elini teatral bir şekilde çevirerek hayalindeki nesneyi gösterdi. Bir kalem kapağı. Ronan rüya kalemini verene kadar parmaklarını oynattı.

Kapak elbette mükemmel bir şekilde oturdu. Doğru boyut, doğru renk, plastiğe doğru parlaklık. Neden mükemmel olmasın ki? Kavinsky sahteciliğiyle tanınırdı.

"Amatör," dedi Kavinsky. "Gansey'in taşaklarını onun için geri getirmenin yolu bu."

"Bu bir şey mi olacak?" Ronan talep etti. Öfkeliydi ama içmeye başlamadan önceki kadar öfkeli değildi. Parmaklarını kapının koluna dayadı, dışarı çıkmaya hazırdı. "Senin için komik olan şey bu mu olacak? Çünkü bunu o kadar da istemiyorum. Kendim çözebilirim."

"Elbette yapabilirsin," dedi Kavinsky. Ona bir parmağını kaldırdı. "Şu kalemi ona ver. Onunla küçük bir not yaz. George Washington harfleriyle, 'Sevgili Dick, *bunu* sür, eski-oh-ex-oh. Ronan Lynch.'"

Ronan bunu yapanın Kavinsky'nin gerçek adını kullanması mı yoksa mahvolmuş Domuz'un hafızasının tazelenmesi mi olduğundan emin değildi ama elini kapıdan çekti. "Gansey'i bu işe karıştırma."

Kavinsky ağzıyla bir *vuu* şekli yaptı. "Memnuniyetle, Lynch. Anlaşma şu. Mallarını her seferinde aynı yerden alıyorsun, değil mi?"

Orman. "Çoğunlukla."

"Oraya geri dön. Başka bir yere gitme. Neden başka bir yere gitmek isteyesin ki? Kendi bokunun olduğu yere gitmek istiyorsun. Gittiğin yer orası. Uyumadan önce ne istediğini düşünüyorsun, değil mi? Orada, o yerde olacağını biliyorsun. Orada olduğunu bilmesine izin verme. Verirsen seni değiştirir. Bir girip bir çıkmalısın Lynch."

"İçeri ve dışarı," diye tekrarladı Ronan. Hiç gördüğü bir rüyaya benzemiyordu. "Lanet olası bir hırsız gibi."

Kavinsky elindeki iki yeşil hapı daha gösterdi. Birini kendisi için sakladı. Diğerini Ronan'a uzattı.

"Diğer tarafta görüşürüz?"

Uykuya dalmak. Evet, uykuya dalarsınız. Uyanıksınızdır ve sonra gözlerinizi kapatırsınız ve düşünceler bastırır ve berraklık istila eder ama sonunda uykunun kenarında sallanırsınız ve düşersiniz.

Ronan uykuya dalmadı. Yeşil hapı yuttu ve uykuya daldı. İçine fırlatıldı. Uykuya daldı, yıkıldı, mahvoldu. Kendisinin ezilmiş bir versiyonu olarak o kıyıya yuvarlandı, bacakları altından kayıp gitmişti. Ağaçlar üzerine eğildi. Hava sırıtıyordu. Hırsız mı? Soyulmuştu.

İçer

i

Dış

arı

Almayı planladığı nesne oradaydı. Bu muydu? Ne olduğunu anlayamadı. Ağaçlar dallarını etrafına dolamıştı. Yetim Kız çekiştirdi, çekiştirdi.

İçer

i

Dış

arı

Kavinsky'nin sesi, çok net: "Ölmek sıkıcı bir yan etki."

Ronan o şeyin metalini kaptı. İçinde bir karıncık huzursuzca sarsıldı. Kan kalbinin boş kulakçıklarına aktı.

"DEFOL!" diye bağırdı Yetim Kız.

Göz kapakları parlayarak açıldı.

"Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin denizci." Kavinsky onun üzerine eğildi. "Unutma: Ya hapı alırsın ya da o seni alır."

Ronan hareket edemiyordu. Kavinsky göğsüne destekleyici bir yumruk indirdi.

"İyisin," dedi dostça. Ronan'ın test etmediği dudaklarına biraz bira döktü ve kendisi bitirdi. Güneş ön camın dışında tuhaf görünüyordu, sanki zaman geçmiş ya da araba hareket etmiş gibiydi. "Orada ne halt ediyorsun ki?"

Ronan'ın kolları yeniden hissetmeye başladı. İçinde küçük bir cam Camaro olan metal bir kafes tutuyordu. Çıkarmayı planladığı müzik kutusuna hiç benzemiyordu. Sadece gerçek Camaro'ya biraz daha fazla benziyordu. Cam arabanın içinde kimliği belirsiz bir sürücü vardı ve yüz ifadesi belli belirsiz şok olmuştu.

"Sevgili Dick," dedi Kavinsky. "Sür *şunu*!"

Bu sefer Ronan güldü. Kavinsky ona kendi ödülünü gösterdi: namlusunda *RÜYA KATİLİ* yazan gümüş bir silah.

"Gizlice girmedin, değil mi?" dedi suçlayıcı bir şekilde. "Gizlice gir, gizlice çık.

Eşyalarını al ve çık. Ev fark etmeden önce."

"Lanet olası hap," dedi Ronan.

"Bu harika bir ilaç. Annem bunlara bayılır, dostum. Evde bir şeyler kırmaya başladığında, bunlardan birini onun için öğütüyorum. Smoothie'sine koyuyorum. Orada şaka yapabilirsin, dostum. Çok kolay. Devam et. Senin için açık bıraktım."

"Senin yerin neresi?"

Kavinsky ön panele iki yeşil hap daha koydu; hoparlörlerin ritmine uyarak dans edip şıngırdadılar. Şarkı sinsice Ronan'a söyledi:

Ape maxañ ee, ape maxañ ee, ape maxañ ee. Kavinsky ona bir bira uzattı.

"Gizli yerim mi? Gizli yerime mi girmek istiyorsun?" Kavinsky bir kahkaha attı. "Biliyordum."

"Peki. Sakın söyleme. Annenin içeceğine hap mı koydun?"

"Sadece eşyalarımı çaldığında. Jersey'deyken bu kadar kaltak değildi."

Ronan, Kavinsky'nin ev hayatı hakkında herkesin bildiği efsane dışında pek bir şey bilmiyordu: Zengin, güçlü ve Bulgar olan babası Jersey'de yaşıyordu ve muhtemelen bir gangsterdi. Bronz tenli, fit ve standart dışı parçalardan oluşan annesi ise Kavinsky ile birlikte banliyödeki malikanede yaşıyordu. Kavinsky'nin anlattığı hikaye buydu. Efsane buydu. *Söylentiye* göre annesinin burun septumu kokain tarafından yenmiş ve babasının ataerkil içgüdüsü Kavinsky onu öldürmeye çalıştığında ölmüştü.

Kavinsky ile neyin gerçek olduğunu söylemek her zaman zor olmuştu. Şimdi, elinde sahte bir şekilde mükemmel bir krom ateşli silah tutarken, bu daha da zordu.

"Babanı öldürmeye çalıştığın doğru mu?" Ronan sordu. Bunu söylerken doğrudan Kavinsky'ye baktı. Gözünü budaktan sakınmayan bakışları, sessizliğinden sonra en iyi ikinci silahıydı.

Kavinsky başka tarafa bakmadı. "Ben asla bir şey yapmaya *çalışmam* dostum. Ne yapmak istiyorsam onu yaparım."

"Söylentilere göre bu yüzden Jersey'de değil de buradasınız."

"*Beni* öldürmeye çalıştı," diye yanıtladı Kavinsky. Gözleri parlıyordu. İrisleri yoktu. Sadece siyah ve beyazdı. Gülümsemesinin çizgileri çirkin ve şehvet doluydu. "Ve her zaman istediğini yapmaz. Hem beni öldürmek bundan daha zor. Sen babanı mı öldürdün?"

"Hayır," dedi Ronan. "Bu onu öldürdü."

Kavinsky, "Baba gibi, oğul gibi," dedi. "Tekrar gitmeye hazır mısın?"

Ronan öyleydi.

Dilde hap. Bira ile kovala.

Bu sefer, toprağın geldiğini gördü. Havadan tükürülüyormuş gibi. Düşüncesini tutmak, nefesini tutmak, bedenini kıvırmak için zamanı vardı. Rüyanın içine yuvarlandı. Hızla. Hareket halindeki bir araçtan fırladı.

Ses çıkarmadan ağaçların arasına yuvarlandı.

Birbirlerini izlediler. Garip bir kuş çığlık attı. Yetim Kız hiçbir yerde görünmüyordu.

Ronan eğildi. Bir kökün altında yağmur gibi sessizdi. Düşündü:

Bomba

Ve işte oradaydı, Mitsubishi'ye attığından pek de farklı olmayan bir Molotof kokteyli. Nemli orman zemininden sadece uçları görünen, dişleri aşınmış, diş etleri yosun tutmuş üç kaya çıkmıştı. Şişe onların arasına devrilmişti.

Ronan sürünerek ilerledi. Parmaklarını şişenin çiy kaplı boynuna doladı.

Te vidimus, Greywaren, diye fısıldadı ağaçlardan biri.

(Seni görüyoruz, Greywaren.)

Elini bombanın etrafında sıktı. Rüyanın değiştiğini hissetti, değiştiğini -

Patlayarak uyandı.

Kavinsky çoktan dönmüş, arabanın ön koltuğunda kokain çekiyordu. Dışarıdaki ışık donuk ve ölüydü, alacakaranlığı geçmişti. Boynu ve çenesi, aşağıdaki gösterge ışıkları tarafından bir bahçe özelliği gibi aydınlatıldı. Burnunu sildi. Ronan'ın hayalindeki nesneyi gördüğünde zaten keskin olan ifadesi daha da keskinleşti.

Ronan her zamanki gibi felç olmuştu ama az önce ne ürettiğini gayet iyi görebiliyordu: madde partisindekilere benzeyen bir Molotof kokteyli
- Bir tişört bükülmüş ve benzin dolu bir bira şişesinin içine tıkılmıştı. Tıpkı rüyadaki gibi görünüyordu.

Ama şimdi yanıyordu.

Güzel ve doymak bilmez alev, bardağı iyice kemirmişti.
Benzin yan tarafa doğru kaymış, yıkıma doğru uzanıyordu.

Kavinsky vahşi bir kahkaha atarak dirseğiyle pencerenin düğmesine vurdu ve bombayı ele geçirdi. Alacakaranlığa doğru fırlattı. Şişe patlamadan önce sadece iki metre gidebilmiş, Mitsubishi'nin yan tarafındaki camı titreterek açık pencereden içeri girmişti. Koku müthişti, bir hava savaşıydı ve ses Ronan'ın kulaklarındaki tüm işitme duyusunu emdi.

Kolunu pencereden dışarı sarkıtan ve son derece umursamaz görünen Kavinsky, cam parçalarını derisinden silkeleyip çimlere attı. İki saniye sonra endişelenecek bir kolu kalmayacaktı. Ronan'ın bir yüzü olmayacaktı.

"Hey," dedi Ronan. "Eşyalarıma dokunma."

Kavinsky ağırlaşmış gözlerini Ronan'a çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Kontrol et."

Hayalindeki şeyi kaldırdı: çerçeveli bir diploma. Joseph Kavinsky, Aglionby Akademisi'nden onur derecesiyle mezun olmuştu. Ronan krem rengi kâğıdın doğru olup olmadığını ya da ifadelerin doğru olup olmadığını bilmek için bir tane görmemişti. Ama Aglionby yazışmalarından sıçrayan imzayı tanıdı. Başkan Bell'in sanatsal karalaması açıktı.

Bırakın bunu göstermeyi, etkilenmek bile Ronan'ın kurallarına aykırıydı ama doğruluk ve ayrıntı çarpıcıydı.

"Çok duygusalsın Lynch," dedi Kavinsky. "Sorun değil. Anlıyorum. Taşaklı olsaydın, her şey farklı olurdu." Şakağına vurdu. "Burası Walmart. Elektronik bölümüne git, birkaç televizyon al ve çık oradan. Orada debelenip durma. Bu yardımcı olur."

Ön panelde hâlâ toz halinde duran pudrayı işaret etti. Zar zor orada. İnce bir toz hatırası. Ronan başını salladı. Gansey'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Keyfin bilir." Kavinsky arka koltuktan bir altılı paket daha çıkardı. "Gitmeye hazır mısın?"

Ve rüya gördüler. Hayal kurdular, hayal kurdular ve yıldızlar tepelerinde dönüp durdular, ay ağaçların arasına saklandı ve güneş arabanın etrafında hareket etti. Araba imkansız aletlerle ve batan bitkilerle, şarkı söyleyen taşlarla ve dantelli sütyenlerle doldu. Öğle vakti bastırınca arabadan inip terli gömleklerini çıkardılar ve sıcakta hayaller kurdular. Bir arabaya sığmayacak kadar büyük şeyler. Ronan yıpranan hayallerinde tekrar tekrar ormanı yumrukluyor, ağaçların arasına sızıyor, bir şeyler çalıyordu. Kavinsky'nin ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Rüya tüm bunların içinde bir yan üründü; uykunun bir önemi yoktu. Ağaçlar sadece engellerdi, bir tür arızalı alarm sistemi. Bunu bir kez kısa devre yaptırdığında, rüyanın kendisinin onları bozmasından endişe etmeden zihninden bir şeyler alabilirdi.

Işık uzun ve inceydi, neredeyse kırılmak üzereydi ve sonra yüzlerce beyaz arabadan yansıyan kışkırtıcı yansımalarıyla gece vardı. Ronan

Günler mi geçmişti, yoksa bu gece daha önceki gecenin aynısı mıydı, bilmiyordu. Domuz'u ne kadar zaman önce mahvetmişti? Son kâbusu ne zamandı?

O zaman bu bir sabahtı. Daha önce bir sabah mı yapmışlardı, yoksa bu yepyeni bir sabah mıydı, bilmiyordu. Çimenler ıslaktı ve Mitsubishilerin kapüşonları terden boncuk boncuk olmuştu ama yağmur mu yağmıştı yoksa sadece çiğ mi vardı anlamak zordu.

Ronan Mitsubishi'lerden birinin arka çamurluğuna oturdu, pürüzsüz yüzey çıplak sırtını serinletti ve Twizzler'ları mideye indirdi. Sanki içinde alkol içinde yüzüyorlarmış gibi hissediyordu. Kavinsky, Ronan'ın son eseri olan zincirli testereyi inceliyordu. Diğer Mitsubishi'lerin lastiklerinden bazılarını parçalayarak işe yaradığına ikna olduktan sonra Ronan'a katıldı ve tek bir Twizzler aldı. Yemeğin bir konseptten başka bir şey olarak çok ilginç olabilmesi için kafası çok iyiydi.

"Eee?" Ronan sordu.

Testere Kavinsky'nin yüzünde ve çıplak göğsünde küçük lastik parçacıkları oluşturmuştu. "Şimdi Camaro'yu hayal ediyorsun." dedi.

Şimdi basit görünüyordu.

Hap. Bira. Rüya.

Rüya ormanının ağaçları arasında bir Camaro duruyordu: Hayal etmesi Ronan'ın peşine düştüğü diğer rüya nesnelerinden daha zor değildi. Sadece daha büyüktü.

İçer

i

Dış

arı

Sessizce elini kapının koluna koydu. Yukarıdaki ağaçların yaprakları titriyordu; bir kuş uzaktan hıçkırıyordu.

Yetim Kız arabanın diğer tarafından onu izledi. Başını iki yana salladı. Parmağını dudaklarına götürdü.

Uyan.

Sabah gökyüzünde gözlerini açtı ve işte oradaydı. Görkemli kırmızı bir Camaro. Mükemmel değildi, ama mükemmel derecede kusurluydu, Domuz gibi lekeli ve sürtünmeliydi. Gansey'in bir açelya çalısına çarptığı kapıdaki çiziğe kadar.

İlk hissettiği sevinç değil, rahatlamaydı. Her şeyi mahvetmemişti - Domuz'u geri almıştı, Monmouth'a yalvarmadan dönebilirdi. Ve sonra sevinç vurdu. Kavinsky'nin yeşil haplarından daha kötüydü. Duyguların içine savruldu. Bu onu hem sarsmış hem de heyecanlandırmıştı. Yapboz kutusuyla, güneş gözlükleriyle, anahtarlarla o kadar gurur duymuştu ki. O zamanlar ne kadar aptaldı, pastel boya çizimlerine aşık bir çocuk gibi.

Bu bir arabaydı. Bütün bir araba. Orada değildi ama şimdi oradaydı.

Bütün bir dünya.

Şimdi her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti.

Arabanın ön tarafından Kavinsky'nin sesi etkilenmemiş gibi geliyordu. Kaputu kaldırmıştı. "Bu arabayı tanıdığını söylediğini sanıyordum, dostum."

Ronan'ın uzuvları yeniden hissetmeye başladıktan sonra, açık kaputun yanında Kavinsky'ye katıldı. Kusur hemen anlaşıldı. Motor yoktu. Ronan çimenlere kadar her şeyi görebiliyordu. Elbette muhtemelen çalışacaktı. Rüyada çalışıyorsa, gerçek hayatta da çalışırdı. Ama bu hiç de rahatlatıcı değildi.

"Bunu düşünmemiştim," dedi. "Motor."

Neşesi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyordu. Ronan Domuz'un tüm zaaflarını aklında tutmayı nasıl umabilirdi? Gansey mükemmel bir Domuz istemezdi, motorsuz çalışan bir Domuz. O *kendi Domuzunu* isterdi. Camaro'yu bozulduğu *için* seviyordu, bozulmasına rağmen değil. Ronan'ın düşüncelerinde umutsuzluk çınlıyordu. Çok karmaşıktı.

Kavinsky aniden Ronan'ın kafasının yan tarafına bir yumruk attı. "Düşünmek mi? Düşünmek diye bir şey yok, aptal! Biz profesör değiliz. Beynini öldür." Boş motor bölmesini tekrar gözden geçirdi. "Sanırım Dick bunu saksı olarak kullanabilir. Petunyalarını falan buraya koyar."

Sinirlenen Ronan kaputu çarparak kapattı. Üzerine tırmandı -boyayı çiziklerden korumanın bir anlamı yoktu- ve aklını toparlamaya çalışırken parmaklarını dizine vurdu. *Düşünmek yok.* Ronan arabayı rüyalarından çıkarmanın daha iyi bir yolunu bilmiyordu. Uykuya dalarken bu kavramı içinde nasıl tutacağını da bilmiyordu. Rüyalarından bıkmıştı. Gece korkusunun kanatları kadar yırtık pırtık hissediyordu.

"Hey, dostum, eminim bunu sevecektir," dedi Kavinsky. "Ve eğer beğenmezse, siktir et onu."

Ronan sadece en ağır bakışlarını yöneltti. Kavinsky Gansey değildi, o yüzden belki de anlamını bilmiyordu. Gansey'i sikmek diye bir şey olmayacaktı. Ronan Camaro'yu ilk aldığında onu mahvetmeye niyetlenmemişti ama mahvetmişti. Bu sahtekârı geri getirerek yaraya tuz biber ekmeyecekti. Bu araba gerçek değildi. Bu araba çok güzel bir yalandı.

Ronan ellerini arabanın sıcak metaline bastırarak, "Bu," dedi, "çok boktan bir Japon balığı."

"Kimin hatası bu?"

"Senin."

Kavinsky ona öğreteceğini söylemişti. Ona öğretilmedi.

"*Seninki.* Ben çalıştım dostum!" Kavinsky Mitsubishilerin bulunduğu alanı genişçe işaret etti. "Bütün bu ezikleri görüyor musun? Doğru yapmak aylarımı aldı. Şu kaltağa bak!"

Tek dingilli bir arabayı işaret etti, tam ortadaydı. Araba ön tamponunda uykulu bir şekilde duruyordu. "Yanlış yapıyorum, tekrar deniyorum, hayalimdeki yerin tekrar canlanmasını bekliyorum, tekrar yapıyorum, yanlış yapıyorum, tekrar yapıyorum."

Ronan tekrarladı, "Meyve suyunu geri almakla ne demek istiyorsun?"

Kavinsky, "Hayalinizdeki yer tükeniyor," dedi. "Walmart bütün gece boyunca televizyon yapmaya devam edemez! Artık azalıyor. Hissetmiyor musun?"

Hissettiği şey bu muydu? Kenarlardaki yıpranma mı? Şu anda sadece bira yüzünden aptallaşmış bir endişe hissediyordu.

"Pratik yapacak zamanım yok. Şimdi ihtiyacım var yoksa geri dönemem." Kavinsky, "Geri dönmek zorunda değilsin." dedi.

Bu, tüm bu deneyim başladığından beri söylediği en saçma şeydi. Ronan bunu kabul etmedi bile. "Yine yapıyorum. Bu sefer doğru yapıyorum."

"Tabii ki öylesin." Kavinsky biraz daha alkol aldı -belki *bunu* da rüyasında görüyordu- ve arızalı Camaro'nun kaputunda Ronan'a katıldı. Birkaç dakika boyunca sessizce içtiler. Kavinsky bir avuç dolusu yeşil hapı Ronan'ın avucuna döktü; Ronan onları cebine attı. Twizzlers dışında bir şeyi tutkuyla diledi. Hayaller içinde tükenmişti.

Eğer Gansey onu şimdi görseydi... bu düşünce içinde dönüp karardı, yanmış bir kâğıt gibi kıvrıldı.

"Bonus turu," dedi Kavinsky. Sonra: "Açık."

Ronan'ın dilinin üzerine inanılmaz derecede kırmızı bir hap koydu. Ronan parmak uçlarında bir an ter, lastik ve benzin tadı aldı. Sonra hap midesine indi.

"Bu ne işe yarıyor?" Ronan sordu. Kavinsky,

"Ölmek sıkıcı bir yan etki," dedi. Sadece bir dakika sürdü.

Ronan*, "Bekle, fikrimi değiştirdim*." diye düşündü.

Ama geri dönüş yoktu.

Ronan kendi bedeninde bir yabancıydı. Gün batımı bakışlarını kesiyordu, eğik ve ısrarcı. Kasları seğirirken kendini göğsüne doğru indirdi ve sonra yanağını başlığa dayadı, metalin sıcaklığı dayanılmaz olacak kadar acı verici değildi. Gözlerini kapattı. Bu daha önceki uykuya daldıran haplardan değildi. Bu sıvı bir ölümdü. Beyninin kapandığını hissedebiliyordu.

Bir süre sonra, Kavinsky üzerine eğilirken kaputun inlediğini duydu. Sonra bir parmağın çıkıntılı nasırının yavaşça derisinin üzerinde gezindiğini hissetti.

Sırtına. Kürek kemikleri arasında yavaş bir kavis çizerek dövmesinin desenini çizdi. Sonra omurgasından aşağı kayıyor, üzerinde gezindiği her kası geriyordu.

İçindeki fitil yanarak hiçbir şeye, hiçbir şeye dönüşmüyordu.

Ronan hareket etmedi. Kıpırdarsa, omurgasına dokunuş onu bıçaklayacaktı.

- Bu hap gibi bir yara. Geri dönüşü yok.

Ama gözleri uykuyla savaşırcasına açıldığında, Kavinsky tavandan bir sıra daha kokain çekiyor, vücudu ön cama doğru uzanıyordu.

Hayal etmiş olabilir. Gerçek olan neydi?

Camaro yine rüya gören ağaçların arasına park edilmişti. Yetim Kız yine onun diğer tarafına çömelmiş, gözleri hüzünlü. Yapraklar titredi ve soldu.

Bu yerin gücünün dağıldığını hissetti.

Arabaya doğru süründü.

İçer

i

Dış

arı

"Ronan," diye fısıldadı Yetim Kız. *"Quid furantur a nos?"*

(Neden bizden çalıyorsun?)

Nuh gibi soluk, ölü gibi lekeli.

Ronan fısıldadı, "Sadece bir tane daha. Lütfen." Kadın ona baktı. "*Unum. Amabo te.* Bu bana göre

değil." İçinde

Dışarı

Ama bu sefer saklanmadı. O bir hırsız değildi. Onun yerine, saklandığı yerden kalkarak ayağa kalktı. Aniden farkına vardığı rüya, etrafında titredi. Titredi. Ağaçlar eğildi.

Bir rüyadan aldığı en gerçek şey olan Testere'yi çalmamıştı. Arabayı çalmayacaktı. Bu sefer çalmayacaktı.

"Lütfen," dedi Ronan tekrar. "Bırak ben alayım."

Elini çatının zarif çizgisinde gezdirdi. Avucunu kaldırdığında yeşil tozlarla kaplıydı. Polen kaplı parmak uçlarını birbirine sürterken kalbi küt küt atıyordu. Hava aniden ısındı, ter dirseklerinin kıvrımlarına yapıştı, benzin burun deliklerini sızlattı. Bu bir anıydı, rüya değil.

Kapıyı çekti ve açtı. İçeri girdiğinde koltuk çıplak tenini yaktı. Etrafındaki her şeyin farkındaydı, yanlış restore edilmiş pencere kollarının altındaki aşınmış vinile kadar.

Zamanın içinde kaybolmuştu.

Uyuyor muydu? "İsmiyle çağır," dedi

Yetim Kız.

"Camaro," dedi Ronan. "Domuz. Gansey's. Cabeswater, *lütfen*."

Anahtarı çevirdi. Motor döndü, döndü, döndü, her zaman olduğu gibi titrekti. Her şeyin olduğu kadar gerçekti.

Yakalandığında, uyandı.

Kavinsky ön camdan ona sırıttı. Ronan Domuz'un sürücü koltuğuna oturdu.

Havalandırma menfezlerinden benzin ve egzoz kokusu geliyordu. Ronan'ın ayaklarında hissettiği gürültünün düzgün bir motordan geldiğini anlamak için kaputun altına bakmasına gerek yoktu.

Evet, evet, evet.

Ayrıca, Cabeswater'ın neden kaybolduğunu bildiğini düşünüyordu. Bu da onu nasıl geri getirebileceğini bildiği anlamına geliyordu. Bu da annesini geri getirebileceği anlamına geliyordu. Bu da Matthew'u bir süre daha gülümsetebileceği anlamına geliyordu. Bu da Gansey'e geri götürebileceği restore edilmiş bir arabadan başka bir şeyi olduğu anlamına geliyordu.

Camı indirdi. "Ben gidiyorum."

Bir an için *Kavinsky*'nin yüzü tamamen boştu ve sonra *Kavinsky* tekrar titredi. "Benimle dalga geçiyorsun." dedi.

"Çiçek göndereceğim." Ronan motoru devirdi. Egzoz ve toz Camaro'nun arkasında vahşi bir azap içinde dönüyordu. Yirmi sekiz yüz devirde öksürdü. Tıpkı Domuz gibi. Her şey eski haline dönmüştü.

"Efendine geri mi koşuyorsun?"

"Bu eğlenceliydi," dedi Ronan. "Ama şimdi büyük adam oyunları zamanı." "Sen onun hayatında bir oyuncusun, Lynch."

Kavinsky ile aramızdaki fark, diye fısıldadı Gansey Ronan'ın kafasına, *biz önemliyiz*.

"Ona *ihtiyacın* yok," dedi Kavinsky. Ronan el frenini indirdi.

Kavinsky bir şeye vuracakmış gibi elini kaldırdı ama havadan başka bir şey yoktu. "*Benimle dalga* geçiyorsun."

"Ben asla yalan söylemem," dedi Ronan. İnançsızca kaşlarını çattı. Bu, şu ana kadar olan her şeyden daha tuhaf bir senaryo gibi geliyordu. "Bekle. Asla sen ve ben olmayacağımızı düşündün. Düşündüğün bu muydu?"

Kavinsky'nin ifadesi yanıktı. "Sadece benimle ya da bana karşı."

Ki bu çok gülünçtü. Kavinsky'ye karşı her zaman Ronan vardı. *Birlikte* olma ihtimali hiç yoktu. "Hiçbir zaman sen ve ben olmayacaktık."

Kavinsky, "Seni yakacağım," dedi.

Ronan'ın gülümsemesi bir bıçak kadar keskindi. Çoktan yanarak yok olmuştu. "Sen bilirsin."

Kavinsky başparmağı ve parmağıyla bir silah yaptı ve Ronan'ın şakağına dayadı.

"Bang," dedi yumuşak bir sesle, sahte silahı geri çekerek. "Sokaklarda görüşürüz."

Artık Adam'ın bir arabası vardı.

Araç, Adam'ın o sabah edindiği üç nesneden sadece biriydi. Diğer Gansey'lerin her biri kapıdan çıkarken birer hediye vermişlerdi, eksantrik vaftiz anneleri gibi. Richard Gansey II koridordaki aynada kravatını kontrol etti ve Adam'a kareli bir yelek verdi.

"Eskisi kadar zayıf değilim," dedi Adam'a. "Bunu Dick'e verecektim ama sanırım sana daha çok yakışacak. Al, giy."

Bu bir hediye bile değildi; bir emirdi.

Sırada Bayan Gansey vardı, şoförünün dışarıda olup olmadığını kontrol etmek için camdan dışarı baktı ve şöyle dedi: "Dick, sana geri götürmen için bir nane bitkisi daha aldım. Sakın unutma. Adam, sana da bir kauçuk bitkisi aldım. Siz çocuklar feng shui'yi hiç düşünmüyorsunuz."

Bunun nedeninin onu acınacak bir halde otoyol kenarından almaları olduğunu biliyordu ama reddedebileceğini de düşünmüyordu. Bu bir bitkiydi. Ve Cumartesi günlerini mahvetmişti.

Gitti, diye düşündü. Onların Cumartesi gününü mahvetmişti ama *kendi* Cumartesi gününü *tamamen* kaybetmişti. Onu Adam yapan her neyse, bedeni yoluna devam ederken yok olup gitmişti.

Eğer bunu düşünmesine izin verirse, dehşet -

Bu bir daha olmayacaktı. Olamazdı.

Çocuklar kapıdan çıkarken, Gansey minik nane bitkisini tutarken ve Adam beş galonluk bir kauçuk ağacı saksısının altında debelenirken, Helen küçük siyah tekerlekli bir bavulu sürükleyerek aşağı indi.

"Dick," dedi, "çekicideki adamlar bu sabah gelemeyeceklerini söylediler. *Lütfen* gitmeden önce bu işi halledebilir misin? Uçağımı kaçıracağım."

Zaten asık suratlı olan Gansey'nin yüzündeki kızgınlık resmen tacize dönüştü. "Çalışıyor mu? Öylece bırakabilir miyiz?"

"Çalışıyor. Sanırım çalışıyor. Ama Herndon'da, çıkışta."

"Herndon!"

"Biliyorum. Bu yüzden çektiriyordum. Oraya götürmek bana bağışlamaktan daha pahalıya mal oluyor. Hey, buna ihtiyacın var mı? Adam, boktan bir araba mı istiyorsun? Beni çekiciden kurtar."

Teklif hayali gibiydi. Bilinç bir film perdesinde oynatılıyordu.

Üç Gansey, üç hediye ve Henrietta'ya üç saatlik dönüş.

Eve dönerken kontrolümü kaybetmeme izin verme, diye düşündü Adam. *Sadece beni geri getir, tek istediğim bu.*

Yeni arabasının markası ve model yılı belirsizdi. İki kapılı bir şeydi ve otomotiv gövde sıvıları kokuyordu. Kaputu, yolcu tarafındaki kapısı ve sağ arka çamurluğu tamamen farklı üç arabaya aitti. Düz vitesliydi. Adam bir debriyajın nasıl tamir edileceğini, nasıl kullanılacağından daha iyi bilecek kadar tuhaf bir konumdaydı. Ama pratik yaptıkça daha iyi olacaktı.

Hiçbir şeydi, ama Adam Parrish'in hiçbir şeyiydi.

Bu gün - bu yer - bu hayat -

Sanki hep D.C.'deymiş, şehrin kaynayan asfalt petri kabında doğmuş gibi hissediyordu. Henrietta ve Aglionby'yi rüyasında görmüştü. İçinde bulunduğu anın ötesinde bir gelecek olduğunu hatırlamak için her şeyi yapması gerekiyordu.

Geri dön, diye düşündü. *Geri dön ki öğrenebilesin ...*

Gansey, siyah Suburban'ının açık kapısının önünde durarak, "Bakın, bir şeyler ters giderse farlarınızı yakın," dedi. Normalde arabayı burada tutardı ama kimse Adam'ın yeni aracına eyaletin öbür ucuna kadar gidebileceği konusunda güvenmiyordu. Gansey sürücü tarafındaki kapıyı biraz salladı. Adam onun, "*İyi misin?"* ya da "N*eye* ihtiyacın *var, Adam?"* diye sormaktan başka bir şey istemediğini anlayabiliyordu. Ön panelde duran nane bitkisi Gansey'in omzunun üzerinden endişeyle baktı.

"Yapma," diye uyardı Adam.

Bir önceki geceden daha öfkeli bir kaş çatma. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Yapmış olabilirim."

Gansey kapıyı bir kez daha salladı. Suburban arkasında kocaman duruyordu. Adam'ın yeni arabası ve Domuz içine sığabilirdi, bir ya da iki bisiklet için de yer vardı. Adam onun varlığını ilk öğrendiğinde ne kadar nefes kesici olduğunu hatırladı. *İki araba alacak kadar zengin miydi?*

"Ne diyecektim o zaman?"

Adam'ın üzerindeki elektrik hatları titriyordu. İçinde bir şey şarkı söylüyor ve titriyordu. Geri dönmesi gerekiyordu. Bir an önce. Tek bildiği buydu.

Adam, "Bence bunu şimdi yapmamalıyız" dedi.

"Şimdi bir şey mi yapıyoruz? Olan şeyin *senin* -" olduğunu sanıyordum. Gansey gözle görülür bir çabayla kendini kontrol etti. "Monmouth'a geri mi dönüyorsun yoksa..."

Zamanım yok. Bunun için zaman yok. Beklemeyi bırakıp harekete geçmesi gerekiyordu. Başka birinin ley hattını uyandırmasını bekleyen Gansey'den daha iyi değildi. Harekete geçmesi gerekiyordu.

"Tavsiye istemek için Fox Way'e gidiyorum," diye yanıtladı Adam.

Gansey ağzını açtı. Söyleyebileceği yüzlerce şey vardı ve bunların doksan dokuzu Adam'ı kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Gansey bunu sezmiş gibiydi, çünkü "Ronan'ı kontrol edeyim o zaman," demeden önce acele etmedi.

Adam yeni ve eski arabasının yıpranmış ve tozlu koltuğuna gömüldü. Havalandırma deliklerinden fısıltılar yükseliyordu. *Tamam, geliyorum, geliyorum.*

Gansey hâlâ Adam'a bakıyordu ama ondan ne söylemesini istiyordu? Kim olduğunu hatırlamak için tüm gücünü kullanıyordu.

"Gansey sonunda, "Bir şeyler ters giderse ışıklarınızı yakın," dedi.

Maura 300 Fox Way'in kapısını açtığında Gri Adam'ı diğer tarafta düşünceli bir şekilde dururken buldu. Ona iki şey getirmişti: Başına ciddiyetle yerleştirdiği papatya zincirli bir taç ve ona uzattığı pembe bir sustalı. Her ikisini de elde etmek için biraz çaba sarf etmişti. Birincisi Gri Adam papatyaları nasıl etkili bir şekilde bağlayacağını unuttuğu için, ikincisi de sustalı bıçaklar pembe bile olsa Virginia'da yasadışı olduğu için.

"Ben de bir şey arıyordum," dedi Gri Adam.

"Biliyorum."

"Kutu olduğunu

sanmıştım." "Biliyorum."

"Değil, değil mi?"

Maura başını salladı. Onu içeri almak için geri çekildi. "İçki?"

Gri Adam hemen içeri adım atmadı. "Bir insan mı?" Maura

onun bakışlarını tuttu. "İçki?" diye tekrarladı.

İç çekerek onu takip etti. Kadın onu ana koridordan mutfağa götürdü, orada (kötü bir şekilde) ona bir içki hazırladı ve sonra arka verandaya çıkmasına izin verdi. Calla ve Persephone, tüylü çimlerin yerini yeni su birikintilerine ve eski tuğlalara bıraktığı yere yerleştirilmiş sandalyelere oturmuşlardı bile. Fırtınadan sonra ortaya çıkan uzun altın rengi öğleden sonra güneşinin altında ruhani ve mutlu görünüyorlardı. Persephone'nin saçları beyaz bir bulut gibiydi. Calla'nınki morun üç farklı rengindeydi.

"Bay Gray," dedi Calla, geniş ve sert bir sesle. Baldırındaki bir sivrisineği öldürdükten sonra Maura'nın elindeki bardağa baktı. "O içkinin boktan olduğunu şimdiden söyleyebilirim."

Maura üzüntüyle ona baktı. "Nasıl anladın?"

"Çünkü onu sen yaptın."

Başındaki papatya zincirini düzelten Maura, kalan sandalyeyi okşadı ve yanındaki tuğlaların üzerine oturdu. Gri Adam sandalyeye çöktü.

Persephone, Gri Adam'ın bu kemiksizliğini gözlemleyerek, "Ah, canım," dedi. "Demek öğrendin, öyle mi?"

Yanıt olarak kadehini boşalttı. Okumalar onu yüz beyaz Mitsubishi Evriminin ve rüyalarını tezahür ettiren iki sarhoş çocuğun bulunduğu bir açıklığa götürmüştü. Onları saatlerce izlemişti. Her dakika, her imkânsız rüya, kulak misafiri olduğu her konuşma parçası gerçeği ortaya çıkarmıştı.

"Şimdi ne olacak?" Maura sordu.

Gri Adam, "Ben bir kiralık katilim, adam kaçıran değil," dedi. Maura kaşlarını çattı. "Ama işvereninin öyle olabileceğini düşünüyorsun."

Gri Adam Greenmantle'ın ne olabileceğini düşündüğünden emin değildi. Greenmantle'ın kaybetmeyi sevmediğini ve en az beş yıldır Greywaren'a kafayı takmış olduğunu biliyordu. Ayrıca son Greywaren'ı bir levyeyle döverek öldürdüğünü de biliyordu. Gri Adam pek çok kişiyi öldürmüş olsa da, toplamak için gönderildiği eserlerin hiçbirini yok etmemişti.

Her şey beklediğinden daha karmaşıktı.

"Kesinlikle o iki çocuk, değil mi?" Yine de bu bir soru değildi. Gri Adam onlardan birini Greenmantle'a geri getirmeyi hayal etmeye çalıştı. *Canlı* kurbanları herhangi bir mesafeye taşımaya alışık değildi. Bu ona garip bir şekilde tatsız geliyordu, düpedüz öldürmekten farklı bir şeydi.

"İki mi?" Calla yankılandı. O ve Persephone birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ," dedi Persephone küçük sesiyle. İçkisindeki bir sivrisineği kurtarmak için kokteyl şemsiyesini kullandı. "Bu daha mantıklı."

"Bu bir şey değil," dedi Maura. "Önemli olan da bu. Konjonktivit nasıl bir şeyse bu da öyle bir şey değil."

Persephone gözlerini ovuşturarak, "Bu garip ve nahoş bir benzetme Maura," diye mırıldandı.

"Geri alabileceğin bir şey değil," diye açıkladı Maura. "Ve çocuklardan en az birini tanıyoruz. Onu alırsanız çok kızarız. *Ben* de size çok kızardım."

"Pek nazik bir adam değil," dedi Gri Adam. Daha önce ilişkilerine engel olmamıştı; o zamana kadar nezaket Gri Adam için büyük ölçüde kaybolmuştu.

"Yani ne kadar iyi çocuklar olduklarını açıklayamadın mı?" Persephone sordu.

Calla homurdandı, "Onlar iyi çocuklar değil. En azından bir tanesi değil."

Gri Adam, "Bunun onun için bir fark yaratacağını sanmıyorum zaten," dedi.

Derin bir iç çekerek başını arkaya yasladı ve hiç olmadığı kadar savunmasız bir halde gözlerini kapattı. Öğleden sonra güneşi yüzünü, boynunu ve kaslı pazularını aydınlatırken Maura'nın onlara bakışını da aydınlatıyordu.

İçkisini çoktan bitirmiş olan Gri Adam dışında hepsi birer içki aldı. Bir çocuğu kaçırmak istemiyordu, Maura'yı kızdırmak istemiyordu, istiyordu... sadece istiyordu. Ağustos böcekleri ağaçlardan çılgınca ötüyordu. İnanılmaz bir yaz mevsimiydi.

Kalmak istedi.

"Pekâlâ," dedi Calla, saatini kontrol edip ayağa kalkarak. "Seni kıskanmıyorum.

Boks maçım var. Koşmalıyım. Ta. Ta. Maura, sakın öldürülme."

Maura sustalıyı salladı.

Persephone de ayağa kalkarak, "Yerinde olsam bunu Blue'ya verirdim. Gidip kendi işim üzerinde çalışacağım. Benim işim. Doktoram. Bilirsin işte."

Gri Adam gözlerini açtı ve şimdi Persephone önünde durmuş, ellerini boş bardağının etrafında kavuşturmuştu. Onun düğümlenmiş varlığıyla karşılaştırıldığında çok küçük, narin ve gerçekte orada değilmiş gibi görünüyordu. Bir elini bardağından çekerek adamın dizine hafifçe vurdu. "Doğru şeyi yapacağınızı biliyorum Bay Gray."

O ve Calla kapıyı arkalarından kaydırarak kapattılar. Maura poposunu birkaç santim daha yaklaştırdı ve adamın bacağına yaslandı. Bu Gri Adam'a çok güven verici bir jest gibi geldi, onu bir kiralık katile sırtını dayamıştı. Daha önce cansız olan kalbi umutla çarptı. Saçındaki papatya zincirini dikkatle yeniden düzenledi ve sonra telefonunu çıkardı.

Greenmantle hemen cevap verdi. "Bana iyi haberler

ver." Gri Adam, "Burada değil," dedi.

Uzun bir duraklama oldu. "Üzgünüm, bağlantı kötü. Tekrar söyler misiniz?"

Gri Adam gereksiz yere kendini tekrarlamaktan hoşlanmazdı. "Tüm okumalar bu dağlar boyunca uzanan eski bir fay hattından kaynaklanıyor. Size bir yeri işaret ediyorlar, bir şeyi değil."

İlkinden daha çirkin nitelikte bir duraklama daha. Greenmantle, "Peki, seni kim yakaladı? Laumonier'nin adamlarından biri miydi? Sana ne kadar ödeyeceğini söyledi? Biliyor musun - lanet olsun, bugün benimle uğraşmak isteyeceğin bir gün değil. Hem de bugün."

Gri Adam, "Daha fazla para için uğraşmıyorum," dedi.

"Yani bunu kendin için mi saklıyorsun? Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerektiğini düşünüyorum ama hissettirmiyor." Genelde Greenmantle'ın çılgına dönmesi birkaç dakika sürerdi ama Gri Adam'ın zaten devam etmekte olan bir çılgını yarıda kestiği açıktı. "Bunca yıl sana güvendim, seni ürkütücü, hasta piç, ve şimdi -"

"Bende değil," diye araya girdi Gri Adam. "Seni kandırmıyorum."

Maura onun yanında başını eğdi ve hafifçe salladı. Greenmantle'ı tanımasa bile Gri Adam'ın bildiği şeyi tahmin etmişti: Bu iş yürümeyecekti.

"Sana hiç yalan söyledim mi?" diye sordu Greenmantle. "Hayır! Kimseye yalan söylemedim ama bugün *herkes* ısrarla - bilirsiniz, neden dört ay bekleyip bulamadığınızı söylemediniz? Neden daha iyi bir yalan söylemedin?"

Gri Adam, "Ben gerçeği tercih ederim. Enerji anomalileri fayın seyrini takip ediyor ve belirli bölgelerde yerleşik ana kayadan kaçıyor. Bu enerji sızıntılarının neden olduğu bitki büyümesindeki anormalliklerin bazılarını fotoğrafladım. Elektrik şirketi bir süredir sızıntılarla bağlantılı dalgalanmalarla mücadele ediyor. Ve bu yılın başlarında meydana gelen bir deprem nedeniyle faaliyetler daha da yoğunlaştı. Bunun tüm belgeleri internet gazetelerinde mevcut. Elektronik cihazları geri getirdiğimde size anlatabilirim."

Durdu. Bekledi.

Kısa bir an için şöyle düşündü: *Bana inanacak.*

Greenmantle telefonu yüzüne kapattı.

Gri Adam ve Maura sessizce oturup arka bahçenin büyük bölümünü kaplayan geniş, yayvan kayın ağacına baktılar. Ağaçtan bir yas güvercini ısrarlı ve hüzünlü bir sesle ötüyordu. Gri Adam'ın eli aşağı sarktı ve Maura onu okşadı.

"Bu kılıçların onlusu," diye tahmin etti.

Maura onun elinin tersini öptü. "Cesur olman gerekecek." Gri Adam,

"Ben her zaman cesurum," dedi.

"Bundan daha cesurca." dedi.

Camaro ona çarpmadan önce **Gansey**'nin sadece birkaç saniye uyarısı vardı.

Domuz kornasının tanıdık, kansız sesini duyduğunda Monmouth Manufacturing yakınlarında bir ışıkta oturuyordu. Muhtemelen hayal görmüştü. Camlardan ve dikiz aynasından gözlerini kırpıştırırken, Suburban hafifçe sallandı.

Bir şey onu arkadan itmiş.

Domuzun kornası tekrar öttü. Camı indiren Gansey, Suburban'ın arkasını görmek için başını dışarı uzattı.

Domuz'u bir an için görmeyi başaramadan Ronan'ın histerik kahkahasını duydu. Sonra motor hızlandı ve Ronan Camaro'yu tekrar Suburban'ın arka tamponuna doğru itti.

Felaketle sonuçlanan hafta sonundan sonra beklemesi gereken türden bir eve dönüştü.

"HEY, YAŞLI ADAM!"

"Ronan!" diye bağırdı Gansey. Başka söyleyecek sözü yoktu. *Enkaz.* Görebildiği çeyrek panel iyi görünüyordu; gerisini görmek istemedi. Camaro'nun bütün ve eksiksiz olduğu fikrini birkaç dakika daha korumak istiyordu.

"Kenara çek!" Ronan karşılık verdi. Sesinde hâlâ oldukça fazla kahkaha vardı. "Mennonitler! Şimdi!"

"Onu görmek istemiyorum!" Gansey bağırarak karşılık verdi. Üstündeki ışık yeşile döndü. Hareket etmedi.

"Oh, *gerçekten öyle*!"

Gerçekten bilmiyordu ama yine de Ronan'ın dediğini yaptı, ışıklardan geçti ve bir sonraki sağdan Henrietta Çiftliği ve Bahçesi'ne (ve Evine) girdi, büyük ölçüde Mennonitler tarafından işletilen bir dükkan kompleksi. Sebzeler, antikalar, köpek kulübeleri, Western kıyafetleri, askeri kıyafetler ve daha fazlası için tek durak noktasıydı.

fazlalıkları, İç Savaş mermileri, acılı sosisler ve özel avizeler. Suburban'ı binalardan mümkün olduğunca uzağa park ederken açık hava sebze standlarından gelen gözlerin farkındaydı. Dışarı çıktığında, Domuz gürleyerek yanındaki yere girdi.

Ve bunda yanlış bir şey yoktu.

Gansey bir parmağını şakağına bastırdı, daha önceki metinlerle gördüklerini bağdaştırmaya çalışıyordu. Kavinsky'nin sadece onunla dalga geçiyor olması mümkündü.

Ama yine de Ronan sürücü koltuğundan tırmanıyordu, ki bu imkânsızdı. Anahtarlar Gansey'in çantasında kalmıştı.

Ronan arabadan atladı.

Ve bu da şaşırtıcıydı. Çünkü sırıtıyordu. Coşkulu. Gansey, Niall Lynch öldüğünden beri Ronan'ı mutlu görmemiş değildi. Sadece bu konuda her zaman acımasız ve koşullu bir şeyler olmuştu.

Bu Ronan değil.

Gansey'in kolunu tuttu. "Şuna bak, dostum! *Şuna bak!*"

Gansey bakıyordu. Önce Camaro'ya, sonra da Ronan'a bakıyordu. Sonra tekrar bakıyordu. Durmadan tekrarlıyordu ama hiçbir Çey daha anlamlı gelmiyordu. Arabanın etrafında yavaşça adım atıyor, çekiçle açılmış bir göçük ya da çizik arıyordu. "Neler oluyor? Hurda olduğunu sanıyordum -"

"Öyleydi," dedi Ronan. "Kesinlikle öyleydi." Gansey'nin kolunu bıraktı ama sadece yumruklamak için. "Özür dilerim dostum. Yaptığım çok boktan bir şeydi."

Gansey'nin gözleri kocaman açılmıştı. Ronan'ın herhangi bir şey için özür dilediğini duyacak kadar uzun yaşayacağını düşünmemişti. Ronan'ın hâlâ konuşmakta olduğunu geç de olsa fark etti. "Ne dedin? Ne dedin sen?"

"Dedim ki," dedi Ronan ve şimdi de Gansey'nin omuzlarını, ikisini birden tutup teatral bir şekilde salladı, "*Dedim* ki bu arabayı rüyamda gördüm. Bunu ben yaptım! *Bu* benim kafamdan. *Tamamen* aynı, dostum. Ben yaptım. Babamın istediği her şeyi nasıl elde ettiğini biliyorum ve rüyalarımı nasıl kontrol edeceğimi biliyorum ve Cabeswater'ın sorununun ne olduğunu biliyorum."

Gansey elleriyle iki gözünü de kapattı. Beyninin eriyeceğini düşündü.

Ancak Ronan'ın ne kendisinin ne de bir başkasının iç muhasebesini yapacak hali yoktu. Gansey'nin ellerini yüzünden çekti. "Otur içine! Bana farklı olduğunu söyle!"

Gansey'i sürücü koltuğuna itti ve Gansey'in cansız kollarını direksiyonun üzerine sardı. Önündeki görüntüyü düşündü.

sanki bir müze parçasını inceliyormuş gibi. Sonra direksiyonun üzerinden uzandı ve ön panelde duran bir güneş gözlüğünü kaptı.

Beyaz, plastik, lensler cehennem gibi karanlık. Joseph Kavinsky'nin - ya da belki bir kopyası. Artık neyin gerçek olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Ronan beyaz güneş gözlüklerini Gansey'nin yüzüne taktı ve ona bir kez daha baktı. Yüzü yarım saniyeliğine kasvetli bir hal aldı ve sonra kesinlikle harika ve korkusuz bir kahkahaya dönüştü. Eski Ronan Lynch'in kahkahası. Hayır, ondan daha iyiydi, çünkü bu yeni kahkahanın altında bir parça karanlık vardı. Bu Ronan dünyanın boktan bir yer olduğunu biliyordu ama yine de gülüyordu.

Gansey daha çok nefessiz kalarak gülmekten kendini alamadı. Her nasılsa böylesine korkunç bir yerden neşeli bir yere gelmişti. Vücudundaki her kemiği Ronan'la tartışmak için hazırlamamış olsaydı bu duygunun bu kadar derin olacağından emin değildi. "Tamam," dedi. "Tamam, anlat bana."

Ronan ona
söyledi.

"Kavinsky mi?"

Ronan açıkladı.

Gansey yanağını sıcak direksiyon simidine dayadı. Bu da rahatlatıcıydı. Bu araba olmadan asla gitmemeliydi. Bir daha asla içinden çıkamayacaktı.

Joseph Kavinsky. İnanılır gibi değil.

"Peki Cabeswater'ın nesi var?"

Ronan gözlerini siper etti. "Ben. Aslında Kavinsky. Rüya gördüğümüzde tüm enerjiyi hattan alıyoruz."

"Çözüm?"

"Kavinsky'yi
durdurun."

Birbirlerine baktılar.

"Gansey yavaşça, "Ona kibarca sorabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Hey, Churchill Hitler'le pazarlık yapmaya
çalıştı." Gansey kaşlarını çattı. "Öyle mi yaptı?"

"Muhtemelen."

Derin bir nefes alan Gansey gözlerini kapattı ve direksiyonun yüzünü pişirmesine izin verdi. Burası eviydi: Henrietta, Domuz, Ronan. Neredeyse. Düşünceleri Adam'a, Mavi'ye doğru yöneldi ve tavşan gibi uzaklaştı.

"Partin nasıldı dostum?" Ronan açık kapıdan Gansey'nin dizine tekme atarak sordu. "Parrish nasıldı?"

Gansey gözlerini açtı. "Oh, evi yıktı."

Gansey'in beyaz güneş gözlüklerini taktığı saatlerde, Blue evinden iki mahalle öteye bisikletle gidiyordu. Elinde Camaro'nun tekerleği, kalkan patronu ve küçük pembe bir sustalı vardı.

Sustalı bıçak onu kesinlikle rahatsız ediyordu. *Fikri* çok hoşuna gitse de - Mavi Çavuş, gözü kara; Mavi Çavuş, süper kahraman; Mavi Çavuş, belalı - ilk açtığında keseceği tek şeyin kendisi olacağından şüpheleniyordu. Ama Maura ısrar etmişti.

"Sustalı bıçaklar yasadışıdır," diye itiraz etti Blue. "Suç da öyle," diye cevap verdi Maura.

Tüm gazeteler - evet, gazeteler, çoğul, çünkü her şeye rağmen Henrietta'da iki tane vardı - suçtan bahsediyordu. Şehrin her yerinde, giderek daha da korkan vatandaşlar hırsızlık ihbarlarında bulunuyordu. Ancak anlatılanlar çelişkiliydi - bazıları tek bir adam, bazıları iki adam, bazıları da beş ya da altı kişilik çeteler gördüklerini söylüyordu.

"Demek ki bunların hiçbiri doğru değil," dedi Blue iğneleyici bir şekilde. Ana akım gazeteciliğe şüpheyle yaklaşıyordu.

"Ya da hepsi," diye yanıtladı Maura.

"Bunu sana tetikçi erkek arkadaşın mı söyledi?" Maura, "O benim erkek arkadaşım değil." dedi.

Blue bisikletini Calla'nın boks dersleri aldığı kulübenin önüne park ettiğinde kendini yapış yapış ve sevimsiz hissediyordu. Gölgeli çimenlerin hiçbir etkisi olmamıştı ki kapıya doğru yürüdü ve dirseğiyle zili çaldı.

"Merhaba hanımefendi," dedi Mike, Calla'ya öğretmenlik yapan devasa adam. Blue'nun boyu kadar genişti - ki doğrusunu söylemek gerekirse pek de geniş sayılmazdı. "Bu bir Corvette mi?"

Mavi, kolunun altındaki çukurlu tekerleği yeniden ayarladı. "Camaro."

"Hangi yıl?"

"Uh, 1973."

"Ooh. Büyük blok mu? 350?"

"Emin misin?"

"Güzel, bayan! Geri kalanı nerede?"

"Dışarıda bensiz harika vakit geçiriyor. Calla hala burada mı?"

Mike, Blue'yu içeri almak için kapıyı daha geniş açtı. "Bodrumda serinliyor."

Mavi, Calla'yı bodrumdaki yıpranmış gri halının üzerinde, cömert ve nefes nefese kalmış bir psişik dağ gibi yatarken buldu. Şaşırtıcı sayıda kum torbası asılmış ve istiflenmişti. Blue, Camaro'nun tekerleğini Calla'nın şiş karnının üzerine yerleştirdi.

"Sihir numaranı yap," diye emretti.

"Ne kadar kaba!" Ama Calla uzanıp ellerini çukurlu metalin üstünden geçirdi. Gözleri kapalıydı, bu yüzden ne olduğunu anlayamadı ama "Arabayı geride bıraktığında yalnız değil" dedi.

Bu ifadede ürpertici bir şey vardı. *Arkasında bırakır.* Sadece "arabayı park etti" anlamına gelebilirdi. Ama Calla söylediğinde kulağa öyle gelmiyordu. *Terk* etmekle eşanlamlıymış gibi geldi. Ve Gansey'nin Domuz'u terk etmesi için çok önemli bir şey olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

"Ne zaman olacak?"

"Çoktan oldu," diye cevap verdi Calla. Gözleri açıldı ve Mavi'ye sabitlendi. "Ve henüz olmadı. Zaman daireseldir, tavuk. Aynı parçalarını tekrar tekrar kullanırız. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla."

"Bunu hatırlamayacak mıyız?"

"*Zamanın* döngüsel olduğunu söyledim," diye yanıtladı Calla. "Anıların öyle olduğunu söylemedim." "Ürkütücü davranıyorsun," dedi Mavi. "Belki de öyle olmak istiyorsun, ama her ihtimale karşı
sadece yanlışlıkla ürkütücü davranıyorsun, bilmeni istedim."

"Ürkütücü şeylerle uğraşan sensin. Zamanı birden fazla kez kullanan insanlarla uğraşıyorsun."

Mavi, Gansey'nin ley hattında ölümü nasıl kandırdığını ve aynı anda hem yaşlı hem de genç göründüğünü düşündü. "Gansey?"

"Glendower! Elindeki diğer şeyi bana ver."

Mavi direksiyonu kalkan patronuyla takas etti. Calla onu uzun bir süre tuttu. Sonra doğruldu ve Mavi'nin eline uzandı. Parmaklarını kalkanın üzerindeki kuzgunların üzerinde gezdirirken hafifçe mırıldanmaya başladı. Arkaik, tekinsiz bir melodiydi bu ve Blue'nun boştaki kolunu kendi etrafında kenetlemesine neden oldu.

"Bu noktada onu sürüklüyorlardı," dedi Calla. "Atlar ölmüştü. Adamlar çok güçsüzdü. Yağmur durmak bilmiyordu. Bunu da onunla birlikte gömmek istemişler ama çok ağırmış. Geride bırakmışlar."

Geride bıraktım.

Yankı kasıtlı gibiydi. Gansey baskı altında olmadıkça Camaro'yu terk etmezdi; Glendower'ın adamları da benzer bir sıkıntı olmadan kalkanını terk etmezdi.

"Ama Glendower'ın mı? O yakın mı?" Mavi kalbine küçük bir tekme atıldığını hissetti. "*Yakın* ve *uzak*, *çoktan olmuş* ve *henüz olmamış* gibidir," Calla
cevap verdi.

Mavi bu esrarengiz psişik konuşmalardan sıkılmıştı. Israr etti, "Ama atları yoktu. Yani sadece yürüyerek gidebildikleri kadar uzağa gidebiliyorlardı."

"İnsanlar," dedi Calla, "mecbur kalırlarsa uzun bir yol yürüyebilirler."

Ayağa kalktı ve kalkan patronunu Mavi'ye geri verdi. Boks yapmış gibi kokuyordu. Çok gürültülü bir şekilde iç çekti.

"Calla?" Mavi aniden sordu. "Sen de zamanı yeniden kullanan insanlardan mısın? Sen, annem ve Persephone?"

Calla cevap olarak, "Hiç sende farklı bir şeyler olduğunu hissettin mi? Sanki *daha fazlası* varmış gibi?"

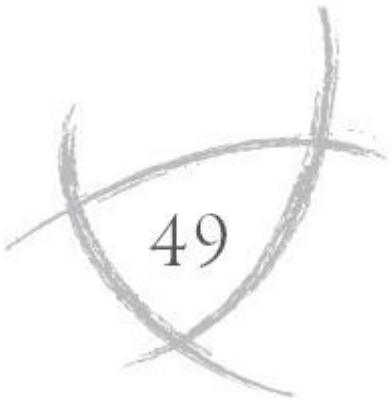
Mavi'nin kalbi yeniden yerinden fırladı. *"Evet!"*

Calla cebinden Fox Way arabasının anahtarlarını çıkardı. "Güzel. Herkes böyle hissetmeli. Al bakalım. Al bunları. Eve gidiyorsun. Pratik yapmalısın."

Blue ondan daha fazla bir şey öğrenemedi. Mike'a veda ettiler (*O tekerleği çok hızlı sürme!*), Blue'nun bisikletini bagaja koydular ve oldukça yavaş bir şekilde eve döndüler. Blue kaldırıma park etmiş üç renkli küçük bir arabaya çarpmadan evin önüne park etmeye çalışırken Calla gıdakladı.

"Pekala," dedi. "Sorun bugün iyi görünüyor."

Bunun nedeni Adam Parrish'in ön basamaklarında bekliyor olmasıydı.

Adam beceriksizce Blue'nun yatağının kenarına oturdu. Bir kızın yatak odasına bu kadar kolay girmiş olmak garip hissettiriyordu. Eğer Blue'yu biraz tanıyorsanız, oda hiç de şaşırtıcı değildi - duvarlara yapıştırılmış ağaç siluetleri, tavandaki vantilatörden zincirlerle sarkan yapraklar, düğmeler ve yaklaşık dokuz farklı makasla dolu bir rafın üzerine boyanmış, üzerinde WORMS FOR ALL yazan bir konuşma balonu olan bir kuş. Duvara yaslanan Blue, ağaçlardan birinin sarkan dalını bilinçsizce bantladı.

Zaman yok, zaman yok.

Gözlerini bir saniyeliğine kapadı. Konuşabilmeleri için onun ağaçlarla uğraşmayı bırakmasını bekledi. Kadın oynamaya devam etti. Nabzının içinde kaynadığını hissetti.

Ayağa kalktı. Daha fazla oturamazdı.

Mavi aniden durdu. Ellerini duvara dayadı, yüzünde dikkatli bir ifade vardı.

Adam konuşmaya Gansey'nin arayışa muhafazakâr yaklaşımının neden yanlış olduğuna dair ikna edici bir açıklamayla başlamayı planlamıştı, ama söylediği bu değildi. Bunun yerine, "Beni neden öpmediğini bilmek istiyorum ve bu sefer yalan istemiyorum," dedi.

Sessizlik vardı. Köşede dönen bir vantilatör ikisinin de üzerinde hareket etti.

Dalların uçları çırpındı. Yapraklar spiral çizdi. Mavi,

"Buraya bunun için mi geldin?" diye sordu.

Kızgındı. Adam bundan memnundu. Kızgın olan tek kişi olmak daha kötüydü.

Adam cevap vermeyince, sesi daha da öfkeli bir şekilde devam etti: "Washington'dan döndükten sonra yapmak istediğin ilk konuşma bu mu?"

"Nereden geldiğimin ne önemi var?"

"Çünkü Ronan ya da Noah olsaydım, partinin nasıl geçtiği hakkında konuşuyor olurduk. Nereye kaybolduğunu ve bu konuda ne yapmak istediğini ve ne bileyim, gerçek *şeyleri* konuşuyor olurduk. Beni öpüp öpmediğini değil!"

Adam bunun şimdiye kadarki en alakasız cevap olduğunu düşündü ve kız hâlâ sorusuna cevap vermemişti. "Ronan ve Noah benim kız arkadaşım değil."

"Kız arkadaş!" Mavi tekrarladı ve onun bu kelimeyi söylediğini duyunca kopuk bir heyecan hissetti. "*Arkadaş-arkadaşa* ne dersin?"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyle miyiz? Arkadaşlar konuşur. Sen Pentagon'a yürüyorsun ve ben bunu Gansey'den öğreniyorum! Baban bir pislik ve ben bunu Gansey'den öğreniyorum! Noah her şeyi biliyor. Ronan her şeyi biliyor."

"Her şeyi bilmiyorlar. Ne için orada olduklarını biliyorlar. Gansey biliyor çünkü o da oradaydı."

"Evet, peki ben neden orada değildim?"

"Neden olasın ki?"

"Çünkü beni davet etmiştiniz," dedi Mavi.

Dünya eğildi. Gözlerini kırptı; dünya düzeldi. "Ama orada olman için hiçbir neden yoktu."

"Doğru, tabii. Çünkü politikada kız yok! Hiç ilgim yok. Oylama mı? Ne? Önlüğümü unuttum. Aslında şu anda mutfakta olmam gerektiğini düşünüyorum. Oklavam -"

"Senin olduğunu bilmiyordum -"

"*Demek istediğim de bu!* Hiç aklına geldi mi?" Aklıma gelmedi.

"Yine de Gansey olmadan bir yere gidemezdin," diye tersledi Mavi. "İkiniz harika bir çift oldunuz! Öp onu!"

Adam başını sertçe eğdi.

"Ben sadece öpülecek biri olmak istemiyorum. Ben de gerçek bir arkadaş olmak istiyorum. Sadece etrafta olması eğlenceli olan biri değil çünkü - çünkü göğüslerim var!"

Genelde küfretmezdi ama *göğüsler* Adam'ın o anda hayal edebileceği kadar küfre yakın hissettiriyordu. *Göğüslerin* ve konuşmanın şekil değiştirmesinin birleşimi onu rahatsız etti. "Güzel, Mavi. Gansey haklıydı. Gerçekten de öfkeli bir feminist olabiliyorsun."

Mavi ağzını kapattı. Omuzları hafifçe titredi: korku gibi değil, depremden önceki sarsıntılar gibi.

"Hala soruma cevap vermedin. Az önce söylediklerinin hiçbirinin *bizimle bir* ilgisi yok."

Dudakları ekşi bir şekil aldı. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Tüm bunların başında istediğim buydu," dedi Adam, aslında artık ondan ne istediğini bilmese de. Bu kavganın bitmesini istiyordu. Gelmemiş olmayı diledi. Keşke onun yerine Glendower'ı sorsaydı. Keşke onu partiye davet etmeyi düşünseydi. Nasıl düşünebilirdi ki? Kafası çok dolu, çok boş, çok çarpıktı. Çok uzağa gitmişti, sağlam zeminin hemen yanından geçmişti ama geri dönecek gibi görünmüyordu.

"Doğru. Gerçek." Yumruklarını sıktı ve kollarını kavuşturdu. "İşte gerçek. Hayatım boyunca medyumlar bana gerçek aşkımı öpersem onu öldüreceğimi söylediler. İşte gerçek. Mutlu oldun mu? Sana hemen söylemedim çünkü *gerçek aşk* deyip seni korkutmak istemedim."

Arkasındaki ağaçlar sallanıyordu. Başka bir imge ortaya çıkmaya çalışıyordu. Anılarını elemek için kendini ondan kurtarmaya çalıştı, neredeyse öpüşmelerini onun bu ölümcül kehaneti itiraf etmesiyle koordine etmeye çalıştı. Gerçek gibi gelmiyordu ama hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

"Peki ya şimdi?"

"Seni *tanımıyorum*, Adam."

Bu senin suçun değil, havayı fısıldadı. *Sen bilinemezsin.*

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi? Şimdi -" Sonunda Mavi'nin sesi biraz titredi. "Şu ana kadar sana söylemedim çünkü bunun önemli olmadığını fark ettim. Çünkü o sen olmayacaksın."

Bunu babasının yumruklarından biri gibi hissetti. Bir anlık ölüm ve ardından kanın temas noktasına hücum etmesi. Ve sonra üzüntü değil, artık tanıdık gelen sıcaklık. İçini bir patlama gibi yırttı, camları kırdı ve her şeyi anlık bir patlamayla yuttu.

Ağır çekimde elinin sallanışını hayal edebiliyordu.

Hayır. Hayır.

Hayır, bunu onunla daha önce de yapmıştı ve bir daha yapmayacaktı.

Bir yumruğu alnında, dönerek uzaklaştı. Diğeriyle duvara vurdu ama sertçe değil. Sanki kendini topraklıyor, deşarj oluyordu. Öfkesini lime lime etti. Sönene kadar göğsündeki yakıcı, korkunç ateşe odaklandı.

Sen olmayacaksın.

Ve sonunda, geriye kalan tek şey bu oldu: *Gitmek istiyorum.*

Henüz gitmediği başka bir yer, bu duygunun yeşermeyeceği bir toprak olmalıydı.

Adam arkasını döndüğünde, kadın hareketsiz bir şekilde onu izliyordu. Gözlerini kırptığında, yanaklarında sihir gibi iki damla gözyaşı belirdi. Hızlı gözyaşları. Ağladığınızı fark etmeden önce gözlerinizde ve çenenizde olanlar. Adam bunları biliyordu.

"Gerçek bu mu?" diye sordu. O kadar sessiz sormuştu ki, kelimeler çok yumuşak çalınan bir keman gibi tiz çıkmıştı.

İki gözyaşı daha sıraya girmişti ama gözlerini kırptığında gözlerinde kalmıştı. Parlayan küçük göller.

Sen değil.

Eski püskü öfkesi, uzun sessizliği ve kırılmışlığıyla o değil.

Sen değil.

Kendine bir *bak Adam*, dedi Gansey'in sesi. *Sadece*

bak. *Sana değil.*

"Kanıtla," diye fısıldadı. "Ne?"

Daha yüksek sesle: "Kanıtla."

Başını sallamaya başladı.

"Eğer ben değilsem, hiçbir şey yapmayacak, değil

mi?" Başını daha sert salladı. "Hayır, Adam."

Daha yüksek sesle. "Eğer ben olmayacaksam, Blue, fark etmez, değil mi? Sen de öyle demiştin. Asla ben olmayacağım."

"Seni incitmek istemiyorum, Adam." dedi mutsuzca. "Ya

doğrudur ya da değildir."

Mavi bir elini onun göğsüne koydu ve bastırdı. "Seni öpmek *istemiyorum.* Sen ve ben olmayacağız."

Sen değil.

Babası ona son kez vurduğundan beri Adam'ın sol kulağı ölü ve tepkisizdi. Tıslama yok, parazit yok. Sadece his yokluğu.

Şu anda tüm vücudu böyle

hissediyordu. "Tamam," dedi, sesi

renksizdi.

Mavi elinin tersiyle gözlerini sildi. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

"Tamam."

Hisler geri geliyordu ama odaklanmamış ve donuktu. Pırıltılı ve bulanık. O ve kız olmayacaktı. O ve o olmayacaktı.

Gansey. Artık *ne burada, ne de şimdi yoktu.* Buradaydı. Şimdi oldu. Sadece o ve Cabeswater olacaktı.

Ben bilinemezim.

Merdivenlerden iniyordu ama Mavi'nin odasından çıktığını hatırlamıyordu. Bir şey söylemiş miydi? Sadece gidiyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Etrafında sesler ve görüntüler titreşiyor, çarpık bir şekilde bastırıyordu.

Uyumsuzluğu bir ses böldü. Evin en sessiz yeriydi. "Adam," dedi Persephone, ön kapıyı açarken kolunu yakalayarak.

"Konuşma vaktimiz geldi."

Persephone ona turta verdi. Cevizliydi ve o yapmıştı ve onun alması bir seçenek olarak sunulmamıştı.

Maura kaşlarını çattı. "Bunun doğru yol olduğuna emin misin, P? Sanırım en iyisini sen bilirsin..."

"Bazen," diye itiraf etti Persephone. "Haydi, Adam. Okuma odasına gidiyoruz. Blue da seninle gelebilir. Ama bu çok kişisel olacak."

Mavi'nin orada olduğunu fark etmemişti. Başını öne eğdi. Eyaletler arası yolda yürürken elinde bir sıyrık oluşmuştu ve sessizce kenarlarındaki deriden endişeleniyordu.

Blue, "Ne oluyor?" dedi.

Persephone sanki açıklaması çok zormuş gibi elini çırptı.

Maura, "İçiyle dışını dengeliyor. Cabeswater ile barışıyor, değil mi?"

Persephone başını salladı. "Yeterince yakın."

Mavi, "İsterseniz ben de gelirim," dedi. Bütün

yüzler ona doğru döndü.

Tek başına girerse, bundan başka bir şey olmazdı: Adam Parrish.

Bir bakıma, her zaman b ö y l e y d i . Bazen manzara değişirdi. Bazen hava daha iyiydi.

Ama sonunda sahip olduğu tek şey buydu: Adam Parrish.

Kendine tekrar söyleyerek kabullenmeyi kolaylaştırdı: *Burası sadece okuma odası.*

Bunun gerçek olmadığını biliyordu. Ama gerçek gibi şekillenmişti.

"Bunu tek başıma yapmak istiyorum," dedi alçak bir sesle. Ona bakmadı.

Persephone ayağa kalktı. "Turtanı getir."

Adam turtasını getirdi.

Okuma odası evin geri kalanından daha karanlıktı, sadece okuma masasının ortasında toplanmış blok mumlar tarafından aydınlatılıyordu. Adam tabağı masanın üzerine koydu.

Persephone kapıları arkasından kapattı. "Turtadan bir ısırık al." Adam turtadan bir ısırık aldı.

Dünya birazcık odaklandı.

Kapılar kapalıyken oda hava karardıktan sonra güller açmış ve kibrit çakılmış gibi kokuyordu. Ve ışıklar kapalıyken odanın ne kadar büyük olduğunu söylemek garip bir şekilde zordu. Adam odanın küçük boyutlarını çok iyi bilse de, şimdi bir yeraltı mağarası gibi devasa geliyordu. Duvarlar uzak ve düzensiz görünüyor, boşluk nefes alış verişlerinin ve kartların hareketlerinin sesini yutuyordu.

Adam düşündü: *Şimdi durabilirim.*

Ama burası sadece okuma odasıydı. Burası sadece yemek odası olması gereken bir odaydı. Burada hiçbir şey değişmeyecekti.

Adam bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu ama öyleymiş gibi davranmak daha kolaydı.

Persephone duvardan bir çerçeve seçti. Adam bunun dağınık bir arazideki dikili bir taşın fotoğrafı olduğunu görecek kadar zaman bulabildi ve Persephone çerçeveyi önündeki masanın üzerine koydu. Karanlıkta ve mum ışığında görüntü kayboldu. Görünen tek şey camdaki yansımaydı; birdenbire dikdörtgen bir havuz ya da aynaya dönüşmüştü. Mum ışığı camın içinde dönüp duruyordu, gerçekteki mum ışığına pek benzemiyordu. Midesi bulandı.

"Bunu hissediyor olmalısın," dedi Persephone, masanın diğer tarafında. Oturmadı. "Ne kadar dengesizsin."

Kabul edilemeyecek kadar açıktı. Hatalı yansımaları olan camı işaret etti. "Bu ne için?"

"Kehanet," diye yanıtladı. "Başka yerlere bakmanın bir yolu. Görmek için çok uzakta olan yerlere, ya da sadece bir şekilde var olan yerlere, ya da görülmek istemeyen yerlere."

Adam dumanın cama doğru yükseldiğini gördüğünü sandı. Gözlerini kırpıştırdı.

Gitti. Eli acıdı. "Nereye bakıyoruz?"

"Çok uzaklarda bir yerde," dedi Persephone. Ona gülümsedi. Minik, gizemli bir şeydi, dalların arasından bakan bir kuş gibiydi. "Senin içinde."

"Güvenli mi?"

"Güvenli olmanın tam tersi," dedi Persephone. "Aslında, pastadan bir ısırık daha alsan iyi olur."

Adam turtadan bir ısırık aldı. "Bunu yapmazsam ne olacak?"

"Hissettiğin şey daha da kötüleşecek. Bu yapbozda önce kenar parçaları yapamazsın."

"Ama bunu yaparsam," diye başladı Adam - sonra durdu, çünkü gerçek ısırdı ve içine işledi, "sonsuza dek değişmiş mi olacağım?"

Başını sempatik bir şekilde eğdi. "Sen zaten kendini değiştirmişsin. Sen fedakârlık yaptığında. Bu sadece onun son kısmı." O

zaman bunu yapmamanın bir anlamı yoktu.

"Nasıl yapacağımı söyle o zaman."

Persephone öne doğru eğildi ama hâlâ oturmadı. "Bir şeylerden vazgeçmeyi bırakmalısın. Zihnini feda etmedin. Düşüncelerini kendine saklamayı seçmeye başla. Ve fedakârlığını da unutma. Ciddi olmalısın."

"Ciddiydim," dedi Adam, öfke aniden yükselmişti, şarkı söylüyordu ve saftı. Bu ölümsüz bir düşmandı.

Saf siyah gözleriyle ona sadece göz kırptı. Öfkesi buruştu.

"Cabeswater'ın elleri ve gözleri olacağına söz verdin, ama senden ne istediğini dinliyor musun?"

"Hiçbir şey söylemedi."

Persephone'nin yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Elbette öyleydi. Bir anda, görüntülerin ve yarı hayallerin nedeninin bu olduğunu anladı. Cabeswater onun dikkatini çekmeye çalışıyordu, yapabildiği tek yol buydu. Tüm bu gürültü, bu ses, içindeki bu kaos.

"Anlayamadım."

"Bunun da dengesi bozuldu," dedi. "Ama bu farklı bir sorun için farklı bir ritüel. Şimdi kendi içine bak ama orada incitici şeyler olduğunu da bil. Kehanet asla güvenli değildir. Kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

"Bir şeyler ters giderse bana yardım edecek misin?" diye sordu.

Siyah gözleri onunkileri tuttu. Anlamıştı. Tek yardımcısını dışarıda, mutfakta bırakmıştı.

Persephone, "Şimdi sana yardım sözü verenlere karşı dikkatli ol," dedi. "Kendi içinde, sana yardım edebilecek olan yalnızca sensin."

Başladılar.

İlk başta sadece mumların farkındaydı. Gerçek mumların ince, yüksek titreşimi ve aynalı camdaki mumların kıvrımlı, dolambaçlı yanışı. Sonra, karanlıktan bir damla su süzülür gibi oldu.

onun üstünde. Camın üzerine sıçraması gerekirdi ama bunun yerine yüzeyi kolayca deldi.

Bir su bardağının içine düştü. Annesinin dolaplarını dolduran o kalın, ucuz bardaklardan biri. Bu Adam'ın elindeydi. Tam içmek üzereyken bir hareketlilik yakaladı. Işık ve sesten önce kendini destekleyecek zamanı yoktu.

Babası ona vurdu.

"Bekle -!" Adam, mutfağın solmuş tezgahına vururken, her zaman açıklamak üzere olduğunu söyledi.

Yumruğun şimdiye kadar bitmiş olması gerekirdi ama o yumruğun *içine* hapsolmuş gibiydi. Çocuk oydu, darbe oydu, sayaç oydu, her şeyi yönlendiren alevlenen öfke oydu.

Bu onun içinde yaşıyordu. Babasının ona ilk kez vurduğu bu yumruk, her zaman kafasının içinde bir yerlere atılıyordu.

Cabeswater, diye düşündü Adam.

Yumruktan kurtuldu. Bardak yere çarpıp parçalanamayacak kadar sağlamlaşırken, su damlası kayarak tekrar düşmeye başladı. Bu kez ağaçlarla çevrili, durgun, aynalı bir havuza düştü. Ağaçların arasında yemyeşil, karanlık ve canlı bir siyahlık uzanıyordu.

Adam buraya daha önce de

gelmişti. Cabeswater.

Gerçekten burada mıydı, yoksa bir rüya mıydı? Cabeswater için bir fark yarattı mı?

Burası - devrilmiş dalların altındaki nemli toprağı kokladı, çürüyen ağaç kabuklarının altında çalışan böceklerin sesini duydu, tepesindeki yapraklarda nefes alan aynı esintinin saçlarına dokunduğunu hissetti.

Adem'in ayaklarının dibindeki gece suyunda kırmızı balıklar daire çiziyordu. Damlacığın yüzeyi kırdığı dalgalanmalara bakıyorlardı. Bu hareket gözünü karşı kıyıdaki rüya gören ağaca çekti. Tıpkı daha önce olduğu gibi görünüyordu: içinde bir insanı alacak kadar büyük, çürümüş bir mağara olan devasa, yaşlı bir meşe. Aylar önce Adam ağacın içinde durmuş ve geleceğe dair korkunç bir hayal görmüştü. Gansey, onun yüzünden ölüyordu.

Adam bir inilti duydu. Bu, dairesinde gördüğü ilk ruh olan kadındı. Soluk, eski moda bir elbise giymişti.

"Cabeswater'ın ne istediğini biliyor musun?" diye sordu.

Rüya gören ağacın sert kabuğuna yaslanan kadın, elinin tersini sıkıntıyla alnına bastırdı. *"Auli! Greywaren*

furis al. Lovi ne ..."

Latince değildi. Adam, "Anlamıyorum." dedi.

Birden yanında, Adam'ın Gansey malikânesinde gördüğü melon şapkalı adam belirdi. Adam yalvardı*, "E me! Greywaren furis al."*

"Özür dilerim," dedi Adam.

Başka bir ruh belirdi, elini ona uzattı. Ve bir başkası. Ve bir başkası. Gördüğü tüm parıltılar, bir düzine figür. Anlaşılmaz.

Dirseğinden gelen küçük bir ses, "Senin için tercüme edeceğim," dedi.

Döndüğünde siyah bir elbise giymiş küçük bir kız gördü. Minyatür bir Persephone'ye benzemiyordu: pamuk şeker gibi dağınık beyaz saçlar, dar bir yüz, siyah gözler. Kız onun elini tuttu. Kızın eli çok soğuktu ve biraz da nemliydi.

İhtiyatla titredi. "Doğru tercüme edecek misin?"

Minik parmakları onunkileri sıkıca kavramıştı. Onu daha önce görmediğinden emindi. Fedakârlık yaptığından beri gördüğü tüm görüntüler ve imgelemler arasında o yoktu. Persephone'ye çok benziyordu ama çarpıktı.

"Hayır," dedi. "Sadece kendime yardım edebilirim."

Kızgın bir şekilde başını geriye eğdi. "Burada zaten ölüsün." Adam geri çekilemeden, kadın diğer elini bileğinden aşağı doğru pençeledi. Üç keskin kan çizgisi kabardı. Tadını alabiliyordu, sanki dilini koparmış gibiydi.

Kötü bir rüya gibiydi.

Hayır. Eğer bu bir rüya gibiyse, eğer Cabeswater bir rüya gibiyse, bu her şeyin onun kontrolünde olduğu anlamına geliyordu, eğer isterse. Adam kendini serbest bıraktı. Zihnini ele vermeyecekti.

"Cabeswater," dedi yüksek sesle. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Havuzun içine uzandı. Elini çarşafın üzerinde kaydırmak gibi soğuk ve dayanıksızdı. İmgelemde takip ettiği tek damla suyu dikkatlice çıkardı. Avucunun içinde ileri geri hareket ederek yaşam çizgisi boyunca yuvarlandı.

Tereddüt etti. Bu anın diğer tarafında, onu diğerlerinden sonsuza dek ayıracak bir şey olduğunu biliyordu. Ne kadar olduğunu bilmiyordu. Ama onların olmadığı bir yerde olacaktı. Onların olmadığı bir şey olacaktı.

Ama zaten öyleydi.

Ve sonra bir damla suyun içindeydi. Artık Cabeswater'ın ona hayaletler aracılığıyla ulaşmasına gerek yoktu. Görüşündeki beceriksiz titreşimlere ihtiyacı yoktu. Dikkatini çekmek için umutsuzca yalvarmasına gerek yoktu.

O Cabeswater'dı, o rüya gören ağaçtı ve o, kökleri kayaları kazarak enerji ve umut arayan her meşeydi. İçindeki ley hattının emişini ve nabzını hissetti - *ley* hattı ne kadar kaba, sıradan bir terimdi, şimdi onu hissetmişti. Şimdi bunun için kullanılan diğer tüm isimleri hatırlayabiliyordu ve hepsi de daha uygun görünüyordu. *Peri yolları. Ruh yolları. Şarkı hatları. Eski izler. Ejderha hatları. Rüya yolları.*

Ceset yolları.

Enerji, elektrikten çok bir sırrı hatırlamak gibi, içinde titreyerek ve püskürerek yayılıyordu. Güçlüydü, her şeyi kuşatıyordu ve sonra soluyor, bekliyordu. Bazen ondan başka bir şey değildi, bazen de neredeyse unutulmuştu.

Ve tüm bunların altında Cabeswater'ın eskiliğini hissetti. Tuhaflığı. Özünde gerçek ve insanlık dışı bir şey vardı. Ondan yüzyıllar önce de vardı ve yüzyıllar sonra da var olacaktı. Şeylerin göreceli şemasında, Adam Parrish önemsizdi. O çok küçük bir şeydi, devasa bir varlığın parmak izindeki bir kıvrımdı sadece -

Düşüncelerimi ele vermeyi kabul etmedim.

Cabeswater'ın elleri ve Cabeswater'ın gözleri olacaktı ama Cabeswater olmayacaktı.

Adam Parrish olacaktı.

Arkasına yaslandı.

Okuma odasındaydı. Çerçeveli fotoğrafın üzerinde bir damla su duruyordu. Karşısında Persephone bileğindeki üç kanlı çiziği sildi; kolunun kolu yırtılmıştı.

Odadaki her şey Adam'a farklı görünüyordu. Sadece nasıl olduğundan emin değildi. Sanki televizyonunun en-boy ayarını geniş ekrandan normale çevirmiş gibiydi.

Persephone'nin gözlerinin siyah olduğunu daha önce nasıl düşündüğünü bilmiyordu. Her renk birleşerek siyahı oluşturuyordu.

"Anlamayacaklar," dedi Persephone. Elindeki tarot kartları destesini adamın önündeki masanın üzerine koydu. "Geri döndüğümde de anlamamışlardı."

"Ben farklı mıyım?" diye sordu.

"Daha önce farklıydın," diye yanıtladı Persephone. "Ama şimdi fark etmelerine engel olamayacaklar."

Adam tarot kartlarına dokundu. Masanın üzerindeki desteye bakalı çok uzun zaman olmuş gibiydi. "Onlarla ne yapmam gerekiyor?"

"Kapıyı çal," diye fısıldadı. "Üç kere. Bundan hoşlanırlar. Sonra onları karıştır. Ve sonra onları kalbine doğru tut."

Parmak eklemlerini desteye hafifçe vurdu, kartları karıştırdı ve sonra büyük desteyi kavradı. Desteyi göğsüne doğru tuttuğunda, kartlar sanki canlı bir yaratık gibi sıcak geldi. Daha önce hiç *böyle* hissetmemişti.

"Şimdi onlara bir soru sor."

Adam gözlerini kapattı.

Şimdi ne olacak?

"Dört tanesini yere bırak," dedi Persephone. "Hayır, üç tane. Üç tane. Geçmiş, şimdi, gelecek. Yüzleşin."

Adam dikkatle masanın üzerine üç kart koydu. Persephone'nin destesindeki resim karanlık ve lekeliydi, bu loş ışıkta zar zor görülebiliyordu. Üzerlerindeki figürler hareket ediyor gibiydi. Her birinin altındaki kelimeleri okudu:

Kule. Asılmış Adam. Kılıçların dokuzu.

Persephone dudaklarını büzdü.

Adam'ın gözleri, insanların yanan bir kuleden düştüğü ilk karttan, bir adamın bir ağaçtan baş aşağı sarktığı ikinci karta kaydı. Ve sonra son karta, bir adamın ellerinin içine ağladığı karta. O üçüncü kart, o mutlak çaresizlik. Bakışlarını ondan alamıyordu.

Adam, "Sanki bir kâbustan uyanmış gibi görünüyor," dedi.

Görünüşe bakılırsa, diye düşündü*, rüya ağacındaki imgelem gerçekleşirse, yapacağım gibi görünüyor.*

Adam gözlerini Persephone'ye çevirdiğinde, onun da kendisiyle aynı şeyleri gördüğünden emindi. Dudaklarının düzleşmesinden, gözlerindeki pişmanlıktan bunu anlayabiliyordu. Oda etraflarında uzanıyordu, siyah ve sınırsız. Bir mağara ya da eski bir orman ya da düz, ayna gibi siyah bir göl. Gelecek, Adam'ın içine atıldığı bir şey olmaya devam ediyordu: bir arayış, bir kurban, en iyi arkadaşının ölü yüzü.

"Hayır," dedi Adam usulca.

Persephone "Hayır mı?" diye

yankıladı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Belki de gelecek budur. Ama son değil."

Persephone, "Emin misin?" dedi.

Sesinde daha önce olmayan bir nota vardı. Adam bunu düşündü. İskambil destesindeki o sıcak hissi ve o soruyu *şimdi* nasıl sorduğunu ve ona şu cevabı verdiklerini düşündü

korkunç bir cevaptı. Persephone'nin sesinin, bu okuma odasının birbirine yakın duvarları arasında kaybolmuş olması gerekirken, nasıl olup da hâlâ etrafında yankılandığını düşündü. Nasıl Cabeswater olduğunu ve ceset yolunun içinden geçtiğini hissettiğini düşündü.

Dedi ki, "Ben. Bir kart daha çekiyorum."

Adam tereddüt etti, kadının ona buna izin verilmediğini söylemesini bekledi. Ama o sadece bekledi. Adam desteyi kesti, elini her bir destenin üzerine koydu. Kendini daha sıcak hissettiği kartı aldı.

Kartı çevirerek kılıç dokuzlunun yanına yerleştirdi.

Cüppeli bir figür bir madeni para, bir fincan, bir kılıç, bir asa - tüm tarot takımlarının sembolleri - önünde duruyordu. Başının üzerinde bir sonsuzluk sembolü süzülüyordu; bir kolu güç duruşuyla havaya kalkmıştı. *Evet,* diye düşündü Adam. Anlayış önce ürperdi, sonra da ondan kaçtı.

Kartın altındaki kelimeleri okudu.

Sihirbaz.

Persephone uzun, çok uzun bir nefes verdi ve gülmeye başladı. Sanki koşuyormuş gibi rahatlamış bir kahkahaydı bu.

"Adam," dedi, "turtanı bitir."

Mavi gerçekten de kendini kesmişti.

Adam okuma odasına gittikten sonra sustalıyı deneysel olarak açmış ve sustalı da ona saldırmıştı. Aslında sadece bir sıyrıktı. Bir yara bandını bile hak etmiyordu ama yine de bir tane yapıştırdı.

Kendini süper kahraman Mavi Çavuş, umutsuz Mavi Çavuş ya da belalı Mavi Çavuş gibi hissetmiyordu.

Belki de gerçeği söylememeliydi.

Kavganın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen kalbi hâlâ gergin hissediyordu. Sanki hiçbir şeye bağlı değilmiş ve her atışında göğüs boşluğunda sarsılıyormuş gibi. Sözlerini tekrarlayıp durdu. Kendini kaybetmemeliydi; bunu ona en başında söylemeliydi; bunu

-

Nasıl olduğu dışında her şey.

Neden ona aşık olamadım?

Şimdi uyuyordu, kanepeye yayılmıştı, dudakları bilinçsiz bir yorgunlukla ayrılmıştı. Persephone, Blue'ya ritüelden sonra on altı ila on sekiz saat uyumasını beklediğini ve uyandığında hafif mide bulantısı veya kusma yaşayabileceğini söylemişti. Maura, Persephone ve Calla mutfak masasında oturmuş, kafa kafaya vermiş, tartışıyorlardı. Blue sık sık konuşmalardan kesitler duyuyordu: *Daha önce yapmalıydı* ve *ama bunu kabul etmesi gerekiyordu!*

Ona tekrar baktı. Yakışıklıydı ve ondan hoşlanıyordu ve eğer ona gerçeği söylememiş olsaydı, normal bir kız gibi onunla çıkabilir ve hatta onu öldürme endişesi olmadan öpebilirdi.

Mavi ön kapının yanında durmuş, başını duvara yaslamıştı.

Ama o bunu istemiyordu. *Daha fazlasını istiyordu.*

Belki de başka bir şey yoktur!

Belki de sadece kendisi ve pembe sustalısıyla yürüyüşe çıkacaktı. İyi bir çifttiler. İkisi de birini kesmeden açılmaktan acizdi. Yine de nereye gideceğini bilmiyordu.

Adam'ı uyandırmamak ya da Orla'yı uyarmamak için sessizce okuma odasına gitti. Telefonu eline alarak, karşı tarafta kimsenin psişik bir deneyim yaşamadığından emin olmak için dinledi. Çevir sesi.

Gansey'i aradı.

"Mavi mi?" dedi.

Sadece onun sesi. Kalbi kendini bağladı. Tamamen değil ama titremesini durduracak kadar. Gözlerini kapattı.

"Beni bir yere götürür müsün?"

Benzin kokusuna ve motorun öksürerek çalışmasına kadar öncekiyle aynı görünen yeni Domuz'u aldılar. Yolcu koltuğu daha önce olduğu gibi aynı kırık vinil kovaydı. Öndeki farlar da aynı zayıf altın rengi ışık huzmelerinden oluşuyordu.

Ama Gansey farklıydı. Her zamanki haki pantolonunu ve aptal Top-Siders ayakkabılarını giymesine rağmen, beyaz, yakasız bir tişört ve tel çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Bu onun en sevdiği Gansey'di, bilgin Gansey, onda Aglionby'den eser yoktu. Yine de bu Gansey'in şu anda ona hissettirdiklerinde korkunç bir şey vardı.

İçeri girdiğinde, "Ne oldu Jane?" diye sordu.

"Adam ve ben kavga ettik," dedi. "Ona söyledim. Bu konuda konuşmak istemiyorum." Arabayı vitese taktı. "Hiç konuşmak istiyor musun?"

"Sadece onunla ilgili değilse."

"Nereye gitmek istediğini biliyor musun?"

"Burada olmayan bir yere."

Bu yüzden onları şehir dışına götürdü ve ona Ronan ve Kavinsky'den bahsetti. Bunu bitirdikten sonra, dağlara, daha da dar yollara doğru sürmeye devam etti ve ona partiden, kitap kulübünden ve organik salatalıklı sandviçlerden bahsetti.

Camaro'nun motoru homurdanarak yolun kenarındaki dik bankta yankılandı. Farlar sadece bir sonraki dönemece kadar aydınlatıyordu. Mavi bacaklarını yukarı çekti ve kollarını bacaklarına doladı. Yanağını dizlerine dayayarak Gansey'nin vites değiştirmesini ve önce dikiz aynasına, sonra da kendisine bakmasını izledi.

Ona güvercinlerden ve Helen'dan bahsetti. Ona Adam dışında her şeyi anlattı. Bir kelimeyi hiç söylemeden bir daireyi tarif etmek gibiydi.

"Tamam," dedi sonunda. "Artık onun hakkında konuşabilirsin."

Arabada sessizlik vardı - daha doğrusu daha az ses. Motor kükrüyor ve kansız klima her ikisinin de üzerine kesik kesik nefesler üflüyordu.

"Oh, Jane," dedi aniden. "Eyaletler arası yolda yürüdüğü haberini aldığımızda orada olsaydın, sen de ..." Kız ne yapacağını öğrenmeden önce sözünü kesti. Sonra aniden kendini toparladı. "Ha! Adam ağaçlarla iletişim kuruyor, Noah öldürülmeyi canlandırıp duruyor ve Ronan bana yeni arabalar yapıyor. Sende ne var ne yok? Korkunç bir şey, eminim?"

"Beni bilirsin," dedi Mavi. "Her zaman mantıklı."

"Tıpkı benim gibi," dedi Gansey görkemli bir ifadeyle ve keyifle güldü. "Basit zevkleri olan bir yaratık."

Mavi radyonun düğmesine dokundu ama çevirmedi. Parmaklarını bıraktı. "Ona söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Gansey Domuz'u daha da dar bir yola yönlendirdi. Birinin araba yolu olabilirdi. Bu dağlarda bunu söylemek zordu, özellikle de hava karardıktan sonra. Sık ağaçlardaki böcekler motordan bile daha yüksek sesle ötüyordu.

"Adam Aglionby için kendini öldürdü," dedi aniden. "Peki ne için? Eğitim için mi?"

Kimse Aglionby'ye eğitim için gitmedi. "Sadece o değil," dedi. "Prestij? Fırsat mı?"

"Ama belki de hiç şansı olmadı. Belki de başarı genlerinizde vardır."

Daha fazlası. "Bu gerçekten şu anda yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Ne? Oh - demek istediğim bu *değildi*. Demek istediğim, ben
zenginim -" "Yardımcı olmuyor."

"*Destek* açısından zenginim. Sen de öyle. *Sevilerek* büyüdün, değil
mi?" Başını sallamadan önce düşünmesine bile gerek yoktu.

"Ben de," dedi Gansey. "Bundan hiç şüphe etmedim. Şüphe etmeyi aklımdan bile geçirmedim. Ve Ronan bile bununla büyüdü, önemli olduğu zamanlarda, olduğu kişi haline geldiği zamanlarda. Akıl çağı ya da her neyse. Keşke onunla daha önce tanışabilseydin. Ama yapabileceğin söylenerek büyümek

Herhangi bir şey... Seninle tanışmadan önce bunun parayla ilgili olduğunu düşünürdüm. Mesela Adam'ın ailesinin aşk için çok fakir olduğunu düşünürdüm."

"Oh, ama *biz* fakir ama mutlu olduğumuz için -" diye başladı Mavi hararetle. "Neşeli köylüler -"

"Yapma, lütfen, Jane," diye araya girdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sana bu konuda aptallık ettiğimi söylüyorum. Hayatta kalmak için o kadar çok çabalıyorsun ki iyi bir ebeveyn olmaya vaktin kalmıyor sanmıştım. Belli ki öyle değilmiş. Çünkü sen ve ben, ikimiz de... zengin aşıklarız."

"Sanırım," dedi Blue. "Ama bu beni devlet üniversitesine sokmayacak."

"Devlet üniversitesi!" Gansey yankılandı. Şok olmuş bir şekilde *toplum* vurgusu yapması Mavi'yi yüksek sesle itiraf edebileceğinden çok daha fazla incitmişti. Adam ona bakana kadar yolcu koltuğunda sessizce ve mutsuzca oturdu. "Eminim burs bulabilirsin."

"Kitapları örtmüyorlar."

"Sömestr başına sadece birkaç yüz dolar. Değil mi?"

"Nino'nun yerinde bir vardiyada ne kadar kazandığımı sanıyorsun,

Gansey?" "Bunu karşılamak için bağış yapmıyorlar mı?"

Hayal kırıklığı içinde kabardı. O gün olan her şey içinden patlamaya hazır gibi hissediyordu. "Ya aptalımdır ya da değilimdir, Gansey - kararını ver! Ya bunu kendim araştırıp burs almaya hak kazanacak kadar zekiyim ya da seçenekleri değerlendiremeyecek kadar aptalım ve zaten burs alamam!"

"Lütfen kızmayın."

Başını kapıya yasladı. "Özür dilerim."

"Tanrım," dedi Gansey. "Keşke bu hafta bitmiş

olsaydı." Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol

aldılar: yukarı, yukarı, yukarı. Blue, "Ailesiyle hiç

tanıştın mı?" diye sordu.

Alçak, alışılmadık bir sesle, "Onlardan *nefret ediyorum*." dedi. Ve biraz sonra, "Okula morluklarla gelirdi. Onu sevecek kim vardı ki? Hiç mi?"

Zihninde, Adam o yumruğu yatak odasının duvarına bastırdı. Çok nazikçe.

Tüm kasları düğümlenmiş olmasına rağmen, onu yok etmek istiyordu.

"Şuraya bak." dedi.

Gansey onun bakışlarını takip etti. Yolun bir tarafındaki ağaçlar devrilmişti ve aniden, üzerinde bulundukları küçük çakıl yolun dağın tam kenarına yapıştığını, c i c i l i bicili gibi kıvrıldığını görebiliyorlardı. Bütün

Vadi aniden aşağıya doğru yayıldı. Yüzlerce yıldız çoktan görünmüş olsa da, gökyüzü hala koyu maviydi, idealist bir ressamın tuhaf bir dokunuşuydu. Vadinin diğer tarafındaki dağlar ise gece karasıydı, gökyüzünün olmadığı her şey. Karanlık, serin ve sessiz. Ve aralarında, dağların eteklerinde, sarı ve beyaz ışıklarla süslenmiş Henrietta'nın kendisi vardı.

Gansey Domuz'un kayarak durmasına izin verdi. El frenine bastı. İkisi de sürücü tarafındaki camdan dışarı baktı.

Bir tür vahşi, sessiz güzellikti, ona hayran olmanıza izin vermeyen türden. Her zaman acı veren bir güzellik.

Gansey iç çekti, küçük, sessiz ve düzensiz, sanki kaçmasına izin vermek istememişti. Bakışlarını pencereden onun başının yanına kaydırdı, onun yerine seyretmesini izledi. Başparmağını alt dudağına bastırdı - bu Gansey'in hareketiydi - ve sonra yutkundu. Tıpkı yıldızlara baktığında, Cabeswater'da yürüdüğünde hissettiği gibi diye düşündü.

"Ne düşünüyorsun?" Mavi sordu.

Hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde de gözlerini manzaraya dikti. "Dünyanın her yerinde bulundum. Yaşadığım her yıl için birden fazla ülke. Avrupa ve Güney Amerika ve - en yüksek dağlar, en geniş nehirler ve en güzel köyler. Bunu hava atmak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü nasıl bu kadar çok yerde bulunabildiğimi anlamaya çalışıyorum ve yine de evim gibi hissettiğim tek yer burası. *Ait* olduğum tek yer burası. Ve eğer buraya aitsem, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum..."

"- çok acıyor," diye bitirdi Mavi.

Gansey ona döndü, gözleri parlıyordu. Sadece başını salladı. *Neden*, diye düşündü, acı çekerek, *Adam olamaz mıydı?* "Eğer öğrenirsen, bana söyler misin?" dedi.

O ölecek, Blue, yapma -

"Bunu öğrenmemiz gerekiyor mu bilmiyorum," dedi.

"Oh, öğreniyoruz," dedi Mavi, içinde yükselen duyguyu bastırmaya çalışarak daha da sert bir sesle. "Eğer sen yapmayacaksan, ben kendim yaparım."

"Önce sen öğrenirsen, *bana* söyler misin?" dedi.

"Elbette."

"Jane, bu ışıkta," diye başladı, "sen... *İsa.* Tanrım. Kafamı toparlamam lazım."

Aniden kapıyı açıp dışarı fırladı ve kendini daha hızlı dışarı çekmek için tavanı tuttu. Kapıyı çarptı ve sonra arabanın arkasına doğru yürüdü; bir eliyle saçlarını karıştırdı.

Araba tamamen sessizdi. Gece böceklerinin vızıltısını, kurbağaların şarkılarını ve daha iyi bilmesi gereken kuşların yavaş cıvıltılarını duyuyordu. Arada sırada soğuyan motor nefes alır gibi küçük bir iç çekiş çıkarıyordu. Gansey geri dönmedi.

Karanlıkta el yordamıyla kapısını iterek açtı. Onu arabanın arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldu.

"Özür dilerim," dedi Gansey, yanındaki arabaya yaslanırken ona bakmadan. "Bu çok kabaydı."

Mavi cevap vermek için birkaç şey düşündü ama hiçbirini yüksek sesle söyleyemedi. Gece kuşlarından biri içine girmiş gibi hissediyordu. Her nefes alışında takla atıyor ve beceriksizleşiyordu.

O ölecek; bu acıtacak -

Ama onun boynuna, saçlarının gömleğinin yakasının üzerinde eşit olarak kesildiği yere dokundu. Adam çok hareketsizdi. Teni sıcaktı ve başparmağının altında nabzını çok ama çok zayıf bir şekilde hissedebiliyordu. Adam'la birlikte olduğu zamanlardaki gibi değildi. Elleriyle ne yapacağını tahmin etmesi gerekmiyordu. Onlar biliyordu. Adam'la birlikte olmak böyle hissettirmeliydi. Rol yapmaktan çok, önceden tahmin edilmiş bir sonuç gibi.

Gözlerini kapadı ve birazcık eğildi, böylece avuç içi boynunda düzleşti, parmakları kulağından omzuna doğru yayıldı.

Blue'daki her şey şarj edildi. *Bir şey söyle. Bir şey söyle.*

Gansey elini nazikçe teninden kaldırdı, bir dans gibi resmi bir şekilde tuttu. Elini ağzına götürdü.

Mavi dondu. Kesinlikle hareketsiz. Kalbi atmadı. Gözünü kırpmadı. *Beni öpme* diyemedi. *Yapma* bile diyemedi.

Yanağını ve ağzının kenarını kızın parmak eklemlerine yasladı ve sonra elini geri koydu.

"Biliyorum," dedi. "Ben olsam yapmazdım."

Onun ağzının hatırası tenini yaktı. Kalbinin çırpınan kuşu ürperdi ve tekrar ürperdi. "Hatırladığın için teşekkürler."

Vadinin üzerinden geriye baktı. "Oh, Jane."

"Oh, Jane, ne?"

"Bunu yapmamı istemedi, biliyor muydun? O gece Nino'nun yerinde seni masaya getirmeye çalışmamamı söyledi. Onu ikna etmek zorunda kaldım. Ve sonra ben

kendimi aptal durumuna düşürdüm -" Ona geri döndü. "Ne yapıyorsun *Düşünüyor* musun?"

Sadece ona baktı. *Yanlış çocukla çıktığımı. Bu gece Adam'ı sebepsiz yere mahvettiğimi. Hiç de mantıklı olmadığımı*. "Senin bir pislik olduğunu sanıyordum."

Cesurca, "Geçmiş zaman için Tanrı'ya şükürler olsun." dedi. Sonra: "Yapamam - bunu ona yapamayız."

İçinde pürüzler vardı. "Ben bir şey değilim. *Sahip olmak* için."

"Hayır. Tanrım. Tabii ki değilsin. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Haklıydı. Ve haklıydı. Bunu ona yapamazlardı. Kendisine de yapmamalıydı zaten. Ama göğsünü, ağzını ve başını nasıl da felakete dönüştürmüştü.

"Keşke öpülebilsen Jane," dedi. "Çünkü senden sadece bir öpücük isterdim. Tüm bunların altında." Bir kolunu yıldızlara doğru salladı. "Ve sonra bir daha bu konuda hiçbir şey konuşmazdık."

Bu her şeyin sonu olabilirdi.

Daha fazlasını istiyorum.

Dedi ki, "Rol yapabiliriz. Sadece bir kez. Sonra da bir daha bu konuda hiçbir şey söylemeyiz."

Ne kadar tuhaf, değişken bir insandı. Şimdi ona dönen Gansey, ilk tanıştığı yüce çocuktan dünyalar kadar farklıydı. Hiç tereddüt etmeden kollarını onun boynuna doladı. Kimdi bu Mavi? Kendini bedeninden daha büyük hissediyordu. Yıldızlar kadar yüksekte. Ona doğru eğildi - kalbi yeniden çarpmaya başladı - ve yanağını onunkine bastırdı. Dudakları tenine değmedi ama yüzünde sıcak ve düzensiz nefesini hissetti. Parmakları omurgasının iki yanına yayılmıştı. Dudakları adamın çenesine o kadar yakındı ki, dudaklarının ucundaki kirli sakalı hissetti. Nane ve anılar, geçmiş ve gelecek vardı ve sanki bunu daha önce yapmış gibi hissediyordu ve şimdiden tekrar yapmayı arzuluyordu.

Yardım edin, diye düşündü. *Yardım, yardım, yardım.*

Geri çekildi. "Ve artık bundan bir daha asla bahsetmeyeceğiz." dedi.

O gece, Gansey Mavi'yle buluşmaya gittikten sonra Ronan hâlâ yıkanmamış kot pantolonundan Kavinsky'nin yeşil haplarından birini aldı ve yatağına döndü. Köşeye yaslanıp elini Testere'ye uzattı ama Testere onu görmezden geldi. Bir peynir krakeri çalmıştı ve şimdi Ronan'ın onu asla geri almayacağından emin olmak için üstüne bir şeyler yığmakla meşguldü. Ronan'ın uzattığı ele bakmaya devam etse de, krakeri saklayan yığına bir şişe kapağı, bir zarf ve bir çorap eklerken onu görmemiş gibi yaptı.

"Elektrikli testere," dedi. Keskin bir şekilde değil, ama ciddiymiş gibi. Ses tonunu tanıyan kız yatağa doğru süzüldü. Genelde sevilmekten hoşlanmazdı ama Ronan gagasının iki yanındaki küçük tüyleri usulca okşarken başını sağa sola çevirdi. Onu yaratmak için ley hattından ne kadar enerji almıştı? Bir insanı yok etmek için daha fazla mıydı? Bir arabayı?

Ronan'ın telefonu çaldı. Gelen mesajı okumak için eğdi:

Annen günü birlikte geçirdikten sonra beni arıyor.

Ronan telefonun yatak örtüsünün üzerine düşmesine izin verdi. Normalde Kavinsky'nin adını telefonunda görmek ona garip bir aciliyet hissi verirdi ama bu gece değil. Onunla geçirdiği onca saatten sonra değil. Camaro'yu hayal ettikten sonra değil. Önce tüm bunları sindirmesi gerekiyordu.

Bana ilk rüyamın ne olduğunu sor.

Testere sinirli bir şekilde vızıldayan telefonu gagaladı. Ronan'dan çok şey öğrenmişti. Yeşil hapı elinde yuvarladı. Bu gece rüyalarından hiçbir şey çıkarmayacaktı. Ley hattına ne yaptıklarını bilmiyordu. Ama bu yine de rüyasında ne göreceğini seçemeyeceği anlamına gelmiyordu.

En sevdiğim sahtecilik Prokopenko

Ronan hapı cebine geri koydu. Sıcak ve uykulu hissediyordu ve sadece

- İyi. İlk kez kendini iyi hissediyordu. Uyku, içine sıkışmış bir silah gibi hissetmiyordu.

beyni. İsterse şimdi Ahırları hayal etmeyi seçebileceğini biliyordu ama bu dünyada var olan bir şeyi hayal etmek istemiyordu.

Seni canlı canlı yiyeceğim dostum.

Ronan gözlerini kapattı. Düşündü: *Babam. Babam. Babam.*

Gözlerini tekrar açtığında, yaşlı ağaçlar etrafını sarmıştı. Gökyüzü siyah ve yıldızlarla doluydu. Her şey ceviz dumanı, şimşir ağacı, çim tohumu ve limon temizleyicisi kokuyordu.

Ve işte babası oradaydı, yıllar önce hayalini kurduğu kömürlü BMW'nin içinde oturuyordu. Ronan'ın, Declan'ın ve Matthew'un bir benzeriydi. Bir gözü söz, diğer gözü sır renginde yakışıklı bir şeytan. Ronan'ı gördüğünde camı indirdi.

"Ronan," dedi.

Sonunda demek istiyor gibiydi.

"Baba," dedi Ronan.

Seni özledim diyecekti. Ama Niall Lynch'i tanıdığı günden beri özlüyordu.

Babasının yüzünde bir sırıtış belirdi. Dünyadaki en geniş gülümsemeye sahipti ve bunu en küçük oğluna vermişti. "Her şeyi çözmüşsün," dedi. Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Hatırladın mı?"

Niall Lynch'in olan ama artık Ronan'ın olan BMW'nin açık penceresinden müzik sesi yükseliyordu. Uilleann borularından yükselen bir melodi, ağaçların arasında dağılıyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladı Ronan. "Bana vasiyette ne demek istediğini söyle." Babası*, "T'Libre vero-e ber nivo libre n'acrea*." dedi.

Daha yeni bir belge oluşturulmadığı sürece bu vasiyet gerçek olarak kalacaktır. "Bu bir boşluk," dedi babası.

"Hırsızlar için bir boşluk." "Bu bir yalan mı?" Ronan sordu.

Çünkü Niall Lynch yalancıların en büyüğüydü ve tüm bunları en büyük oğlunun içine doldurmuştu. Yalan ile sır arasında pek bir fark yoktu.

"*Sana* asla yalan söylemem."

Babası BMW'yi çalıştırdı ve Ronan'a yavaşça gülümsedi. Nasıl bir sırıtışı, nasıl vahşi gözleri vardı, nasıl bir yaratıktı. Kendisine bütün bir yaşamı ve ölümü hayal etmişti.

Ronan, "Geri dönmek istiyorum." dedi.

"O zaman al," dedi babası. "Artık nasıl yapılacağını biliyorsun."

Ve Ronan yaptı. Çünkü Niall Lynch bir orman yangını, yükselen bir deniz, bir araba kazası, kapanan bir perde, kabaran bir senfoni, içinde gezegenler olan bir katalizördü.

Ve bunların hepsini ortanca oğluna vermişti.

Niall Lynch elini uzattı. Ronan'ın elini kendi eliyle kavradı. Motor devirleniyordu; Ronan'ın elini tutarken bile ayağı gaz pedalındaydı, bir sonraki yere doğru gidiyordu.

"Ronan," dedi.

Ve sanki şunu demek istiyor gibiydi.

Uyan

Ev sessizleştikten sonra Mavi yatağa girdi ve battaniyeyi yüzüne çekti. Uyku hiçbir yerde değildi. Zihni Adam'ın donuk ifadesi, Ronan'ın icat ettiği Camaro ve Gansey'nin yanağındaki nefesiyle doluydu.

Zihni naneyle ilgili anıyı aldı ve Gansey'nin henüz sahip olmadığı, onunla ilgili bir anıya dönüştürdü: onu ilk kez gördüğü an. Nino'nun evinde, Adam'ın adına ona çıkma teklif ettiğinde değil. Ama o gece kilise avlusunda, gelecekteki ölülerin ruhları geçip gitmişti. Bir yıl önce

- Bu, o ruhlardan herhangi birinin sahip olduğu en uzun süreydi. Bir sonraki Aziz Mark arifesinden önce hepsi ölmüş olacaktı.

İlk ruhunu görmüştü: Aglionby kazağı giymiş bir çocuk, kazağın omuzları yağmurdan kararmıştı.

"Adın ne senin?"

"Gansey."

Bunu gerçek dışı yapamazdı.

Alt katta Calla'nın sesi aniden öfkeyle yükseldi. "Eğer onu tekrar kullandığını görürsem o lanet şeyi kendim kıracağım."

"Tiran!" Maura karşılık verdi.

Persephone'nin sesi kulak misafiri olunamayacak kadar alçaktan, dostça mırıldandı.

Mavi gözlerini sıkıca kapattı. Gansey'in ruhunu gördü. Bir elini toprağa dayamıştı. Onun nefesini hissetti. Elleri sırtına bastırdı.

Uyku gelmedi.

Birkaç amorf dakika sonra Maura parmaklarının u c u y l a Blue'nun açık kapısına vurdu. "Uyuyor musun?"

"Her zaman," diye yanıtladı Mavi.

Annesi Blue'nun dar yatağına tırmandı. Mavi ona birkaç santim izin verene kadar yastığı çekiştirdi. Sonra Blue'nun arkasına uzandı, annesi

ve kızı bir çekmecedeki kaşıklar gibi. Mavi gözlerini tekrar kapadı, annesinin yumuşak karanfil kokusunu ve Gansey'in solmakta olan nane kokusunu içine çekti.

Bir süre sonra Maura, "Ağlıyor musun?" diye sordu.

"Sadece biraz."

"Neden?"

"Genelleştirilmiş üzüntü."

"*Üzgün müsün*? Kötü bir şey mi oldu?" "Henüz

değil."

"Ah, Mavi." Annesi kollarını ona doladı ve Mavi'nin boynunun dibindeki saçlara nefes verdi. Blue, Gansey'in aşkta zengin olmakla ilgili söylediklerini düşündü. Ve hâlâ alt kattaki koltuklarına yığılmış olan Adam'ı düşündü. Üzgün olduğunda ona sarılacak kimsesi yoksa, öfkesinin onu yönlendirmesine izin verdiği için affedilebilir miydi?

Blue, "Ağlıyor musun?" diye sordu.

"Sadece birazcık," dedi annesi ve hırıltılı ve yakışıksız bir şekilde içine

çekti. "Neden?"

"Genelleştirilmiş üzüntü."

"*Üzgün müsün*? Kötü bir şey mi oldu?" "Henüz

değil. Uzun zaman önce."

"Bunlar tam tersi," dedi Blue. Maura

yine burnunu çekti. "Pek sayılmaz."

Mavi yastık kılıfıyla gözlerini sildi. "Gözyaşları bize dönüşmez."

Annesi gözlerini Blue'nun tişörtünün omzuna sildi. "Haklısın. Bize ne oluyor?"

"Motor."

Maura nefesinin altından hafifçe güldü.

Ne kadar korkunç olurdu, diye düşündü Mavi, aklı yine Adam'daydı*, seni seven bir anneye sahip olmamak?*

"Evet," diye kabul etti. "Ne kadar da akıllısın, Mavi."

Henrietta'nın diğer tarafında, Gri Adam telefonuna cevap verdi. Arayan Greenmantle'dı.

Belirli bir giriş yapmadan, "Dekan Allen" dedi.

Bir elinde telefon, diğerinde kitap olan Gri Adam hemen cevap vermedi. Anglo-Sakson bilmecelerinin yırtık pırtık baskısını yüzüstü yan masaya koydu. Televizyon arka planda gevezelik ediyordu; bir casus diğeriyle karşılaştı

bir köprüde. Rehineleri değiş tokuş ediyorlardı. Onlara yalnız gelmeleri söylenmişti. Yalnız gelmediler.

Gri Adam'ın Greenmantle'ın sözlerinin anlamını kavraması beklenmedik derecede uzun bir zaman alıyordu. Bunu kavradıktan sonra Greenmantle'ın bunları neden söylediğini anlaması daha da uzun sürdü.

"Bu doğru," dedi Greenmantle. "Gizem ortadan kalktı. Kim olduğunu anlamak o kadar da zor değildi. Anglo-Sakson şiirinin çok küçük bir alan olduğu ortaya çıktı. Lisans düzeyinde bile. Ve benim lisans öğrencileriyle ne kadar iyi anlaştığımı biliyorsun."

Gri Adam çok uzun zamandır Dean Allen değildi. Bir kimliği terk etmek beklenenden daha zordu ama Gri Adam herkesten daha sabırlı ve sadıktı. Genelde bir kimlik başka bir kimlikle takas edilirdi ama Gri Adam hiç kimse olmak istemiyordu. Hiçbir yerde.

Bilmece kitabının yıpranmış sırtına dokundu. *ic*
eom wrætlic wiht on gewin sceapen Greenmantle,
"Yani, onu istiyorum," diye ekledi.
(Ben savaşmak için şekillendirilmiş güzel bir şeyim)
"Bende değil."
"Elbette Dean,
elbette." "Bana öyle
deme."
nelle ic unbunden ænigum hyran
nymþe searosæled
"Neden olmasın? Bu senin adın, değil mi?"
(Gerilmemişken kimseye itaat etmem; sadece ustaca bağlandığımda -)
Gri Adam hiçbir şey söylemedi.

"Yani hikayeni değiştirmeyecek misin Dean?" Greenmantle sordu. "Ve yine de telefonlarıma çıkmaya devam edeceksin. Demek ki nerede olduğunu biliyorsun ama henüz elinde değil."

Uzun yıllar boyunca bu ismi gömmüştü. Dean Allen'ın var olmaması gerekiyordu. Vazgeçmesinin bir *nedeni* vardı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Greenmantle. "*Bak ne diyeceğim.* Greywaren'ı al ve 4 Temmuz'a kadar uçuş onay numaranla birlikte beni ara. Yoksa kardeşine nerede olduğunu söylerim."

Kıpırdama Dean.

Mantık yüzerek Gri Adam'dan uzaklaştı. Çok sessiz bir şekilde, "Sana ondan sır olarak bahsetmiştim," dedi.

"Sana güvenerek ödeme yaptım. Görünüşe göre nerede olduğunu bilmek istiyor," dedi Greenmantle. "Biraz sohbet ettik Dean. Bitirmek istediği bir konuşmanın ortasında seninle irtibatı kaybettiğini söyledi."

Gri Adam televizyonu kapattı ama arka planda hâlâ sesler uğulduyordu.

"Dean," dedi Greenmantle. "Orada mısın?"

Hayır. Pek sayılmaz. Duvarlardan renk akıyordu.

"Bir anlaşmamız var mı?"

Hayır. Pek sayılmaz. Bir silah, onu tutan el ile anlaşmaya varmaz.

"İki gün çok uzun bir süre Dean," dedi Greenmantle. "Diğer tarafta görüşürüz."

Adam Parrish ve Gri Adam yirmi bir saat boyunca uyudular. Onlar rüya görmeden uyurken, Henrietta 4 Temmuz'a hazırlandı. Bayraklar araba galerilerinin üzerindeki direklere tırmandı. Geçit töreni tabelaları paralel park edecekleri seçimlerini yeniden düşünmeleri konusunda uyarıyordu. Banliyölerde havai fişekler satın alındı ve hayal edildi. Kapılar kilitlendi ve daha sonra kırılarak açıldı. 300 Fox Way'de Adam sessizce on sekiz yaşına girdi. Calla, bir hırsızlık sırasında önemli bir şeyin çalınmadığından emin olmak için ofisine çağrıldı. Monmouth Manufacturing'de, kontağında bir dizi anahtar ve yan tarafında bir bıçak grafiği olan beyaz bir Mitsubishi gece boyunca otoparkta ortaya çıktı. *Üzerinde "Bu senin için" yazan* bir not vardı. *Tam istediğiniz gibi: hızlı ve anonim.*

Gansey düzensiz el yazısına kaşlarını çattı. "Sanırım cinselliğiyle yüzleşmeye ihtiyacı var."

Ronan deri bileziklerini çiğneyerek dişlerinden düşürdü ve "Üç topa sahip olmanın kabullenilecek bir yanı yok," dedi.

Normalde Noah için yaptığı türden bir şakaydı. Ama Noah orada değildi.

Medyumların evinde Adam uyandı. Maura'ya göre, bacaklarını kanepenin üzerinde salladı, mutfağa gitti ve orada dört bardak nar suyu ve üç bardak daha zararlı şifalı çaylardan birini içti, Maura'ya kanepesini kullandığı için teşekkür etti ve sonra üç renkli arabasına binip uzaklaştı, hepsi on dakika içinde oldu.

Maura'nın bildirdiğine göre, bundan on beş dakika sonra Persephone elinde kelebek şeklinde bir çanta ve üç santim topuklu, bağcıkları kalçalarına kadar uzanan bir çift çizme ile aşağı indi. Bir taksi geldi ve ona bindi. Taksi üç renkli arabayla aynı yöne doğru uzaklaştı.

Ondan on iki dakika sonra Kavinsky Ronan'a mesaj attı: *taşak yığını.* Ronan cevap verdi: *bok yığını.* Kavinsky: *4 Temmuz'a geliyor musun?* Ronan: *Dünyayı yok edeceğini bilseydin durur muydun?* Kavinsky: *Tanrım bu harika olurdu*

"Eee?" Gansey sordu.

Ronan, "Müzakereler üzerine bahse girmezdim," dedi.

Bundan yedi dakika sonra Maura, Calla ve Blue yorgun argın Ford'a atlayıp Ronan ve Gansey'i almak üzere yola koyuldular.

Gansey, ortak Fox Way aracının eski püskü arka koltuğunda otururken bile bir kral gibi görünüyordu. Belki de özellikle eski püskü bir aracın arka koltuğunda otururken. "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Maura "Motor" diye cevap verdi.

Neden buradayız dostum?" Ronan sordu. Gözleri, tezgâhın üzerinde endişeyle ilerleyen Chainsaw'ı takip etti. Ronan onu o kadar çok yere götürmüştü ki yeni yerler genelde onu uzun süre ürkütmezdi ama çevreyi araştırmadan da tam anlamıyla mutlu olamazdı. Gagasını kuş temalı sevimli bir kurabiye kavanozuna vurmak için durakladı. "Bir Hitchcock filminden daha fazla horoz var."

"*Kuşlar*'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu Gansey. "Çünkü içinde hiç tavuk olduğunu hatırlamıyorum. Gerçi uzun zaman oldu."

Pleasant Valley Bed and Breakfast'ın bodrum katındaki ev gibi, yerin altındaki mutfakta durdular. Calla dolapları ve çekmeceleri aradı; muhtemelen Chainsaw'ın oda kontrolünün kendi versiyonuydu. Çoktan bir waffle makinesi ve bir silah bulmuş, ikisini de yuvarlak kahvaltı masasının üzerine yerleştirmişti. Mavi uzak kapı aralığında durmuş, annesinin nereye gittiğine bakıyordu. Ronan, Gansey'le kavga etmiş olabileceklerini düşündü; ondan olabildiğince uzaktaydı. Ronan'ın yanındaki Gansey uzanıp parmak uçlarıyla karanlık, açıktaki kirişlerden birini okşadı. Yolculuk sırasında Maura'nın ona Adam hakkında anlattıklarından rahatsız olduğu belliydi. Gansey'ler alışkanlıkları olan yaratıklardı ve Adam'ın burada olmasını istiyordu, Noah'nın burada olmasını istiyordu, herkesin onu sevmesini istiyordu ve sorumluluk onda olsun istiyordu.

Ronan'ın ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Telefonunu kontrol etti. Kavinsky'nin gerçekten üç topu olup olmadığını merak etti. Kavinsky'nin eşcinsel olup olmadığını merak etti. Dört Temmuz partisine gidip gitmemesi gerektiğini düşündü. Adam'ın nereye gittiğini merak etti.

"Lynch," dedi Gansey. "Dinliyor musun ki?"

Başını kaldırıp baktı. "Hayır."

Tezgâhın üzerinde, Testere bir rulo kâğıt havludan parçalar koparıyordu. Ronan parmaklarını ona doğru şıklattı ve küstah bir hırıltıyla tezgâhtan masaya doğru kanat çırptı, yere inerken pençeleri önemli bir çizik sesi çıkardı. Ronan aniden onun bir rüya yaratığı olmasından memnun oldu. Onu istememişti bile. Bilinçaltı bir kez olsun ona öldürücü bir şey yerine güzel bir şey göndermişti.

Gansey Calla'ya "Neden buradayız?" diye sordu. Calla yineledi, "Evet Maura, neden buradayız?"

Maura diğer odadan girmişti; Ronan onun arkasında bir yatağın köşesini, gri bir bavulu gördü. Boru şıngırtısı gibi bir ses vardı, musluk akıyordu. Avuçlarının tozunu aldı ve mutfakta onlara katıldı. "Çünkü Bay Gray buraya geldiğinde gözlerinin içine bakmanı ve seni kaçırmaması için onu ikna etmeni istiyorum."

Gansey Ronan'a dirsek attı.

Ronan sertçe başını kaldırdı. "Ne, ben mi?"

"Evet, sen," dedi Maura. "Bay Gray buraya, sahibinin rüyalardan bir şeyler almasını sağlayan bir nesneyi almak için gönderildi. Greywaren. Bildiğiniz gibi, bu sizsiniz."

Greywaren kelimesini duyunca biraz heyecanlandı. *Evet, o benim.*

Calla ekledi, "Ve inanılmaz bir şekilde, sana merhamet etmesi için onu ikna etmek senin cazibene düşüyor."

Ona iğrenç bir şekilde gülümsedi. O da ona iğrenççe gülümsedi. Her iki gülümseme *de "Numaranı aldım."* diyordu.

Ronan'ın bu habere şaşıran hiçbir yanı yoktu. Bir parçasının, bunun bu kadar uzun sürmesine şaşırdığını fark etti. Bunu kendisinin istemiş olması gerektiğini hissetti: Ahırlara geri dönmemesi söylenmişti ve dönmüştü. Babası ona rüyalarını kimseye anlatmamasını söylemişti ve o da anlatmıştı. Hayatındaki tüm kuralları teker teker ihlal ediyordu.

Elbette birileri onu arıyordu. Elbette onu bulmuşlardı.

"Tek bakan o değil," dedi Mavi aniden. "Öyle mi? Bütün bu hırsızlıkların sebebi bu." Oldukça imkânsız bir şekilde, bu ifadeyi noktalamak için pembe bir sustalı bıçak çıkardı. O küçük bıçak, şu ana kadarki konuşmanın en şok edici yanıydı.

"Korkarım öyle," diye yanıtladı Maura. *Hırsızlar*, diye düşündü Ronan aynı anda. Gansey, "Onlar -" dedi.

Ronan araya girdi, "Kardeşimi döven o mu? Eğer öyleyse ona bir kart almalıyım."

"Fark eder mi?" Maura, Calla'nın "Sence kardeşin kimseye bir şey söylemiş midir?" diye sorduğu sırada sordu.

"Eminim öyledir," dedi Ronan karanlık bir sesle. "Ama endişelenme - bunların hiçbiri doğru değildi."

Gansey kontrolü ele aldı. Ronan onun sesinde, durum hakkında gerçekten bunu yapabilecek kadar bilgi sahibi olmasının verdiği rahatlamayı duyabiliyordu. Bay Gray'in Ronan'ı gerçekten kaçırmak isteyip istemediğini, işvereninin Greywaren'ın kesinlikle Henrietta'da olduğunu bilip bilmediğini, etrafta dolaşan diğerlerinin bilip bilmediğini sordu. Son olarak, "Bay Gray bir şeyle dönmezse ona ne olacak?" diye sordu.

Maura dudaklarını büzdü. "*Ölümü* sonuçların kısa bir versiyonu olarak kullanalım."

Calla ekledi: "Ama karar vermek için bundan daha kötü olduğunu varsayalım."

Blue mırıldandı, "Joseph Kavinsky'yi alabilir."

"Eğer diğer çocuğu da alırlarsa," dedi Calla, "yılan için geri döneceklerdir." Bunu çenesini Ronan'a doğru sallayarak söylemişti. Sonra gözleri Maura'ya kaydı.

Gri Adam Maura'nın arkasındaki kapı aralığında durdu, bir elinde gri bavulu, diğerinin üzerinde gri ceketi vardı. İkisini de yere bıraktı ve doğruldu.

Bazen bir kiralık katil odaya girdiğinde yaşanan o ağır sessizlik vardı.

Herhangi bir şeyle fazla ilgileniyormuş gibi görünmek Ronan'ın doğasına aykırıydı ama Gri Adam'a bakmaktan kendini alamadı. Ahırdaki adamdı bu, bulmaca kutusunu alan adam. *Tetikçi* kelimesini ona asla yakıştıramazdı. Ona göre tetikçi başka bir şeydi. Bir fedai. Bir vücut geliştirmeci. Bir aksiyon kahramanı. Bu ihtiyatlı yırtıcı bunların hiçbiri değildi. Yapısı mütevazıydı, sinsi bir kinetiği vardı ama gözleri -

Ronan birden ondan korkmaya başladı. Gece dehşetlerinden korktuğu gibi ondan da korkuyordu. Çünkü onu daha önce öldürmüşlerdi ve yine öldüreceklerdi ve her ölümün acısını çok iyi hatırlıyordu. Korkuyu göğsünde, yüzünde ve başının arkasında hissetti. Keskin ve yakıcı, bir lastik demir gibi.

Chainsaw Ronan'ın omzuna tırmandı ve eğildi, gözleri Gri Adam'daydı. Sadece bir kez sertçe öttü.

Gri Adam ise yüzünde temkinli bir ifadeyle ona baktı. Ronan ve Chainsaw'a baktıkça kaşları daha da çatılıyordu. Ve o baktıkça Gansey Ronan'a daha da yaklaştı, neredeyse fark edilmeyecek kadar. Bir noktadan sonra Ronan yerine Gri Adam ikisinin arasındaki boşluğu izlemeye başladı.

Sonunda Gri Adam şöyle dedi: "Eğer 4 Temmuz'da Greywaren'larla birlikte dönmezsem, kardeşime nerede olduğumu söyleyecekler ve o da beni öldürecek. Bunu çok yavaş yapacak."

Ronan hayattaki çoğu şeye inanmadığı bir şekilde ona inanmıştı. Bir anı gibi gerçekti: Bu tuhaf adam Henrietta motellerinden birinin banyosunda işkence görecek, sonra da bir kenara atılacak ve kimse onu aramayacaktı.

Gri Adam'ın hiçbirine Ronan'ı sadece patronuna götürmenin ne kadar kolay olacağını söylemesine gerek yoktu. Ayrıca Ronan'ın iradesine karşı bunu yapmanın ne kadar kolay olacağını da söylemesine gerek yoktu. Calla dolaptan çıkardığı silahının yanında dursa da -Ronan nedenini şimdi anlıyordu- Ronan buna inanmıyordu. Eğer iş Bay Gray'e karşı onlara gelirse, Bay Gray'in kazanacağını düşünüyordu.

Rüyalarında gece dehşetinin geldiğini duymak gibiydi. Bunun kaçınılmazlığı.

Gansey çok yumuşak bir sesle,

"Lütfen," dedi. Maura iç çekti.

"Kardeşlerim," dedi Gri Adam. Declan ya da Matthew'u kastetmemişti. Bir anda içindeki güç kayboldu. "Kuşlar umurumda değil."

Bir süre sonra, "Ben adam kaçıran biri değilim." dedi.

Maura, görmemiş gibi yapan Calla'ya oldukça anlamlı bir bakış fırlattı.

"Kardeşinin seni bulabileceğinden emin misin?" Gansey sordu.

"Bir daha eve dönemeyeceğimden eminim," dedi Gri Adam. "Orada pek bir şeyim yok, ama kitaplarım.... Uzun bir süre hareket halinde kalmam gerekecek. Daha önce onu kaybetmem yıllarımı almıştı. Ve ben gitsem bile bu diğerlerini durdurmayacak. Henrietta'dan geçenlerin ötesindeki enerji anormalliklerini takip ediyorlar ve şu anda tam da onu işaret ediyorlar." Ronan'a baktı.

Gri Adam'ın kitaplarını terk etmek zorunda kalacağı fikrine dehşetle bakan Gansey'nin kaşları daha da çatıldı.

"Bir Greywaren hayal edebilir misin?" Mavi Ronan'a sordu.

"Bunu başka kimseye vermeyeceğim," diye hırladı Ronan. Daha nazik olması gerektiğini biliyordu; ne de olsa ona yardım etmeye çalışıyorlardı. "Bu haliyle ley hattını öldürüyor. Noah'yı tekrar görmek ister misin? *Ben* duruyorum."

Ama Kavinsky değil. Dev bir hedef tahtasının yanında durmak gibi olurdu. "Yalan söyleyebilirsin," diye önerdi Calla. "Onlara bir şey ver ve bunun

Greywaren'a gönderelim ve nasıl çalışacağını çözecek kadar zeki olmadıklarını düşünsünler."

"Patronum," dedi Gri Adam, "anlayışlı bir adam değildir. Eğer bir hileyi fark eder ya da bundan şüphelenirse, hepimiz için çok çirkin olur."

"Bana ne yapabilirler ki?" Ronan sordu. *Kavinsky'ye mi?* "Beni ihbar etseydin?"

"Hayır," dedi Gansey, sanki tamamen farklı bir soruya cevap veriyormuş gibi. "Hayır," diye onayladı Gri Adam.

"*Hayır* deme," diye ısrar etti Ronan. "Söyle bana. Bunu yapacağımı söylemedim. Sadece bilmek istiyorum."

Gri Adam bavulunu masaya götürdü, açtı ve içindeki silahı düzgünce katlanmış pantolonunun üzerine koydu. Çantayı kapattı. "İnsanlarla ilgilenmiyor. O nesnelerle ilgilenir. Seni çalıştıran şeyi bulacak ve onu ortadan kaldıracak. Onu etiketli bir cam kutuya koyacak ve misafirleri yeterince şarap içtiğinde onları senin olduğun yere götürecek ve onlara içindeki o şeyi gösterecek. Sonra da yanınızdaki diğer kutularda bulunan diğer şeylere hayranlıkla bakacaklar."

Ronan irkilmeyince - Gri Adam Ronan'ın irkilmektense her şeyi yapmayı tercih edeceğini bilemezdi - devam etti, "Sizin için bir istisna yapması mümkün. Ama bu sadece hepinizi cam kutuya koyması olur. O bir küratör. Koleksiyonu için ne gerekiyorsa onu yapacaktır."

Ronan yine de irkilmedi.

Gri Adam, "Bana babanı olabildiğince kötü bir şekilde öldürmemi ve cesedini ağabeyinin bulabileceği bir yere bırakmamı söyledi. Böylece Greywaren'ın nerede olduğunu itiraf edecekti."

Ronan bir an için kıpırdamadı. Gri Adam'ın Niall Lynch'i öldürdüğünü söylediğini anlaması o kadar uzun sürdü. Ronan'ın zihni tamamen boşaldı. Sonra yapılması gerekeni yaptı: Kendini Gri Adam'a doğru fırlattı. Elektrikli testere havaya fırladı.

"Ronan!" diye yaklaşık üç ses aynı anda uludu.

Gri Adam aldığı darbenin şiddetiyle küçük bir *of* sesi çıkardı. Vücuduna üç ya da dört yumruk indi. Bunun Ronan'ın becerisinden mi yoksa Gri Adam'ın müsamahasından mı kaynaklandığını söylemek zordu. Sonra Gri Adam Ronan'ı nazikçe kahvaltı masasının üzerine fırlattı.

"Bay - Gray!" diye bağırdı Maura, o anın heyecanıyla sahte adını unutarak.

Testere, Gri Adam'ın yüzüne doğru gülle gibi fırladı. Gözlerini ona karşı eğdiği sırada Ronan, Gri Adam'ın karnına çarptı. Bir şekilde darbeye birkaç küfür eklemeyi başardı. Ayağa kalkmaya çalışan Gri Adam başının arkasını arkasındaki kapı pervazına çarptı.

"Şaka *yapıyor olmalısın*!" Bu Calla'ydı. "Sen! *Güzel olan!*" O anın heyecanıyla Gansey'in gerçek adını unutmuştu. "Durdurun onu!"

Gansey, "Bunun haklı olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi.

Gri Adam Ronan'ı kayıtsız bir baş kilidine almıştı. "Anlıyorum," dedi Ronan'a. "Ama bu kişisel bir şey değildi."

"Öyleydi. Bana. Bana."

Ronan bir yumruğunu Gri Adam'ın diz kapaklarından birine, diğerini de düzenli bir şekilde kasıklarına indirdi. Gri Adam onu yere düşürdü. Zemin aniden Ronan'ın şakağına dokunacak şekilde yükseldi.

Sadece iki kişinin nefes nefese kalma sesiyle dolu bir duraklama oldu.

Yanağına bastırdığı kiremit yüzünden sesi boğuklaşan Ronan, "Benim için ne kadar çok şey yaparsan yap, seni asla affetmeyeceğim," dedi.

Gri Adam yere yığıldı ve kendini kapının pervazına dayadı. Nefes nefese, "Asla yapmazlar." dedi.

Ronan kendini yukarı kaldırdı. Mavi ona Testere'yi uzattı. Gri Adam ayağa kalktı. Maura ona ceketini verdi.

Gri Adam avucunu pantolonuna sildi. Testere'ye baktı ve sonra şöyle dedi: "Ayın dördünde, aklıma daha iyi bir fikir gelmezse, patronumu arayıp Greywaren'in bende olduğunu söyleyeceğim."

Hepsi ona baktı.

"Ve sonra," dedi Gri Adam, "ona bunu kendim için sakladığımı ve alamayacağını söyleyeceğim."

Uzun, çok uzun bir duraklama

oldu. "Peki sonra ne olacak?"

Maura sordu.

Gri Adam ona baktı. "Ben kaçarım."

Adam üç renkli arabayı Cabeswater'ın eskiden bulunduğu tarlaya yaklaşabildiği kadar yaklaştırdı ve daha fazla gidemeyince arabayı çimlerin üzerine park edip yürümeye başladı. Daha önce, diğerleriyle birlikteyken, Cabeswater'ı bulmak için GPS ve EMF okuyucuyu kullanmışlardı. Şimdi bunlara ihtiyacı yoktu. Dedektör kend*isiydi*. Odaklanırsa, hattın çok altında olduğunu hissedebilirdi. Kesik kesik ve titrek, yoksun ve düzensizdi. Ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde uzatarak, titreyen enerjiyi takip ederek uzun otların arasında yavaşça yürüdü. Çekirgeler yolundan fırladı. Yılanlar için ayaklarına dikkat etti. Tepesinde, için için yanan gökyüzü batı ufkunda yerini fırtına bulutlarına bıraktı. Yağmur için endişelenmiyordu ama şimşek için endişeleniyordu - *şimşek*.

Aslında yıldırım faydalı olabilirdi. Bunu daha sonra hatırlamak için bir not aldı.

Sağ tarafındaki ağaç sırasına baktı. Henüz yapraklarını dökmeye başlamamışlardı. En azından fırtınadan önce saatleri vardı. Parmaklarını sapların arasında gezdirdi.

Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu - düşüncelerini ne zaman uyuyabileceğinden başka bir şeye ayırabilirmiş gibi. Sanki zihni kocaman, uğultulu ve açmış gibi. Sanki kendini yeterince zorlarsa her şey mümkünmüş gibi. Aglionby'ye gitmeye karar vermeden önce de böyle hissediyordu.

Dünya, geliyorum.

Keşke 300 Fox Way'den bir tarot kartı seti getirmeyi akıl etseydim, diye düşündü. Cabeswater'ın onunla daha kolay iletişim kurmak için kullanabileceği bir şey. Belki daha sonra onlar için geri dönebilirdi. Şimdi - ley hattının en güçlü olduğu bu yere dönmek daha acil görünüyordu.

Ellerin olacağım. Gözlerin olacağım.

Yaptığı pazarlık buydu. Ve karşılığında Cabeswater'ı içinde hissedebiliyordu. Cabeswater ona gözlerini ya da ellerini sunamazdı. Ama başka bir şeydi. *Yaşam*, *ruh* ya da *bilgi* olarak adlandırmak istediği bir şey.

Eski bir tür güçtü.

Adam dışarı çıktı ve büyüyen mor gök gürültüsünün altında yürüdü. İçinden bir ses *ahhh* dedi, *ahhh* dedi ve tekrar *ahhh* dedi, tekrar tekrar kendisi olduğu için rahatladı, kendisi ve daha fazlası, yalnızdı ve başka birini incitmek ya da istemek konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Eskiden Cabeswater'a giden ve şimdi sadece daha fazla tarlaya açılan küçük dereye doğru yürüdü. Diz çökerek ellerini su damlasının üzerinde gezdirdi. Onu görecek kimse yoktu ama yine de gülümsedi, gittikçe daha da büyüyerek. Çünkü bu dereye ilk geldiklerinde Gansey suyun üzerinde bir EMF okuyucu tutuyor ve yanıp sönen kırmızı ışıkları izliyordu. O ışıklar onu çok heyecanlandırmıştı - bir şey bulmuşlardı, makine onlara bir şey bulduklarını söylemişti!

Ve şimdi Adam bunu ellerinde hissediyordu. Omurgasında hissetti. Beyninde haritalandığını *görebiliyordu*. Ley hattı, enerji dalgaları halinde altından geçiyordu ama burada sapıyor, suyun içinden geçerek yüzeye doğru ilerliyordu. Bu sadece küçük bir akıntıydı, ana kayada sadece küçük bir çatlak vardı, bu yüzden bu sadece küçük bir sızıntıydı.

Gök gürledi ve Adam'a zamanın nasıl geçtiğini hatırlattı. Doğruldu ve yükselen alan boyunca yukarı doğru akıntıyı takip etti. İçindeki ley hattı güçlendi, kalbini sıkıştırdı ama devam etti. Cabeswater şu anda burada değildi ama ilk kez içinden geçtiği anı neredeyse yeniden deneyimlemek kadar netti. Dereyi takip etmek için iki kayanın arasına tırmanmak zorunda kaldıkları yer burasıydı. Burada ağaçların çapı büyümeye başlamış, ormanın zemininden büyük kökler fışkırmıştı. Burada gövdeler yosunlarla kaplanmıştı.

Ve işte havuz ve rüya ağacı buradaydı. Cabeswater'ın Gansey için kendini değiştirdiği ilk yer ve büyünün hepsine kendini gerçekten gösterdiği ilk yer.

Tereddüt etti. Rüya ağacındaki görüntüsü zihninde canlandı. Gansey yerde ölüyordu. Ronan kederden kudurmuş bir halde Adam'a tükürüyordu: "*Şimdi mutlu musun Adam? İstediğin buydu, değil mi?*"

Artık böyle bir şey olmayacaktı. Geleceğini değiştirmişti. Farklı bir yol seçmişti.

Gök gürledi ve uzaktan patladı. Adam kendini çelikleştirmek için derin bir nefes alarak otların arasından rüya gören ağacın olduğu -olacağı- yere doğru yürüdü. Hiçbir görüntü onu ele geçirmedi ama ayaklarının altındaki ley hattının dalgalanmasını hissetti.

Evet, olması gereken yer burasıydı. Çömelerek çimenleri ayırdı ve avuçlarını toprağa bastırdı. Sıcaktı, canlı bir beden gibiydi. Gözlerini kapattı.

Ley hattının her iki yanında da uzandığını hissetti. Bir yönde yüzlerce mil, diğer yönde yüzlerce mil. Çizginin diğer çizgilerle kesiştiği yerlerde uzak yıldız patlamaları vardı ve bir an için gözleri kamaştı. Sonsuz mucizeler olasılığıyla. Glendower yeterince mucizeydi, ama hissettiği her çizgide bir mucize varsa, bu bir ömür boyu yetecek kadar mucizeydi, yeter ki bakacak sabrınız olsun.

Oh, Gansey, diye düşündü birden. Çünkü Gansey'nin aramak için sabrı vardı. Ve bir şeyler Gansey'in onları bulmasını istediği için. Şimdi burada olmalıydı.

Hayır. O burada olsaydı böyle olmazdı. Bunun için yalnız olmalısın.

Adam zihnini Gansey'den ve o kesişme noktalarından uzaklaştırdı, onun yerine sadece altındaki ley hattına odaklandı. Enerji tepelerini ve vadilerini takip ederek hat boyunca ilerledi. Burada bir yeraltı nehrinden yukarı doğru fışkırıyordu. Depremle sarsılmış bir ana kayadan kaçtı. Bir kuyudan yukarı doğru patladı. Bir transformatörün içinden patladı.

Rüya görmenin onu bu kadar tüketmesine şaşmamalı. Yıpranmış bir kabloydu, yüzlerce farklı noktadan enerji sızıyordu.

"Hissediyorum," diye fısıldadı.

Rüzgâr etrafındaki otların arasından tıslayarak geçti. Gözlerini açtı.

Eğer o noktaları onarabilirse, tıpkı bir telin üzerindeki elektrikçi bandı gibi, Cabeswater'ı geri getirebilecek kadar güçlü hale getirebilirdi.

Adam ayağa kalktı. Sorunu tespit etmiş olmak iyi hissettiriyordu. Bu her zaman en zor kısım olmuştu. Motorda, okulda, hayatta. Yolunuza neyin çıktığını bildiğinizde çözümler kolaydı.

Cabeswater ısrarla mırıldandı. Sesler içini gıdıklıyor ve gözlerinin kenarlarında çatırdıyordu.

Bekle, diye düşündü. Keşke kartlar elinde olsaydı. Düşüncelerini Cabeswater'ın söylemeye çalıştığı şeye odaklayacak bir şey. *Seni anlayamayacağım. Ben seni anlayana kadar bekle.*

Tepeden aşağı bakarken bir kadının yaklaştığını gördü. Eliyle gözlerini siper etti. İlk başta onun Cabeswater'ın tezahürlerinden biri olduğunu düşündü. Kesinlikle bu mesafeden tuhaf ve hayali görünüyordu - büyük bir kümülonimbus saç, gri bir elbise, tüm bacağı boyunca çizmeler.

Ama sonra onun bir gölgesi, şekli ve kütlesi olduğunu ve biraz nefessiz kaldığını gördü.

Persephone onu karşılamak için yukarı tırmandı ve sonra elleri kalçalarında durdu. Yavaş bir daire çizerek manzaraya baktı ve nefesini üfledi.

"Neden buradasın?" diye sordu ona. Onu geri getirmek için mi buradaydı? Ona bu kadar emin olmasının yanlış olduğunu söylemek için mi?

Ona sırıttı, tuhaf bir şekilde arsız, çocuksu bir ifadeyle. Onun aynadaki halinin ne kadar acımasız bir alay konusu olduğunu düşündü, daha önceki ayinindeki korkunç çocuk-yaratık. Şimdi karşısındaki bu havadar fısıltıya hiç benzemiyordu. Kelebekli el çantasının fermuarını açarak içinden siyah ipek bir çanta çıkardı. Dokunmak isteyeceğiniz türden bir kumaştı, pürüzsüz, ışıltılı ve uçuşan. Çantanın içindeki tek şey bu gibi görünüyordu.

"Bunları sana veremeden gittin, Adam," diyerek küçük ipek çantayı uzattı.

Adam onu kabul etti ve ağırlığını hissetti. İçinde her ne varsa belli belirsiz sıcaktı, sanki o da tepe gibi canlıydı. "Nedir bu?"

Soruyu sorduktan sonra, aniden kadının az önce onun adını söylemeye nasıl özen gösterdiğini düşündü. Hiçbir şey olmayabilirdi. Ama sanki ona ne olduğunu hatırlatıyormuş gibi hissetti.

Adam. Adam Parrish.

Çantanın içindekileri diğer eline kaydırdı. Bir kelime ona doğru sıçradı.

Sihirbaz.

Persephone, "Tarot kartlarım." dedi.

Hey Lynch, o arabayı sen III'ü üflerken öylece dursun diye bırakmadım.

Gri Adam Pleasant Valley Bed and Breakfast'tan ayrıldı ve bavulunu Maura'nın yatak odasının kapısının hemen içine yerleştirdi. Bavulunu açmadı. Ayın dördüne o kadar da uzun zaman yoktu. Bir anlamı yoktu.

Calla, "Bana biraz şiir ver, ben de sana bir içki hazırlayayım" dedi.

Gri Adam şöyle dedi: "Gücümüz azalsa da kalplerimiz daha kararlı, cesaretimiz daha yiğit, ruhumuz daha büyük olmalı."

Sonra da orijinal Eski İngilizce ile yaptı.

Calla ona bir içki hazırladı.

Sonra Maura tereyağlı bir şeyler yaptı, Calla pastırmalı bir şeyler yaptı ve Blue kendini savunmak için buharda brokoli pişirdi. Evin geri kalanında Jimi gece vardiyası için hazırlandı ve Orla sürekli çalan psişik yardım hattına cevap verdi. Gri Adam yardımcı olmaya çalışırken ayak altında kaldı. Tüm bu gürültü, kargaşa ve düzensizliğin 300 Fox Way'de sıradan bir gece olduğunu anlamıştı. Bu anlamsız bir tür danstı, sanatsal ve karışık. Blue ve Maura'nın kendi yörüngeleri vardı; Maura ve Calla başka. Maura'nın çıplak ayaklarının mutfak zemininde dönmesini izledi.

Bu, son beş yıldır geliştirdiği her şeyin tam tersiydi. Nasıl kalmak istediğini.

Kendi kendine, *bu hayatın sana göre olmadığını* söyledi. Ama bu gece, öyleymiş gibi davranacaktı.

Yemekte Calla, "Sırada ne var?" diye sordu. Sadece içinde domuz pastırması olan yiyecekleri yiyordu.

Sadece brokoli yiyen Blue, "Sanırım Joseph Kavinsky'nin rüya görmesini engellemenin bir yolunu bulmalıyız," diye cevap verdi.

"Peki," diye sordu Maura. "Ne istiyormuş?"

Mavi, brokoli dağının arkasından omuz silkti. "Bir uyuşturucu bağımlısı ne ister ki? Hiçbir şey."

Maura tereyağı tabağının üzerinde kaşlarını çattı. "Bazen her şey." "Her iki durumda da," diye yanıtladı Blue, "bunu nasıl teklif edebileceğimizi anlayamıyorum."

Gri Adam kibarca araya girdi, "Sizin için bu akşam onunla konuşabilirim."

Mavi bir parça brokoliyi bıçakladı. "Kulağa harika geliyor."

Maura ona bir bakış attı. "Demek istediği, hayır teşekkürler."

"Hayır," dedi Blue, kaşları çatılmış bir halde, "demek istediğim, sen bunu yaparken onun kendini değersiz hissetmesini sağlayabilir misin?"

"Mavi Çavuş!" Maura şok olmuş görünüyordu. "Seni şiddet uygulaman için yetiştirmedim!"

Gülerken pastırmanın bir kısmını içine çeken Calla, boğulması durana kadar masayı tuttu.

"Hayır," dedi Mavi tehlikeli bir şekilde. "Ama bazen iyi çocukların başına kötü şeyler gelir."

Gri Adam eğleniyordu. "Ben gidene kadar teklifim geçerli."

Telefon çaldı. Üst katta, Orla'nın umutsuzca telefonu almak için çırpınışının sesini duydular. Maura hoş bir gülümsemeyle alt kattaki dahili telefonu kaptı ve bir süre dinledi.

"Ne mükemmel bir fikir. İzini sürmek daha zor olacak," dedi Maura telefona. Masaya dönerek, "Gansey'de Bay Gray'in kiralık arabası yerine alabileceği bir Mitsubishi var. Aslında Ronan'ın fikri olduğunu söylüyor."

Bu jest Gri Adam'ın içini bir hayli ısıttı. Kaçışının gerçekliği onlara itiraf ettiğinden çok daha zordu. Endişelenmesi gereken bir araba, yemek için para, benzin için para vardı. Massachusetts'teki evinde lavaboda kirli bir tencere bırakmıştı ve bunu sonsuza dek düşünecekti. Şampanya Hayal Kırıklığı'nı çalmak zorunda kalmasaydı yardımı olurdu. Araba hırsızlığında yetenekliydi ama sadeliği özlüyordu.

Maura telefona dedi ki: "Hayır, hayır, Adam burada değil. Sanırım Persephone ile birlikte. Eminim iyidir. Blue ile konuşmak ister misin? Hayır mı?"

Mavi'nin başı tabağına eğildi. Bir parça daha brokoli sapladı.

Maura telefonu kapattı. Mavi'ye dikkatle baktı. "Siz ikiniz yine kavga mı ettiniz?"

Blue mırıldandı, "Evet. Kesinlikle."

Gri Adam, "Onunla ben de konuşabilirim," diye teklif etti.

"Böyle iyiyim," diye cevap verdi. "Ama teşekkürler. Annem beni şiddet yanlısı olarak yetiştirmedi."

"Benimki de öyle," diye gözlemledi Gri Adam, "benimki de öyle."

O brokolisini, tereyağını ve pastırmasını yedi, Maura tereyağını ve Calla pastırmasını yedi.

Akşam yemeğinden sonra ortalığı toplamak, duş ve televizyon için kavga etmek ve kimin hangi sandalyeye oturacağını belirlemek yine çılgınca bir danstı. Maura yavaşça Gri Adam'ın elini tuttu ve onu arka bahçeye götürdü. Kayın ağacının siyah, yayılan dallarının altında, sivrisinekler amansızlaşana ve yağmur yağmaya başlayana kadar öpüştüler.

Daha sonra, onun yatağında yatarlarken, telefonu çaldı ve bu kez sesli mesaja düştü. Bir şekilde, her zaman bu şekilde biteceğini biliyordu.

"Hey, Dean," dedi kardeşi. Sesi yavaş, sakin ve sabırlıydı. Allen kardeşler bu yönden birbirlerine benziyorlardı. "Henrietta küçük, güzel bir yer, değil mi?"

Acele edin."

Persephone ve Adam o gece boyunca ya da ertesi sabah boks güneşi doğarken pek konuşmadılar ve konuştuklarında da genellikle aynı kelimeyi kullandılar: *acele* etmek. Ley hattını onarmak için, bazıları iki saat kadar uzakta olan bir düzine farklı yere gitmişlerdi ve şimdi Henrietta'ya geri dönüyorlardı.

Adam şimdi başka bir arka bahçedeki hastalıklı bir gülün yanında diz çökmüştü. Zaten kirli olan elleri toprağa bastırıyor, altında bir yerlerde saklı olduğunu bildiği taşı bulmak için kazıyordu. Nöbet tutan Persephone, bahçenin diğer tarafındaki kulübeye baktı.

"Acele et," dedi bir kez daha. Dört Temmuz şimdiden sıcak ve acımasızdı. Bir bulut kümesi dağların arkasında yavaşça ilerliyordu ve Adam şimdiden günün nasıl geçeceğini biliyordu: Sıcaklık artacak ve artacaktı, ta ki bir başka kakofonik yaz fırtınasında kopana kadar.

Yıldırım.

Adam'ın parmakları taşı buldu. Hattaki her yıpranmada aynı şey oluyordu: ley hattının yönünü karıştıran ve dağıtan bir taş ya da bir su kütlesi. Bazen Adam'ın ley hattının bir elektrik düğmesi gibi anında yerine oturduğunu hissetmesi için bir taşı çevirmesi yeterliydi. Diğer zamanlarda ise bölgeye daha fazla taş taşıyarak, bir taşı tamamen kaldırarak ya da bir akıntıyı yönlendirmek için bir hendek kazarak denemeler yapması gerekiyordu. Bazen ne o ne de Persephone ne yapmaları gerektiğini anlayamıyorlardı ve o zaman tarot kartlarından bir ya da ikisini çekiyorlardı. Persephone kartların ne söylemeye çalıştığını anlamasına yardım ederdi. *Üç asa:* Bu *üç* taşla dere üzerine bir köprü inşa et. *Kılıç yedilisi:* Taşların en büyüğünü çıkar ve üç renkli arabanın içine koy.

Tarot kartlarını kullanmak Latince öğrenmeye başladığı zamanki gibiydi. Her bir kelimeyi tercüme etmek zorunda kalmadan cümleleri anlayacağı o ana daha da yaklaştı.

Yorgun ve uyanıktı, coşkulu ve endişeliydi.

Acele edin.

Bu taşları özel yapan şey neydi? Bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Bir şekilde Stonehenge ve Castlerigg'deki kayalara benziyorlardı. Onlarla ilgili bir şey ley hattının gücünü iletiyor ve enerjiyi hattın dışına sürüklüyordu.

"Adam," dedi Persephone tekrar. Bir araba izi yoktu ama kaşlarını çatarak yola baktı. Parmakları onunki kadar kirliydi; narin gri elbisesi lekelenmişti. Çöplükten çıkarılmış bir oyuncak bebeğe benziyordu. "Acele et."

Bu taş beklediğinden daha büyüktü. Belki on beş santim genişliğinde ve kim bilir ne kadar derindi. Gülü kazmadan ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Aceleyle, yanında duran bir küreği kaptı. Toprağı eşeledi, deforme olmuş gülü çıkardı ve bir kenara fırlattı. Avuçları terledi.

"Özür dilerim," diye önerdi

Persephone. "Pardon mu?"

"Bir şeyi öldürdüğünde özür dilemelisin" diye mırıldandı.

Gülü kastettiğini anlaması bir anını aldı. "Zaten ölüyordu."

"*Ölmek* ve *ölü* olmak farklı kelimelerdir."

Adam utanarak bir özür mırıldandı ve küreğin ucunu taşın altına soktu. Taş serbest kaldı. Persephone ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bunu biz alıyoruz," dedi hemen. Kadın başıyla onayladı. Diğerleriyle birlikte arka koltuğa gitti.

Henüz sokağa geri dönmüşlerdi ki, az önce terk ettikleri garaj yoluna başka bir araba girdi.

Kapat.

Şimdi üç renkli arabada birden fazla taş yığılıydı, ama bu sonuncusu Adam'ın bilincine diğerlerinden daha fazla baskı yaptı. Yıldırımla birlikte işe yarayabilir, diye düşündü. Bir şey için. Ley hattını Cabeswater'a yoğunlaştırmak için. Bir geçit yapmak için.

Acele edin.

"Neden şimdi?" diye sordu ona. "Neden tüm bu parçalar yıpranmış?"

Gösterge paneline kartları yerleştirme görevinden başını kaldırmadı. Lekeli, mürekkepli sanat, imgeler yerine düşünceler gibi görünüyordu. "Artık sadece yıpranma değil. Sadece içinden geçen akım arttıkça daha belirgin hale geliyor. Tıpkı bir tel gibi. Geçmişte rahibeler çizgiyle ilgilenirdi. Onu korurlardı. Tıpkı şu anda bizim yaptığımız gibi."

"Stonehenge gibi," dedi.

"Bu çok büyük ve klişe bir örnek, evet," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ufuktaki bulutlar son baktığından beri biraz daha yaklaşmıştı; hâlâ beyazdılar ama birbirlerinin üzerine yığılmaya başlamışlardı.

"Merak ediyorum," dedi, kadından çok kendi kendine, "tüm ley hatları onarılsa nasıl olurdu?"

"Bunun çok farklı öncelikleri olan çok farklı bir dünya olacağını tahmin ediyorum" diye yanıtladı.

"Kötü mü?" diye sordu. "Kötü bir

dünya mı?" Kadın ona baktı.

"Farklı olmak kötü değil, değil mi?" diye sordu.

Persephone kartlarına geri döndü. *Swick.* İkinci bir kart daha çevirdi.

İş yerini aramalıyım, diye düşündü Adam. Bu gece gelmesi gerekiyordu. Daha önce hiç hasta olduğunu söylememişti. *Gansey'i aramalıyım.*

Ama zaman yoktu. Daha gidecekleri çok yer vardı - daha önce -

Acele edin.

Otoyola girdiklerinde, Adam'ın dikkatini refüjün diğer tarafında ters yönde çığlık atan beyaz bir Mitsubishi çekti. Kavinsky.

Ama direksiyondaki Kavinsky miydi? Adam aynaya bakmak için başını çevirdi ama diğer araba ufukta çoktan küçülen bir leke olmuştu.

Persephone bir kart çevirdi. *Şeytan.*

Adam birdenbire neden acele ettiklerinden emin oldu. Önceki geceden beri Cabeswater'ın yeniden ortaya çıkması için hattın enerjisini yükseltmesi gerektiğini biliyordu. Kesinlikle önemli bir görevdi ama ölüm kalım meselesi değildi.

Ama şimdi ne için acele ettiğini hemen anlıyordu. Cabeswater için ley hattını restore ediyorlardı. *Şimdi* restore ediyorlardı çünkü

Ronan'ın buna ihtiyacı olacaktı. Bu gece.

Acele edin.

Ronan'ın ayın dördünde kilisede fark ettiği ilk şey rahibin gözünün mor olduğuydu. İkinci fark ettiği şey Matthew'un orada olmamasıydı. Fark ettiği üçüncü şey ise Declan'ın yanındaki sırada iki kişilik yer olduğuydu. St. Agnes'deki herkes Lynch kardeşlerin kiliseye yalnız gelmediklerini biliyordu.

Bu tuhaf bir şekilde rahatsız edici bir görüntüydü. Niall öldükten sonraki ilk birkaç hafta boyunca, çocuklar anneleri için hep yer bırakmışlardı, sanki anneleri törenin ortasında sihirli bir şekilde gelecekmiş gibi.

Bunun üzerinde çalışıyorum, diye düşündü Ronan ve sonra bunu kafasından attı.

Özel ayine oldukça geç kalmıştı; bu bir küstahlık gibi görünüyordu. Declan'ın yanındaki sıraya oturduğunda, ufak tefek, buruşuk bir kadın ilk okumayı yapmaya başlamıştı bile. Ronan'ın çocukken çok sevdiği bir pasajdı - *bununla gurur duyuyorum*. Aslında Ronan'ın geç kalmasının nedeni Gansey'le birlikte Gri Adam'ı araba kiralama ofisinden almaya gitmiş olmasıydı. Çocuklar ona Mitsubishi'yi vermiş, karşılığında Ronan da bulmaca kutusunu geri almıştı. Adil bir takas gibi görünüyordu. Rüya gibi bir şeye karşılık rüya gibi bir şey.

Declan sertçe Ronan'a baktı. "Matthew nerede?" diye tısladı.

"Sen söyle."

Arkalarındaki sıralarda oturan kilise cemaati anlamlı bir şekilde hışırdadı.

"Pazar günü burada değildin." Declan'ın sesi bir suçlamanın ağırlığını taşıyordu. "Ve Matthew senin hiç açıklama yapmadığını söylüyor."

Ronan bunun doğru olduğunu kendi kendine suçlulukla itiraf etmek zorunda kaldı. İcat edilmiş bir Camaro'nun kaputunun üzerinde yatıyordu ve günün hangi gün olduğunu bir saniye bile düşünmemişti. Sonra Declan'ın neyi ima ettiğini fark etti: Matthew, Ronan'dan intikam almak için habersizce ortadan kaybolmuş olabilirdi. Ronan'ı tek başına bir uçuşa kandırdığı doğru olsa da

Declan ile kilise ziyareti mükemmel bir ceza olabilirdi, Matthew'un el işi gibi hissettirmedi.

"Ah, lütfen," diye fısıldadı Ronan. "O kadar da zeki değil."

Declan şok olmuş ve zehir gibi görünüyordu. Gerçekler onu her zaman çok korkuturdu.

"Onu aradın mı?" Ronan sordu.

"Açmıyor." Declan, sanki telefonuna cevap vermemesi en küçük kardeşinin Ronan'dan kaptığı bir enfeksiyonmuş gibi gözlerini kıstı.

"Onu bu sabah gördün mü?"

"Evet."

Ronan omuz silkti.

"O atlamıyor." Tersi bir ifade ima edildi: *senin aksine*. "Atlayana kadar."

"Bunların hepsi senin suçun," dedi Declan sessiz bir sesle. Gözleri Ronan'ın yanındaki boş sıraya, sonra da rahibe kaydı. "Sana çeneni kapalı tutmanı söylemiştim. Başını öne eğmeni söylemiştim. Neden bir kez olsun sana söyleneni yapmıyorsun?"

Birisi sıranın arkasına tekme atmış. Bu Ronan'a son derece Katolik olmayan bir hareket olarak göründü. Omzunun üzerinden zarif ve tehlikeli bir şekilde baktı ve arkasında oturan orta yaşlı adama kaşlarını kaldırdı. Bekledi. Adam gözlerini kaçırdı.

Declan Ronan'ın koluna bir fiske vurdu.

"Ronan." "Her şeyi biliyormuş gibi davranmayı bırak."

"Oh, yeterince biliyorum. Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Bir zamanlar bu ifade Ronan'ın içinden zehir gibi akardı. Şimdi bunun için zamanı yoktu. Olayların göreceli şemasında, ağabeyinin düşünceleri çok alt sıralarda yer alıyordu. Aslında Ronan sadece Matthew yüzünden buradaydı ve Matthew olmadan burada kalması için hiçbir neden yoktu. Sıradan dışarı kaydı.

"Ronan," diye fısıldadı Declan hiddetle. "Nereye gidiyorsun?"

Ronan bir parmağını dudaklarına götürdü. İki yanından bir gülümseme yayıldı.

Declan sadece başını salladı ve Ronan'la *işi bitmiş* gibi elini kaldırdı. Elbette bu da bir başka yalandı çünkü Ronan'la işi hiçbir zaman bitmemişti. Ama şu anda, on sekiz ve özgürlük daha önce olduğundan çok daha yakın görünüyordu ve bunun bir önemi yoktu.

Ronan kilisenin büyük, ağır kapılarını iterek geçerken - yeni rüyasında gördüğü Testere ile geçtiği kapıların aynısı -

telefonunu çıkardı ve Matthew'u aradı.

Sesli mesaja düştü.

Ronan buna inanmadı. Monmouth'a dönmek için BMW'ye bindi ve tekrar aradı.

Sesli mesaj.

Gitmesine izin veremezdi. Nedenini bilmiyordu. Matthew'un telefonunu hiç terk etmemesi değildi. Ve Matthew'un kiliseyi, özellikle de ek bir tatil ayinini asla terk etmemesi de değildi.

Gri Adam'ın yüzü, dövülmüş rahip ve dünya tersine dönmüştü.

Arabayı vitese taktı ve için için yanan şehir merkezinden dışarı çıktı. Diziyle direksiyonu tuttu. Tekrar aradı. Sesli mesaj.

Bu doğru gelmedi.

Monmouth'un dışındaki otoparka girdiğinde Matthew'un numarasından bir mesaj geldi.

Sonunda.

Ronan el frenini çekti, arabayı kapattı ve ekrana baktı.

Naber mofo?

Küçük kardeşinden genellikle beklediği şey bu değildi. Cevap vermeyi düşünecek zaman bulamadan Kavinksy'nin numarasından da bir mesaj geldi.

Naber mofo?

Ronan'ın içinde kötü bir şeyler dönüyordu. Bir dakika sonra Kavinsky tekrar mesaj attı.

dört temmuz'a eğlenceli bir şey getirin ya da hangi hapin kardeşinizde en işe yaradiğini göreceğiz

Ronan duraksamadan telefonunu kaptı ve Kavinsky'yi aradı.

Kavinsky hemen açtı. "Lynch, senden haber almak ne güzel." Ronan,

"Nerede o?" diye sordu.

"Biliyor musun, ilk birkaç seferinde kibarca sormuştum. Dördüncüye geliyor musun? Geliyor musun? Geliyor musun? Al, lanet olası bir araban var. Geliyor musun? Çirkinleştirdin. Bu gece etkileyici bir şeyler getir."

Ronan, "Bunu yapmayacağım," dedi.

Matthew'un öldüğü binlerce kabus. Saçlarında kan, dişlerinde kan, gözlerinde sinekler, bağırsaklarında sinekler.

"Oh," dedi Kavinsky, sesindeki o yavaş, aşağılık kahkahayla. "Sanırım öylesin. Ya da onun üzerinde farklı şeyler denemeye devam edeceğim. Bu geceki finalim o olabilir. *Bum!* Bir şeyin patladığını görmek ister misin...."

Ronan anahtarı çevirdi, el frenini indirdi. Monmouth'un kapısı açılmıştı ve Gansey orada durmuş, bir elini kaldırmış, bir soru soruyordu.

"Bu yanına kalmayacak."

Kavinsky, "Sevgili yaşlı babamla kaçtım," diye gözlemledi. "Ve Prokopenko.

Kardeşiniz alınmasın ama onlar çok daha karmaşıktı." "Bu yanlış oyundu. Seni yok edeceğim."

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Lynch."

Gansey fırtınadan çok önce 300 Fox Way'e girmiş. Kapıyı çalmadı. Blue yarı zamanlı köpek gezdirme işinden çıkmış ayakkabılarının bağcıklarını çözerken aniden içeri daldı.

"Jane?" diye seslendi. Karnı burkuldu. *"Mavi!"*

Blue bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini bu şekilde anladı.

Ronan onun arkasında patladı ve Gansey'den anlayamasa bile Ronan'dan anlayabilirdi. Kapana kısılmış bir hayvan gibi vahşi gözlerle bakıyordu. Durduğunda elini kapı pervazına dayadı ve parmakları kapı pervazında gezindi.

"Ne oldu?" diye sordu. Ona

anlatmışlar.

Hemen onlara 4 Temmuz geçit töreninde eşlik etti ve orada Maura ya da Calla'yı başarısız bir şekilde aradılar. Kavinsky'nin evinin önünden geçtiler ve evi boş buldular. Öğleden sonra ilerledikçe Blue onları Kavinsky'nin her yıl düzenlediği Dört Temmuz partisinin yapıldığı Henrietta drag pistine yönlendirdi. Ne Gansey'nin ne de Ronan'ın oraya hiç gitmemiş olması imkânsız görünüyordu. Eski Mountain View Lisesi'nde öğrenci olan Blue'nun Kavinsky hakkında onların bilmediği özel bilgilere sahip olması da imkânsızdı. Ama belki de Joseph Kavinsky'nin bu kısmı hiç de Aglionby değildi.

Kavinsky'nin 4 Temmuz partisi kötü şöhretliydi.

İki yıl önce, havai fişek gösterisinin finali için gerçek bir tank kullanmıştı. Yan tarafına Rus karakterleri çizilmiş tam boy, zeytin rengi bir tank. Elbette bu bir söylentiydi ve söylenti olarak kaldı, çünkü hikayenin sonunda tankın kendisini havaya uçurmuştu. Blue, tankın metal bir şeridine sahip olduğunu iddia eden bir kıdemli tanıyordu.

Üç yıl önce, üç ilçe ötedeki bir okuldan bir genç, hastanenin daha önce görmediği bir şeyi aşırı dozda almıştı. Bu bir ilaç değildi.

Aşırı doz insanları etkiledi. O da on beş yaşındaki Kavinsky'nin kırk beş dakika ötedeki çocukları bile çekebilecek kapasitede olmasıydı. İstatistiklere göre, Kavinsky'nin partisinde muhtemelen ölmeyecektiniz.

Her yıl, drag pistinde kırbaçlanmayı bekleyen düzinelerce araba vardı. Kimse onları kimin sağladığını ya da daha sonra nereye gittiklerini bilmiyordu. Ehliyetinizin olup olmaması önemli değildi. Tek ihtiyacınız olan gaz pedalına nasıl basılacağını bilmekti.

Geçen yıl Kavinsky'nin havaya öyle bir havai fişek gönderdiği iddia edilmişti ki CIA onu sorgulamak için evine gelmişti. Blue bu hikâyeyi oldukça şüpheli bulmuştu. Elbette bunun yerine İç Güvenlik Bakanlığı'nın gelmesi gerekirdi.

Bu yıl, iki ambulans ve dört polis pistin yarım mil uzağına park etti. Zamanında orada olmak için yeterince yakın. İzleyecek kadar değil.

Kavinsky dokunulmazdı.

Drag pisti - etrafındaki tepelere oyulmuş uzun, tozlu bir alan - oraya vardıklarında çoktan dolmuştu. Bir yerlerden müzik sesi yükseliyordu, yardımsever ve neşeli. Barbekü ızgaraları havayı kömür ve ihmal edilmiş sosisli sandviçlerle kokutuyordu. Alkolden eser yoktu. Ne de daha sonra drag pistini doldurduğu söylenen kötü şöhretli arabalardan. Eski bir Mustang ve bir Pontiac pistte karşı karşıya gelmiş, seyirciler onları alkışlarken lastik ve toz savuruyorlardı ama maçlar son derece eğlenceli ve rahat görünüyordu. Burada yetişkinler de vardı, küçük çocuklar da. Ronan elinde balon tutan bir kıza şaşkın bir yaratıkmış gibi baktı.

Bu hiçbirinin beklediği bir şey değildi.

Gansey toprakta durdu ve şüpheyle etrafına bakındı. "Bunun Kavinksy'nin olduğuna emin misin?"

"Daha erken," dedi Mavi. Etrafına bir göz attı. Okuldan biri tarafından tanınmak istemekle Aglionby çocuklarıyla koşarken görülmemek arasında gidip geliyordu.

"O burada olamaz," dedi Ronan. "Yanılıyor olmalısın."

"Henüz burada olup olmadığını bilmiyorum," diye tersledi Mavi, "ama burası o yer. Burası her zaman yerdir."

Ronan hoparlörlerden birine ters ters baktı. Blue'nun "yacht rock" dediğini sandığı bir şey çalıyordu. O an daha da sinirlenmişti. İnsanlar küçük çocuklarını onun yolundan çekiyordu.

"Jane burası olduğunu söylüyor," diye ısrar etti Gansey. "Öyleyse burası. Hadi bir çalışma yapalım."

Bir çalışma yaptılar. Öğleden sonra gölgeler uzadıkça kalabalığın arasından geçip Kavinsky'yi sordular ve şeridin kenarındaki binaların arkasına baktılar. Onu bulamadılar ama akşam geceye doğru ilerledikçe partinin karakteri inceden inceye değişti. İlk kaybolanlar genç çocuklar oldu. Sonra yetişkinler gitmeye başladı, onların yerini ya yaşlılar ya da üniversite öğrencileri aldı. Kırmızı plastik bardaklar ortaya çıkmaya başladı. Yat kayası daha karanlık, daha derin, daha pis bir hal aldı.

Mustang ve Pontiac gitmişti. Bir kız Blue'ya bir hap uzattı. "Bende fazladan var," dedi Blue'ya.

Ani ve yakıcı sinirler Mavi'nin derisini yaktı. Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Kız Gansey'e sorduğunda, Gansey ona bir dakika boyunca uzun uzun baktı ve çok geç olana kadar kabalık ettiğinin farkına varmadı. Bu Richard Gansey'in sahnesine o kadar uzaktı ki söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Ve sonra Ronan hapı kızın elinden alıp yere attı.
Yüzüne tükürdü ve çekip gitti.

Ronan yavaş bir daire çizerek döndü. "Neredesin, seni piç kurusu?" Projektörler yandı.

Kalabalık çığlık attı.

Tepedeki hoparlörler İspanyolca konuşuyordu. Bas sesleri Blue'nun çizmelerinde gümbürdedi. Gerçek gök gürültüsü tepede inledi.

Motorlar yüksek devirde çalıştı ve kalabalık arabaları almak için geri çekildi. Bütün eller havaya kalkmış, zıplıyor, dans ediyor, kutlama yapıyordu. Biri bağırdı:

"Tanrı *AMERİKA'*yı korusun!"

On beyaz Mitsubishi drag pistine çıktı. Birbirlerinin aynısıydılar: siyah esneyen ağızlar, yanlara oyulmuş parçalanmış bıçak grafikleri, dev spoylerler. Ancak bir tanesi diğerlerinin önünde pisti yırtarcasına indi ve sonra büyük bir toz patlamasının önünde yana doğru savruldu. Bulutun içinde gizlenmişti, farların toprağı kesmesinden başka bir şey görünmüyordu.

Kalabalık çılgına döndü.

"Bu o," dedi Ronan, çoktan gençlerin arasına dalmıştı. "Lynch," dedi Gansey. "*Ronan!* Durun!"

Ama Ronan çoktan birkaç metre uzaklaşmış, tek başına duran arabaya doğru ilerliyordu. Tozlar dağılmıştı ve Kavinsky arabanın tavanında durmuş görünüyordu.

"Hadi bir şeyler yakalım!" Kavinsky uludu. Parmaklarını şıklatarak işaret etti. Bir tıslama ve vınlama duyuldu ve aniden ilk havai fişek

gece, projektörlerin üzerinde, kaotik maviye doğru sarmal bir şekilde yükseldi. Yüksek sesle ve vahşi bir şekilde güldü. "Hepinizin canı cehenneme!" Başka bir şey daha söyledi ama yükselen müziğin içinde kayboldu. Bas sesleri onları sarstı.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye bağırdı Gansey

Blue'nun kulağına. Ama başka yolu yoktu.

Ronan, şimdi arabanın açık kapısının yanında duran Kavinsky'ye ulaştığında ona yetiştiler. Açılış yaylım ateşi her ne olduysa, hiç hoş olmamıştı.

"Oh, hey," diye alay etti Kavinsky. Gözleri Mavi ve Gansey'i bulmuştu. "Bu babam. Dick, bu gece garip bir şekilde hetero bir ortağın var. Lynch'in performans sorunları mı var?"

Ronan Kavinsky'nin boğazını sıktı ve Mavi ilk kez bu durumdan hoşnutsuz değildi. Bir başka havai fişek tepedeki karanlığa doğru çığlık attı. Yıldırımlar yanından geçti.

"Nerede o?" Ronan hırladı. Kelimelere zor sığıyordu.

Kavinsky oldukça ilgisiz görünüyordu. Arkasındaki arabaya, sonra diğerlerinden birine, sonra da bir başkasına doğru eliyle işaret etti. Hafif boğuk bir ses tonuyla, "Şu arabada. Ya da şuradaki. Ya da şuradaki. Ya da şuradaki. Bu şeyleri bilirsiniz. Hepsi birbirine benziyor."

Ronan'ın karnına diz çöktü. Ronan bir solukla onu yere düşürdü. "Mesele

şu Lynch," dedi Kavinsky. "*Benimle* ya da Ronan*'la* dediğimde

bana karşı seçeceğini düşünmemiştim."

Mitsubishi'lerden biri arkasından hızla geçerken Mavi öne doğru sıçradı, motor gürültüsü yükseliyor, dumanlar çıkıyordu. Şimdiden hepsini aramak için ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu. Daha önce durdurup kontrol ettiklerinin izini sürmek için. Arabaların hepsi aynıydı, aynı Virginia plakasına sahiplerdi: HIRSIZ.

"Ama bir bakıma," diye ekledi Kavinsky, "böylesi daha iyi. Bir şeylerin patlamasını ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Ronan, "Kardeşimi istiyorum." dedi.

"Önce," dedi Kavinsky, avucunu açıp yeşil bir hap göstererek, "hayatını kurtar. Hemen döneceğim, tatlım."

Dilinin üzerine düşürdü.

Bir saniye içinde yere yığıldı, dizlerinin üzerine çöktü, sonra da arabaya yaslandı. Blue ve Gansey Kavinsky'nin yüzükoyun yatan haline anlamsızca baktılar. Damarları kollarına doğru yükselmiş, çenesindeki nabız bas sesleri çıkarıyordu.

"Kahretsin," dedi Ronan, arabanın içine daldı, orta konsolu açtı ve içindekileri karıştırdı. Aradığı şeyi buldu - yeşil haplardan bir tane daha. "Kahretsin, kahretsin."

"Neler oluyor?" Mavi talep etti.

"Rüya görüyor," dedi Ronan. "Kim bilir ne almaya gitti.
İyi bir şey değil. *Kahretsin*, Kavinsky!"

"Onu durdurabilir miyiz?" Gansey sordu.

"Sadece onu öldürürsen," diye yanıtladı Ronan. Hapı ağzına tıktı. "Matthew'u al. Ve buradan defolup gidin."

Ronan rüyanın içine doğru savruldu. Yere indiğinde, dirsekleri toprağı kan içinde bırakıyordu, Kavinsky çoktan oradaydı, çalıların arasına gömülmüş, yüzünü kapatmıştı. Ronan'ın çok iyi tanıdığı ağaçlar, dalların pençeleriyle ona saldırıyordu. Kavinsky'deki bir şey, etrafındaki ormana kıyasla yanlış renkte ya da başka bir şeydi. Sanki rüya onu bir gaspçı olarak resmetmişti.

"Sanırım bizim gizli yerimiz de aynı," dedi Kavinsky. Sırıttı. Yüzü dikenlerden dolayı ince çiziklerle doluydu.

Ronan, "Bu gece öyle bir hırsız yok," diye cevap verdi.

"Bazı geceler," dedi Kavinsky, dişlerini g ö s t e r e r e k , "sadece alırsın. Rıza abartılıyor."

Dallar ikisinin de üzerinde sallandı. Gök gürültüsü homurdandı ve parçalandı, yakın ve gerçek, gerçek, gerçek.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi

Ronan. "Başka bir şey yok dostum."

"Gerçeklik var."

Kavinsky bu kelimeye güldü. "Gerçeklik! Gerçeklik başkalarının sizin için hayal ettiği şeydir."

"Gerçeklik diğer insanların olduğu yerdir," diye yanıtladı Ronan. Kollarını uzattı. "Burada ne var, K? Hiçbir şey! Hiç kimse yok!"

"Sadece biz."

Bu ifadede, rüya tarafından güçlendirilen ağır bir anlayış vardı. Kavinsky, *senin ne olduğunu biliyorum*, demişti.

"Bu yeterli değil," diye yanıtladı Ronan.

"Dick Gansey deme, dostum. Sakın söyleme. O asla seninle olmayacak. Ve sakın bana o tarafa kaymadığını söyleme, dostum. Ben senin kafanın içindeyim."

Ronan, "Gansey benim için öyle biri değil," dedi.

"Bu şekilde sallanmadığını söylemedin."

Ronan sessizdi. Ayaklarının altında gök gürültüsü homurdandı.

"Hayır, yapmadım." "Bu durumu daha da kötüleştiriyor, dostum.

Sen gerçekten de onun fino köpeğisin."

Ronan'ın küçücük bir parçası bile bu ifadeden etkilenmemişti. Ronan Gansey'i düşündüğünde Monmouth İmalathanesi'ne taşınmayı, uykusuzluk içinde geçirilen geceleri, bir kral arayışıyla geçen bir yazı, Gansey'nin Gri Adam'dan hayatını istemesini düşündü. *Kardeşler.*

Ronan, "Hayat sadece seks, uyuşturucu ve arabalardan ibaret değildir." dedi.

Kavinsky ayağa kalktı. Dikenler bacaklarına batıyor, kargo pantolonuna batıyordu. Ağır ağır kapanan gözleri Ronan'ınkileri tuttu ve Ronan, BMW'sinin camından bakıp Kavinsky'nin arkasından baktığını gördüğü onca zamanı düşündü. Bunun yasadışı heyecanını. Kavinsky'nin kimsenin ona kim olduğunu söylemesine izin vermediği kesinliği.

Kavinsky, "Benimki öyle." dedi.

Ormana doğru baktı. Elini uzatarak parmaklarını şıklattı, tıpkı ilk havai fişeği sıraya sokmak zorunda kaldığı gibi.

Orman çığlık attı.

Ya da Kavinsky'nin ortaya çıkardığı her neyse çığlık atmıştı. Ses Ronan'ın omurgasını parçaladı. Birinin elini kulağına vurması gibi bir ses vardı. Bir hava çarpması. Gelen şey her neyse çok büyüktü.

Ağaçlar parıldadı ve ağladı, sarktı ve titredi. Çoktan tükenmiş olan ley hattı zayıfladı ve karardı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kavinsky hayalindeki canavarı yaratmak için her şeyi alıyordu.

Ronan tekrar, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Bir ateş topuydu. Uçan bir patlamaydı. Bir ejderha, bir şenlik ateşi, bir cehennem ve dişlerdi. Mitsubishi'nin canlı bir yaratığa dönüşerek yok olmasıydı.

Alçalırken ağzını sonuna kadar açtı ve Ronan'a doğru çığlık attı. Ronan'ın daha önce duyduğu ses değildi bu. Suyla ıslatılmış bir ateşin kükreyen tıslamasıydı. Ronan'ın omuzlarına kıvılcımlar yağdı.

Ondan nasıl nefret ettiğini hissedebiliyordu. Kavinsky'den de nefret ettiğini. Dünyadan nasıl nefret ettiğini.

Çok acıkmıştı.

Kavinsky Ronan'a baktı, gözleri ölüydü. "Ayak uydurmaya çalış,

Lynch." Sonra hem o hem de ejderha ortadan kayboldu.

Uyanmış ve onu da yanında götürmüştü.

Acele edin.

Adam ve Persephone zaten son enerji yıpranma noktasında olmasalardı, onu bulamayacaklardı. Çünkü onlar orada karanlıkta durmuş, büyük, düz, insan yapımı göle bakarken, ley hattı Adam'ın içinde öldü.

Kavinsky, diye düşündü Adam hemen. Düşen bir bedenin düştüğünü bildiği gibi biliyordu bunu. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Tıpkı daha önce, acele etmelerinin nedeninin Ronan olduğundan emin olduğu gibi.

Ve işte buradaydı.

Ronan'ın ley hattına ihtiyacı vardı. *Şimdi* ihtiyacı vardı. Daha fazla zaman yoktu.

Ama ley hattı ölmüştü ve Cabeswater'ın Adam'ın içinde sesi yoktu. Elindeki tek şey gölün düz siyah aynası, taşlarla dolu bir araba ve artık ona hiçbir şey söylemeyen bir çanta dolusu karttı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Persephone. Havai fişekler uzaktan, bombalar kadar tehditkâr bir şekilde vınlıyordu.

"Şey, bilmiyorum."

Elini kartlara doğru uzattı. "Sen psişiksin! Kartlara bakamaz mısın? Ley hattı olmadan benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar!"

Gök gürledi; şimşekler buluttan buluta atladı. Ley hattı Adam'ın altında dalgalanmadı bile. Kavinsky az önce çok büyük bir rüya görmüştü ve Ronan'ın elinde çalışacak hiçbir şey yoktu.

Persephone, "Büyücü sen misin, değil misin?" diye sordu.

"Ben değilim!" Adam hemen cevap verdi. İçinde hiçbir şey yoktu. Hat kesilmişti ve içindeki *diğer* her şey de öyle. "Cabeswater beni bu hale getirdi."

Persephone'nin gözleri yanlarındaki hareketsiz suyu yansıtıyordu. "Senin gücün, Adam, diğer insanlarla ilgili değil. Başka *şeylerle* ilgili değil."

Adam hayatı boyunca hiç güçlü olmamıştı.

Persephone, "Sihirbaz olmak, bir şeylere sahip olduğunuzda güçlü, olmadığınızda ise işe yaramaz olmakla ilgili değildir," dedi. "Büyücü dışarıda ne olduğunu görür ve bağlantıları bulur. Büyücü her şeyi büyülü hale getirebilir." Altındaki hattın canlanmasını hararetle diledi. Eğer bir ipucu bile yakalayabilirse, bunu nasıl düzeltebileceğine dair ipuçları toplayabilirdi.

son bölüm. Ama ley hattında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Şimdi," dedi Persephone, sesi çok küçük ve yumuşaktı. "Büyücü sen misin? Yoksa değil misin?"

Adam gözlerini
kapattı. Bağlantılar.

Zihni taşlara, göle ve gök gürültüsüne gitti. Şimşek.

Garip bir şekilde Camaro'yu düşündü. Onları eve götürmek için aküye ihtiyaçları vardı.

In indiget homo battery.

Evet.

Gözlerini açtı.

"Arabadaki taşa ihtiyacım var," dedi. "Bahçedeki taş."

Acele edin.

"Adam?" Ronan sordu. "Gerçekten sen misin?"

Çünkü birdenbire manzara değişmişti. Ağaçlar kımıldamış ve yana doğru titremeye başlamıştı; şimdi de Gansey'le birlikte keşfettikleri insan yapımı çirkin göl vardı. Adam kıyının yanına çömelmiş, taşları karmaşık bir düzende diziyordu. Bu gerçek Âdem miydi? Yoksa bir rüya Âdem'i miydi?

Adam sertçe başını kaldırdı. Kendisiydi ve başka bir şeydi. "Lynch. Kavinsky az önce ne rüya gördü?"

"Bir ateş sikici," dedi Ronan. Uyanması gerekiyordu. Partide yerde yatarken hiç şansı yoktu.

Adam arkasına baktı ve birine çılgınca bir işaret yaptı. "Onu indirmek için ne hayal ediyorsun?"

Ronan ihtiyatlı bir şekilde rüyayı test etti. Bir karamel ipi kadar ince hissetti. Ondan hiçbir şey alamayacaktı.

"Hiçbir şey yok. Burada hiçbir şey yok."

Persephone kollarında büyük, yassı bir taşla Adam'a
doğru koştu. "Ne yapıyorsun sen?" Ronan sordu.

"Tamir ediyorum," dedi Adam. "Bir şeyler yapmaya başla. Sen bitirene kadar hazırlamaya çalışacağım."

Ronan çok uzaklardan bir çığlık duydu. Rüyasının dışından geliyordu. Uyku etrafına çöküyordu.

Persephone, "Acele et," diye öğüt verdi.

Adam başını kaldırıp Ronan'a baktı. "Sen olduğunu biliyorum," dedi.

"Anlamıştım.
Kira."

Ronan'ın bakışlarını bir an daha tuttu, ta ki Ronan'ın içindeki bir şey çözülüp neredeyse bir şey söyleyene kadar. Ve sonra Adam ayağa fırladı,

Persephone'n i n elinden taşı kaptı ve sahilin karşı tarafına doğru koşmaya başladı.

"Şimdi," dedi Persephone.

Ronan zayıflayan ağaçlara döndü. "Cabeswater," dedi, "yardımına ihtiyacım var. Senin benim yardımıma ihtiyacın var."

Raptor, ağaçlar tısladı.

Yağmacı.

Bunun için zaman yoktu. "Buraya çalmaya gelmedim! Kendini kurtarmak mı istiyorsun?"

Hiçbir şey.

Lanet Kavinsky.

Ronan bağırdı, "Ben o değilim, tamam mı? Onun gibi değilim. Kahretsin, beni *tanıyorsun*. Hep tanımadın mı? Babamı tanımıyor muydun? İkimiz de Greywaren'ız."

Sonunda Yetim Kız vardı. *Evet.* Sandıklardan birinin arkasından dışarı baktı. Ona yardım ederse, bir şey, herhangi bir şey çıkarabilirdi. Ona elini uzattı ama kız başını salladı. *"Vos estis unum tantum."*

(Bir tek sen varsın.)

İngilizce olarak ekledi, "Birçok hırsız. Bir Greywaren."

Bir rüya gibi, bilgi onun içinden akıp geçti. Kaç kişi rüyalarını gerçeğe dönüştürebilirdi ama çok azı rüyayla konuşabilirdi. Cabeswater'ın sağ kolu olması gerektiğini. Bilmiyor muydu? diye sordu Cabeswater - ama kelimelerle değil. Başından beri bilmiyor muydu?

"Bakın, özür dilerim," dedi. "Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Her şeyi kendim çözmek zorunda kaldım ve bu çok uzun zaman aldı, tamam mı? Lütfen. Bunu sensiz yapamam."

Bulmaca kutusu aniden elindeydi. Rüya gibi gelmiyordu. Ağır, soğuk ve gerçek gibiydi. İngilizce tarafında *lütfen yazana* kadar kadranları ve çarkları çevirdi. Üzerinde gizemli bir dil yazan tarafa çevirdi. Artık bunun bir insan dili olmadığını biliyordu. Bu bir ağaç diliydi. *"T'implora?"* diye okudu.

Etkisi anlıktı. Hissetmediği bir rüzgârda yaprakların hareket ettiğini ve yer değiştirdiğini duyabiliyordu ve daha önce konuşmayan ne kadar çok ağaç *olduğunu* ancak şimdi fark etti. Üç farklı dilde mırıldanan, fısıldayan ve tıslayan ağaçların hepsi hemfikirdi: Ona yardım edeceklerdi.

Rahatlayarak gözlerini kapattı.

Her şey yoluna girecekti. Ona bir silah vereceklerdi ve o da başka bir şey olmadan önce Kavinsky'nin ejderhasını uyandırıp yok edecekti.

Kapalı göz kapaklarının karanlığında şunu duydu: *tck-tck-tck-tck. Hayır*, diye düşündü Ronan. *Gece dehşeti değil.*

Ama pençelerinin takırtısı vardı. Gagalarının gevezeliği. Rüyadan kabusa, işte böyle.

Gerçek bir korku yoktu, sadece dehşet vardı. Beklenti. Onu bir rüyada öldürmek çok uzun sürdü.

"Bunun bir faydası olmayacak," dedi ağaçlara. Diz çöktü, parmaklarını yumuşak toprağa dayadı. Kendini kurtaramayacağını bilse de, savaşmayı bırakması için kendini bir türlü ikna edemiyordu. "Bu kimseyi kurtarmayacak."

Ağaçlar fısıldadı: *Quemadmodum gladius neminem occidit; occidentis telum est.*

(Kılıç asla bir katil değildir; katilin elindeki bir araçtır).

Ama gece dehşeti Ronan'ın kullanabileceği bir silah değildi.

"Onları kontrol edemiyorum!" diye bağırdı. "Sadece bana zarar vermek istiyorlar!"

Bir gece dehşeti belirdi. Ağaçların üzerinden geçerek gökyüzünü kapattı. Daha önce rüyasında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Diğerlerinin üç katı büyüklüğündeydi. Amonyak kokuyordu. Buz gibi beyazdı. Pençeleri sararmış ve yarı saydamdı, kırmızı uçlara doğru koyulaşıyordu. Yırtık pırtık kanatlarında pembe damarlar göze çarpıyordu. Kırmızı albino gözleri buruşuk kafasının içinde küçücük ve öfkeliydi. Ve tek bir vahşi gaga yerine, yan yana, hep bir ağızdan çığlık atan iki gaga vardı.

Gölün diğer tarafında Adam ellerini havaya kaldırmış, gökyüzünü işaret ediyordu. Kendisinin yabancı bir versiyonuydu. Kendisinin bir rüya versiyonu. Yanındaki taşa bir şimşek çaktı.

Bir kalp gibi, ley hattı sarsıldı ve canlandı. Cabeswater yaşıyordu.

"Şimdi!" Adam bağırdı. "Ronan, *şimdi*!"

Gece dehşeti bir çığlık attı.

"Sadece sensin," diye fısıldadı Yetim Kız. Onun elini tutuyordu, yanına çömelmişti. "Neden kendinden nefret ediyorsun?"

Ronan bunu düşündü.

Albino gece dehşeti pençelerini açarak içeri daldı.

Ronan ayağa kalktı, kolunu Chainsaw'a uzatır gibi uzattı.

"Bilmiyorum," dedi.

Ve uyandı.

Gri Adam'ın hayatını mahvetmesi dışında, Gri Adam'ın diğerlerini Henrietta'dan çıkarma planı son derece iyi gidiyordu. Greenmantle ona hiç güvenmemiş olmalıydı, çünkü Gri Adam'ın hırsızlık itirafını hemen kabul etmişti. Yemin etmiş ve tehdit etmişti ama aslında Greenmantle yapabileceği en kötü şeyi zaten yapmıştı, bu yüzden sözlerinin bir gücü yoktu.

Görünüşe göre haberler hızla yayılmıştı. Oradaki farların Pleasant Valley Pansiyonu'nu yerle bir eden iki adam olduğunu keşfetmişti. Ve arkasındaki farlar, hesaplı ve acımasız, kardeşinin farlarıydı.

Beni takip et, beni takip et.

Bir mil, iki mil, üç mil, on beş mil boyunca Gri Adam diğer iki arabayla kırbaç oyunu oynadı. Diğer hazine arayanların bulunduğu araba ihtiyatlı davranmaya çalıştı ama arkadaki araba bunu yapmadı. Kardeşi olduğunu bu şekilde anladı. Kardeşi her zaman Dean'in bilmesini isterdi. Bu oyunun bir parçasıydı.

Kardeşim. Kardeşim. Kardeşim.

Kardeşinin bu kadar yakında olduğunu bilmek ilk başta felç edici olmuştu. İlk başta, Gri Adam'ın araba kullanmaya odaklanabilmesinin tek yolu, Dean Allen olarak olduğu her şey yerine Gri Adam olarak dönüştüğü her şeyi düşünmekti. Çünkü Dean Allen ona sürekli kenara çekmesini ve bu işi bitirmesini söylüyordu. Dean Allen küçük bir sesle*, eğer onun seni aramaya gelmesine neden olursan daha da kötü olacak, diye* fısıldadı.

Öte yandan Gri Adam şöyle dedi: *Kendisi otuz dokuz yaşında bir yatırım yöneticisi ve verimlilik açısından muhtemelen kafasından iki kez vurulmalı ve belirsiz bir notla ofisine geri gönderilmeli.*

Ve şimdi üçüncü bir parçası vardı, ne Gri Adam ne de Dean Allen'dı, kardeşini hiç düşünmüyordu. Bu parça - belki de Bay Gray'di - geride bıraktığı her şeyi düşünmeden edemiyordu. Küçük kasabanın solmuş ve güzel çatlaklarını, Maura'nın gülümsemesinin özür dilemeden yayılmasını, aniden çalışan kalbinin yeni gök gürültüsünü. Bu yanı Şampanya Killjoy'u bile özlüyordu.

Gri Adam'ın gözleri hâlâ direksiyona yapışmış olan nota kaydı:

Bu sizin için. Tam istediğiniz gibi: hızlı ve anonim.

Çok zekice küçük bir plandı, kurnazca ve basitti. Tek yapması gereken her şeyden vazgeçmekti. Ve çok iyi işliyordu.

Ama sonra bir şey oldu.

Etraflarında ağaçlar, otoyol ve karanlıktan başka bir şey yoktu ama birden yolcu koltuğundaki hareketsiz makinelerin ışıkları patladı.

Bir titreşim bile yok. Bir ipucu bile yok.

Gecenin içine doğru bir haykırış. Arkasındaki arabalar frene basarken farlar alçaldı, sayaçları şüphesiz onunkiyle aynı şekilde uluyordu.

Hayır, diye düşündü Gri Adam. O aptal çocuklardan biri Henrietta'da rüya görmüş ve her şeyi mahvetmişti.

Ama öyle değildi.

Çünkü okumalar katı ve çığlık atıyordu. Normalde enerji, rüya nesnesinin yaratıldığı anda yükselir ve sonra aniden düşerdi. Ama sayaçlar hâlâ sabitti. Ve Gri Adam saatte yetmiş mil hızla Henrietta'dan uzaklaşmasına rağmen öyle kalmıştı.

Gri Adam'ın arkasındaki ilk araba duraklamıştı. Belki de Gri Adam'ın hikâyesinden şüphe duyuyorlardı. Gri Adam gibi onlar da Greywaren'ı başka birinin kullandığını düşünüyorlardı.

Ancak yanıp sönen ışıklar ve feryat eden uyarılar devam ettikçe, bunun Greywaren'in işi olmadığı daha da belirginleşti. Okumalar sürekli olmakla kalmıyor, aynı zamanda her yerden geliyordu. Maura'nın bahsettiği hat olmalıydı. Ona bir şey olmuştu ve şimdi canlıydı, bu enerji ölçümlerini tavan yaptırıyordu.

Arkasındaki araba hâlâ onu takip ediyordu ama yavaşça. Gri Adam'la aynı okumalara erişebiliyorlardı ve kafaları karışmıştı.

Gri Adam yavaş yavaş bir şeyin farkına vardı. Ley hattı böylesine dramatik okumalar yarattığı sürece Greywaren görünmezdi. Zaten var olan bu kargaşada bir enerji yükselmesi fark edilmeyecekti.

Bu da Henrietta'nın Greywaren'in peşine düşen yeni avcılar konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Hiç kimse bu okumaları kullanarak hattın yeri dışında başka bir şey belirleyemezdi. Bu da demek oluyordu ki Gri Adam bir şekilde bu araba dolusu hazine arayıcısından kurtulabilirse, Gri Adam'ın Henrietta'dan kaçması için tek bir neden vardı.

Kardeşi.

Ronan bu gece dehşetini Kavinksy'nin ejderhasıyla savaşmak için yaratmıştı ve savaştılar da.

Yaratıklar karanlığın içinden yukarı tırmandılar, birbirlerinin etrafında hırladılar. Havai fişekler yanlarından geçerek pullarını aydınlattı. Sarhoş, kafası güzel, saf ve harikalar arzulayan kalabalık destek çığlıkları attı.

Yerde yatan Ronan ve Kavinsky de başlarını arkaya yaslamış, yaptıklarını izliyorlardı.

Yaratıklar hem güzel hem de korkunçtu. Pençeler ve ateş buluştuğunda kıvılcımlar saçılıyordu. Gecenin dehşetinden havai fişek gibi bir çığlık yükseldi.

Yukarı, yukarı, yukarı, karanlığa. Ronan'ın gözleri kalabalığın içinde gezindi. Gansey ve Blue ayrı yollara gitmişlerdi ve şimdi onların Mitsubishi'lerin kapılarını açıp Matthew'u aradıklarını gördü. Herkes ejderhaları izlerken arabaların hepsi durmuştu. O kadar çok araba yoktu. Gansey ve Blue onu bulacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Ama sonra Kavinsky'nin ateş ejderhası gece dehşetinden ayrıldı. Gazlı ön kollarını kavuşturdu ve dalışa geçti. Tıslayan bir gürültü patlamasıyla sel lambalarından birine çarptı. Çarpmanın ejderha üzerinde hiçbir etkisi olmadı ama lamba alabora oldu. Şok çığlıkları havayı deldi; lamba bir ağaç gibi devrildi.

Kavinsky'nin yüzü alev alev yanıyordu. Ateş ejderhası kendini lambalardan birine doğru fırlattığında ayağa fırlamıştı. Alevler patladı ve dağıldı. Ampul patladı.

Ronan'ın gece dehşeti gökyüzünden düşerek ateş ejderini yakaladı. Bir an için ikisi de yere çarptı, toprakta yuvarlandılar ve sonra tekrar havalandılar.

Kimse gerçekten korkmuyordu. Neden korkmuyorlardı?

Sihirdi ama kimse sihir olduğuna inanmadı.

Müzik hala bangır bangır çalıyordu. Arabalar hâlâ dönüyordu. Üstlerinde savaşan ejderhalar vardı ve bu sadece başka bir partiydi.

Ateş ejderhası çığlık attı, daha öncekiyle aynı korkunç çığlık. Kavinsky ve Ronan'ın arabanın yanında durduğu yere doğru hızla ilerledi.

"Kes şunu," dedi Ronan.

Kavinsky'nin gözleri hâlâ üzerindeydi. "Artık durmak yok, Lynch."

Öfkeli ejderhası kanatlarını açarak döndü. Sürüş şeridini yırtarak, arkasındaki toprak boyunca alevlerden bir şerit çekti. Sonunda Mitsubishi'lerden birinin tavanından fırladı. Pençeleri metalin üzerinde feryat ederken, araba alevler içinde kaldı. Ejderha havaya fırladı. Bu hareket arkasındaki arabayı bir oyuncak gibi kolayca ters çevirdi.

Matthew mu?

Şeridin diğer tarafında Gansey kollarını başının üzerinde sallayarak başını salladı ve Ronan'ın gözüne çarptı. Onda değil.

"Kardeşimin hangi arabada olduğunu söyle bana,"

dedi Ronan. "Beyaz bir araba."

Ejderha kendini topladı. Belli ki bir kez daha aşağı düşmeye hazırlanıyordu. O kadar yüksekten gözlerini bu kadar net görebilmesi gerçekten de merak uyandırıcıydı. Korkunç gözleri vardı. Boş olduklarından değil, tüm alev, duman ve daha fazla alevin ötesine baktığınızda, gözlerin derinliklerinde aslında sadece daha fazla duman ve alev olduğunu görebiliyordunuz.

Kalabalıkta bir sessizlik oldu.

O sessizlikte Kavinsky'nin kahkahası her şeyden daha gürültülüydü.

Kalabalıktan tek bir çığlık yükseldi. Bu bir tür deneysel sesti, şimdi nihayet korkunun doğru tepki olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

Ronan'ın gece dehşeti ateş ejderhasına doğru kanat çırparken, Kavinsky'nin canavarı onun buharlı bacaklarını vücuduna sabitledi. Ağzından sülfür bulutları çıkıyordu. Bir kanser gibi ölümcüldü. Radyasyon gibi. Dişleri vardı ama bunlar önemsizdi.

Kavinsky parmaklarını şıklattı. Bir havai fişek daha fırladı ve iki yaratığın arasında parlayan bir yol açtı. Zehirli bir çiçek gibi hepsinin üzerinde patladı.

Gece dehşeti ateş ejderhasına çarptı. İkisi birden yere çakıldı ve kalabalığın içine yuvarlandı. Şimdi insanlar çığlık atıyordu

yolundan sıçradı. İki yaratık bir başka Mitsubishi'nin üzerinden pençeleriyle geçtiler. Havaya doğru. Tekrar aşağıya.

"Ronan!" Blue'nun sesi yüksek ve inceydi. Başka bir Mitsubishi'ye bakmıştı - hâlâ Matthew yoktu. Kalabalık hâlâ dağılıyordu - bir yerlerde bir siren uğulduyordu. Çok fazla ateş vardı. Sanki Kavinsky'nin ejderhası dünyayı yavaş yavaş kendi suretinde yeniden yaratıyordu. Sel lambalarının çoğu sönmüştü ama pist eskisinden daha aydınlıktı. Her arabada bir fener vardı.

Ateş ejderhası Gansey ve Mavi'ye doğru eğildi.

Ronan'ın gece korkusuna bağırmasına gerek yoktu. Ronan'ın ne istediğini biliyordu. Tam olarak Ronan'ın istediği şeyi istiyordu.

Kurtar onları.

Gece dehşeti ateş ejderhasının kanatlarına dolandı. İki yaratık Gansey ve Mavi'nin yanından kıl payı geçip gitti.

Gansey bağırdı*, "Bir şeyler yapın!"*

Ronan Kavinsky'yi öldürebilirdi. Kavinsky'yi durdurursa ejderha da dururdu. Ama bu çözümü bilmek başka bir şeydi. Kavinsky'ye, kollarını başının üzerinde germiş, gözlerinde ateşle bakmak ve şöyle düşünmek çok farklı bir şeydi: *Onu öldürebilirim*.

Ve en önemlisi, bu *doğru* değildi.

Ronan onu öldüremezdi.

"Tamam," diye hırladı Kavinsky'nin kolunu tutarak, "işimiz bitti. Kardeşim nerede? *Yeter artık*. Nerede o?"

Kavinsky boştaki elini yanlarındaki Mitsubishi'ye doğru uzattı. "O tamamen senin! *Demek istediğimi anlamadın* dostum. Tek istediğim *buydu* -"

Şimdi yuvarlanan ejderhayı ve gece dehşetini işaret etti.

Onu bırakan Ronan arabaya doğru koştu. Arka kapıyı açtı. Boştu.

"O burada değil!"

"Bum!" diye bağırdı Kavinsky. Başka bir araba daha havaya uçmuştu. Alevler görkemliydi ve yuvarlanıyor, arabadan gök gürültüsü bulutları gibi fışkırıyordu. Ronan kapıyı çarparak kapatırken Kavinsky Mitsubishi'nin kaputuna tırmandı. Titriyordu ve kendinden geçmişti.

Bir elini içbükey göğsüne bastırarak diğer eliyle arka cebinden beyaz güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlerini saklayarak taktı. Camlar etraflarındaki fırını yansıtıyordu.

Şeridin diğer ucunda, ateş ejderhası korkunç çığlığını tekrar attı. Gecenin dehşetinden kurtuldu.

Yaratık doğrudan onlara doğru döndü.

Ve aniden, Ronan gördü. Bunun dışındaki tüm arabaların nasıl yandığını gördü. Ejderhanın Kavinsky'nin burada, pistte hayalini kurduğu her şeyi nasıl yok ettiğini. Şimdi nasıl bir yıkım çılgınlığıyla üzerlerine geldiğini. Gece dehşeti onun peşinden uçtu, daha az zarifti, nükleer bir rüzgârda savrulan bir kül parçasıydı.

Kargaşadan zar zor duyulabilen bir gümbürtü

duydu. Matthew bagajdaydı.

Ronan arabanın arkasından dolandı - hayır, hayır, bu doğru değildi, bagajı arabanın içinden açması gerekiyordu. Ejderhaya bir bakış fırlattı. Doğrudan onlara doğru uçuyordu, maksatlı ve kötü niyetliydi.

Sürücü tarafındaki kapıyı el yordamıyla açarak bagajı açtı. Arabanın etrafında dolanırken Matthew'un bagajı tekmeleyerek sonuna kadar açtığını gördü. Dışarı yuvarlanan küçük kardeşi sarhoş bir halde tökezleyerek ayağa kalktı, destek için ellerini arabaya dayadı.

Ronan ateş ejderhasının kokusunu alabiliyordu, tamamen karbon ve sülfür.

Ronan kardeşinin üzerine atladı. Onu arabadan uzağa sürükledi. Kavinsky'ye "Yere yat!" diye bağırdı.

Ama Kavinsky gözlerini iki yaratıktan ayırmadı. "Dünya bir kabus." dedi.

Korku Ronan'ın içini tırmaladı. Bu tam da Kavinsky'nin madde partisinde Mitsubishi'yi havaya uçuracağını anladığında hissettiği duyguydu.

Ejderhanın kanatlarından tozlar yükseldi.

Öfkelenen Ronan, "Aşağı gel, seni piç!" diye

bağırdı. Kavinsky cevap vermedi.

Rüyasında duyduğu o *vınlama*, kanatların havaya çarpması vardı. Bir odadaki tüm oksijeni alan bir patlama gibi.

Ronan kollarını Matthew'a doladı ve başını eğdi.

Bir saniye sonra, ateş ejderhası Kavinsky'ye doğru patladı. Doğruca içinden geçti, etrafını sardı, alev bir nesnenin etrafını sardı. Kavinsky düştü. Ama vurulmuş gibi değil. Tıpkı yeşil hapı aldığı zamanki gibi. Dizlerinin üzerine çöktü ve sonra da arabadan aşağıya zarifçe yuvarlandı.

Birkaç metre ötede, ateş ejderhası topallayarak toprağa düştü.

Non mortem, somni fratrem.

Toprak yolun karşısında, Mitsubishi'lerden biri hâlâ için için yanıyordu ve sarsıcı bir şekilde binalardan birine çarptı. Ronan'ın sürücünün Prokopenko olduğunu anlaması için onu görmesine gerek yoktu. Uyuyor.

Bu da Kavinsky'nin öldüğü anlamına geliyordu.

Ama Ronan onunla tanıştığından beri ölüyordu. İkisi de ölüyordu.

Ölmek sıkıcı bir yan etki.

Beyaz güneş gözlüğü Ronan'ın ayak parmağının yanındaki tozun içinde duruyordu. Onları almadı. Matthew'a sıkıca sarıldı, henüz gitmesine izin vermek istemiyordu. Beyni Matthew'un bagajdan çıkışını, arabaya isabet eden yangını, Kavinsky'nin düşüşünü tekrarlayıp duruyordu -

Başına bir şey geldiğine dair o kadar çok kâbus görmüştü ki.

Tepelerinde albino gece dehşeti kanat çırpıyordu. Hem Matthew hem de Ronan başlarını kaldırıp ona baktılar.

Tck-tck-tck-tck.

İki gagası da şakırdıyordu. Bu korkunç bir şeydi, bu gece dehşeti, anlamak imkânsızdı ama Ronan artık korkmuyordu. Hiç korku kalmamıştı.

Matthew ürpererek yüzünü ağabeyinin omzuna yasladı, bir çocuk gibi güveniyordu. Sesi bulanıklaşarak fısıldadı: "Ne oldu?"

Gece dehşeti yaratıcısına bakarken kendini zorlukla kontrol etti. Yukarı doğru kanat çırptı, bunu yaparken iki ya da üç kez döndü. Gecenin içine doğru gidiyordu.

- Nerede olduğunu söylemek imkânsızdı. "Her şey yolunda," dedi Ronan.

Matthew ona inanmıştı; neden inanmasındı ki? Ronan hiç yalan söylememişti. Gansey ve Blue onlara doğru ilerlemeye başlarken Matthew'un başının üzerinden yukarı baktı. Yakınlardan siren sesleri geliyordu; mavi ve kırmızı ışıklar tozun içinde bir kulübün ışıkları gibi parlıyordu. Ronan birden Gansey ve Blue'nun kendisine katıldığını görmekten dayanılmaz bir mutluluk duydu. Nedense, onlarla birlikte gelmiş olmasına rağmen, sanki çok uzun zamandır yalnızmış ve artık yalnız değilmiş gibi hissediyordu.

"O şey. Babamın sırlarından biri mi?" Matthew fısıldadı.

"Göreceksin," diye yanıtladı Ronan. "Çünkü sana hepsini anlatacağım."

Gri Adam, kardeşiyle yüzleşmek zorunda kalmadan diğer hazine avcılarından kurtulmanın bir yolunu bulamadı.

Ama bu düşünülemezdi.

Gri Adam Maura'nın onun için çektiği kartı düşündü. Kılıçların onlusu. Olabilecek en kötü şeydi. Bunun Henrietta'yı geride bırakmak anlamına geldiğini düşünmüştü ama şimdi bunun korkunç olmasına rağmen başına gelebilecek en kötü şey olmadığını biliyordu.

En kötü şey her zaman kardeşi olmuştu. *Cesur olman gerekecek*, demişti Maura. *Ben her zaman cesurumdur.*

Bundan daha cesur.

Kardeşi uzun zamandır peşini bırakmıyordu. Gri Adam çalışıp eğitilirken ve kendi başına daha da tehlikeli hale gelirken bile yüzlerce mil öteden onunla alay etmiş ve dalga geçmişti. Onun her şeyini almasına izin vermişti.

Peki şimdi onu kardeşiyle yüzleşmekten alıkoyan neydi? Korku mu? Gri Adam'dan daha ölümcül olabilir miydi? Ondan gerçekten daha fazlasını alabilir miydi?

Gri Adam yine Maura'nın gülümsemesini düşündü. Ve 300 Fox Way'in telaşını ve gürültüsünü, Blue'nun parlak şakalarını, şarküteri tezgahındaki ton balıklı sandviçi, onu eve çağıran perili mavi dağları düşündü.

Kalmak istedi.

Persephone onun dizini okşamıştı. *Doğru şeyi yapacağınızı biliyorum, Bay.*

Gri.

Gri Adam arabayı sürerken bir elini arka koltuğa uzattı ve gri valizini Greenmantle'ın metrelerine doğru sürükledi. Tek elle araba kullanmak,

Yağmurdan kayganlaşan yoldan arada bir çantaya bakarken ilk olarak en sevdiği Kinks albümünü buldu.

Diski CD çalara yerleştirdi.

Sonra Pleasant Valley Bed and Breakfast'taki mutfak dolaplarına sakladığı silahı çıkardı. Calla'nın bütün mermileri akıllıca çıkarmamış olduğundan emin olmak için kontrol etti. Çıkarmamıştı.

Otoyoldan çıktı.

Kalacaktı. Ya da denerken ölecekti.

Dikiz aynasından, arkasında iki arabanın otoyoldan çıktığını gördü. İleride gözleri kamaşmış iki kamyon durağı vardı - hiçbir şey yorgunluğu bir kamyon durağının uyanık ışıkları kadar iyi anlatamazdı. Daha büyük olanı seçti.

Kardeşinin direksiyon başındaki siluetini daha şimdiden tanıyabiliyordu. Yaş ne çenesini ne de kulaklarının şeklini değiştirmişti. Gri Adam'ın tahminine göre yaş, ağabeyi hakkında pek bir şey değiştirmemişti. İçindeki korku gıdıklandı.

Hoparlörler aracılığıyla Kinks artık dolaşmak istemediklerini itiraf etti.

Gri Adam bir pompaya yanaştı.

Gri Adam'ın hava karardıktan sonra benzin istasyonları hakkında bildiği bir şey vardı: Buralar birini öldürmek için dünyanın en iyi ve en kötü yerleriydi. Çünkü burada, pompaların arasında, bu uykusuzluk ışık gösterisinde Gri Adam neredeyse yenilmezdi. Benzin alan başka araba olmasa bile, kendisine doğrultulmuş iki farklı kamera vardı. Ve bu kameraları izleyen kasiyer, acil durum düğmesinden sadece bir panik uzaktaydı. Sadece en sıradan katiller bu benzin pompaları arasında saldırabilirdi. Burada birini öldürmek yakalanmak demekti.

Gri Adam'ın kardeşi yakalanmayacaktı. Pervasız olduğu için değil, tam tersi olduğu için tehlikeliydi.

Ve hazine avcıları - onlar muhtemelen katil değillerdi. Sadece haneye tecavüz etme becerisine ve değerli bir şeyi ele geçirdiklerinde kırmayacak kadar inceliğe sahip uzman haydutlardı.

Elbette, Gri Adam'ın kardeşi pompaların yanına bile yanaşmadı, bunun yerine bir çöp kutusunun yanındaki karanlığa çekip bekledi.

Diğer araba da tereddüt etti ama Gri Adam camını indirdi ve onlara el salladı. Bir süre durakladıktan sonra, sürücü penceresinden sürücü penceresine doğru diğer yöne yanaştılar.

İkisi de yorgun ve hayal kırıklığına uğramış görünen bir çift genç kabadayıydı. Yolcu koltuğunda oturanın kucağında bir dizi cihaz vardı. Gri Adam şeker ambalajları ve soda şişelerinden oluşan bir denize, arka koltukta toplanmış bir battaniyeye baktı. Yani en azından birkaç gündür bu arabada yaşıyorlardı. Gri Adam pansiyonda odalarını dağıtmalarını pek de yadırgamadı. Muhtemelen daha iyisini bilmeden önce o da böyle yapardı. Muhtemelen yapmazdı. Ama yine de ormanda bıraktığı ikisi kadar kötü değillerdi.

Greenmantle, *işte bu yüzden en iyisisin*, demişti.

Bu doğruydu. Gri Adam gerçekten de en iyisiydi.

Gri Adam'ın durmasını beklemedikleri çok açıktı ve durmuş olsalardı bile, Kinks'le birlikte kolayca pencereye yaslanıp*, "Aptal çocuk, seni kendini yok eden!"* diye bağırmasını beklemiyorlardı.

"İyi akşamlar," dedi Gri Adam hoş bir şekilde. İstasyon çok eski kızarmış yemek kokuyordu.

"Hey, dostum," dedi sürücü, sesinde tedirgin bir ton vardı. "Görüyorum ki beni takip ediyorsun," dedi Gri Adam.

"Hey, dostum -" diye itiraz etti şoför.

Gri Adam nazikçe elini kaldırdı. "Zaman kaybetmeyelim. Aradığınız şey bende değil. İşverenime yalan söyledim. Olağandışı okumaların nesne yüzünden olduğunu söyledim, böylece ben nesneyi ararken oda ve yemek masraflarımı ödemeye devam edecekti. Sonra da ondan daha fazla para koparmak için aldığımı söyledim. Sizin de anlayabileceğiniz gibi işe yaramadı."

Ona baktılar, ilk başta hemen cevap veremeyecek kadar şaşkındılar.

"Hey, dostum," dedi şoför üçüncü kez. Yolcu elini yüzüne götürdü ve kucağında hâlâ yanmakta olan sayaçlara dalgın dalgın baktı. "*Bize* yalan söylemediğini nereden bileceğiz?"

"Ne amaçla?" diye sordu Gri Adam. Mitsubishi'yi işaret etti. "Dürüst olalım. Bu işte sizi kolayca kaybedebilirim."

En azından öyle düşündü. Muhtemelen. Hızlı görünüyordu.

İkisi de öyle düşünüyor gibiydi, çünkü ikisi de kaşlarını çattı. "Bakın, sadece profesyonel nezaket gereği duruyorum," dedi Gri Adam.

ekledi. "Bu işte benim kadar uzun süredir çalışmadığınızı görebiliyorum ama benim durumumda olan başka biri için de aynı şeyi yapacağınızı umuyorum." Onlara arabasını arayabileceklerini söylemek istedi ama bu çok istekli görünecekti. Çok suçlu. Arabayı terk ettiğini düşüneceklerdi.

Kaşlar daha da çatıldı. Yolcu koltuğundaki adam, "Peki ya ölçümler?" dedi.

"Sana söyledim. Ölçümler hakkında yalan söyledim çünkü bir süreliğine bundan kurtulabileceğimi biliyordum. Sadece fay hattından geliyorlar. Kendin görmek istersen dağlarda bir aşağı bir yukarı gidebilirsin. Onları oldukça mükemmel takip ediyor."

Ona inanmayı çok istiyorlardı. Bunu kan çanağına dönmüş gözlerinden, büzülmüş dudaklarından anlayabiliyordu. Bir hayaletin peşinden gönderilmişlerdi ve Gri Adam'dan başka pek kimsenin buna sabrı yoktu. İşlerinin bitmesini, daha somut ganimetlerin peşine düşmek istiyorlardı.

"Ama adamımıza ne diyeceğiz?"

"Hey, ben ne bilirim ki?" diye sordu Gri Adam. "Ben kaçan kişiyim çünkü benimkiler bana inanmadı."

"Doğru söylüyorsun," diye yorumladı yolcu koltuğundaki adam. Bir duraklama oldu ve sonra ekledi, "İşemem lazım."

Gri Adam kazanmıştı.

"Al. Numaramı telefonuna yaz," dedi Gri Adam. "İrtibatta kalabiliriz."

Numaralarını değiştirdiler. Yolcu Koltuğu işemek için istasyona gitti. Şoför dedi ki, "*Lanet* olsun. Sigaran var mı?"

Gri Adam kasvetli bir şekilde başını salladı. "Bir yıl önce bıraktım." Hiç sigara içmemişti.

Sürücü çenesini geriye, Gri Adam'ın kardeşinin gölgelerde beklediği yere doğru salladı. Yağmur, farlarının soluk ışıkları arasından süzülüyordu. "Ne olmuş ona?"

"Cagey Guy" mı demek istiyorsun? Bilmiyorum. Sanırım onunla kameraların dışında konuşmam gerekecek."

Şoför, Gri Adam'ın işaret ettiği yere doğru sertçe baktı. "Oh, dostum. Onları hiç düşünmedim bile."

Gri Adam burnunun ucuna vurdu. Dedi ki, "Bu bir ipucu. Tamam, irtibatta kalalım."

"Evet," dedi şoför. "Oh, hey -"

Gri Adam camı açmayı bıraktı. Nefesini tutmamaya çalıştı. "Öyle mi?"

Şoför sırıttı. "Plakayı beğendim."

Gri Adam'ın bunun ne olduğunu hatırlaması bir anını aldı. "Teşekkürler," dedi. "Elimden geldiğince doğruyu söylemeyi severim."

Camı açtı ve öne doğru çekti. O bunu yaparken, kardeşi de arabasında öne doğru eğildi. Sürüklenen küçük bir coupe'ydi, muhtemelen Boston'da şık görünen bir şeydi. Gri Adam'ı takip etmek için öne doğru çekilirken ışıklar üstünden geçiyordu.

Bir kamyon durağı birini öldürmek için hem en iyi hem de en kötü yerdi. Çünkü kameralarla dolu benzin pompalarının dışında, yorgun kamyon şoförlerinin biraz uyuması için genellikle bir park yeri bulunurdu. Bazen sadece on ya da on beş kamyon için yer olurdu. Bazen de yirmi ya da kırk. Nadiren aydınlatılır, asla filme alınmazlardı. Sadece römorklar ve yorgunluktan uyuşmuş sürücüler vardı.

Bu kamyon durağının devasa bir park alanı vardı ve Gri Adam kardeşinin arabasını bu alanın en uç noktasına kadar götürdü. Kamyonların en kabasının arkasında durdu.

İşte buydu.

Gerçekten buydu.

Gri Adam o on kılıcın her bir noktasının onu deldiğini hissetti.

Her gri gün onu istiyordu. Teslim olmak en kolayı olurdu.

The Kinks'in şarkısı, *"Gece, olması gerektiğini düşündüğünüz kadar karanlıktır.*

Coupe, beyaz Mitsubishi'nin yanına, sürücü tarafına yanaştı. Ve işte oradaydı, alçakgönüllü ve yumuşak görünümlü. Kalın kaşlarının sempatik kavisini bir şekilde vurgulayan düzenli bir sakal bırakmıştı. İnsanlar onun her zaman dost canlısı bir yüzü olduğunu düşünürdü. Sosyopatların gözlerinin korkutucu olduğu söylenirdi ama Gri Adam'ın kardeşi öyle değildi. Ortama uyum sağlaması gerektiğinde, umabileceğiniz kadar sıcak ve samimiydi. Şu anda bile, o kıvrık gülümsemesiyle arabanın içinde otururken, bir kahraman gibi görünüyordu.

Dean, sadece bir şey deneyeceğiz.

"Pekâlâ, küçük kardeşim," dedi Gri Adam'ın kardeşi. Tek başına sesinin Gri Adam'ı felç edeceğini uzun deneyimlerinden biliyordu. Bir yılan gibi, kurbanını sindirmesi için ona bolca zaman veriyordu. "Görünüşe göre yine sen ve ben."

Ve ses her zaman yaptığı etkiyi yaptı: zehirli bir anı zehri. Gri Adam'ın kafasında bir on yıl parladı.

bıçak
kesik
dilim
yanık
kazm
a

smear
scream
Gri Adam yolcu koltuğundan silahı aldı ve kardeşini vurdu.
İki kere.
"Gerçekten," dedi, "sadece benim."
Bavulundan bir eldiven çıkardı ve post-it notunu direksiyonundan kardeşinin arabasının içine aktardı.
Sonra müziğin sesini açtı, camı kapattı ve otoyola geri döndü.
Eve gidiyordu.

Sır garip bir şeydir.

Üç çeşit sır vardır. Birincisi herkesin bildiği türdendir, en az iki kişiye ihtiyaç duyarsınız. Biri saklamak için. Biri asla bilmeyecek. İkincisi daha zor bir sır türüdür: kendinizden sakladığınız sır. Her gün binlerce itiraf, itirafçılarından saklanıyor, bu insanların hiçbiri asla itiraf etmedikleri sırlarının aynı üç kelimeden ibaret olduğunu bilmiyor: *Korkuyorum.*

Ve bir de üçüncü tür sır vardır, en gizli tür. Kimsenin bilmediği bir sır. Belki bir zamanlar biliniyordu ama mezara götürüldü. Ya da belki de işe yaramaz bir gizemdir, esrarlı ve yalnızdır, kimse onu aramadığı için bulunamamıştır.

Bazen, bazı nadir zamanlarda, bir sır keşfedilmeden kalır çünkü zihnin kavrayamayacağı kadar büyük bir şeydir. Çok garip, çok büyük, düşünmek için çok korkunçtur.

Hepimizin hayatında sırlar vardır. Saklayanlar ya da saklananlar, oynayanlar ya da oynananlarız. Sırlar ve hamamböcekleri - her şeyin sonunda geriye kalacak olan şey budur.

Ronan Lynch her türlü sırla yaşadı.

İlk sırrı kendisiydi. O bir yalancının kardeşi ve bir meleğin kardeşiydi, bir rüyanın oğlu ve bir hayalperestin oğluydu. Sonsuz olasılıklarla dolu savaşan bir yıldızdı, ama sonunda, o gece Ahırlara giderken arka koltukta rüya gördüğü gibi, sadece bunu yarattı:

MADDE 7
DIĞER KOŞULLAR

ÖLÜMÜMDEN SONRA, ÇOCUKLARIMIN
BARNS," HER NE KADAR BIR KEZ DAHA ORADA IKAMET EDEMEYECEK OLSALAR DA

Sonra uyandığında hepsi Aurora Lynch'i arabaya bindirmeye yardım etti. Ve sessizlik içinde onu Gansey'in günlüğünde işaretli GPS koordinatlarına götürdüler.

İşte Cabeswater tamamen restore edilmişti. Yayılıyordu ve gizemliydi, tanıdıktı ve ürkütücüydü, hayalperestti ve rüya görüyordu. Ronan her ağacın daha önce duymuş olabileceği bir ses olduğunu düşündü. Ve işte Nuh oradaydı, omuzları çökmüş, ellerini özür dilercesine kaldırmıştı. Bir yanında Adam duruyordu, elleri cebindeydi ve diğer yanında Persephone parmaklarını birbirine dolamıştı.

Aurora'yı sınırın ötesine taşıdıklarında, bir gülün açması gibi uyandı. Ve Ronan'a gülümsediğinde, *Matthew'un biraz ona benzediğini* düşündü.

Ona sarıldı ve "Çiçekler ve kuzgunlar" dedi çünkü hatırladığını bilmesini istiyordu.

Sonra Matthew'a sarıldı ve "Aşkım" dedi, çünkü Matthew onun en sevdiğiydi.

Declan'a hiçbir şey söylemedi, çünkü o orada değildi.

Ronan'ın ikinci sırrı Adam Parrish'ti. Adam, Cabeswater'la pazarlık yaptığından beri farklıydı. Daha güçlü, daha yabancı, daha uzak. Yüzündeki tuhaf ve zarif çizgilere bakmamak elde değildi. Lynch kardeşler annelerini canlandırırken o bir kenarda durdu ve sonra hepsine, "Size göstermem gereken bir şey var," dedi.

Şafak ağaçların kabuklarını pembeleştirmeye başladığında, onu Cabeswater'ın derinliklerine kadar takip ettiler.

"Havuz gitmiş," dedi. "Balıkların Gansey için renk değiştirdiği yer. Ama şimdi -"

Rüya gören ağacın yanındaki havuzun yerini eğimli ve kesik bir kaya yüzeyi almıştı. Derin çiziklerle çizilmiş ve yarılmıştı ve bunların en derinleri kayayı ve toprağı boydan boya kesiyordu. Serin siyahlık çağırıyordu.

"Bir mağara mı?" diye sordu Gansey. "Ne kadar derine iniyor?" Adam, "Ben daha girmedim. Güvenli olduğunu sanmıyorum."

"O halde bir sonraki adım ne?" Gansey ihtiyatla sordu. Adam'dan mı yoksa mağaradan mı çekindiğini anlamak zordu.

Adam, "Daha güvenli hale getirin." dedi.

Ronan'a baktı, sanki Ronan'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi kaşları çatıktı.

Ronan başka tarafa baktı.

Üçüncü sır ise mağaranın kendisiydi. Sonunda 300 Fox Yolu'na döndüklerinde güneş iyice yükselmişti. Ronan'ı şok eden şey, kaldırımda beyaz bir Mitsubishi'nin durmasıydı. Bir an düşündü - ama sonra Gri Adam'ın Calla'yla birlikte ön basamakta beklediğini gördü. Yüzlerce kilometre ötede değil de burada olması pek olası değildi ama imkânsız da değildi.

Persephone merdivenleri tırmanırken Calla suçlayıcı bir tavırla, "Bu senin hatan. Bunun olacağını biliyor muydun?"

Persephone siyah gözlerini
kırpıştırdı. "Bay Gray?" Mavi
sordu. "Nasıl -"

"Hayır," diye araya girdi Calla. "Daha sonra. Benimle gel."

Onları üst kata, Maura'nın yatak odasına götürdü. Kapıyı iterek açtı ve manzarayı görmelerine izin verdi.

Halının üzerinde bir mum erimişti. Yanında, gün ışığının güçlü olduğu bir karede, bir kehanet kâsesi devrilmişti.

"Kim yaptı bunu? Annem nerede?" Mavi talep etti.

Calla sözünü sakınmadan ona bir not uzattı. Hepsi Blue'nun omzunun
üzerinden okudu.

Aceleyle yazılmış, su lekeli bir karalamada şöyle yazıyordu*: Glendower yeraltında. Ben de öyle.*

Her zamanki şüphelilere teşekkür etmek istiyorum, ama özellikle Jackson Pearce'a, o olmasaydı bu kitap tam anlamıyla var olamazdı. Başlangıcı için Brenna Yovanoff'a ve sonu için Tessa Gratton'a teşekkür ederim.

Scholastic'teki ekip harika olmaya devam ediyor, özellikle de zaaflarıma karşı her zaman hoşgörülü olan David Levithan ve zaaflarımı her zaman mümkün kılan Becky Amsel. Rachel Horowitz ve Janelle DeLuise'e beni dünyanın dört bir yanında okuttukları için her zamanki gibi özel teşekkürler.

Blue Ridge Mac: Hayatımı kurtardın, son teslim tarihinde, bir değil, iki kez. Bunu unutmayacağım. Hepinize midilliler.

Ajan Laura Rennert: Ayrıca son teslim tarihinde hayatımı kurtardınız, bir değil, iki değil, defalarca. Bunu da unutmayacağım. Sonsuza kadar midilliler.

Her zamanki gibi, ailem olmadan bir işe yaramam. Baba, ejderhalar için teşekkürler. Anne, saatler ve saatler ve saatler için teşekkürler. Ed, 14 ay boyunca Kavinsky ile yaşamak zorunda kaldın. Bunun için yeterli midilli yok.

MAGGIE STIEFVATER, *Shiver*, *Linger* ve *Forever* romanlarının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. *The Scorpio Races* adlı romanı Amerikan Kütüphane Derneği tarafından Michael L. Printz Onur Kitabı seçilmiştir. Virginia'da yaşamaktadır. Kendisini www.maggiestiefvater.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

Maggie Stiefvater tarafından da

Kuzgun

Çocuklar Akrep

Yarışları

Titrem
e
Sonsuza
Kadar
Sürer

Ağıt: Peri Kraliçesi'nin Aldatma Baladı: Bir Peri Buluşması

Telif Hakkı © 2013 Maggie Stiefvater

Tüm hakları saklıdır. *1920'den beri yayıncılık* yapan Scholastic Inc. şirketinin bir baskısı olan Scholastic Press tarafından yayınlanmıştır. SCHOLASTIC, SCHOLASTIC PRESS ve ilgili logolar Scholastic Inc. şirketinin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Stiefvater, Maggie, 1981- yazar.
Rüya Hırsızları / Maggie Stiefvater. - Birinci baskı. sayfa
cm. - (Kuzgun Döngüsü; İkinci Kitap)
Özet: Artık Cabeswater'ın etrafındaki ley hatları uyandığına göre, büyü Blue ve Kuzgun çocukların etrafında dönüyor ve Ronan Lynch'in Rüyalarındaki nesneler neredeyse kontrolden çıkmıştır ama daha da kötüsü, gizemli Gri Adam Lynch ailesini takip etmekte ve Greywaren adında bir şeyi aramaktadır.
ISBN 978-0-545-42494-3 (ceketli ciltli) 1. Büyü - Çocuk kurgu. 2. Rüyalar - Çocuk kurgu. 3. Aile sırları - Çocuk kurgu.
4. Paranormal kurgu. [1. Büyü - Kurgu. 2. Rüyalar - Kurgu. 3. Sırlar - Kurgu. 4. Okültizm - Kurgu]. I. Başlık. II. Seri: Stiefvater, Maggie, 1981- Kuzgun döngüsü ; bk. 2.
PZ7.S855625Dre 2013
813.6 - dc23
2013018731

Birinci baskı, Eylül 2013

Kapak resmi © 2013 Adam S. Doyle
Kapak tasarımı Christopher Stengel

e-ISBN 978-0-545-57717-5

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için

İzin ile ilgili olarak Scholastic Inc: İzinler Departmanı, 557 Broadway,
New York, NY 10012.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.